

САНДРА БРАУН СПЕЦИАЛНА СЪБОТНА НОЩ

Превод от английски: Диана Райкова, 2014

chitanka.info

Това е специалната съботна
нощ —

синя и студена.

Не става за нищо друго, освен

да хвърлиш човека

в шестфутова дупка.

Големият Джим пил много
уиски

Големият Джим пропилял

цяла нощ на покер.

Скоро Големият Джим си
помислил:

някой тук мами и изневерява.

И тогава — няма да ви лъжа —

Големият Джим извадил
пистолета

и гръмнал своя приятел

право между очите...

Из

популярна

песен на

рокгрупа

„Линърд

Скинърд“

ПРОЛОГ

Емъри усещаше болка навсякъде. Болеше я дори като дишаше.

Мъгливият въздух беше изпълнен с нещо невидимо, но остро като ледени кристали или парчета стъкло. Беше облечена. Пронизващият студ пареше лицето ѝ там, където кожата бе открита. Това караше очите ѝ да сълзят, принуждавайки я да мига постоянно, за да не позволява на сълзите да замъглят зрението ѝ.

Остра болка я пронизваше от страни. Забиваше яростно ноктите си и не пускаше. Счупеното място в дясното ѝ стъпало изпращаше разширяваща се болка нагоре по целия крак.

Но да приемеш болката, да я издържиш и да я преодолееш беше въпрос на упоритост и дисциплина. Бяха ѝ казвали, че тя притежава и двете. В изобилие. Дори прекалено. Но нали точно затова бяха всичките тежки тренировки. Можеше да го направи. Трябваше.

Продължавай, Емъри. Стъпка след стъпка. Поглъщай разстоянието метър след метър.

Колко още нататък трябваше да върви?

Боже, моля те, нека да не е много далече.

Заредена с решителност и страх от провал, тя вдигна лице нагоре.

В този момент от дълбоките сенки се чу шумолене, последвано от бързо движение на въздуха точно зад нея. Сърцето ѝ се сви от предчувствие за беда, на което тя нямаше време да реагира, преди ракетите на болката да експлодират в черепа ѝ.

ПЪРВА ГЛАВА

— Така ли боли повече? — Д-р Емъри Шарбоно посочи към една рисунка на детско лице, разкривено от болка, от очите на което капеха едри сълзи. — Или така? — Тя посочи към друга от серията карикатури, където едно намръщено лице изобразяваше сдържана болка.

Тригодишното момиченце посочи към по-неприятната от двете.

— Съжалявам, миличка. — Емъри пхна отоскопа в дясното ѝ ухо. Детето се разплака. Възможно най-внимателно и като я успокояваше, Емъри прегледа ушите ѝ. — И двете са силно възпалени — каза тя на съсипаната майка.

— Не е спряла да плаче, откак се събуди тази сутрин. Този сезон за втори път я болят ушите. Не можах да дойда при вас последния път, така че я заведох в спешното. Докторът ѝ предписа лекарства, тя се оправи, а сега пак.

— Хроничните инфекции могат да причинят загуба на слуха. Те трябва да се избягват, а не само да се лекуват, когато се появят. Може да я заведете на детски специалист по уши, нос, гърло.

— Опитах, но никой не приема нови пациенти.

— Мога да ви свържа с някой от най-добрите. — Това не беше неуместна хвалба. Емъри беше убедена, че всеки от неколцината ѝ колеги щеше да вземе пациент, когото е препоръчала. — Нека минат шест седмици, докато инфекцията премине напълно и ще ви уговоря час. Сега ще ѝ предпиша антибиотик заедно с антихистамин, за да се справим с течността зад тъпанчетата. Веднага щом лекарствата подействат, би трябвало болката да отшуми, но ако се наложи, можете да ѝ давате аналгетик за деца. Не я насилвайте да яде, но нека поема достатъчно течности. Ако не се подобри за няколко дена, или се появи температура, звъннете на този номер. Аз ще пътувам през уикенда, но ще има колега, който да ме замества. Съмнявам се, че ще имате нужда от спешна помощ, но ако се случи, ще сте в добри ръце, докато се върна.

— Благодаря д-р Шарбоно.

Тя се усмихна съчувствено на майката.

— Едно болно дете не е шега работа. Опитайте се и вие да си починете.

— Надявам се, че отивате на някое интересно място през уикенда.

— Отивам да бягам двайсет мили.

— Звучи като истинско изтезание.

Тя се усмихна.

— Това е целта.

Вече извън кабинета за прегледи, Емъри написа рецептата и нанесе бележките в здравния картон на пациента. Когато го подаде на секретарката, която регистрираше пациентите, младата жена каза:

— Това беше последният ви случай за този ден.

— Да, и сега си тръгвам.

— Информирахте ли болницата?

Тя кимна.

— И рецепцията. Освободена съм официално за уикенда. Има ли пациенти при д-р Бътлър и д-р Джеймс?

— Да, в чакалнята чакат и за двамата.

— Надявах се да ги видя преди да тръгна, но няма да ги безпокоя.

— Д-р Бътлър остави бележка за вас.

Жената ѝ подаде лист от бележник с отпечатани инициали. „Късмет^[1]! Нали това се пожелава на маратонец?“ Емъри се усмихна, когато сгъна бележката и я пхна в джоба на лекарската си престилка.

Рецепционистката каза:

— Д-р Джеймс ме помоли да ви предупредя да внимавате за мечки.

Емъри се засмя.

— Пациентите им знаят ли, че са клоуни? Предай им много поздрави от мен.

— Ще го направя. А на вас успех в тичането.

— Благодаря. Ще се видим в понеделник.

— О, без малко да забравя. Съпругът ви се обади и каза, че си тръгва от работа и ще е вкъщи, за да ви изпрати.

* * *

— Емъри?

— Влез! — Когато Джеф влезе в спалнята, тя затваряше ципа на брезентовия си чувал, и с умишлено предизвикателно движение го свали от леглото и прехвърли ремъка през рамото си.

— Получи ли съобщението ми? Не исках да заминеш, преди да съм дошъл да ти кажа довиждане.

— Искам да изпреваря петъчния следобеден трафик.

— Добра идея. — Той я погледна за момент, после каза: — Още си бясна.

— А ти?

— Ще излъжа, ако кажа, че не съм.

Караницата от снощи беше още прясна. Гневните и обидни думи сякаш продължаваха да отекуват в стените на спалнята и сега, часове след като си бяха легнали с гръб един към друг, всеки затаил къкрила месеци наред враждебност, която най-накрая бе избухнала.

— Да кажа ли поне главното, заради което исках да те видя преди да тръгнеш?

— Зависи.

— От?

— От това дали ще се опиташ да ме разубедиш да отида, или не. — Той въздъхна и отклони очи, и тя каза: — Така си и мислех.

— Емъри...

— Трябваше да останеш и да си довършиш деня в офиса. Защото аз отивам, Джеф. Всъщност, дори ако не бях планирала това далечно бягство за утре, щях да искам малко време за себе си. Една нощ, прекарана далеч един от друг, ще ни даде възможност да се успокоим. Ако бягането ме изтощи, мога да остана там и утре вечер.

— Една или две нощи няма да променят мнението ми. Този твой натиск...

— Точно от това тръгна всичко снощи. Нямам намерение да предъвквам скандала отново.

Тренировъчният ѝ график за предстоящия маратон беше искрата, която разпали спора, но тя се страхуваше, че в основата му лежи нещо

много по-същностно. Не маратонът беше техният проблем, а бракът им.

Ето защо тя отчаяно искаше да се махне и да помисли.

— Написах ти името на мотела, в който ще пренощувам тази вечер. — Когато минаха покрай кухненския плот, тя кимна към оставеното върху него листче.

— Звънни ми, когато пристигнеш. Искам да знам, че си добре.

— Хубаво. — Тя сложи слънчевите си очила и отвори задната врата. — Чао.

— Емъри?

Тя спря на прага и се обърна. Той се наведе и устните му минаха по нейните.

— Пази се.

* * *

— Джеф? Здравсти. Направих го.

Двата часа пътуване от Атланта бяха изморили Емъри, но най-голямото изтощение се дължеше на стреса, а не на самото шофиране. Трафикът на север по междущатско шосе 85 беше изтънял значително след като излезе от града, когато пое по пряката магистрала, която завиваше на северозапад. Беше пристигнала на дестинацията си преди мръкване, което бе направило движението през непознатия град много по-лесно. Тя вече се бе пъкнала в леглото в мотела, но напрежението в пространството между плешките ѝ още се обаждаше.

Понеже не искаше да го изостря, тя беше решила да не звъни на Джеф. Снощният скандал беше престрелка. Тя предчувстваше много по-голяма битка в бъдеще. И на всяка стъпка от пътя искаше да се бие честно, а не заядливо.

Но вместо това, поставяйки се на негово място, си помисли, че ако той беше тръгнал на път и не се обадеше, както е обещал, тя щеше да се тревожи дали е добре.

— Легна ли си? — попита той.

— Сега ще изключа лампата. Искам да стана рано сутринта.

— Как е мотелът?

— Скромнен, но чист.

— Започвам да се притеснявам, когато чистотата се споменава като някакво качество. — Той млъкна, сякаш я чакаше да се засмее. Когато тя не го направи, той я попита как е било пътуването.

— Добре.

— А времето?

Бяха стигнали до там, че да обсъждат времето?

— Студено. Но го имах предвид. Като започна, ще се разгрея достатъчно бързо.

— Продължавам да мисля, че е лудост.

— Картографираха съм си маршрута, Джеф. Всичко ще е наред. Нещо повече, нямам търпение да започна.

* * *

Беше много по-студено, отколкото беше очаквала.

Осъзна го в момента, в който излезе от колата. Разбира се, хълмът беше много по-висок от град Дрейкланд, където бе пренощувала. Слънцето беше изгряло, но беше закрито от облаци, които забулваха планинските върхове.

Двайсет мили бягане нагоре си беше предизвикателство.

Когато направи тренировката си за разгриване и разтягане, тя прецени условията. Въпреки студа, денят беше идеален за бягане. Имаше слаб вятър. В околната гора само най-горните клони на дърветата се поклащаха на бриза.

От дъха ѝ се образува облаче пара, което замъгли очилата ѝ, и тя дръпна ципа на якето нагоре върху устата и носа си, докато се консултираше с картата за последен път.

На паркинга се събираха туристи, които бяха дошли за близката височина. Той също така служеше за централен пункт за многобройните туристически маршрути, които се простираха от него като спиците на колело, преди да се разклонят в криволичещи пътеки, които пресичаха гърдата на планината. Имената на отделните маршрути бяха изписани върху табелки с формата на стрели.

Тя намери маршрута, който си беше избрала след внимателно преглеждане на картата на националния парк и проучването му чрез Интернет. Тя обичаше предизвикателствата, но не беше безразсъдна.

Ако не беше сигурна, че може да го направи и да се върне, не би опитвала. Вместо да бъде обезкуражена от негостоприемния терен, тя нямаше търпение да поеме по него.

Заклучи брезентовия си чувал в багажника на колата и пристегна раницата си. След това нагласи лентата си за коса, включи хронометъра на китката си и потегли.

[1] Игра на думи. Пожеланието за късмет *Break a leg* (англ.) буквално означава „Счупи си крак“. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Емъри се събуди постепенно, но не отвори очи, страхувайки се, че светлината ще влоши още повече мъчителното главоболие. То я бе извадило от дълбок сън с толкова силни болки, сякаш в черепа ѝ беше използвана бормашина. Тя чуваше шум, който не беше характерен за спалнята ѝ, но дори любопитството не я поощри да повдигне клепачите си. В допълнение към пронизващите болки в главата десният ѝ крак туптеше болезнено. Тази сутрин го беше претоварила с тичане прекалено много.

Мирисът на храна накара стомахът ѝ да се свие и започна да ѝ се гади.

Каква беше тази миризма в спалнята ѝ, при положение че кухнята се намираше в противоположната страна на къщата? Каквото и да готвеше Джеф...

Джеф не готвеше.

Очите ѝ се отвориха и когато не срещнаха нищо познато, тя седна в леглото.

Непознатата сцена пред нея се замъгли и се завъртя. В гърлото ѝ се надигна гореща жлъчка. Едва успя да я преглътне, преди да я избълва. Замайването я накара да се отпусне отново върху възглавницата, която — осъзна тя — не беше нейната собствена. И мъжът, който се мерзелееше отстрани на леглото ѝ не беше Джеф. Тя избъбри:

— Кой сте вие?

Той се приближи с една крачка.

— Стойте далеч от мен! — Тя се надигна върху ръката си, макар да нямаше шанс да го отблъсне. Беше слаба и безпомощна като новородено. Той беше великан.

Но при командата ѝ остана на мястото си.

— Не се бойте от мен. Няма да ви сторя нищо.

— Кой сте вие? Къде съм?

— В безопасност сте.

Тепърва щеше да се види. Дишането ѝ беше плитко и бързо, сърцето ѝ биеше оглушително. Емъри искаше да се успокои, знаейки, че паниката няма да ѝ помогне.

— Как се чувствате? — Гласът му беше нисък и дрезгав, сякаш отдавна не го беше използвал.

Тя само го гледаше, опитваше се да сглоби в едно разхвърляните въздействия и да намери обяснение за това къде се намира и защо е там.

— Как е главата ви? — Брадичката му се вдигна нагоре.

Тя колебливо я попипа и изохка, когато пръстите ѝ докоснаха една подутина зад лявото ухо. Сякаш беше ударила по гонг, изпращайки вълни от болка през главата си. Косата ѝ беше лепкава и напоена с кръв, и когато дръпна пръстите си, видя, че са червени. Забеляза кръв и върху възглавницата.

— Какво ми се е случило?

— Не помните ли?

Умът ѝ се върна назад.

— Спомням си, че тичах. Паднала ли съм?

— Мислех, че може би вие ще ми кажете.

Тя понечи да поклати глава, но от движението ѝ призля и тя усети поредно избухване на болка.

— Как се озовах тук?

— Наблюдавах ви през бинокъла си.

Беше я наблюдавал през бинокъл? Това не ѝ хареса.

— Откъде?

— От хребета на друг връх. Но изгубих следите ви и си помислих, че трябва да проверя какво става. Намерих ви да лежите в безсъзнание, взех ви и ви пренесох тук.

— Къде е това „тук“?

Той направи движение с ръка, подканяйки я сама да види.

Всяко движение на главата означаваше нова агония, но тя се надигна на лакти. След като изчака известно време световъртежът да се успокои, огледа обкръжението си, търсейки по-специално възможност за бягство, ако се наложи.

Имаше четири прозореца. Само една врата. Стаята беше само една, всъщност.

Леглото, на което лежеше в момента, се намираше в единия ъгъл. Един параван от летвички, което по всяка вероятност означаваше, че зоната за сън е отделена от останалата стая, беше събран и подпрян на стената, построена от разцепени дънери.

Останалата мебелировка се състоеше от кафяв кожен шезлонг и съответен на него диван. И шезлонгът, и диванът бяха с гънки, бръчки и издраскани, което говореше, че са използвани десетилетия наред. Между тях стоеше малка масичка с лампа върху нея с абажур от грубо платно. Всички мебели бяха разположени върху килим.

Кухнята беше отворена към останалата част от стаята. Имаше мивка, тясна печка, старомоден хладилник и маса от кленово дърво с два стола с тапицирани кожени облегалки, които бяха боядисани в маслинозелен цвят. Голяма каменна камина заемаше една от стените. Огънят в нея гореше и точно той издаваше пропукващите звуци, които тя не бе успяла да идентифицира в първия момент, когато се беше събудила.

Беше й дал време да огледа стаята. След което каза:

— Само една от бутилките с минерална вода, които носехте, е празна. Трябва да сте жадна.

Устата й беше суха, но нещо друго я безпокоеше повече.

— Била съм в безсъзнание, когато сте ме намерил?

— Не усещахте нищо. Опитах се няколко пъти да ви събудя.

— Колко време съм била в безсъзнание?

— Открих ви към седем и половина тази сутрин.

Тя погледна ръчния си часовник и видя, че е шест и двацет вечерта. Размърда крака, за да изрита завивката. Прехвърли крака през ръба на леглото и се изправи. Веднага се олюля.

— Ох!

Той я хвана. Не й беше приятно, че я докосва, но щеше да падне по очи, ако не я беше задържал. Помогна й да седне отстрани на леглото. Емъри имаше чувството, че главата й ще експлодира. Стомахът й се надигна. Тя покри очи с ръка, защото всичко, което виждаше се приближаваше рязко, след това се отдалечаваше като трепкащо изображение в къща с криви огледала.

— Искате ли да легнете обратно в леглото, или можете да седите? — попита той.

— Ще остана седнала.

Той постепенно отдръпна ръце от раменете ѝ и я пусна. Отиде в кухнята и извади един галон с вода от хладилника. Напълни една чаша и ѝ я занесе.

Тя наблюдаваше това подозрително, питайки се дали не я е упоил. Наркотиците с цел изнасилване не миришеха на нищо, нямаха вкус и действията безотказно. Те не само обезсилваха жертвата, но изтриваха и спомена. Но ако този мъж имаше престъпни намерения, какъв смисъл би имало да я упоява, след като и без това е била вече в безсъзнание?

Той каза:

— Опитах се да ви дам вода по-рано. Но вие се дърпахте и я плюехте.

Това обясняваше защо предницата на ризата ѝ е мокра. Тя бе напълно облечена, с изключение на якето, ръкавиците и лентата за глава. Маратонките ѝ също бяха свалени и сложени на пода до леглото, подредени чинно една до друга. Тя премести очи от тях към мъжа, който ѝ подаваше чашата.

— Сигурна съм, че имам мозъчно сътресение.

— Точно това предположих, тъй като не можах да ви събудя.

— Черепът ми кърви.

— Вече не. Съсири се бързо. Промих раната с кислородна вода. Затова кръвта по пръстите ви изглежда прясна.

— Може би се нуждая от шиене?

— Кървеше много, но раната не е дълбока.

Беше преценил това сам? Но защо?

— Защо не се обадохте на 911?

— Тук съм извън отгъпканите пътеки и не мога да гарантирам за качеството на спешното обслужване. Помислих си, че е най-добре просто да ви пренеса тук и да ви оставя сама да се събудите.

Тя не беше съгласна. Всеки, претърпял удар по главата, трябваше да бъде прегледан от лекар, който да определи степента на поражението, но в момента тя нямаше енергия да спори. Имаше нужда първо да се ориентира и да проясни малко главата си.

Пое чашата с вода от него.

— Благодаря.

Макар че беше ужасно жадна, отпи само няколко глътки, защото се страхуваше, че ако изпие повече, може да повърне. Почувства се

малко по-спокойна. Поне сърцето ѝ вече не препускаше така бясно и дишането ѝ беше близко до нормалното. Щеше да си измери кръвното налягане — ръчният ѝ часовник имаше такава функция, — но не се чувстваше достатъчно добре, за да го направи. Налагаше се да стиска здраво чашата с вода, за да не я изпусне. Той трябва да беше забелязал.

— Вие ли ви се свят?

— Много.

— И главата ви боли?

— Няма да повярвате колко.

— Имах веднъж сътресение. Не беше кой знае какво, с изключение на ужасното главоболие, но това бе достатъчно лошо.

— Не мисля, че моето е сериозно. Зрението ми е леко замъглено, но си спомням коя година сме, както и името на вицепрезидента.

— Значи сте една стъпка пред мен.

Сигурно трябваше да прозвучи като шега, но нямаше никакъв хумор нито в интонацията, нито в изражението му. Той нямаше вид на човек, който е склонен да се смее и го прави често. Ако го прави изобщо.

Тя отпи още една глътка от чашата, след което я остави на малката масичка отстрани до леглото.

— Оценявам гостоприемството ви, господин...?

— Емъри Шарбоно.

Тя го погледна с изненада.

Той посочи към края на леглото. До този момент тя не бе забелязала, че туристическата ѝ раница е там заедно с другите ѝ неща. Едната дръжка на слънчевите ѝ очила беше счупена. По нея имаше кръв.

— Научих името ви от шофьорската книжка — каза той. — Шофьорска книжка от Джорджия. Но името ви звучи като да сте от Луизиана.

— Наистина съм от Батън Руж.

— Откога живеете в Атланта?

Явно беше забелязал и адреса ѝ.

— Достатъчно дълго, за да я смятам за дом. И като заговорихме за... — Тъй като си нямаше доверие да се изправи, тя се пресегна през леглото, за да стигне до раницата си. — Вътре в нея — заедно с двете бутилки вода, едната от които беше празна — се намираха две

двайсетдоларови банкноти, кредитна карта, шофьорската ѝ книжка, картата, която беше използвала, за да следи за маршрута си и онова, от което сега се нуждаеше най-много — клетъчния си телефон.

— Какво правехте тук? — попита той. — Като се изключи тичането.

— Правех точно това. Тичах. — Когато неуспешно се опита за трети път да включи телефона си, тя изруга тихо. — Мисля, че батерията ми е напълно изтощена. Бихте ли ми дали назаем едно зарядно?

— Нямам клетъчен телефон.

Кой в наше време няма клетъчен телефон?

— Тогава дали ще мога да използвам стационарния ви телефон? Ще ви платя...

— Нямам никакъв телефон. Съжалявам.

Тя го погледна с увиснало чене.

— Нямате телефон?!

Той сви рамене.

— Няма на кого да звъня. Няма кой да ми звъни.

Паниката, от която искаше да се освободи преди, сега я завладя отново. С осъзнаването, че е оставена на милостта на този непознат, обърканата ситуация стана ужасяваща. Главата ѝ внезапно се изпълни с истории за отвлечени жени. Те изчезваха и често пъти семействата им никога не научаваха каква е тяхната съдба. Религиозни фанатици вземаха съпруги. Откачалки държаха оковани жени в мазета, оставяха ги да умрат от глад и ги измъчваха по неописуеми начини.

Тя потисна още един пристъп на гадене. Като се опитваше да запази гласа си колкото е възможно по-уверен, произнесе:

— Сигурно имате кола.

— Пикап.

— Тогава бихте ли ме закарали до мястото, където оставих сутринта колата си?

— Бих могъл, но...

— Не ми казвайте. Няма гориво.

— Не, има гориво.

— Тогава какво?

— Не мога да ви смъкна.

— Да ме смъкнете?

— Да ви закарам до подножието на планината.

— Защо не?

Той се пресегна за ръката ѝ, но тя я дръпна веднага. Той се намръщи, прекоси ядосано стаята, отиде до единствената врата и я отвори.

Отчаянието на Емъри отстъпи място на смайване. Като се подпираше на различните мебели, тя бавно прекоси стаята и се присъедини към него до прага. Пред вратата сякаш бе паднала сива завеса.

Мъглата изглеждаше непробиваема, толкова гъста, че тя не можеше да вижда на повече от десетина сантиметра навън.

— Спусна се в ранния следобед — каза той. — За щастие бях там тази сутрин, иначе можеше да се събудите и да се окажете заседнала навън в нея.

— Аз съм заседнала тук.

— Така изглежда.

— Не трябваше да е така. — Тя отново прозвуча задъхано. — Ще ви платя, за да ме закарате.

Той погледна през рамо към отворената ѝ раница върху леглото.

— За четирийсет долара? Няма начин.

— Таксувайте ме, колкото искате. Ще ви платя разликата веднага щом се прибера вкъщи.

Той клатеше глава.

— Не се съмнявам, че ще ми платите. Парите няма да ме поблазнят. Пътищата тук горе са лъкатушни и тесни, стръмно е. Повечето нямат обезопасителни огради. Не искам да рискувам както вашия, така и моя живот, да не говорим за пикапа ми.

— Ами съседите ви?

Лицето му стана безизразно.

— Съседи?

— Сигурно някой, който живее наблизо, има телефон. Можете да отидете...

— Никой не живее наблизо.

Беше като да спориш с греда от стобор. Или с телеграфен стълб.

— Трябва да се обадя на съпруга си и да му кажа, че съм добре.

— Може би утре — каза той, поглеждайки към небето, макар че нищо не можеше да се види, — зависи от това кога ще се вдигне. —

Той затвори вратата. — Треперите. Идете до огъня. Или ако искате, в банята... — Той посочи една врата от другата страна на стаята, близо до леглото. Може да е студено вътре, но включих радиатора заради вас. — Той отиде до готварската печка, където къкреше една тенджерата. — Гладна ли сте? — Той вдигна капака и разбърка съдържанието.

Безразличието му към нейното положение я изненада. Изплаши я. А също така адски я вбеси.

— Не мога да остана тук цяла нощ.

Макар гласът ѝ да носеше следи на истерия, той остана невъзмутим, когато почука с капещата лъжица в ръба на тенджерата, сложи я в една чинийка и върна капака на мястото му. Едва тогава се обърна към нея и посочи вратата.

— Сама видяхте. Няmate избор.

— Винаги има избор.

Той отклони очи от нея за няколко секунди. Когато погледите им се срещнаха отново, каза:

— Невинаги.

Не знаейки какво да прави, тя остана да стои на мястото си и го гледаше как отива да вземе приборите и как после ги подрежда на масата. Попита я отново дали е гладна.

— Не, лошо ми е на стомаха.

— Изчаках ви, за да се храним заедно, но след като не искате, ще имате ли нещо против...?

Макар да не вярваше, че отговорът ѝ има някакво значение за него, тя му каза да продължава.

— Имам нещо за главоболието ви. А една кока-кола може да успокои стомаха ви. Или може би трябва да отидете да си легнете.

Ако си легнеш, щеше да се чувства още по-уязвима.

— Ще поседя малко. — Като се движеше несигурно, тя отиде до масата за хранене. Спомни си, че има кръв по пръстите от раната на главата си, и каза: — Трябва да си измия ръцете.

— Седнете, преди да сте паднала.

Тя се отпусна благодарно на един стол. Той ѝ донесе едно пластмасово шишенце дезинфектант за ръце, което тя щедро използва, след което попи ръцете си с книжна кърпа, която си откъсна от рулото, сложено в средата на масата.

Без никакво суетене и колебание той взе мръсната кърпа и я хвърли в кошчето за боклук, след което отиде до умивалника, за да се измие с гореща вода и течен сапун. Отвори едно кенче кока-кола и ѝ го подаде, както и шишенце таблетки аналгетик, заедно със солени бисквити и пакетче масло, още в опаковката. Накрая се изправи пред печката и си сипа една порция от задушеното.

Седна срещу нея, откъсна хартия от рулото и я сложи в скута си, след това взе лъжицата.

— Не ми е удобно да ям срещу вас.

— Моля, заповядайте.

Той си гребна една лъжица и забеляза, че тя гледа съдържанието в купата.

— Може би не сте свикнала да ядете такива неща.

— Всеки друг път би изглеждало добре. Задушено говеждо е любимото ми.

— Еленско е.

Тя вдигна поглед към еленовата глава на стената над камината.

Той най-после се засмя. И каза:

— Не от точно този елен. Той си беше на стената, когато дойдох да живея тук.

— Да живеете тук? Значи това е постоянното ви жилище? Помислих си... — Тя огледа простата стая и ограничените ѝ удобства, надявайки се, че не го е обидила. — Помислих си, че е някакво място за бягство, нещо като ловна хижа. Място, което използвате само понякога.

— Не.

— От колко време сте тук?

Подпрял лакти на масата, той се наведе над купата, адресирайки думите си по-скоро към купата, отколкото към нея, когато промърмори:

— От около шест месеца.

— Шест месеца. Дори без телефон? Какво ще правите при непредвиден случай?

— Не знам. Още не ми се е случвало.

Той отвори пакета със солени бисквити, взе си две и ги намаза с масло. Изяде едната, а другата пусна в купата със задушено, разбърквайки я с лъжица, преди да гребне отново.

Тя го гледаше с безсрамно любопитство и го преценяваше. Беше сложил хартиена салфетка в скута си като че беше ленена кърпа, но ядеше с лакти на масата. Сервира маслото в опаковката му и натроши бисквита в задушеното, но попиваше устата си след всяка хапка.

Живееше в остаряла дървена хижа, но не изглеждаше като планинец. Не особено. Имаше брада, но на не повече от ден-два. Носеше трикотажна карирана риза в червено и синьо, запасана в избелели сини дънки, но дрехите бяха чисти. Косата му беше тъмнокестенява, отзад дължината ѝ стигаше до яката — беше по-дълга, отколкото обикновено я носеха мъжете на неговата възраст. На слепоочията косата му беше посребрена.

Тази слана би накарала друг мъж да изглежда изискан. Него само го правеше по-възрастен, отколкото сигурно беше. По всяка вероятност към четиридесетте. Но това бе лице на много преживял мъж с мрежа от бръчици около очите, гънки в ъгълчетата на устните и бдителна предпазливост в погледа, който бе стряскащо аквамаринен. Студеният цвят на очите контрастираше със загорялото му, обветрено лице.

Беше странна смесица. Живееше сурово, без дори телефон или телевизор, но не беше недодялан и говореше учтиво. Откритите рафтове, прикрепени към дървените стени, побираха дузини книги, някои с твърди корици, други с меки, всички старателно подредени.

Цялото място беше спретнато, отбеляза тя. Но в стаята нямаше нито една снимка, украшение или спомен, нищо, което да намеква за неговото минало, или — в този дух — за настоящето му.

Тя не повярва на непринуденото му поведение, нито на обяснението му защо не я е завел на лекар, след като я е намерил. Да се обади на 911 би било дори много по-практично. Ако го е искал.

Човек не вземаше просто така една изпаднала в безсъзнание и кървяща жена, за да я пренесе в отдалечената си, лишена от съседи планинска хижа без причина, а тя не можеше да се сети за нито една, която да не включва престъпление, извратеност, или и двете.

Наистина, не я бе докоснал по някакъв непристоен начин, но може би беше психопат, който не нападаше жертвите си, докато са в безсъзнание. Може би предпочиташе да са будни, съзнаващи и да реагират на изтезанията му.

Тя попита разтреперана:

— В Северна Каролина ли сме?

— Да.

— Питам, защото някои от маршрутите в парка влизат в Тенеси.

Тя помнеше как паркира в обозначения паркинг, как прави упражненията за разтягане, как закопчава туристическата си раница. Помнеше как тръгва, тишината на гората от двете страни на пътеката и как студеният въздух се разрежда с изкачването ѝ нагоре. Но нямаше спомен да е падала и си е удряла главата толкова силно, че ударът да причини сътресение.

Което я караше да се пита какво се е случило в действителност.

Тя си взе една солена бисквита и отпи глътка кока-кола, надявайки се, че комбинацията ще я освободи от гаденето.

— Каква е височината тук?

— Малко над хиляда и петстотин метра — отвърна той. — Труден терен за бягане.

— Тренирам за марафон.

Той спря да яде, заинтересуван.

— За първи ли?

— Всъщност, за пети.

— Хм. Надявате се да подобрите времето си?

— Винаги.

— Значи се насилвате.

— Не го виждам по този начин. Обичам да го правя.

— Доста голямо предизвикателство, да се пробяга подобно разстояние на такава височина.

— Да, но прави по-лесно бягането на по-ниско ниво.

— Не се ли притеснявате от претоварване?

— Внимавам. Особено с десния крак. Миналата година преживях травма.

— Нищо чудно, че го щадите.

Тя му хвърли остър поглед.

— Откъде знаете, че го правя?

— Забелязах, че накуцвахте от леглото до вратата.

Възможно е, помисли си тя. Или пък го бе забелязал преди, докато я е гледал през бинокъла? От какво ли разстояние? От един далечен хребет, както бе казал той, или от много по-блиско разстояние?

Вместо да се конфронтира с него по тези въпроси, тя продължи да води разговор с надеждата да събере информация.

— Кракът ми се схвана миналата година на бостънския маратон. Ортопедът ме посъветва да не го натоварвам три месеца. Макар да не ми беше никак приятно, че не мога да тичам, спазих инструкциите му. След като ми даде зелена светлина, започнах да тренирам отново.

— Кога е маратонът?

— След девет дни.

— Девет дни.

— Да, знам. — Тя въздъхна. — Това мозъчно сътресение идва във възможно най-неподходящият момент.

— Може би трябва да пропуснете.

— Не мога. Трябва да бягам.

Той не попита защо, само я погледна.

— Става въпрос за набиране на средства. Аз помогнах за организирането му. Хората разчитат на мен.

Той си гребна още една лъжица, сдъвка я и преглътна, преди да продължи.

— На шофьорската ви книжка сте вписана като д-р Емъри Шарбоно. Хуманен лекар ли сте?

— Педиатър. Деля практика с двама акушер-гинеколози.

— Един вид поемате бебетата, след като се родят?

— Такъв беше планът, когато създадохме практиката.

— Имате ли собствени деца?

Тя се поколеба, след това поклати глава.

— Някой ден, надявам се...

— Ами господин Шарбоно? И той ли е лекар?

— Господин Съри.

— Моля?

— Името на съпруга ми е Джеф Съри. Когато се оженихме, аз бях вече д-р Шарбоно. От професионални съображения изглеждаше по-добре да не променям фамилията си.

Той не направи коментар на обяснението ѝ, но веждите му се смръщиха.

— Какво работи съпругът ви?

— Финансов мениджър. Инвестиции. Сделки.

— Като за богати хора?

— Предполагам, че някои от клиентите му са състоятелни.

— Не знаете ли?

— Не обсъжда финансовите въпроси на клиентите си с мен.

— Така е. Не би трябвало.

Тя отхапа още едно крайче от бисквитата.

— Ами вие?

— Какво аз?

— Вие какво работите?

Той я погледна и със сериозен тон произнесе:

— Живея.

ТРЕТА ГЛАВА

Живея.

Той не беше многоречив и Емъри усети, че не възнамерява да ѝ даде повече подробности. Задържа погледа ѝ за миг, след това остави лъжицата си в празната купа и се облегна назад в стола. След като пренесе купата и приборите си в мивката и се върна на масата, я попита дали не иска още бисквити.

— Не, но ще задържа колата.

Докато той се зае с миене на чиниите, тя се извини. Стъпвайки внимателно, за да държи стените на мястото им и да не се люлее подът, тя се насочи към банята. Печката вътре беше старомодна, като тази, каквато бе имала прабаба ѝ. Ярките сини пламъци горяха срещу почернелите керамични решетки.

Тя използва тоалетната, изми ръцете и лицето си и изплакна устата си с малко паста за зъби, изстискана от тубата, която откри в аптечката над мивката. В шкафчето имаше също така кислородна вода, ножче и пяна за бръснене, кутийка лепенки за рани, шишенце мултивитамини и четка за бръснене.

Отделението за душа беше направено от ламарина. Телената поставка, която висеше от тавата на душа, съдържаше само калъпче сапун и шампоан. Тя мечтаеше да измие кръвта от косата си, но не го направи от страх да не отвори отново раната на скалпа си. Цицината отдолу не бе станала по-голяма, но при всеки натиск изпращаше болезнени стрели в главата ѝ.

Тя не се сдържа и погледна в малкия шкаф. На рафтовете в него имаше старателно сгънати хавлиени кърпи. Освен това рула тоалетна хартия, калъпи сапун и препарати за чистене.

Необичайното бяха кутиите с патрони.

Те бяха на най-високия рафт, етикирани според калибъра. Тя трябваше да се изправи на пръсти, за да свали една. Вдигна капака. На блясъка на крушката, сложена над мивката, патроните изглеждаха големи, дълги и смъртоносни.

Тя бързо я затвори и я върна на мястото, откъдето я беше взела, питайки се къде ли държи оръжията, съответстващи на този арсенал от муниципи.

Емъри излезе от банята и завари главната стая тъмна, с изключение на проблясващата светлина от камината и крушката над мивката. Той сгъваше един парцал. Когато я чу се обърна и заговори през рамо:

— Предположих, че искате да си легнете рано.

Тя погледна към леглото, където завивките, които бе оставила разбъркани, бяха оправени и оставени на една страна, сгънати старателно. Изцапаната с кръв възглавница беше сменена с чиста.

— Аз ще спя на фотьойла.

— Вие ще спите в леглото. — Той дръпна една връв, за да загаси крушката над мивката.

Действието имаше окончателност, която говореше недвусмислено, че споровете за това кой къде ще спи са напълно безсмислени. Емъри седна на ръба на леглото. Беше прекарала цял ден в спортния си клин. Сутиенът я стягаше неудобно. Но, по дяволите, нямаше начин да свали всичко това, макар и на слабата светлина, защото той беше вътре, и бе готова за битка, ако се канеше да съблече дрехите ѝ.

Дъхът ѝ спря, когато го видя да тръгва към леглото, но след като остави шишенцето с обезболяващи и чашата с кока-кола на нощното шкафче, той я отмина и отиде в банята, връщайки се след секунда с кислородната вода и компрес, направен от сгънати парчета тоалетна хартия.

— Нямам памук, нито бинт — каза той, когато изля от кислородната вода върху хартията. След това остави шишенцето и се наведе над нея.

— Дайте ми, аз ще го направя.

— Не виждате. Ако започнете да опипвате наоколо, може да отворите раната.

Знаеше, че е истина, така че отпусна ръце.

— Обърнете глава... — Той побутна брадичката ѝ с opakото на ръката си. Тя се подчини и остана да седи напрегната и нервна, докато той обработваше раната.

— Така боли ли?

— Малко. — Болеше много, но тя не би могла да измисли подходящ начин да се оплаче, без да разкритикува техниката му. Всъщност, беше трудно да мисли за каквото и да е, докато той стоеше толкова близко, приведен над нея. Близостта на лицето ѝ до корема му я правеше неспокойна и тя не дишаше, докато той не каза „готово“ и не отстъпи назад.

— Не искам да цапам друга възглавница.

— Кръвта се изпира. В повечето случаи. — Той вдигна шишенцето с обезболяващи и изсипа две таблетки в дланта си, след което ѝ ги подаде. — Ще ви помогнат против главоболието.

— Ще изчакам малко, преди да ги изпия. Да видим как ще се чувствам.

Той изглеждаше готов да спори, но върна таблетките в шишенцето и го остави на нощното шкафче.

— Тук са, ако промените мнението си. Кажете ми, ако ви е нужно още нещо.

— Благодаря. Ще ви кажа. Но съм сигурна, че всичко ще е наред.

— Може би трябва да ви събудям на определени интервали. Просто за да сме сигурни, че сте добре, че можете да се събудите.

— Това е добра идея. Но вместо да ви безпокоя, ще включа алармата на часовника си.

Като сви неодобрително уста, той каза:

— Както искате. — И се обърна.

Тя легна и дръпна завивките до брадичката си. Макар да затвори очи, ушите ѝ бяха нащрек, когато го чу да се движи из стаята, да слага още цепеници и да затваря вратата на камината.

Кръвта се изпира. В повечето случаи. Казано с тон на човек, който има опит с тези неща.

Тя потръпна при мисълта колко е безпомощна. Не можеше да стои права сама за повече от няколко минути. Ако трябваше да се защити, какво щеше да прави?

Навремето в колежа беше вземала курс по самоотбрана, но това беше много отдавна. Единственото, което помнеше, беше, че не бива да мисли за нападателя като за цяло, а да се фокусира върху индивидуални негови части, уязвими за контраатака. Очи, нос, уши, тестиси. Само дето се боеше, че това правило не може да се приложи към мъж, който изглежда непохватен като секвоя. Искеше да е скрила

един от онези смъртоносно изглеждащи патрони. Върхът му, притиснат в очната ябълка, би нанесъл сериозни поражения. Това би забавило дори гигант достатъчно дълго, за да може да му се изплъзне.

Тя чу стъпки на ботуши по дървения под, заглушени от килима, след това изскърцване на кожа, когато той седна на един от кожените фотьойли. Емъри отвори леко очи и видя, че е избрал фотьойла от другата страна на масичката. Беше се облегнал в него, праметнал завивка през кръста си.

Смуцаващо, той гледаше право в нея, очите му отразяваха светлината на огъня като очи на хищно животно.

Гласът му прогърмя в стаята:

— Отпуснете се, докторе. Ако съм искал да ви нараня, досега щях да съм го сторил.

Логиката ѝ казваше, че това е вярно. Тя бе спала беззащитно през целия следобед и той не ѝ беше направил нищо. И все пак...

— Защо ме пренесохте тук?

— Казах ви.

— Но аз не вярвам, че това е истината. Не напълно.

— Не мога да ви накарам насила да вярвате. Но не бива да се страхувате от мен.

След известно време тя попита:

— Дрейкланд ли е най-близкият град?

— Не.

— А кой е тогава?

— Не сте го чували никога.

— На какво разстояние е?

— По права линия? На дванайсет мили.

— А по пътя?

— На петнайсет.

— Мога лесно да пробягам разстоянието. Спускането надолу няма да е голямо предизвикателство за мен.

Той не каза: „*О, за бога, лейди, имахте сътресение, не можете дори да вървите по права линия, камо ли да тичате*“.

Не каза съвсем нищо, което бе по-изнервящо, отколкото ако беше започнал да доказва колко безразсъдна е тази перспектива. Мълчанието му бе по-заплашително, отколкото ако ѝ беше казал

направо, че тя няма скоро да отиде никъде, че ще я държи тук като своя секс робиня, и че за да не умре, ще е по-добре да не мисли да бяга.

Но тя избегна бляскавия му поглед, затваряйки очи. В продължение на пет минути те не споделиха нищо, освен плътно напрежение и пропукването на цепениците в огнището.

Въпреки страха тялото ѝ беше изтощено. Мускулите ѝ започнаха да се отпускат от само себе си. Тя потъна по-дълбоко в матрака. Съзнанието я теглеше към забравата. Почти преминала в нея, тя се стресна внезапно и дойде на себе си.

— Не ми казахте името си.

— Точно така — каза той. — И няма да го направя.

* * *

Преди да заспи, Емъри нагласи алармата си да я събуди два часа по-късно, но се оказа, че предохранителната мярка е ненужна. Минути преди алармата да зазвъни на китката ѝ, той беше отстрани до леглото и едрата му ръка леко разтърсваше рамото ѝ.

— Докторе?

— Будна съм.

— Спахте ли?

— Дремах.

— Боли ли ви главата?

— Да.

— Искате ли няколко хапчета?

— Не точно сега.

Той постоя още малко, без да казва нищо, след което се обади:

— Искате ли да използвате банята?

— Може би.

В този случай „може би“ означаваше „да“, защото пристъпите на гадене я бяха събудили още преди половин час. Тя бе останала да лежи, като се опитваше да се разубеди. Пред риска да го събуди, не искаше да става и да отиде, клатушкайки се, в банята. Не ѝ се искаше да моли за помощта му, но — което бе още по-лошо, — не искаше да повърне в неговото легло.

Така че когато я попита дали иска да използва банята, макар да отвърна „може би“, му беше благодарна, че го прие като категорично „да“. Той отхвърли завивката. Тя плъзна краката си отстрани на леглото и стъпи на пода. Той я хвана под мишниците и ѝ помогна да се изправи.

С омекнали колене, тя направи колеблива стъпка.

— Спокойно. — Той обви едната си ръка около кръста ѝ, като я придържаше отстрани.

— Съжалявам за неудобството.

— Не се тревожете.

Разстоянието до банята беше на крачки, но ѝ се видя по-дълго от Великата китайска стена. Когато стигнаха до вратата, той се пресегна вътре и светна лампата, след което затвори, казвайки:

— Не бързайте.

Но тя нямаше време да направи каквото и да било, само се отпусна на колене пред тоалетната чиния. Нямаше много за повръщане, но спазмите бяха силни, разтърсваха цялото ѝ тяло и пристъпите на гадене продължиха дори след като стомахът ѝ беше съвсем празен. Когато всичко най-последно свърши, пусна водата и се хвана за мивката, за да се изправи.

Той се обади от другата страна на вратата.

— Наред ли е всичко?

— По-добре е.

Водата никога не ѝ се беше струвала толкова студена, колкото тази от чешмата, но се почувства добре, когато наплиска лицето си. Изплакна няколко пъти устата си. Още продължаваше да вижда леко размазано, което също беше добре. Беше доволна, че не може да види ясно отражението си в огледалото над мивката. Дори замъглено, то беше ужасно.

Беше с жълтеникав тен. Устните ѝ бяха безцветни. Беше ужасно разрошена. Кръвта в косата ѝ бе засъхнала в неприятни черни корички. Но беше прекалено изтощена, за да я интересува как изглежда.

Повече я безпокоеше главоболието ѝ. Болката не беше вече като от бормашина, сега беше по-тъпа. Напомняше по-скоро на причинена от палка, която се удря вътре в черепа ѝ. Светлината влошаваше още повече положението. Тя я изключи, затътри се до вратата и я отвори.

Той стоеше до прага. Очите ѝ бяха на равнището на гърдите му.

— Сега мисля, че се чувствам по-добре.

— Хубаво. — Той се пресегна да я подкрепи, но когато я докосна по рамото, ръката му се плъзна по врата ѝ. — Цялата сте вир-вода.

— Ще се оправя. — Едва успя да произнесе думите. Зъбите ѝ започнаха да тракат.

Той я заведе до леглото и ѝ помогна да легне.

— Ще ви дам нещо да се преоблечете.

— Не, всъщност аз...

— Не може да прекарате останалата част от нощта в мокри дрехи.

Той я остави, отиде до един шкаф, пъхнат под скосения таван, и извади от чекмеджето трикотажна риза подобна на тази, с която беше облечен. Когато ѝ я подаде, очите им се срещнаха.

— Няма да се съблека — каза тя решително.

Той я гледа мълчаливо няколко секунди, след което се обърна, отиде до банята и се върна със сгъната хавлиена кърпа. Макар жестът да бе мил, изражението му не беше. Устните му се бяха свили до цинична черта.

— Целомъдрието ви е в безопасност, докторе. Ще разпъна паравана, за да имате известно уединение.

Той издърпа паравана от стената и разтвори панелите. Когато го закрепи, мина от другата му страна, карайки я да се чувства като неблагодарна идиотка.

Каквато и скромност да бе притежавала, я беше изоставила в медицинското училище. Тя и състудентите ѝ бяха практикували процедури едни на други, обикновено съпроводени от неприлични шеги, но във всеки случай беше невъзможно да останеш по момински срамежлив по отношение на голотата и телесните функции.

Когато разкопча блузата си за бягане, си каза, че не е отказвала да се съблече поради скромност, а по-скоро от страх. Той беше грижовен и внимателен, джентълмен. Но как да вярваш на човек, който дори не желае да каже името си?

Тя се съблече с възможно най-голямата скорост, която ѝ позволяваше неудържимото треперене. Освобождавайки се от всички дрехи от кръста нагоре, тя се избърса с кърпата, след което облече ризата, която той ѝ бе дал. Ризата беше стара, мека и беше приятно да се чувства освободена от стягащия мокър сутиен за джогинг.

Последен беше клинът. Сутринта го беше обула, но сега щеше да е хубаво да опъне босите си крака между чаршафите.

Той не можеше да я види, но сигурно чуваше шумоленето на дрехите и чаршафите. След като се пъхна под тях, чу гласа му:

— Чист ли е теренът?

— Можете да оставите паравана.

Той започна да сгъва панелите.

— Предпочитах да е тук — каза тя.

Очевидно това, което тя предпочита, нямаше никакво значение. Той върна отново паравана на мястото му до стената.

— Трябва да мога да ви виждам.

— Ще ви кажа, ако ми трябва нещо.

— Не ми казахте, че трябва да повърнете, и едва не се оплескахме. — Той се наведе и измъкна малко метално кошче за отпадъци изпод масичката до леглото. — В случай че не мога да стигна навреме. — Сложи го на място, което да ѝ е достъпно, ако наведе тава.

— Мисля, че повръщането вече ми се размина.

— Ако не, не се притеснявайте, разбрахте ли?

Тя кимна кратко.

— Нещо друго, от което да се нуждаете в момента?

— Не.

— Сигурна ли сте?

— Да.

Той изгледа със съмнение очертанятията на тялото ѝ под завивката, карайки я да се чувства почти разголена. За да не срещне погледа му, затвори очи. Най-накрая той се отдалечи.

Обутите му в чорапи крака стъпваха почти безшумно по пода, но тя имаше чувството, че нещо толкова грамадно като него сякаш не може да се придвижва в пространството, без да причини бъркотия. Проследи мислено движенията му, чу изтракването, когато прибави две цепеници към тлеещия огън, след това скърцането на кожа, когато се върна отново във фотьойла.

Минаха няколко минути. Новите цепеници издаваха пропукващи звуци, когато огънят се разгоря. Тя гледаше трепкането на светлината на огъня и сенките по тавана. Забеляза нещо, което не бе видяла преди. Метален прът, около седем-осем сантиметра в диаметър, свързваше хоризонтално две от голите греди. Нямаше представа за какво може да

служи. Колкото до гредите, изглеждаха толкова грубо одялани, колкото и той.

Може би недодялан, наистина, но учтив.

Тя прочисти гърлото си.

— Не ви благодарих преди.

— Няма нужда.

— Благодаря ви сега.

— Хубаво.

Мина още малко време, но тя знаеше, че не е заспал.

— Искам да знам как се казвате.

Огънят пропука. Една от гредите простена под тежестта на покрива.

Той не издаде звук.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Не си ли притеснен?

Джеф Съри се протегна и се прозя, след което се обърна настрани и се подпря на лакът.

— Ни най-малко. Това е тактика за привличане на внимание. Емъри иска да ме накара да се притеснявам за нея.

— Не ѝ е в стила да не се обажда.

Той се намръщи.

— Звъни постоянно. И то в най-неподходящите случаи. Като миналата нощ.

Клетъчният му телефон беше започнал да вибрира върху тоалетната масичка в банята точно когато той и Алис се бяха пъхнали под душа след изморителната сексгимнастика. Говоренето със съпругата му всъщност би добавило известна възбуда към сапунената игра. Но въпреки това се беше възмутил от прекъсването на Емъри, която сякаш умишлено беше избрала момента.

Напоследък тя му се обаждаше често през деня, в повечето случаи за нещо маловажно. Като например дали иска да яде, или не. Дали иска тя да вземе дрехите от химическото, или той ще го направи вместо нея. Дали се е обадил на фирмата за чистене да ги включат в графика си, или тя да се обади.

Триковете ѝ бяха смехотворно прозрачни. Въобразяваше си, че е невероятно хитра и изобретателна, докато беше напълно ясно, че се опитва да следи графика му. През изминалите няколко месеца трябваше да ѝ се отчита къде е ходил и колко време е бил там. Постоянният ѝ контрол беше започнал да става прекалено досаден и се налагаше той да измисля благовидни извинения за времето, прекарано с Алис.

— Не беше ли страхотно? Два дни почти необезпокоявани.

— Разглезваш ме. Закуска в леглото тази сутрин.

— По-скоро обяд — каза той и се притисна към шията ѝ.

Тя простена.

— Не мога да повярвам, че сме спали до толкова късно. Колко сме пили снощи?

— Не мисля, че беше виното, мисля, че беше по-скоро тревата. Много високо качество.

Тя покри лицето си с ръце и се засмя.

— От години не бях пушила. Загубила съм тренинг.

— Беше адски забавно. — Той прокара пръст между гърдите ѝ. — Това те направи много секси. Не че имаш нужда от помощ в това отношение.

Алис не беше от жените, след които се обръщат. Тъмните ѝ очи и косата ѝ съответстваха на матовия ѝ тен, който някои биха сметнали за поразителен. Можеше да бъде наречена дори красива. Но дори най-милостивите критици не биха ѝ дали повече от пет по шестобалната система.

Но си имаше и предимства да си с по-обикновена жена. Страхът от отхвърляне я караше да е благодарна; благодарността я правеше лесно задоволима и манипулируема без усилия.

Между веждите ѝ се образува вертикална бръчка.

— Мислиш ли, че Емъри знае за нас?

— Не.

— Честно?

— Честно, не. Не знае.

Категоричното му отхвърляне беше в основата си вярно. Той искрено можеше да каже, че Емъри не го е обвинила, че има афера, което не означаваше, че тя не подозира. Но за да облекчи безпокойствата на любовницата си, той разтърка мястото между веждите ѝ с показалец, изглаждайки тревожната гънка.

— Цупи се, това е всичко.

— Не ти ли каза нещо, преди да тръгне?

Леко раздражен от настойчивостта ѝ, той въздъхна:

— Да. Каза довиждане.

— Знаеш какво имам предвид. Каза ли нещо, което да подсказва, че е научила за теб?

— Когато се прибрах вкъщи я заварих да тръгва и започнах да я убеждавам да не тръгва. Но, честно казано, не съм се престаравал. Колкото по-скоро напуснеш града, толкова по-скоро можех да те

вкарал в леглото. — Той сложи ръка на гърдата ѝ и започна да я масажира с леки движения.

— Нищо друго ли не си казахте?

— Помолих я да ми звънне, когато пристигне в мотела, и тя го направи. — Той се приближи до ухото ѝ и изръмжа: — И забави осъществяването на фантазията ми под душа. За което никога няма да ѝ простя. — Той се наведе надолу и захапа леко върха на зърното ѝ.

Но тя не се разсея толкова лесно.

— Това беше преди повече от двайсет и четири часа, Джеф, което е доста време да не се обади.

— Каза ми, че може да остане още една нощ там, ако се чувства прекалено изморена от бягането. Явно точно това прави.

— Откъде знаеш, че не се е прибрала вкъщи, докато си бил тук?

— Защото ако алармата на къщата се изключи, телефонът ми ще иззвъни. Да благодарим на бог за приложенията.

— Тя не би ли се обадила, ако реши да пренощува там?

Той въздъхна с примирение.

— Не че ми е приятно да го обсъждаме, особено по време на любовна игра, но щом държиш да знаеш: бяхме скарани, когато тръгна. И сега ми се муси и ме наказва, като не се обажда.

— За какво сте били скарани?

— Заради този проклет маратон, на който иска да бяга.

— Ти какво общо имаш с този маратон?

— Именно! — каза той разпалено. — Това я попитах и аз. Това не е нещо, което ме интересува, тогава защо трябва да се влача с нея?

— За да викаш за нея, може би?

— Правил съм го. На всеки шибан маратон. Часове наред съм се блъскал за място на финалната черта, изчаквайки десетте секунди, които ще ѝ отнеме да мине покрай мен и да получи аплодисментите ми за изключителното си постижение. Отказвам да го правя отново. Но това е специално бягане за нея, затова се почувства засегната и... Защо, по дяволите, ти разправям за семейните си неволи, когато предпочитам да правя това? — Той плъзна ръка между бедрата ѝ. — Не е ли по-добре?

Тя въздъхна и се сгърчи при допира на ръката му.

— Много по-добре.

Той си сложи презерватив и се пъкна между бедрата ѝ, които на усещане бяха много по-различни от тези на Емъри. Или поне доколкото си спомняше разтворените бедра на Емъри. Беше толкова отдавна, откакто не бяха правили секс с нея, че беше започнал да забравя.

Не беше сигурен кой пръв бе охладнял, тя или той. Дали ѝ изневеряваше, защото брачният секс беше станал толкова нередовен и лишен от вълнение, или беше станал нередовен и скучен, защото Емъри интуитивно усещаше, че той намира забавление в леглото на друга жена?

Не че приемаше всички тези обвинения за своята невярност. О, не. До голяма степен това се дължеше на Емъри. Всеки ден тя ставаше и излизаше преди съмване, никога не се прибираще вкъщи преди да мръкне. Работеше безкрайни часове в клиниката, след това обезумели пациенти ѝ звъняха по всяко време през нощта и я питаха какво да правят с течащите носове на хлапетата си, с температурата или диарията.

Свободното ѝ време пък беше посветено на това да тренира за проклетите си маратони. Тя тичаше. През. Цялото. Време.

Беше бегачка, когато се запознаха. В началото той се възхищаваше на нейния атлетизъм, на издръжливостта и самодисциплината ѝ. Както, разбира се, и на стегнатата ѝ фигура и добре оформени крака. Няколко години тичаха заедно. Но след това тя се беше вманиачила.

Хубаво. Беше я оставил да се занимава с нейното хоби, докато той се занимаваше със своето и точно сега стискаше меките ѝ бедра срещу помпащите си хълбоци. Натисна още веднъж и свърши. Не беше сигурен дали Алис е свършила, но в чукането я биваше много повече, отколкото Емъри.

ПЕТА ГЛАВА

Веднага след като се събуди, Емъри осъзна, че е сама.

Седна в леглото. Хижата беше празна.

През цялата нощ той бе продължил да бди. Всеки път, когато тя се размърдаше, той ставаше от фотьойла, идваше до леглото ѝ и я питаше дали е добре, има ли нужда от нещо и дали ѝ е лошо.

Не ѝ бе прилошавало повече, така че в два след полунощ изпи няколко глътки кола. Не я повърна. Два часа по-късно премина на вода. Той я накара, казвайки ѝ онова, което тя знаеше: че обезводняването е опасно. Беше тичала много, беше спала през целия ден, без да поема течности, а след това бе повърнала и малкото, което е изпила.

Сега според часовника ѝ беше девет часа, неделя. Беше спала в продължение на пет часа, без да се буди или той да я събуди, а сега го нямаше.

Движейки се внимателно заради остатъчния световъртеж, тя стана и отиде в банята, като взе спортния си клин със себе си и го обу, след като използва тоалетната.

След като се върна обратно в леглото, провери другите си дрехи. Блузата, якето и сутиенът бяха още влажни и студени. Издърпа един от столовете около масата близо до камината, и ги простря върху него, за да ускори изсъхването им.

Сега какво?

Взе още едно кенче кока-кола от хладилника. Беше приятна на вкус. Изпи с нея две обезболяващи таблетки, защото главоболието, както и световъртежът, продължаваше. Не беше толкова силно, колкото преди, но си беше там и не можеше да бъде игнорирано.

Тя дръпна настрани муселиновата завеса и я обхвана отчаяние, когато установи, че зад стъклата не се вижда нищо, освен плътна бяла мъгла. Отвори вратата и се провикна, но мъглата погълна гласа ѝ. Пристъпи напред, и след около метър напипа дървено стъпало, под него друго, водещо надолу. Оттатък най-ниското стъпало имаше голям, плосък камък, побит в пръстта.

Вероятно не би могла да се движи по усет в продължение на петнайсет мили, без да падне от някоя скала или да се изгуби безнадеждно в планинската пустош. Връщайки се по обратния път до вратата на хижата, тя огледа замислено околността.

На вратата имаше прикрепена една кука. Връзката ключове за кола, които беше забелязала да висят на куката снощи, в момента не бяха там. Дори и ако беше в състояние да намери пикапа му в мъглата, не би могла да го запази. А ако по някакво чудо успееше да разбере как да го запази без тях, нямаше да знае в каква посока да тръгне. Сигурно щеше да стигне до някоя канара и да се преобърне.

Което означаваше, че отговорът на въпроса ѝ как да се върне в цивилизацията, трябва да се намира вътре в хижата.

Тя започна да претърсва най-логичното място, шкафа, от който той бе извадил ризата, с която сега беше облечена. Откри чорапи, бельо, тениски. В едно от чекмеджетата нямаше нищо друго, освен сгънати дънки.

Шкафът имаше разнебитена врата, която изглеждаше направена от дърво от хамбар. Летвите бяха боядисани в мрачно червено. Шкафът бе не по-голям от телефонна будка, с един прът, на който бяха закачени якета и сака, и няколко работни комбинезона, каквито носеха ловците.

На пода се виждаха подредени няколко чифта затворени обувки от различен вид, от протрити туристически обувки, подобни на онези, които беше обул вчера, до гумени, подплатени с вълна. Тя ги премести настрана, за да потърси тайно скривалище под дъските на пода, но такава нямаше.

Рафтът над пръта съдържаше сгънати одеяла, огромни пуловери и кутия с обувки, в която имаше няколко чифта ръкавици. Тя наложи пръсти върху една от тях. Ръкавицата надвишаваше заплашително размера на ръката ѝ. Емъри върна всичко на мястото му и затвори вратата на шкафа с разочарование. По дяволите, все някъде трябва да беше скрил оръжията!

Откри сандъчето под леглото.

Джеф никога не бе служил в армията, но тя бе гледала достатъчно филми, за да разпознае едно войнишко куфарче, когато го види. Металният сандък беше с подсилени ъгли и с големи месингови

закопчалки. За щастие, не изглеждаха заключени. Ако успееше да изтегли куфарчето изпод леглото, щеше да може да го отвори.

Но не стана толкова лесно. Беше слаба от това, че не е яла от двайсет и четири часа и е прекарала повечето време в леглото. Дори само навеждането, за да инспектира под леглото, бе довело до нов пристъп на световъртеж и пронизващи болки в главата. Тя си пое дъх, за да ги отбие, и когато се възстанови до известна степен, хвана дръжката на куфарчето и го дръпна с цялата си сила.

Успя да го помръдне с не повече от пет-шест сантиметра наведнъж, преди да се наложи да си почине. Когато най-после го измъкна напълно, беше плувнала в пот и ръцете и краката я боляха от усилието.

Тя отвори закопчалките и повдигна капака.

* * *

В мига, в който той отвори вратата, тя се хвърли на гърба му и се пресегна да забие пръсти в лицето му.

Изпита възбуда, чувайки изненаданото му сумтене, и болка, когато един от ноктите ѝ обели цяло парче от кожата на бузата му. Но успехът ѝ бе кратковременен, продължи не повече от десет-петнайсет секунди.

След това облечените му в ръкавици ръце стиснаха китките ѝ и ги отдалечиха от лицето му. Действала до преди миг с непоколебима решителност, сега тя се мъчеше единствено да се освободи от железната му хватка. Риташе го по краката, но това беше хабене на ценна енергия.

Тя осъзна безполезността да се опитва да се освободи в същия момент, когато източникът ѝ на сила пресъхна. Отпусна се срещу него, увисна на гърба му като знамето на победените.

— Свършихте ли? — попита той.

— Съвсем не.

— Ще ви пусна. И стига повече глупости, ясно ли е?

— Вървете по дяволите!

— И това ще стане, докторе. Със сигурност.

Той протегна ръце назад над раменете си и я спусна, докато краката ѝ не докоснаха пода.

Беше го предвидила. Преди той да успее да се обърне към нея, извади касапския нож, който беше пъхнала между трупите на стената, и замахна с всичка сила към стомаха му. Той се наведе и прикри стомаха си точно навреме. Тя пропусна. Вторият удар драсна сакото му, но не остави значителни щети върху здравия плат.

— По дяволите!

Тя вдигна ножа високо и го спусна надолу към шията му. Върхът на острието се закачи във вълнения шал, но не откри гола плът, преди той да хване ръката ѝ и с унизителна лекота да я обезоръжи. После хвърли ножа, който изтрака по дюшемето и накрая се удари в перваза.

— Сега най-последно свършихте ли?

Тя се дръпна назад към стената, страхувайки се от отмъщение. Той изглеждаше огромен и неумолим. От дълбоката драскотина по лицето му се стичаше кръв. Избърса я с опакото на ръката си, оставяйки червена бразда по велурената ръкавица.

Погледна към кървавото петно, после към нея.

— Предполагам, че се чувствате по-добре.

Тя се изправи, опъна рамене и го погледна, презирайки собствената си слабост и ядосана на неговото хладнокръвие.

— Искате ли да ми кажете за какво беше всичко това? — попита той.

Проследи гневния ѝ жест и погледна през рамо към масата за хранене, където тя бе сложила уличаващия лаптоп и зарядното му, който бе открила в сандъчето под леглото.

— Излъгахте ме.

— Не, не съм.

— Казахте ми, че нямате зарядно.

— Казах, че нямам *телефон*. Какъвто нямам.

— Добре, намерих зарядното и телефонът ми беше включен два часа, но батерията продължава да е празна. Какво сте направили?

— Извадих батерията.

Невъзмутимото му признание я остави без думи. Гледаше го зяпнала, докато той ухапа пръстите на ръкавицата си, за да извади ръката си, след което започна да разкопчава палтото си.

— Защо? — поиска да знае тя.

— Защото така нямаше да излъчи сигнал.

Беше се забавлявала с късче надежда, че е позволила на въображението си да стигне прекалено далеч, че е гледала прекалено много телевизионни шоута, чела е прекалено много книги, както романи, така и истински истории за отвлечени жени, измъчвани, изнасилвани и убивани. Беше се държала за тази гаснеща надежда, че той всъщност не я държи на това усамотено място против волята ѝ и с лоши намерения.

Но той току-що беше разбил тази крехка надежда на пух и прах. Беше извадил телефона ѝ от строя. Умишлено. Местонахождението ѝ не можеше да бъде проследено чрез джипиес, което беше едно от първите неща, които властите щяха да се опитат да направят, когато Джеф им съобщеше за изчезването ѝ.

— Защо ме доведохте тук?

— Не го ли установихме вече?

— Не сме установили нищо, с изключение на това, че сте похитител и... — Тя млъкна, не искаше да му дава идеи.

Той явно прочете мислите ѝ, защото изви едната си тъмна вежда с нагло любопитство.

— И какво?

Емъри имаше нищожен шанс да го обезвреди или да извади очите му, или да му забие нож. След като и двата ѝ опита бяха пропаднали, оставаше единствено да го вразуми.

— Слушайте, не ме интересува какво сте правил в миналото. Не сте ме наранил досега. Всъщност, бяхте изключително мил. Което оценявам. Положението ми можеше да е много по-лошо, ако не сте бил там да... да ме намерите и да ме пренесете тук.

Той изчака няколко секунди.

— Но?

— Но сега искам да си тръгна и да се прибера вкъщи. Трябва да ме пуснете.

Той вдигна леко рамене и посочи към вратата.

— Отключено е. Но ви предупреждавам, не ми се вярва, че ще стигнете много далече. Вървах няколко мили надолу по пътя, мислейки си, че мъглата може да не е чак толкова гъста в по-ниското. Но така и не излязох от нея.

— Вървял сте.

— Да.

— Защо не сте шофирал?

— По същата причина, поради която не ви закарах снощи. Има дузина стръмни завой. Мога да пропусна някой и да паднем от повече от сто метра височина.

— Но сте взел ключовете за пикала си.

— Защото не исках да тръгнете с него.

— Което ми хрумна, в интерес на истината.

— Предположих. Не исках да го съсипете и по всяка вероятност да се убиете с него. Затова взех ключовете.

Той пъкна ръкавиците, окървавената и другата, в джоба на палтото си и го закачи на куката на стената. Разви шала от врата си. Косата му изпука от статичното електричество, когато свали плетената си шапка. Тя и шалът се присъединиха към палтото.

Той отиде до камината, клекна пред нея, разбута дървата с ръжен, след което добави още няколко цепеници. Изправи се, изтупа ръцете си и я попита дали е яла.

— Не.

Той отиде до хладилника и го отвори. Тя се приближи до него и блъсна вратата с достатъчно сила, за да събори продуктите вътре и да накара бутилките да изтракат. Той се обърна, изглеждаше така, сякаш ще я убие на момента, но тя не позволи този смъртоносен блясък да я сплаши.

— Съпругът ми ще обезумее от притеснение къде съм и какво ми се е случило. Ще се обади в полицията да ме търсят.

— Хубаво, няма да ви намерят днес. Не и както всичко е потънало в мъгла.

— Мога да му изпратя имейл. Но ми трябва паролата на лаптопа ви.

Той погледна лаптопа, след това се обърна отново към хладилника, блъсна я с хълбок, за да я отмести от пътя си и отново отвори вратата.

— Нямам електронна поща.

— Няма проблеми. Мога да се свържа с него по Фейсбук. Дори Джеф да не види поста ми, някой приятел...

— Съжалявам, докторе. Не.

— Но...

— Не.

— Няма да споменавам за вас. Как бих могла, след като дори не ви знам името? Просто ще съобщя на Джеф, че съм добре.

Той поклати глава.

— Без подробности, обещавам. Можете да проверите поста, преди да го изпратя.

— Не.

Това беше като да рухнеш на маратон. Човек трябваше да се напругне, за да получи нов тласък, иначе се проваляше.

— Вършите престъпление, знаете го.

— Не съм ви докоснал с пръст.

— Но ме държите тук против волята ми.

— Обстоятелствата са тези, които ви държат тук.

— Бихте могъл да промените обстоятелствата, ако искахте.

— Не мога да променя времето.

— Не говорех за времето. Не ми позволявате да използвам лаптопа, за да...

— Лаптопът е забранен.

— Защо?

— Това си е моя работа.

— Каквато и да е тази работа, не може да е добра.

— Не съм твърдял, че е добра. Просто е такава.

— Кажете ми защо ме държите тук.

Той се приближи до нея и се наведе така, че лицата им да са почти на едно ниво. И със стържещ тон, много по-зловещ от вик, произнесе:

— Не вас държа вътре, докторе. — Той вдигна брадичка към вратата. — Тях държа отвън.

ШЕСТА ГЛАВА

Джеф мина през вратата на гаража и изключи алармата на къщата. Вътре не светеше. Къщата беше студена и празна.

Преди да си тръгне от Алис, тя за пореден път бе изразила страха си, че Емъри знае за връзката им.

— Напълно сигурен ли си, че тя не знае?

— Чувства се пренебрегната и играе наранена съпруга — увери я той. — Цупи се, това е всичко.

Но си оставаше факт, че Емъри не се бе обаждала от петък вечерта, когато звънна от мотела, в който щеше да прекара нощта. Сега беше неделя следобед, доста време за една съпруга да не се обади, дори да е сърдита.

Нямаше женен мъж на този свят, който не би разбрал очакванията му за малкото бунтарство на Емъри и желанието му да я остави да побушува, докато ѝ мине. Но пък ако не предприемеше нищо, щеше да изглежда като мерзавец дори в очите на любовницата си.

Не е в нейния стил да не се обажда, беше отбелязала Алис неведнъж през уикенда. Не се ли тревожиш?

Не се тревожеше, но предположи, че би трябвало. Набра клетъчния телефон на Емъри и преди още да е позвънил, гласовата ѝ поща се включи с любезната молба да остави съобщение.

— Мислех, че ще се прибереш досега. Обади ми се.

Тя често оставаше в клиниката след работно време и през уикендите, използвайки това време да навакса с бумацината. Звънна на главната линия, а след това на частния номер, запазен само за семейно ползване, но и от двата номера отговориха със запис. Остави съобщение с молба да му се обади. След това се обади в болницата, където се намираше практиката ѝ, и помоли да го свържат с кабинета по педиатрия.

Сестрата, която вдигна, го позна по името.

— Как мога да ви помогна, господин Съри?

— Там ли е д-р Шарбоно?

— Мислех, че е освободена до утре.

— Така е. Този следобед я очаквах да се прибере вкъщи, но не мога да се свържа с телефона ѝ. В клиниката никой не отговаря. Помислих, че може да се е отбила при вас да погледне някой пациент и реших да проверя.

— Току-що дойдох на смяна, така че не знам, но мога да попитам.

— Благодаря. Ако някой е я видял, моля ви, звъннете ми. А ако се появи, кажете ѝ, че телефонът ѝ се включва директно на гласова поща. Нека провери батерията си.

Той затвори, пусна телефона на бюрото си и започна да крачи наоколо, опитвайки се да реши какво да прави. Размишлява в продължение на няколко минути, но имаше само една опция.

Десет минути по-късно вече шофираше на север по междуцатско шосе 85.

* * *

Емъри си взе от сандвича с печено сирене, като се хранеше на малки хапки, проверявайки дали стомахът ѝ ще приеме по-твърда храна. Днес повече не ѝ се повръщаше, усещаше само неприятно чувство в стомаха, което означаваше, че не бива да напуска хижата сама.

След отказа му да ѝ даде да използва неговия лаптоп тя се върна в леглото, но не и преди да разпъне паравана предизвикателно. Легна направо върху завивките, дръпна само кувертюрата на леглото върху краката си.

Остана да лежи там, напрегната и бдителна, но той я игнорира и започна да се занимава с нещо в хижата. Беше подушила кафето, което той свари, и пържените яйца. Чу го да мие чиниите, после излезе навън за няколко минути. След това се унесе в сън, докато регистрираше движението му из стаята.

Когато се събуди, бяха минали часове. Навън беше тъмно. През летвичките на паравана можеше да види, че лампата с конопен абажур свети меко.

Притесняваше се, че може би неубедителната ѝ и неуспешна атака е размътила мозъка ѝ, оставяйки я още по-безсилна. Но когато се надигна и седна в леглото, установи, че виенето на свят е преминало. Главоболието обаче продължаваше.

Тя стана и отиде до тоалетната; след това, макар да се кълнеше, че по-скоро адът ще замръзне, отколкото да напусне това несигурно убежище и че той ще трябва да я издърпа за косата оттам, тя излезе.

Точно както предполагаше, той беше вече влязъл вътре, навлечен дебело, както преди. Носеше наръч дърва. Виждайки я, спря на прага, след това затвори вратата, като я ритна с пета, избърса обувките си в килимчето, и занесе дървата до огъня. Гледаше винаги сандъчето с дърва да е пълно.

След като сложи няколко цепеници в камината, той съблече дрехите си за навън и изтръска снега, преди да закачи палтото си на куката.

— Започна да вали суграшица.

— Какъв късмет за вас! Колкото по-лошо е времето, толкова по-лесно ще ме държите затворена.

Забелязвайки огорчението ѝ, той каза:

— Погледнете го от хубавата страна. Няма да умрете от глад. Имам достатъчно храна, за да ни стигне за няколко дена.

След размяната на реплики той се зае да подготви консервирана пилешка супа с фиде и сандвичите със сирене, каквито бе яла досега. Но всъщност простата храна беше чудесна на вкус и колкото повече ядеше от нея, толкова повече огладняваше. Вчерашното бягане я беше изтощило и се нуждаеше от въглехидрати. Супата замести натрия. Тя свърши яденето.

Той забеляза празните ѝ чинии, но не направи коментар, когато ги пренесе в мивката.

— Кафе?

— Не, благодаря. Имате ли чай?

— Чай? — Повтори го така, сякаш никога не беше чувал за такова нещо.

— Няма значение.

— Съжалявам. — Той занесе чашата си с кафе на масата и седна срещу нея. — Не съм любител на чая.

— Все пак трябва да имате под ръка. Не знаете кога пленникът ви може да поиска.

— Вие сте ми първата.

— Първата пленница, или първата любителка на чай?

— И двете.

— Не ви вярвам.

С върховно безразличие той повдигна рамо и духна кафето си, преди да отпие. Когато остави отново чашата си на масата, я улови, че гледа нагоре към металния прът между гредите. Тя отмести поглед и очите им се срещнаха, и усети удар, сякаш някой бе забил юмрук в стомаха ѝ. Не се канеше да го пита за пръта, страхуваше се какъв може да е отговорът.

Усещайки тежестта на погледа му, тя проследи дървените стърготини на повърхността на масата с палец.

— Какво направихте?

— Кога?

— Престъплението. Какво престъпление извършихте? — Не отмести очи до момента, в който вече не можеше да издържи. Когато дръзна отново да погледне очите му, те блестяха като многофасетъчни скъпоценни камъни. Би ги взела за красиви, ако не се страхуваше от тях.

— Държа ги навън.

— Да, така казахте.

— А-ха.

— Полицията? От властите ли се криете?

— Много ви бива, док.

— Престанете да ме наричате така. Звучи като име на домашен любимец. А аз няма да ви бъда домашен любимец.

— Не и послушен, във всеки случай. Драскате.

Тя се опита да не гледа дългия кървав белег през скулата му. Кръвта се беше съсирила, но мястото изглеждаше болезнено и неприятно.

— Трябва да го промиете с малко кислородна вода, за да не се инфектира.

— Да, би трябвало. Но не исках да нарушавам спокойствието ви като вляза в банята. — Той кимна към паравана. — Боях се да не ме подредите отново.

— Не съм ви наранила чак толкова много.

— Не се боях, че ще ме нараните. Боях се аз да не ви нараня. — При шокираното ѝ изражение той поясни: — Не умишлено. Но ако трябва да се защитавам от вас, може да ви нараня без да искам, защото съм много по-силен.

Размерите му биха били заплашителни, ако стоеше зад него на опашката в супермаркета, пътуваха заедно в асансьора или седяха един до друг в самолет. Не се налагаше той да се опитва да впечатлява, ръстът му беше достатъчен. Бежовият му пуловер на плетеници беше по тялото му и подчертаваше широките му рамене и гърди.

Ръцете му, обхванали чашата с кафе, я правеха да изглежда толкова крехка, като чашите за чай от китайския порцеланов сервиз, с които си играеше като момиченце. Дори неподвижни, ръцете му я плашеха. От китката до върха на дългите пръсти, те изглеждаха способни да правят...

Много неща.

Спомни си колко нежни бяха тези пръсти, когато проверяваха кожата на врата ѝ. *Цялата си в пот.* Страните ѝ пламнаха при мисълта, която прекоси съзнанието ѝ. Тя отпи вода от чашата си и продължи да разпитва оттам, докъдето беше стигнала.

— Били ли сте в армията?

— Какво ви кара да питате?

— Подредеността ви. Всичко е сгънато акуратно и прибрано. Обувките са една до друга.

— Трябва добре да сте претърсили мястото.

— Не очаквахте ли?

— Всъщност, очаквах. — Той протегна дългите си крака. — Знаех, че ще си наврете носа навсякъде.

— И какво скрихте, преди да се разровя? Белезници? Кожени ремъци?

— Само лаптопа си. Не достатъчно добре, както се оказа. Но не мислех, че ще имате сила да измъкнете сандъчето изпод леглото.

— Отне ми всичките сили.

— Имахте достатъчно, за да ме нападнете.

— Но не достатъчно да продължа.

— Трябваше да помислите за това.

— Направих го.

— О, вярно. Касапският нож.

— Не ми помогна много.

— Проби дупка на най-хубавия ми шал.

Той имаше наглостта да изглежда развеселен, което я раздразни.

Тя се опита да го свари неподготвен.

— Разкажете ми за войната.

Опитът ѝ докосна болното му място. Той прибра краката си, седна изправен и отпи от кафето. Нормални, незначителни действия, но в този случай издайнически.

— Е? — погледна го тя.

— Какво искате да знаете?

— В какъв род войски сте служили.

Нищо.

— Къде служихте?

Нищо.

— Къде? — когато не отговори и на това, тя каза: — Нищо ли няма да кажете по въпроса за войната?

— Само това, че не я препоръчвам.

Очите им се срещнаха над масата. В твърдия му поглед тя прочете предупреждение, че той иска да прекрати веднага това обсъждане. Тя реши да не насилва късмета си.

— Кутиите с патрони на рафта в банята...

— Мислех, че няма да ги достигнете...

— Трябваше да застана на пръсти. Щом имате патрони, значи имате оръжие.

— Претърсването не разкри ли арсенала ми?

Тя поклати глава.

— Много лошо. Иначе щяхте да ме застреляте, вместо да ме дерете с нокти и да ме нападате с месарски нож. Щеше да ви отнеме по-малко енергия.

Отново ѝ се присмиваше. Тя нападна отново:

— Извършили сте някакво престъпление?

Усмивката му се стопи. Не, не се стопи, защото това означаваше да стане постепенно. Несериозността му изчезна мигновено, ъгълчетата на устата му се върнаха в обичайното си положение и образуваха твърда черта.

— Извънредно голямо.

Откровеният му отговор я изпълни с отчаяние и чувство на безнадеждност. Искаше ѝ се да бе отрекъл или да се беше опитал да се оправдае. Все още държейки се за слабата надежда, тя прошепна:

— Ако е нещо, което сте направили по време на войната...

— Не е.

— Разбирам.

Той се засмя дрезгаво.

— Изобщо не разбирате.

Изправи се толкова рязко, че тя едва не припадна. Реакцията ѝ беше да скочи, прекатурвайки стола зад себе си. Когато столът се удари в пода, тя трепна.

Той заобиколи масата, вдигна го гневно и го изправи на крака.

— Престанете да подскочате всеки път, щом помръдна.

— Тогава престанете да ме плашите.

— Не ви плаша!

— Плашите ме!

— Не съм искал.

— Но въпреки това го правите.

— Защо? Няма да ви нараня.

— Ако е истина, позволете ми да звънна на съпруга си...

— Не.

— ... и да му кажа, че съм добре.

— Не.

— Защо?

— Вече го обсъдихме. Омръзна ми да говоря за това. Омръзна ми, освен това, да излизам да пикая навън на студа до едно проклето дърво, само и само да не ви нарушавам почивката. Но сега ще вляза в банята да използвам тоалетната чиния и да си взема душ. Чувствайте се като у дома си. И ровичкайте наоколо, колкото искате — разпери той ръце. — Мястото е ваше.

Той сгъна паравана с няколко изтраквания на летвичките една в друга и го сложи на първоначалното му място срещу стената.

— Тук стои.

Пред вратата на банята натисна ключа на лампата, но преди да влезе, се обърна.

— Преди да направите и десет ярда извън вратата, и ще сте се изгубили, а тази вечер не съм в настроение да ви търся. Така че си

избийте от главата плановете за бягство.

След това се обърна и влезе в банята.

Веднага щом вратата се затвори зад него, тя взе лаптопа от дивана, където го бе оставил, за да подреди масата за вечеря. Седна на масата, вдигна капака му, включи го и премести курсора върху квадратчето за паролата.

Пръстите ѝ увиснаха над клавиатурата. Как можеше да предположи каква би могла да е паролата, при положение че не знаеше абсолютно нищо за този мъж? Ни името му, ни датата му на раждане, ни родния му град, професията, хобито. Нищо.

Независимо от всичко опита дузина комбинации, някои с военни теми, повечето от тях нелепи, но — както очакваше, — никоя не успя да отключи компютъра.

— По дяволите!

— Не успявате ли?

Сепната, тя се обърна в стола си; не беше го чула да излиза от банята. Беше облечен само в дънки и носеше чорапите, обувките и пуловера си. Ако преди си бе мислила, че е заплашителен, сега беше нещо много повече. Мокра коса. Боси крака. Голи гърди.

Тя се изчерви и се обърна отново към лаптопа, затвори го не особено нежно и се изправи.

— Вървете по дяволите!

— Вече го казахте.

— Наистина го мисля.

Тя го заобиколи и тръгна към банята.

— Оставих ви гореща вода.

Тя затръшна вратата и понечи да заключи, когато установи, че няма ключ.

Копнееща за душ, подмамена от чистия аромат на сапун и шампоан, но страхувайки се да се съблече, тя бе готова да се измие извън ваната с една от проклетите прилежно сгънати кърпи за бърсане. Допря я до сплъстената си от кръвта коса, но не успя да отлепи засъхналите корички, а освен това болеше.

На една закачалка върху вратата висеше трикотажната риза, с която бе спала миналата нощ. Беше се преоблякла отново в дрехите си за бягане, преди той да се върне тази сутрин, но сега не можеше да се удържи да ги смени с ризата. Копнееше също така да прокара четка

през косата си по онези места, върху които нямаше цицини и засъхнали корички. Но интимността, която това предполагаше, беше обезпокоителна. Изми набързо зъбите си с показалец и изключи крушката, преди да отвори вратата. Той седеше на фотьойла, четеше книга на светлината на лампата. В нейно отсъствие бе облякъл обикновена бяла тениска и бели чорапи. Не вдигна глава, нито реагира по друг начин на присъствието ѝ.

Тя се пъкна под завивката и събу клина си, след това се обърна към стената.

Половин час по-късно той изгаси лампата. Тя още беше напълно будна и го усети, когато се приближи до леглото ѝ, затова стисна здраво очи и сдържа дъха си.

Изпълнена със страх, си повтаряше наум единствено: *Моля те недей, моля те недей, моля те недей!*

Но едновременно с тази мълчалива молба към него да не я докосва, да не я убива, имаше и друга, също толкова силна — той да не я разочарова. Беше глупаво и необяснимо, но така беше. По причини, нямащи нищо общо със страха, не искаше той да се окаже дегенерат, изнасилвач, убиец или откачен по някакъв начин.

— Знам, че сте будна. Погледнете ме.

Като се изключи бясно биещото ѝ сърце, тя остана да лежи неподвижна.

Матракът хлътна, когато той се отпусна на коляно до нея. Тя се търкулна разтревожена по гръб и ахна, когато той сложи ръце от двете страни на раменете ѝ, като закова тялото ѝ и блокира гледката ѝ към гредите, онзи обезпокоителен метален прът, всичко, освен лицето му.

— Когато времето се изясни, кълна се, че ще ви закарам долу. Ще се уверя, че сте в безопасност. Дотогава няма да ви нараня. Разбрахте ли?

Неспособна да говори, тя само помръдна глава веднъж.

— Вярвате ли ми?

С абсолютна честност тя отвърна:

— Искам да ви вярвам.

— Можете.

— Как бих могла, когато не отговаряте на най-основните въпроси, които ви задавам?

— Задайте ми един основен въпрос.

— Как се казвате?

— Какво значение има?

— Щом няма значение, защо не ми кажете?

— Повярвайте, док, ако започнете да ровичкате в живота ми това, което намерите, няма да ви хареса.

— Ако не сте искали да се ровя, да не ме бяхте довеждали тук.

Изречението му стана почти усмихнато:

— Вие ме доведохте.

Тя изследва чертите му, търсейки знаци за ужасните неща, които е направил. Силно лице, по мъжки еднообразно, но по-скоро загадъчно, отколкото заплашително.

— Защо се криете от властите?

— Защо по принцип се крие човек?

— За да не го хванат.

— Ето че си отговорихте.

— Като една почтена гражданка, аз не мога просто да...

— Напротив, можете — настоя той. — *Просто* оставете нещата както са си.

Тя внезапно се умори от завоалираните му заплахи и реши да го предизвика.

— Иначе какво? Какво ще направите? Обещахте да не ме наранявате.

Макар да не можеше да види очите му в тъмното, тя ги усещаше, как се плъзгат по устата, шията ѝ и отвора на ризата. След това се върнаха отново към очите ѝ.

Тя съдържа дъха си.

Той прошепна:

— Няма да боли.

СЕДМА ГЛАВА

Емъри пусна отново завесата върху прозореца.

— Навън е безнадеждно.

През нощта времето беше станало още по-лошо. Заваля сняг, който натрупа дебел слой. Което, разбира се, беше в негова полза.

Той седеше на масата за хранене и човъркаше тостера, който отказваше да изхвърля препечените филийки.

— На каква възраст е това нещо?

Свадливиият ѝ тон го накара да вдигне глава.

— Не знам. Вървеше с хижата.

— Защо просто не си купите нов?

— Този може да се поправи. Освен това обичам да ремонтирам.
— Вече беше залепил счупените дръжки на слънчевите ѝ очила. Беше ги оставил внимателно на масата, за да изсъхне лепилото.

— Роден сте за майстор?

— Справям се.

Несъмнено беше скромен, а също така и много сръчен. Можеше да си позволи да живее по начина, по който живееше — сам, на изолирано място, разчитайки единствено на себе си.

Джеф нямаше да знае как да си послужи с тостер, още по-малко пък да го поправи. Макар да не беше честно да мисли така за него. От него никога не се беше искало да ремонтира нещо вкъщи и би се изненадал много да разбере, че тя би се разнежила дори ако той само опита.

Доколкото си спомняше, никога не го бе молила да ѝ помага с нещо, свързано с къщата. Може би е трябвало. Ако не разчиташе толкова много на себе си и бе настоявала той да върши нещо дребно, може би щяха да са по-щастливи.

Пукнатината между тях се бе отворила преди година, когато той не можа да стане партньор в инвестиционната фирма, в която работеше като младши съдружник. Беше се правил на безразличен, но тя знаеше,

че да бъде отхвърлен е за него голямо разочарование и удар по егото му.

За да го увери в подкрепата си, му се обаждаше по няколко пъти през деня, понякога за глупави неща, само за да усети, че тя мисли за него. Но вместо да повдигне духа му, допълнителното внимание само го раздражаваше. В един момент дори я бе помолил с хладна любезност да спре да го надзирава.

Тя смени тактиката и му предлагаше излети през уикенда, както и да правят неща, които му доставят удоволствие. Уикенд в Напа за дегустиране на вина. Филмов фестивал в Лос Анджелис. Нощувка във Френския квартал.

Идеите ѝ бяха посрещнати с равнодушие или пълен присмех. Сексуалният им живот се сви, като в същото време той се оплакваше, че се любят рядко, а сам не проявяваше никаква инициатива. Гордостта ѝ не ѝ позволяваше да се опитва да го съблазнява. Стигнаха до задънена улица. Пропастта между тях се разшири. Месеците с повишаващо се напрежение завършиха със скандал заради неговото безразличие към предстоящия маратон. Ставаше въпрос за мероприятие за набиране на средства, предложено и до голяма степен организирано от нея. Освен липсата на интерес той показваше враждебност към събитието и ѝ казваше, че е „вманиачена“ на тази тема.

Фактът, че отхвърляше нещо толкова важно за нея, беше симптом за емоционалната му затвореност като цяло и когато му го каза в четвъртък по време на скования им разговор на вечеря, ситуацията стана взривоопасна.

Това, което тя не каза, което запази в себе си, беше подозрението ѝ, че той има любовница. Обикновено когато егото на един мъж е било потъпкано, не търсеше ли той възстановяващ, авантюристичен секс?

Но липсата на доказателства, които да потвърдят съмненията ѝ, я накараха да премълчи. Беше тръгнала в петък следобед ядосана, но с надеждата, че като прекара една нощ далече, ще успее да види картината в перспектива, и може би ще разпали у себе си дух за борба да запази брака си.

Не беше очаквала да падне и да бъде „спасявана“ от безименен мъж, който — без дори да я докосне — снощи я беше възбудил сексуално повече, отколкото Джеф в продължение на цяла година.

— Студено ли ви е?

Въпросът му я откъсна от унеса ѝ.

— Какво?

— Виждам, че разтърквате ръцете си. Студено ли ви е?

— Не.

Той остави изтърбушения тостер и отиде до камината. Когато дървата, които добави, пламнаха, сложи преградата и ѝ направи знак да се приближи.

— Елате. Стоплете се.

— Кой ви осигурява дърва за огрев?

— Никой. Сам си ги сека.

— Ходите в гората и сечете дърва?

— Хората правят такива неща, както знаете.

Във всеки случай никой от познатите ѝ не го правеше. Купуваха си дърва от някого, който им ги докарваше вкъщи и ги подреждаше, или си вземаха малки наръчи от супермаркета, заедно с хляба и млякото.

Доволен, че сложените дърва се разгоряха, той се върна до масата, взе слънчевите ѝ очила и ѝ ги подаде:

— Лепилото изсъхна. Мисля, че ще държи.

— Благодаря ви. — Тя провери здравината.

— Няма защо.

— Ръцете ви изглеждат прекалено едри, когато работите с нещо толкова малко и деликатно. Не бих допуснала, че сте толкова сръчен.

— Мога да съм сръчен, когато се налага.

Можеше да се закълне, че е развеселен от неволния ѝ коментар и удовлетворен от многозначителния си отговор. Извъръщайки се от него, тя пъкна очилата в джоба на ризата си. Той седна на масата и поднови заниманията си с тостера с изключително доволен вид. Тя имаше чувството, че кожата ѝ се свива.

— Това не ви ли побърква?

— Кое?

— Тишината. Самотата.

— Имам музика на лаптопа си.

— Може ли да пуснем някаква музика?

— Добър опит, но без подмазване, док.

Тя отиде до другия край на стаята, после се върна.

— Скуката не ви ли докарва до умопомрачение?
— Аз никога не скучая.
— Как е възможно? Какво правите по цял ден? Имам предвид, когато не поправяте разни дребни уреди?
Беше подхвърлила забележката с ирония, но той не се засегна.
— Проекти.
— Като например?
— Строя барака за пикапа си.
— Сам?
— Не е трудно, но съм придирчив, което отнема много време. Надявах се да я завърша преди да дойде зимата. — Той погледна към прозореца. — Но още съм до никъде.
— Какво друго?
— Направих рафтовете за книги.
— Това ли е? Всичко, което правите? Въртите се наоколо и правите подобрения къщи?
— Ходя на лов. Не много, обаче. Понякога и за риба.
— Когато ви омръзне еленското?
— Не, не обичам риба, така че винаги хвърлям улова обратно. Планинарствам. Тук горе има великолепни гледки. Понякога излизам на палатка, но предпочитам леглото си пред спалния чувал на земята.
— Значи не сте пълен противник на материалните удобства?
Той се подсмихна.
— Не. Предпочитам душа и кафето си горещи.
Тя се огледа, опитвайки се да прецени размерите на скромното пространство, в което той живееше.
— Не мога да си представя да съм затворена тук, без да правя нищо.
— Аз имам какво да правя. И го правя.
— Ремонтирате стари тостери?
Този път той не отвърна на подигравката. Облегна се назад в стола си и я погледна замислено, докато потупваше с малката отвертка по дланта си.
— Има и други неща, които се нуждаят от поправяне.
— А какво се случва, когато тези неща свършат?
— Не виждам това да се случва.

Повече от потисната от предупредителния му тон, тя обиколи стаята, отиде до един от прозорците и отново дръпна завесата, за да погледне навън. Снеговалежът се беше усилил.

— На какво разстояние сме от Дрейкланд?

— На повече от един маратон, ако се каните да пробягате целия път.

— Прекарах петъчната нощ тук. Не видях много от града, обаче. Хубав ли е?

— Почти цивилизован. Има по един магазин на „Уенди“, на „Уолмарт“, кино.

Тя игнорира сарказма му.

— Колко често ходите?

— На кино ли?

— В града.

— Когато ми трябва нещо. Когато ми се ходи.

— Срещате ли се с приятели?

— Жената в „Дънкин Донътс“ винаги ме заговоря. Познава ме по лице.

— Но не и по име.

Той не отговори нищо.

— Без приятели. Без... — Останала без думи, тя отиде до огъня и седна. — Как си изкарвате прехраната? Какво правите, за да печелите?

— Справям се някак си.

— Това не е отговор.

— Стигат ми да съм облечен и нахранен, но нямам камара с пари. — Той млъкна, след това добави: — Не като вас.

— Аз нямам камара с пари.

Веждите му се вдигнаха.

— Богатството е нещо относително — каза тя с раздражение. — Освен това откъде... — Тя спря и погледна към лаптопа в края на масата. — Проучвали ли сте ме?

— Следобедът, в който ви пренесох тук.

— Взели сте името ми от шофьорската книжка.

— Останалото беше лесно. Няколко удара по клавиатурата. „Шарбоно нефт и газ“ изскочи веднага. Богата наследница сте.

Не беше подготвена да говори за нещо толкова лично с него. Въпреки това се чу да произнася:

— Мразя тази дума.

— И защо?

— Защото означава, че родителите ми са мъртви. Предполагам, че сте прочели и това.

Той остави отвертката и я погледна с особено внимание.

— Приятелят на баща ви е пилотирал самолета.

— Беше опитен пилот, беше прелетял със собствения си самолет хиляди мили. Двете семейни двойки — изключително добри приятели — са били на път за Оклахома за футболен мач. — Тя разкопча копчето на маншета на трикотажната му риза, която бе облякла върху спортния си екип за допълнителна топлина. — Но така и не стигнали за началото на мача.

Зад нея огънят гореше буйно, топлеше гърба ѝ, но достигаше до студената празнота, причинена от спомена за внезапната загуба на нейните родители.

— Дълго време бях истинска развалина. Молах се на Господ и го проклинах в същото време. Изтощих се от плач. В пристъп на гняв отрязах цялата си коса. Скръбта ме разболяваше. За съжаление, е нелечима. Наскоро се научих да живея с това. — Когато осъзна колко тиха е станала стаята, тя обърна глава и фокусира погледа си върху него.

Той седеше напълно неподвижно и я гледаше напрегнато.

— Няmate ли други близки роднини?

— Не. Само аз съм. Всички ни познаваха в Батън Руж. Не можех да отида никъде, без да се натъкна на някого, който искаше да говори за мама и татко и да ми поднесе съболезнования. Не можех да понасям повече напомнянията. Имах чувството, че оцеляването ми зависи единствено от това да замина, да започна начисто някъде другаде. Така че след като завърших стажа си, продадох семейната къща, дяловете си в компанията, и се преместих. Нов град. Нов щат.

— Тя шляпна бедрата си и прокара ръце нагоре-надолу по тях.

— Ето, сега знаете. Пропуснах ли нещо?

— Как се запознахте със съпруга си?

— Общи приятели ни запознаха.

— Любов от пръв поглед?

Тя се изправи на крака.

— Единственото, което е нужно да знаете за Джеф, е колко ужасно се притеснява той в момента.

— Откога сте женени?

— Три години и няколко месеца.

— Щастливи години ли бяха?

— Да.

— Боли ли ви скалпът?

— Какво? — После, осъзнавайки, че разтърква раната, тя свали ръка. — Не. Цицината е спаднала. Само ме сърби.

— Което означава, че минава.

— Означава, че трябва да си измия косата.

— Защо не използвахте душа?

— Вие как мислите?

— Защото не искате да се събличате гола.

Категоричният му отговор не се нуждаеше от уточнения.

Той завъртя още веднъж отвертката, след това изправи тостера в средата на масата и провери няколко пъти дали изхвърля филийките. Вече не заяждаше. Той стана и го пренесе на плота, слагайки го на мястото му, прибра и отвертката в едно чекмедже.

— Ами вие? — попита тя.

— Аз нямам нищо против да съм гол.

— Не говорех за това!

Той подпря ръце на плота зад себе си и кръстоса крака с далеч повече безразличие, отколкото би допуснала, че може да постигне мъж с неговите размери. Изглеждаше напълно спокоен и уверен в себе си и обкръжението си, в странната ситуация, във всичко, което я докарваше до лудост, особено мистерията, която той представляваше.

— А за какво говорим тогава, док?

— За семейство. Имате ли съпруга, която да сте скрили някъде?

Снощи изражението му практически я предизвика да любопитства. Твърдият му поглед я бе предупредил да действа на собствен риск. Сега я гледаше по същия начин.

— Не.

— Никога?

— Нямам годеница. Нямам съпруга. Никога не съм имал. — Той направи пауза няколко секунди, после каза: — Нещо друго?

Да. Стотици неща, но тя само поклати глава.

— Тогава ме извинете, ако обичате. — Той мина покрай нея и отиде в банята.

Разговорът я бе оставил много по-разтревожена от преди. Тя бе разкрила душата си за трагичната смърт на родителите си и как ѝ се беше отразило това, тема, по която обикновено не говореше, защото бе прекалено болезнена.

Той бе продължил да отбягва въпроси, на които можеше лесно да се отговори с една-две думи. Вместо това я държеше в неведение и именно тази сянка я караше да се чувства неспокойна.

Отново я полазиха студени тръпки и тя отиде до камината. Добавените преди малко дървета бяха изгорели бързо. Тя дръпна преградата, взе една от по-малките цепеници и внимателно я сложи най-отгоре, след което се пресегна за още една. Когато я измъкна, останалите се разместиха, разкривайки нещо на дъното на щайгата.

Беше кафява хартиена торбичка, по-голяма от плик за храна. Любопитна, тя я извади изпод дървата. Беше сгъната няколко пъти, за да стои затворена. Отвори я.

Вътре имаше камък, приблизително двайсет и пет сантиметра в диаметър в най-широката си част, с назъбени краища, които оформяха миниатюрна планинска верига отгоре. Тези издатини бяха тъмночервени от засъхнала кръв. Тя беше проникнала в миниатюрните пукнатини като страховит поток от лава. В засъхналата кръв се виждаха залепнали няколко кичура коса с дължината и цвета на нейната.

Тя извика, когато ръцете — които бе забелязала най-вече заради тяхната големина и сила — я хванаха за раменете изотзад, завъртяха я и измъкнаха плика от нея.

— Не трябваше да виждате това.

ОСМА ГЛАВА

Специален агент Джак Конъл от ФБР изкачи стъпалата от кафяв камък, провери кутията на вратата и натисна бутона до името Гаскин. Тя го очакваше и отговори почти веднага.

— Господин Конъл? — прозвуча от домофона.

— Тук съм.

Пусна го да влезе. Той отвори главната врата и пристъпи в малък вестибюл, после мина през друга врата от тежко, резбовано дърво с гравирани стъкла. Беше го предупредила, че сградата не е била предвидена за асансьор, но за щастие нейният апартамент беше на втория етаж.

Той заобиколи централната колона на витата стълба и стъпи на площадката. Елинор Гаскин стоеше в рамката на отворената врата, откъдето му подаде ръка.

— Не сте се променили.

— Не може да се каже същото за вас.

Тя се засмя добродушно и потупа наедрелия си корем.

— Ами с това тук...

Сега, приближавайки четирийсетте, тя беше впечатляваща, с раздалечени кафяви очи и права черна коса, която носеше подстригана в стил двайсетте. Беше с черни гамаши, балетни пантофки и огромна риза заради бременността си. Нямахше нищо изкуствено в усмивката ѝ. След като се ръкуваха, тя се отдръпна и му направи знак да влезе.

— Благодаря, че ми се обадохте — каза той. — Оставяме визитките си на хората, но рядко очакваме някой да ни се обади. Особено пък след толкова време.

— Четири години, ако не греша.

Бяха минали четири години от масовата стрелба в Уестбъро, Вирджиния. Беше разпитвал тази млада жена два месеца подир ужасния ден, но не бе разговарял с нея пак до неочакваното ѝ обаждане миналата вечер.

— Заповядайте, седнете — каза тя. — Да ви предложи нещо?

— Не, благодаря.

Той седна на дивана. Стаята беше обляна в слънчева светлина, която проникваше през еркерния прозорец, обърнат към улицата. Апартаментът беше в жилищен блок, заобиколен от дървета, разположен между два от натоварените булеварди в Ню Йорк Тъпър Уест Сайд.

— Хубава сграда — каза той. Апартамент като този, който явно заемаше целия втори етаж, си идваше със съответната сериозна цена.

Сякаш прочела мислите му, тя каза:

— Съпругът ми го наследи от баба си. Живяла е тук четирийсет години. Трябваше да го ремонтираме, разбира се. Нови бани, нова кухня. А най-хубавото от всичко е, че има допълнително помещение за детска стая.

— Първо дете?

— Да. Ще е момиченце.

— Поздравления.

— Благодаря. Очакваме.

Двамата размениха усмивки на любезни непознати, които имат да обсъдят нещо важно, но неприятно. Тя беше тази, която заговори първа:

— Гледахте ли видеото, което ви изпратих по имейла?

— Не по-малко от дузина пъти. Но бих искал да го изгледам с вас, за да се уверя, че гледам правилната жена.

Тя отиде до един шкаф, пълен с купчина аудио-визуални компоненти. Включи нужния и на плоскоекранния телевизор върху стената над камината записът тръгна. Остана отстриани, с дистанционното в ръка. В най-долния край на картината с едри букви беше изписано името на един телевизионен канал.

— Скоро ще се появи... ето. — Тя спря видеото и му посочи една жена, едно лице в тълпата. Беше национална новинарска емисия, излъчена предишната вечер. Протестиращи в Олимпия, Вашингтон, бяха отишли до сградата на конгреса във връзка с отменянето на закона за оръжията. Въпросната жена носеше протестен плакат.

— Помислих, че имате предвид точно тази — каза той. — Изглежда някак като Ребека Уотсън, но... не съм сто процента сигурен. — Джак отиде до телевизора, за да погледне по-отблизо. Изследва лицето измежду многото други. — Оттук я познахте, така ли?

— В мига, в който я видях.

Той я изгледа замислено.

— Познавах добре Ребека. Преместих се в града веднага след завършването на колежа, млада и без всякакъв опит. Тя ми даде шанс. Човек не забравя първия си работодател. Работихме заедно в „Мейсис“ почти пет години, преди инцидента в Уестбъро, и не само като обикновени познати. Аз ѝ бях дясната ръка. Прекарвахме заедно часове наред в службата. Тогава не бях обвързана. Тя току-що се беше развела. Понякога ходехме у тях след обикновен работен ден и продължавахме да работим, после пийвахме бутилка вино. Бяхме приятелки.

Тя повтаряше онова, което му бе казала преди четири години, когато Ребека Уотсън беше изчезнала и той бе разпитвал Елинон за внезапното изчезване на приятелката ѝ. Младата жена беше разстроена и разтревожена. И искрена. Би заложил кариерата си за честността ѝ. Но тогава не му бе казала нищо, което да е от полза. Беше ѝ оставил визитката си и я бе помолил ако някога види или чуе за Ребека Уотсън, да се свърже с него незабавно.

И снощи тя го направи. Но той не можеше да си позволи да се надява прекалено за някакъв напредък. Все още. В продължение на четири години бе следвал нишки, които изглеждаха обещаващи. И не стигна доникъде.

— Променила се е — отбеляза той. Преди четири години той също бе прекарал известно време с Ребека Уотсън, но двамата никога не бяха споделяли бутилка вино. Разговорите им бяха заядливи. Беше я разпитвал дълго. Часове наред. Дни. Тя му бе казала от самото начало, че никога няма да предаде местоположението на брат си и така и направи.

— Косата ѝ е различна — призна Елинон Гаскин. — Но това лесно се променя.

— Тя тогава носеше очила.

— Големи, с костени рамки. — Елинон се усмихна. — Мислеше, че ѝ придават по-делови вид и ѝ дават предимство, когато сключва тежки сделки. А, повярвайте ми, това наистина го можеше.

— Вярвам ви — каза той, спомняйки си инатливото мълчание на Ребека Уотсън, когато ставаше дума за брат ѝ. Джак никога не успя да я пречупи и това още го измъчваше. — Знам, че тогава говорихме

много по въпроса, но може би съм пропуснал нещо. Бихте ли освежили паметта ми?

Те се върнаха на местата си и Елинор му направи жест да продължи да пита.

— Ребека говорила ли ви е някога за него, госпожо Гаскин?

— Имате предвид за брат й.

Джак кимна.

— Говорила ми е много. Родителите им са починали, така че са останали само двамата. Притеснявах се почти колкото нея, че той може да бъде ранен или убит в Афганистан. Не мислех, че тя би могла да понесе загубата му. Те бяха много привързани един към друг. Когато той се прибра у дома Ребека беше много облекчена, безкрайно радостна. Те наистина прекарваха много време заедно. Той обожаваше Сара, беше й като баща. Тя обожаваше вуйчо си. Тогава... — Тя го погледна печално и вдигна рамене.

— Уестбъро.

— Да.

Джак помнеше датата на ужасното събитие. Беше се запечатала в съзнанието му така незаличимо, както името на мъжа, когото още търсеше. После, петдесет и пет дни след стрелбата, и сестрата на този човек бе изчезнала.

Джак прекара изминалите четири години в изследване на всяка възможна улика, опитвайки се да открие Ребека. Защото — както Елинор беше казала — братът и сестрата бяха неразделни. Намирането на Ребека би го довело с една стъпка по-близо до намирането на брат й. За съжаление, изглежда и двамата притежаваха тайнствен талант за изчезване.

Ребека беше купувач на домакински изделия за „Мейсис“, добре платена позиция с поощряващи бонуси. Без предупреждения, без дори да се обади по телефона, тя бе изоставила работата си. Беше опразнила апартамента си през нощта, оставяйки чек в пощенската кутия, който покриваше наема й. Това бе последният чек, който бе написала на сметката си. До ден-дневен все още имаше над две хиляди долара в нея. Беше взела дъщеря си и бе изчезнала, оказвайки се толкова неуловима, колкото брат си.

— Един ден не се появи на работа — каза Елинор тъжно. — Звънях й цял ден, оставих съобщения, на които не отговори. Помислих

си, че може би Сара е болна. След развода Ребека Уотсън се беше посветила изцяло на дъщеря си. След изчезването им бившият ѝ съпруг се беше опитал да привлече внимание, беше пуснал собствени пипала, но се отказа от търсенето само след няколко месеца. Според Джак той не се и беше опитвал чак толкова усилено. Скоро след това се ожени повторно. Сега новата му съпруга беше бременна. Имаше други приоритети.

— Не стигнах доникъде с бившия на Ребека — каза той сега на Елиноор. — Задавах му въпроси години наред. Знаех, че не го е грижа особено за излизането на Ребека от живота му, но не можех да повярвам, че ще позволи дъщеря му да си отиде толкова лесно.

— Той е егоцентричен негодник и истински задник.

Джак се усмихна на откровеността ѝ.

— Не мога да не се съглася. Детето му го няма, но той изглежда по-загрижен за това колко пари ще му излезе един частен детектив, за да я намери.

— Разчита на вас да ги намерите.

— Хм, не точно. Каза ми, че няма да мога да намеря купчина вонящи лайна върху бяла роза.

— Очарователно. — Тя замълча, след това произнесе: — Двамата с брата на Ребека са се мразели. Знаехте ли това?

— Ребека ми го каза.

— Била е взаимна и страстна неприязън.

Джак бързо беше елиминирал бившия съпруг като човек, към когото един военен ветеран и изкусен стрелец би се обърнал за помощ. Те се бяха отнасяли враждебно един към друг от самото начало на брака на Ребека.

— Елиноор, кажете ми истината. След като брат ѝ изчезна, докато аз си гонех опашката, опитвайки се да го проследя, Ребека знаеше ли къде съм?

— Закле ми се, че не. Казах ви го още преди четири години. Казах ви също така, че ѝ вярвам.

— Всички лъжат — произнесе той спокойно, сякаш се мъчеше да убеди дете. — Лъжат добри приятели. Лъжат особено властите и най-вече, когато се опитват да прикрият някого, когото обичат. А начинът, по който Ребека внезапно напусна живота си тук, не я рисува

като човек, на когото може да се има доверие. Не и в моите очи, във всеки случай.

— Не, сигурна съм, че не. — Бъдещата майка му се усмихна леко. — Но когато нещата се отнасят до брат й, можеше да й се има голямо доверие, нали?

* * *

Когато Джак Конъл пристигна в манхатънския офис след посещението си при Елинон Гаскин, той избегна всички, които се опитваха да го заговорят, отиде право в бърлогата си и затвори вратата. Отговаряше само на имейлите и на телефонните обаждания, които не търпяха отлагане, но не направи нищо, което не беше задължително за една типична понеделнишка сутрин.

Оставяйки всичко друго да чака, той отвори чекмеджето на бюрото си, в което държеше една папка с оръфани корици, върху която беше напечатано име с червено мастило. Когато остави папката на бюрото си, той прокле името и мъжа, на когото принадлежеше, след това отвори папката, и след кратко прелистване, намери една снимка на Ребека Уотсън, взета преди четири години лично от самия него, докато наблюдаваше апартамента й, надявайки се, че брат й ще се появи.

Приликата с жената от видеото беше поразителна, но не беше сигурен, че става въпрос за една и съща жена, и не вярваше, че и Елинон Гаскин е напълно сигурна, въпреки че не се съмняваше в нейната убеденост.

Пет минути по-късно продължаваше да сравнява двете лица, когато някой почука на вратата и помощникът му, Уес Гриър, анализаторът на данни, провря глава вътре.

— Може ли?

— Разбира се, влез.

Беше се обадил на Гриър за услуга, докато крачеше между къщата на Елинон и най-близката станция на метрото. Гриър беше тих, блед човек, съвсем обикновен на вид, но блестящ. И можеше да си държи устата затворена, което според Джак беше изключително качество.

Мъжът седна срещу него.

— Обадох се в телевизионния канал в Олимпия и говорих с репортера, който е отразявал събитието. В протеста са участвали стотици хора. Но точно тази група е била превозена с автобуси до сградата на Конгреса от Сиатъл. Причината, по която са попаднали в камерата? Отговори ми, че са били най-гласовити и убедителни.

— Провери ли в Сиатъл?

— Открих една Ребека Уотсън в окръга. Живее в старчески дом. Родена е през 1941 година. Което я прави...

— Прекалено възрастна. *Мамка му!*

— Ще продължа да търся. Ще разширя мрежата.

— Благодаря, Уес.

Мъжът стана и след миг беше до вратата.

— О, без малко да забравя. Късно в петък... ти вече си беше тръгнал, получих още информация за футболния треньор в Солт Лейк Сити. Бил от тези, дето ще нападнат, но няма да ритнат топката на друг играч.

— Треньорът ли ти го каза?

Гриър поклати глава.

— Свързах се със специалист по остеология, който буквално е събрал счупената му бедрена кост. Отне доста супер лепило, каза той.

— Евфемистичен ли беше?

— Не съм сигурен. Каза, че костите били разтрошени.

— Какво друго каза треньорът?

— Нищо. Малко след като се представих, затвори. Точно както и другите.

Джак погледна към папката.

— Не мога да ги обвиня. Страхуват се да говорят.

— И аз щях да се страхувам.

— Някаква идея кой е следващият?

— Работя по въпроса — каза Гриър. — Но знаеш, нещата се натрупват.

— Засега се съсредоточи върху Сиатъл.

Гриър го остави. Джак се взира отсъстващо в затворената врата няколко секунди, след това очите му се преместиха към папката. Той избута настрана снимката на Ребека Уотсън и погледна тази под нея, на брат й.

Снимката беше правена преди мъжът да стане гневен и застрашителен, и преди да изгуби желанието си да се усмихва. На фотографията имаше намек за усмивка в ъгълчетата на устните. Но ако човек я изследваше толкова често и внимателно, както Джак правеше, щеше да забележи, че леките бръчки бяха вече там, заскобвайки устните, почти предсказвайки отлъчването, което щеше да си наложи в Уестбъро.

Джак промърмори въпроса, който бе задавал хиляди пъти:
— Къде си, кучи сине?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джеф, който прехвърляше каналите, остави дистанционното, за да вдигне клетъчния си телефон.

— Ало?

— Джеф? Д-р Бътлър е, обаждам се от клиниката.

По дяволите!

— А-ха.

— Аз съм на спикърфон с д-р Джеймс. Звъним, за да проверим за Емъри. Тя не дойде тази сутрин и не успяваме да се свържем с нея нито на мобилния, нито на домашния ѝ телефон. Наред ли е всичко?

Той седна и спусна крака от леглото.

— Тя излезе от града за уикенда.

— Знаем. Но трябваше да се върне тази сутрин. Има насрочени часове за прегледи. Първоначално просто си помислихме, че закъснява, което не е характерно за нея, но рецепционистката се чуди какво да прави, трябва да започне да ги отменя, ако Емъри не дойде скоро.

— По-добре направете така. Имам предвид, насрочете прегледите за друг ден.

— За утре?

— Сега като се замисля, може би ще е най-добре да изчакате до... докато разберем тя кога ще се върне.

Той можеше да чуе как двамата колеги на Емъри разговарят, но не долавяше отделните думи. Най-накрая д-р Джеймс каза:

— Не знам как да го кажа другояче, Джеф, освен направо. Какво става? Личният живот на Емъри не е наша работа, но да не се появи на работа, оставяйки пациентите, това не е в неин стил. Проверихме в болницата да видим дали не се е отбила там тази сутрин. Казаха ни, че сте звънели вчера да питате за нея и изразиха тревога. Свързахте ли се вече с нея?

— Не. — Осъзнавайки, че не може повече да отлага, той съобщи обезпокояващата новина. — Истината е, че не съм я чувал от петък

вечер. Но — побърза да каже той, — имахме малък спор в четвъртък вечерта. Доста глупав, всъщност. Когато не ми се обади през уикенда, предположих, че е решила да не говорим известно време. Глупаво, наистина, но реших да я изчакам тя да ме потърси.

— О!

Една гласна, но Нийл Джеймс я употреби като острие на гилотина. Той винаги беше наострен срещу Джеф, излъчвайки превъзходство, което бе толкова очевидно, колкото и големия му нос.

Опитвайки се да не звучи оправдателно, Джеф продължи:

— Не се притесних, защото Емъри не каза точно кога планира да се върне. Спомена, че ще остане да пренощува и в събота. Така че започнах да се тревожа едва вчера следобед, когато все още не се беше прибрала.

— Не сте се свързвали от петък вечер?

— Точно така.

Шокираната реакция на д-р Бътлър бе да попита дали Джеф е съобщил в полицията за неочакваното отсъствие на Емъри.

— Да. Ходих до там — градът се нарича Дрейкланд — вчера, и отидох да я потърся в мотела, в който е нощувала в петък. Вечеряла е рано в съседното кафене. Обади ми се от стаята си и ми каза, че се готви да си ляга. Следите спират тук.

— Тичала е в събота сутринта, нали така? — каза д-р Бътлър. — Видял ли я е някой да напуска мотела?

— Не, но вие я познавате. Тя обича да става рано, така че сигурно е тръгнала още преди изгрев. Рецепционистката е изкопирала кредитната ѝ карта преди това, когато я е регистрирала, така че не ѝ се е налагало да се отбива на гишетото, преди да излезе.

— И не се е върнала в мотела в събота вечерта?

— Не. Нито пък го е планирала. Взела е всичките неща със себе си, когато е тръгнала.

Д-р Джеймс каза:

— Това е дори по-голяма причина за безпокойство.

— Съгласен съм — каза Джеф. — Веднага щом разбрах, се обадох в офиса на шерифа.

— И? Те какво казаха? Какво правят?

— Все още нищо. Казаха ми, че е прекалено рано за паника, но както казахте сам, това не е типично за Емъри. Наблегнах на това,

когато говорих с полицейския служител. Дори и да ми е била ядосана, Емъри не би изоставила пациентите си.

— Какво можем да направим?

Той можеше да заключи от гласа на д-р Бътлър, че тя е силно разтревожена, но се опитва да не мисли най-лошото.

— Засега удържайте положението там. Емъри не би искала да създава неудобство на пациентите си. Ще ви съобщя веднага, щом науча нещо. Предполагам, че след около час ще получа някакви сведения от офиса на шерифа.

— Може би трябва да им се обадите веднага. Иначе ще е пропилян още един час.

Не беше молил д-р Джеймс за съвет и възнегодуюва от това да бъде така безцеремонно поучаван, но отвърна с неутрален тон:

— Излизах оттам, когато вие звъннахте. — След като си обещаха да се чуят, той погледна как изглежда в огледалото на тоалетната масичка. Трикотажните му панталони и копринен пуловер биха изпъквали в това забутано градче, но Господ забраняваше да ги съчетава.

Ужасяваше се от тази мисия, но се радваше, че има причина да напусне мотелската стая, за която имаше много, което да се желае.

Дрейкланд беше седалището на голям, предимно селски район. Шерифският офис беше оживен въпреки студеното време. Всъщност, заради него. Докато Джеф чакаше реда си във фоайето, опитвайки се да държи ръба на дългото си палто по-далеч от мръсния под, имаше непрекъснат поток от влизаци и излизаци служители и цивилни, занимаващи се със свързани с времето проблеми като осемнайсетгодишния каруцар, който беше блокирал трафика на магистралата в двете посоки. Някаква жена обясняваше шумно за срутения покрив на хамбара си и за затворените вътре коне. Собственикът на железарски магазин нареждаше жално, че му била открадната газова лампа.

Приличаше на зоологическа градина.

Най-последно заместник-шерифът, с когото Джеф бе говорил предишната вечер, излезе през серия врати и направи знак на Джеф да мине напред.

— Не ми е приятно да ви видя тук, господин Съри.

— Казах ви, че тя не просто е избягала.

— Гледай ти.

Заместник-шериф Сам Найт беше предшестван от големия си корем, когато пропусна Джеф в една полицейска стая, където забързани чиновници се опитваха да се справят с потока от граждани във фоайето. Найт посочи на Джеф мястото срещу отрупаното си бюро, когато седна във въртящия се стол. На табелката върху бюрото се четеше „сержант детектив“. Джеф си помисли, че Найт е прекалено простоват за този чин. Той каза:

— Съпругата ми е отговорен човек. Тя не би...

Найт вдигна ръката си, беше огромна и розова като парче шунка.

— Търпение, господин Съри. Първо трябва да тръгнем от основното. — Той си сложи очила за четене и започна да кълве по клавиатурата на компютъра си, докато на монитора не се появи един формуляр. — Как е пълното име на госпожа Съри?

Джеф обясни защо Емъри е използвала моминското си име.

— И е лекар.

— Как се произнася „Шарбоно“?

Като чукаше с един пръст, Найт попълни най-последната информация — номер на социалната осигуровка, възраст, ръст, тегло.

— Един шейсет и седем... Петдесет и пет килограма. Значи е... слаба? — попита детективът, поглеждайки Джеф над зацапаните стъкла на очилата си.

— Да. Тя е в отлична физическа форма. Бегачка на дълги разстояния. Маратонец.

— Да, споменахте го снощи. — След това той попита за цвета на косата ѝ.

— Руса. Всъщност, много светлокестенява с изсветлени кичури. Дотук. — Джеф докосна яката на ризата си.

— Очи?

— Лешникови.

— За последно е видяна облечена в какво?

— Не знам. — Ръцете на Найт почиваха върху клавиатурата. Той обърна глава и погледна Джеф, който обясни някак нетърпеливо: — Последното нещо, което я видях да носи, бяха дънки, кафяви туристически обувки и пуловер в камилски цвят. Беше с палто. Но, както ви казах снощи, тя планираше бягане на дълго разстояние в събота. Предполагам, че е напуснала мотела облечена в спортен екип.

— Какъв обличаше обикновено?

Джеф описа дрехите, марката.

— Висококачествен екип за сериозни бегачи. Сигурно се е съобразила със студеното време. Вероятно е облякла яке с цип. Както и термобельо. Ръкавици. Обикновено носеше лента за глава, за да топли на ушите ѝ и да държи косата ѝ назад. Слънчеви очила, може би.

— Имате ли някакви нейни снимки?

— Вкъщи. Но има няколко качени в интернет.

Найт включи „търсене“ и веднага изскочиха няколко дузини.

— Това ли е тя? — Джеф кимна, когато полицаят посочи една снимка на Емъри при прерязването на лентата, когато тя, д-р Бътлър и д-р Джеймс откриха клиниката.

— Хубава жена.

— Благодаря.

— Какъв точно лекар? — попита Найт.

— Педиатър.

— Тези двамата ли са ѝ партньори?

— Да. Говорих с тях преди половин час. Също не знаят нищо.

— Разбираха ли се?

— Естествено.

— Нямало е професионално съперничество?

Джеф издиша с раздразнение.

— На грешен път сте. Колегите ѝ са много разтревожени.

— Хубаво. Само питам. Ще питам много неща, които може да изглеждат неуместни или сякаш си вра носа прекалено. Но, за съжаление, неловките въпроси са необходими понякога. Това е най-лошият аспект от работата ми.

Джеф се съмняваше в точността на това изявление, но не го оспори.

Найт погледна още няколко линка.

— Активна жена.

— Много.

— Сигурен ли сте, че не се е отказала да прави някое от тези благотворителни неща?

Джеф си пое дълбоко въздух и бавно го изпусна:

— Дойде тук в петък следобед, за да тича по планинска пътека в събота. За тренировка.

— Знаете ли коя планина, кой маршрут?

— Не точно. Показа ми една карта. Ако я видя, може да си спомня.

— Знаете ли кой парк?

— Има повече от един ли?

Найт го гледа в продължение на няколко секунди, след това каза:

— Само в този район на Северна Каролина имаме четири национални горски парка и те се сливат с Грейт Смоуки и Чероки в Тенеси. След това, ако тръгнете на юг към Джорджия...

— Започвам да схващам — прекъсна Джеф урока по география.

— Не знам кой парк, нито коя планина. Но е останала да ношува тук в Дрейкланд, така че логичното място, откъдето да започне търсенето ѝ, според мен, е най-близкият туристически район.

Найт изглеждаше песимистичен.

— Това пак не стеснява особено периметъра, трябва да се покриват много квадратни километри.

— Съжалявам, не знам повече за дестинацията ѝ. Но това, което *наистина* знам, е, че не би се отказала от „някое от тези благотворителни неща“, без да ми каже.

Без да се вълнува от нетърпението му, Найт каза:

— Не, вероятно не. Ами членовете на семейството?

— Аз съм нейното семейство.

— Няма ли някой, при когото би могла да отиде и да реши да остане?

— Не.

— Приятели?

— Звънях на всички, за които се сетих, но никой не я е виждал, нито чувал. Кое се страхувам, че означава... означава, че нещо ѝ се е случило.

Детективът се наведе напред и подпря ръцете си на ръба на бюрото.

— Страхувате се от най-лошото, господин Съри. Не ви обвинявам. И аз сигурно щях да се страхувам. Но мога да ви уверя, че през цялата си двайсет и няколкогодишна практика в този шерифски офис, съм прехвърлил и съм се отървал от всеки един от тези рапорти за изчезнали хора, които съм попълнил. В деветдесет и девет цяло и девет процента хората се появяват. Едната десета от процента, които

правят вечерните новини, ни създават всичките кошмари. Така че останете позитивен, нали?

Джеф кимна.

— Ще се опитам.

— Първо ще започнем с търсене на колата й. — Той извика една своя подчинена, представи я като Мери-Джо, и й даде година на производството, модела и номера на колата на Емъри, които Джеф бе съобщил. — Колкото се може по-бързо — каза той. Мери-Джо обеща да започне веднага, но му обърна внимание, че времето ще бъде основната пречка.

— Непрекъснато ни съобщават за коли, които са излезли от заледени шосета. По-голямата част от по-малко оживените планински пътища бяха затворени вчера, но ще ангажирам щатската полиция. Разбира се, говорим тук за три щата, ако не включвате Южна Каролина, с която ще станат четири.

Джеф беше впечатлен. Тя знаеше колко е три плюс едно.

Когато жената излезе, Найт повика друг служител, Бъди Грейндж. Човекът се ръкува с Джеф и издърпа един стол да седне.

— Сам ми изпрати имейл за изчезналите хора и ми събщи за съпругата ви. Дойдох веднага.

— Чудесно. — Джеф се опита да не звучи прекалено комично. — Кога, всъщност, ще започнем наистина да я търсим?

— Още няколко въпроса първо — обади се Найт. — Емъри носеше ли оръжие?

— Оръжие?

— Хората, които се катерят по планините, обикновено носят някаква защита. Лютив спрей. Репелент срещу мечки. Кое то според мен е съвсем непотребно, но щом кара хората да се чувстват по-спокойни...

— Зима е. Мечките не спят ли?

— На теория — каза Найт и му се усмихна. — Съпругата ви носи ли пистолет?

— Боже мой, не. Нито едно от нещата, които изброихте. Във всеки случай аз не знам.

— А вие?

— Да. Имам разрешително да нося. — Той извади портфейла от джоба си и им показа разрешителното от щата Джорджия. — Ще се

радвам да ви покажа пистолета. Намира се в жабката на колата.

— Добре. По-късно. — Найт погледна Грейндж, преди да се обърне отново към Джеф. — Казахте, че е тръгнала в петък, но не ни се обадохте до снощи. Това прави колко... четирийсет и осем часа?

— Което беше лоша преценка, ужасно решение от моя страна. Осъзнавам го сега.

— Защо чакахте? — попита Грейндж. Името Бъди не му подходеше. Той беше по-млад, по-строен и по-остър от Найт. И не толкова дружелюбен.

— Емъри ми беше споменала колко изтощително може да е да се тича по този маршрут. Спомена височината като фактор. Освен това беше преживяла травма на десния крак миналата година. Притесняваше се за това. Заради всички тези причини знаеше, че ще е изморително и ми каза, че може да не се прибере вкъщи в събота, а да остане да пренощува в мотела още една нощ. Когато не ми се обади, предположих, че е решила да направи точно така.

Грейндж попита:

— Бихте ли описали съпругата си като добросъвестна?

— Каза ми, че е отговорна — обади се Найт.

— Такава е — потвърди Джеф. — Много добросъвестна и отговорна.

Грейндж се намръщи.

— В такъв случай ми се струва, че би трябвало да сте се притеснили, когато не ви е позвънила, за да ви каже, че няма да се прибере в събота вечерта.

— Притесних се.

— Но сте изчакали още двацет и четири часа, преди да дойдете тук, за да я търсите.

— Признах, че съм направил лоша преценка. Но му казах — посочи той към Найт, — *снощи*, че се страхувам да не би нещо да се е случило на Емъри. Той омаловажи тревогите ми. Ако вие и... — Той огледа полицейската стая, погледът му се спря на жената с рухналия хамбар, която още оплакваше умрелия си кон. — Ако този зле ръководен отдел пренебрегва още дванайсет часа необяснимото й изчезване, вината ще е ваша, не моя.

С влудяващо спокойствие Найт произнесе:

— Никой не ви обвинява, господин Съри.

— На мен не ми прозвуча така. Това, което той каза прозвуча като намек.

Грейндж невъзмутимо попита:

— Какво съм намекнал?

— Нехайство от моя страна. Безразличие. Нито едно от двете не е истина.

Найт отново се наведе напред и му се усмихна дружелюбно.

— Детектив Грейндж не намекваше нищо, господин Съри.

Джеф ги изгледа студено, но не каза нищо.

— Само че... въпросът е... — Найт се размърда в стола си и примига, сякаш хемороидите му се бяха възпалили. — Тази една десета процент изчезнали хора, за които споменах по-рано... Обикновено човекът, който съобщава за изчезването им, е този, който знае къде са.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Всяко доверие, което той бе спечелил, изчезна в мига, в който тя видя проклетия камък и си направи логичните изводи.

Яростта ѝ бе продължила няколко минути, по време на които се биеше като дива котка. Той се опита да я обуздае без да я нарани, но тя продължаваше да дера с нокти, да рита и да го удря. Един от юмруците ѝ попадна в раната, причинена вчера. Тя се отвори и започна да кърви. Емъри не бе спряла да го налага, докато изтощението не я завладя напълно. Иначе нямаше да е толкова кротка, колкото беше сега.

Да, може би кротка, но напрегната като струна. Той я беше сложил на края на дивана, където тя седна, обхванала лактите си. Той се приближи и ѝ подаде чаша уиски.

— Вземете. Изпийте това.

— Вървете по дяволите! — Тя блъсна чашата, която се разплиска върху него.

— Разхищение на ценна течност. — Той я изсмука от опакоето на ръката си.

— Искате да ме напиете, нали? Да ме направите по-управляема?

— Не съм налял достатъчно, за да ви напия, само колкото да се успокоите.

— Не искам да се успокоя, благодаря! — Тя отметна глава назад и го погледна с блеснал поглед. — Защо камъкът не се справи?

— Справи се. Той ви събори.

— А след това вие ме довлякохте тук.

— Всъщност, пренесох ви до пикапа си. Пътувахте свлечена върху пасажерската седалка. Коланът ви държеше, за да не паднете на пода.

— Защо ме доведохте тук? — Тя го изследва по-скоро с объркване, отколкото със страх. — Ако сте искали да ме убиете, защо не сте ме задушили, докато спя?

— Не е интересно.

Тя посочи към тавана.

— Да очаквам ли да бъда завързана на този метален прът и изкормена като елен?

Той погледна пръта и се намръщи.

— Прекалено интересно. Прекалено много местене. Вместо това защо не вземете да пийнете това леко отровно уиски? — Той протегна отново чашата към нея и когато тя не помръдна, каза: — Не? Добре, тогава.

Гаврътна на един дъх питието. Тя може и да не искаше да се отпусне, но той адски много искаше. Остави чашата на плота и каза:

— Знаете, че всичко това са глупости, трябваше да мине за шега.

Тя продължи да стои, обвила ръце около себе си, съвсем не в настроение за шеги, и да се полюлява напред-назад, очевидно объркана.

— Бях започнала да вярвам...

— Какво?

— Че не сте възнамерявали да ме нараните.

— Не съм.

Тя се изсмя кратко и погледна към уличаващия плик, оставен на масата.

— Въпреки доказателствата за обратното.

Свита така, тя изглеждаше малка, безпомощна, уплашена. Той се възхити на твърдостта, която се изискваше, за да не заплаче, когато очите ѝ се напълниха със сълзи. Явният ѝ страх му въздейства много повече, отколкото ударите и ритниците ѝ биха успели.

Седна до нея, без да обръща внимание на това, че тя се отдръпна, за да не се допират раменете им.

— Не исках да видите камъка.

— Тогава е трябвало да го скриете по-добре.

— Временно. Не мислех, че ще тръгнете да ровите из сандъчето с дърва.

— Човек не би очаквал такава страховита находка на дъното му.

— Страховита, да. С вашата кръв и коса по нея. Знаех, че ако я видите, ще се разстроите.

— Дяволски сте прав — каза тя разгорещено. — Защото ви повярвах, когато казахте, че съм паднала.

— Не съм казал това, вие го предположихте. Казах, че съм ви намерил да лежите в безсъзнание.

— Защото сте ме цапардосали по главата с този камък!

— Не, док. Не съм.

— Като трофей ли го държите?

Той не удостои думите ѝ с отговор. Тя простена:

— Искате ми се да бяхте довършили това.

— Кое?

— Това, което сте се канили да ми сторите. Нямахте да ми се налага да продължавам да изпитвам ужас, да се страхувам. Неизвестността ме убива. Това част от мъчението ли е?

Ръцете ѝ бяха върху коленете ѝ, стиснати толкова здраво в юмруци, че цялата кръв се бе отдръпнала от тях. Бяха бледи и студени при допир, когато сложи ръка върху тях.

Когато тя се опита да ги измъкне изпод дланта му, той настоя:

— Погледнете ме.

Тя обърна глава и го погледна право в очите. Нейните бяха лешникови, по-скоро зелени, отколкото кафяви. Златистите точки в тях, които първоначално бе взел за игра на светлината, бяха истински. От това разстояние би могъл да ги преброи.

— Не съм ви наранил. Аз няма да ви нараня. Колко пъти трябва да го кажа, за да повярвате?

— Ще повярвам, когато ми позволите да се свържа...

— Още не.

— Кога?

— Когато няма опасност да ви освободя.

— Но междуременно хората се тревожат за мен.

— Сигурен съм. Но не бива. А вие не бива да се страхувате от мен. Защо да го правите?

— Как можете да ми задавате такъв въпрос, при положение че не ми казвате името си и нищо за себе си?

— Добре. Ако ви кажа едно нещо, ще престанете ли да се страхувате от мен и да се опитвате да си тръгнете?

Тя кимна.

Той знаеше, че обещанието ѝ е фалшиво, но може би това щеше да я успокои, ако ѝ кажеше нещо, което не даваше кой знае колко информация.

— Аз също изгубих двамата си родители.

— Обичахте ли ги?

— Да.

— Кога починаха — преди да направите онова, което сте направили... или след това?

— Преди. За което съм доволен.

— Какво направихте?

— Не ме питайте отново, док. Няма да ви кажа. — Той погледна надолу, към ръката си, която още покриваше нейната, и осъзна, че палецът му инстинктивно я гали. В ума му се завъртяха еротични образи за други местенца от кожата ѝ, които би искал да погали. — Ако ви кажа, наистина ще започнете да се страхувате от мен.

Бързо, преди да е нарушил всяко обещание, което ѝ бе дал, той вдигна ръката си от нейната и се изправи. Като стоеше с гръб към нея, той взе плика от масата и го пхна под мишница. След това отиде до вратата и взе палтото си, шала и шапката от закачалката.

— По време на припадъка раната на скалпа ви се отвори повторно. Има прясна кръв по косата ви. Може би ще премислите и ще си вземете душ.

Той затвори вратата шумно след себе си и остана на верандата, докато се облече. Вятърът беше достатъчно силен, за да превива дърветата. Навяваше сняг и ледени топчета в очите му, докато пресичаше двора към навеса за складиране.

Остави плика върху един висок рафт и дръпна една макара с тел пред него. След това издърпа едно дървено пале от бараката навън към дръвника в далечния край на двора. Товаренето на наскоро нацепените дърва беше механична работа, така че можеше да я прави без да мисли. Което му позволяваше да се съсредоточи върху Емъри Шарбоно.

Безпокоеше го, че инстинктивното ѝ недоверие беше толкова силно.

А още повече го безпокоеше, че имаше основания.

Нищо друго и никой друг досега не го бе разколебавал в решението му. Тя го направи. Да се заеме с нея беше дръзко, потенциално опасно и можеше да е разрушително. Бореше се с това, но чувстваше, че губи контрол всеки път, когато я погледне... и всеки път, когато тя го погледне.

Направи три тура между купчината с дърва и наръчните цепеници, подредени срещу външната южна стена на хижата, където

бяха защитени до известна степен от стихииите. Когато свърши, върна палето в бараката.

Остана вътре, на завет, дъхът му образуваше облачета пара в студения въздух; свали ръкавицата и извади от джоба на дънките си сребърна дрънкулка.

Емъри не беше забелязала, че липсва, и той се надяваше, че няма да се сети и да поиска да ѝ я върне. Разтърка я между палеца и показалеца си, осъзнавайки колко младежко и глупаво сантиментално е да събира тайно някакви неща за спомен от нея. В живота си никога не беше държал нещо, което да му напомня за жена, дори когато тя самата му беше дала сувенира. *Особено* ако му беше дала сама сувенира.

Не беше романтичен. Никога не е бил. Когато пропусна да поръча цветя за гаджето си от гимназията, Ребека се беше разсърдила.

— На кого му пука за такива глупости? — беше промърморил той.

Ядосана, тя бе отвърнала:

— На мен! Защото ме е срам да съм сестра на един абсолютен дръвник! — и сама беше отишла да купи цветя.

Никога не би чул такива думи от нея, ако тя знаеше...

Само дето никога нямаше да разбере за Емъри Шарбоно. Никой нямаше да разбере. Времето ѝ с него щеше да е тайна, която той щеше да отнесе в гроба си. Трябваше да я пусне да си отиде. И *щеше* да я пусне. Но поне да задържи тази дреболийка за спомен.

Върна я обратно в джоба си и си сложи ръкавицата. Преди да излезе от бараката, погледна нагоре към рафта, където бе сложил плика, за да е сигурен, че този път е добре скрит, след което излезе и заключи вратата след себе си. На верандата на хижата изтръска краката си от снега и отвори.

Когато влезе вътре, го лъхнаха познатите миризми на сапуна и шампоана му. Емъри стоеше пред камината, простряла дрехите си върху облегалката на един от столовете, които бе придърпала близо до огнището. Косата ѝ беше мокра. Вместо спортния си екип, сега носеше друга от трикотаажните му блузи, и бе обула един чифт от чорапите му.

И май това бе всичко.

Между ръба на блузата, спусната до средата на бедрата, и чорапите, събрани на глезените ѝ, нямаше нищо друго, освен гладки

крака. Бяха крака на бегачка, стройни и дълги, с добре очертани прасци под стегната кожа. Фантастично красиви. Сияещи.

Оправяйки дрехите си, тя отпусна бедрата си на стола и го придърпа още малко към огъня, преди да се обърне към него.

— Възползвах се от предложението ви за душ. — Тя посочи към чорапите, после прокара ръка по копчетата на ризата. — Надявам се да нямате нищо против, че съм ги взела.

Той откъсна с усилие поглед от ръба на ризата. В отговор само поклати шава.

— Страхотно е да си чист.

Той кимна.

— Изпрах също и дрехите си.

Той погледна мокрите дрехи, но не каза нищо.

— Главата ми спря да кърви.

— Добре — дойде глухият му отговор. След това свали палтото, шапката и шала, забивайки пръсти толкова дълбоко в преждата, сякаш от това зависеше животът му, защото цялата кръв в тялото му се бе събрала в едно критично място и концентрацията ѝ бе толкова плътна, че чак болеше.

Той отиде към кухненския шкаф, извади оттам бутилка уиски и си наля. На половината път към устата му задържа чашата и погледна през рамо към Емъри.

— Променихте ли мнението си и за това?

— Не. Благодаря.

Той глътна питието на един дъх. Течността прогори пътя надолу, но поне му даде възможност да мисли за нещо друго, вместо за чистата, гладка кожа, и това колко мека и топла щеше да е под старата фланелка. Под него. Движейки се под него.

— Казахте, че сте ме гледали през бинокъл.

— Какво?

— Онази сутрин, когато вие... когато паднах. Казахте, че сте ме наблюдавали?

— Когато бяхте... — *Разтягайки се. Извивайки се в дъга. Навеждайки се.* — До колата си. Преди да започнете да тичате.

— Какво правехте там?

— Разхождах се из планината.

— Нищо друго?

— Не. — Той хвана края на плота и продължи да гледа през прозореца над мивката. Нямаше си доверие да я погледне.

— Какво ви накара да ме забележите?

Краката ти в онзи черен клин. Задникът ти. Боже, задникът ти.

— Просто оглеждах с бинокъл района, разбирате ли, наблюдавах пейзажа. Видял съм движение, вероятно.

— Защо не извикахте „ехо“?

— Прекалено далече бяхте. Но бях любопитен.

— И защо? Не изглеждах ли като човек, излязъл просто да потича?

— Да, но се запитах защо сте сама. Повечето хора, когато се движат по каменист терен, го правят с някого другиго.

— Вие не сте го правили. Били сте сам.

— Само че аз съм свикнал.

Канелката на чешмата капеше. Известно време през петнайсетсекундни интервали се чуваше кап-кап-кап, и това бе единственият звук в стаята. В света.

След това тя наруши тишината.

— Това е единственото нещо, за което не сме говорили.

Той завъртя кранчето, за да види дали не може да спре капенето.

— Моля?

— Тази сутрин ви попитах как понасяте тишината, скуката и самотата. Говорихме за първите две, но не и за самотата.

Кранчето спря да капе, но той не отмести ръката си от него, сякаш се канеше да го изскубне.

— Не сте ли самотен?

Дали си въобразяваше, или височината на гласа ѝ спадна?

— Понякога.

— И какво правите тогава?

Не, не си въобразяваше. Гласът ѝ потрепна с интимна нотка. Беше дрезгав, сякаш бе пила уиски и то бе изсушило гърлото ѝ. Той дръпна ръцете си от крана на чешмата и бавно се обърна. Тя бе дошла малко по-близо до масата, където стоеше, сякаш чакайки сигнал от него какво да прави след това.

— Не мисля, че имате предвид самотата изобщо, док, нали?

Тя повдигна рамене, което можеше да означава всичко.

— Питате ме дали усещам липсата на жена?

— Усещате ли?

— Често.

— И какво правите тогава?

— Отивам да си взема.

Откровеният му отговор постигна ефекта, който целеше. Тя беше шокирана.

— Както взехте мен?

— Не. Вие бяхте нещо различно. Бяхте щастлива находка.

Тя се поколеба нерешително половин минута, очите ѝ се стрелкаха насам-натам, но отбягваха неговите. Можеше да определи мига, в който тя реши да упорства, защото очите ѝ спряха онова неспокойно търсене... на какво? На смелост, може би. Във всеки случай се върнаха върху него.

Тя попита:

— Наистина ли го мислехте?

— Кое?

— Когато казахте, че няма да ме нараните?

— Да.

Тя изчака, сякаш очаквайки той да отрече, след това каза:

— Благодаря ви, че се грижите така добре за мен.

— Вече ми благодарихте.

— Да, онези пъти не важат.

— Защо?

— Защото само се опитвах да спечеля благоразположението ви.

— Да спечелите благоразположението ми?

— Защото бях много уплашена.

— Минало време? Значи вече не се плашите от мен?

— Не искам да се плаша.

Тя направи една крачка към него, после още една и продължи да върви, докато остана една ръка разстояние. Протегна дясната си ръка.

— Приятели?

Той погледна ръката ѝ, но не я пое. Вместо това сложи ръце на раменете ѝ и я придърпа към себе си. Тя наведе глава, за да не го гледа в очите, но не отхвърли ръцете му, не се отдръпна, нито трепна, както правеше всеки път, когато той идваше прекалено близо.

Тя направи малка стъпка, за да скъси дистанцията между тях, след това притисна чело на гърдите му. Той прокара ръце по гърба ѝ, притегляйки я настоятелно и неотклонно, и когато телата им се допряха, тя обърна глава и допря бузата си право върху сърцето му.

Той прокара пръсти по вдлъбнатината на гърба ѝ и ги плъзна нагоре и обратно, докато едната му ръка се спря в края на талията ѝ. И остана там. След това започна да описва кръгове надолу и да натиска достатъчно, за да я наведе назад и да му стори място между бедрата си, което накара дъха ѝ да замре.

Двамата спряха да дишат.

Тя наклони глава назад и погледна лицето му с тези ясни очи, и когато го направи, всички обещания изчезнаха от главата му. Той трябваше да я има. Беше готов да мине през ада, само за да е вътре в нея. Усети как потъва, потъва, потъва...

Устата му бе почти върху нейната... съвсем близо, за да я целуне, толкова, че можеше да усети влагата от дъха ѝ върху устните си, да го вкуси..., когато се овладя.

— Почти ме надхитрихте, док.

Тя дръпна главата си и примига срещу него.

— Какво?

— Почти се хванах.

— Не знам какво имате предвид.

— Как ли пък не. Миришете хубаво. Нямаме нищо под тази риза.

— Той прокара пръсти по горната извивка на гърдата ѝ, която се издуваше в отвора на ризата. — Изглеждате мека и достатъчно сладка, за да ми потекат лигите.

Той се потърка в нея подканящо.

— Знаете какво искам и си мислите, че ако ми го дадете, ще ме умилостивите и ще ви отведе у дома. Бяхте готова да се качите на олтара и да легнете за жертвоприношение.

Той издаде насмешлив звук.

— Оценявам жеста. Наистина. Да не говорим за гледката. — Отдръпна се назад, за да я види в целия ѝ ръст. — Само че няма да правя секс с мъченица.

Тя ядосано го блъсна в гърдите и се опита да се измъкне от хватката му.

Но той продължи да я държи, дори я дръпна по-близо, като се движеше между разтворените ѝ бедра с явен намек.

— Само че да ви предупредя, док. Давате ми възможност да сложа ръце върху вас, но аз няма да оставя милиметър, който да не съм докоснал. Схващате ли? Няма да си ви представям гола, ще ви *видя* гола. Предложете ми се само още веднъж, и ще игнорирам всички доводи защо не бива да ви чукам.

По-късно той се запита какво щеше да се случи в следващите няколко секунди, ако пикапът не беше излязъл от пътя и не се беше блъснал в едно дърво.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Спирачките изскърцаха.

Той пусна Емъри и отиде до един от предните прозорци точно навреме, за да види как таратайката занесе, преди да заоре в едно дърво край пътя пред входа му.

В момента, в който позна пикала, Емъри се втурна към вратата.

— По дяволите! — Ръката му се стрелна и хвана края на ризата ѝ, дръпвайки я обратно.

Тя извика, но той я обърна и затисна с ръка устата ѝ.

— Чуйте ме. Мълчете и се скрийте някъде.

Тя се изви и се опита да се освободи от хватката му.

— Слушайте какво ви казвам, по дяволите! Със сигурност не искате да се срещате с тези мъже. Те ще ви наранят жестоко. Повярвайте ми, моля ви. Разбрахте ли? Говоря сериозно, док. Мислите, че съм заплаха, но не можете да си представите партито, което тия ще си направят с вас.

Някак си посланието му стигна до нея. Очите ѝ бяха ококорени и уплашени, но тя спря да се бори.

— Трябва да изляза, но мога ли да ви вярвам, че ще останете вътре?

Тя кимна.

— Не ви говоря глупости. Те са лоша новина. Ясно? — Тя кимна отново и той свали ръката си от устата ѝ. — Не позволявайте да ви видят.

С бързо движение той свали палтото си от закачалката, отвори вратата и излезе на верандата, провиквайки се:

— Стойте там, където сте.

Двамата мъже бяха пресекли пътя, но спряха, когато им извика. Той взе разстоянието с няколко крачки, като им се усмихваше. Мъжете воняха на мокра вълна, застоял тютюн, на кисело и на пот.

Рошави, неподдържани бради покриваха долните две трети от лицата им. Носеха плътно прилепнали шапки, спускащи се над

веждите им. Облечени почти еднакво в тежки палта и брезентови панталони, пъхнати в гумени ботуши, единственото, по което се различаваха, бяха десетината сантиметра в ръста им и двуцевката, която по-ниският стискаше в лявата си ръка.

Те бяха най-близките му съседи, но никога не бяха говорили с него, единствените реплики, които бяха разменяли, бяха заядливи забележки. Неведнъж се беше налагало да чисти двора си от празни бутилки и бирени кенчета, изхвърлени от прозореца на пикапа, докато минаваше, друсайки се. На два пъти стените на бараката му бяха надупчени от сачми, вероятно изстреляни от пушката, която по-ниският от двамата държеше сега. Един ден се бе върнал вкъщи, откривайки мъртва миешка мечка на верандата си. Не беше умряла от естествена смърт. Главата ѝ беше отрязана.

Отвратителна духовна нищета. Ненавиждаше това.

Предположи, че двамата се опитват да го провокират към отмъщение. Не им достави това удоволствие. Вместо това бе игнорирал инцидента и бе погледнал в друга посока, докато отминат.

Беше изчакавал благоприятен момент.

Сега почти бе стигнал до портата, когато единият, с пушката, се наведе напред и изплю сдъвкан тютюн през оградата към него. Лепкавата каша се приземи на сантиметри от обувките му. Другият беше малко по-любезен. Той докосна навития край на шапката си в подигравателен жест, сякаш да я свали.

— Здравсти, приятел. Аз съм Норман Флойд. Това е малкият ми брат, Уил.

Норман го изчака да се представи.

Когато той не го направи, по-възрастният Флойд вдигна палеца над рамото си.

— Имаме проблем.

— Виждам.

Пикапът май вече не ставаше за нищо. Един от предните калници липсваше. Всичките четири гуми бяха с изтъркани грайфери. Камуфлажната боя изглеждаше като че ли се е упражнявал аматьор. Разхлабеният ауспух беше прикрепен с тел към ръждясалия заден амортизатор.

Предната броня беше увита наполовина около ствола на един бор, почти изкоренен от удара и килнат под трийсет градуса. Разбитият

радиатор на колата вдигаше пара.

— Не е трябвало да пътувате днес. Прекалено е заледено.

— Ами да, сигур' си прав. — Норман сви рамене и му изпрати глупава усмивка, на която трябваше да е тъп, за да повярва.

Междувременно другият, Уил, гледаше зад него в двора с любопитство към пикапа му, бараката и хижата. Той се надяваше, че Емъри се е вслушала в съвета му и не се вижда.

Ако се налагаше, щеше да убие двамата братя Флойд, но предпочиташе да не е днес.

Норман каза:

— Съседи сме, както знаеш.

— Виждал съм ви да минавате покрай хижата.

— Знаеш ли къде живеем?

Знаеше, но си помисли, че е по-добре да не им показва. Той кимна към разбития им пикал.

— Не трябва да се опитвате да го теглите, докато пътищата не се изчистят.

— Така и предположихме.

— Е, бъдете внимателни. Би трябвало да сте окей, ако се придържате към банкета, така че чакълът да ви помогне да изтеглите колата. — Не му се искаше да се обръща с гръб към мъж, който държи оръжие, но още повече не му харесваше идеята двамата братя да си мислят, че го е страх от тях. Понечи да си тръгне, но Уил се обади за първи път:

— Ти да не смяташ, че трябва да се приберем вкъщи пеша? — Той изрази мнението си като се изплю отново.

— Мислехме си — каза Норман след малко, — че може да ни откараш. Да е най-много миля, миля и половина оттук до къщата ни.

— Щом не е толкова далече, значи лесно ще стигнете преди да се мръкне. Ако тръгнете веднага.

Под надвисналите вежди очите на Уил станаха още по-враждебни. Той пристъпи напред с няколко сантиметра и зае още по-войнствена поза.

Обикновено едва доловимата заплаха би го развеселила. Щеше да си помисли: *давай, селяндур, хайде да те видя!* Щеше да изчака единият или другият да му се нахвърли и тогава щеше да омете земята

с тях. Чакаше този момент. Но днес не беше денят. Трябваше да държи сметка за безопасността на Емъри.

— Да отлепяме, ъ? — Норман погледна към небето и протегна дланта си да хване снежинките. — Не ми изглежда т'ва скоро да престане. — Той се почеса по брадата, докато гледаше над рамото си към разбитата таратайка. — Нема 'а ни стане нищо да повървиме малко. Дори в т'ва шибано време. Щото... — Той посочи зад себе си към пикала.

* * *

Емъри гледаше през една пролука между рамката на прозореца и муселинената завеса как мъжът, когото безуспешно се бе опитала да съблазни, набра комбинацията на ключалката, мина през портата и пресече пътя към разбития пикап, където пасажерската врата стоеше открехната.

Той се наведе, погледна вътре, явно за да говори с някого. След малко се обърна към двамата мъже. Изражението му беше мрачно и опасно. Със стиснати устни той произнесе нещо на двамата, след това мина през портата и се насочи през двора към хижата, оставяйки портата отворена.

Тя се отдръпна от прозореца, когато той влетя в стаята.

— Стой така, че да не те виждат, но ги дръж под око. Казвай ми какво правят. — След това се наведе към края на дивана, повдигна го и го премести леко, после коленичи и отметна края на килима.

— Какво става? Кои са тези хора?

— Братята Флойд. Норман и Уил.

— Молят ви да им помогнете за пикапа им?

— Нещо повече. Искат да ги откарам.

— До къде?

— До къщата им... Кажете ми какво правят в момента.

— Помагат на някого да излезе от кабината. Кой е?

— Малката им сестра.

По време на тази кратка размяна на реплики беше вдигнал една част от дървения под. В правоъгълната кухня под пода имаше

метален сандък като онзи, който бе намерила под леглото. Той отключи заключалките и вдигна капака.

Огнестрелни оръжия. Много. От всякакъв тип.

Той измъкна един пистолет, провери пълнителя, след което го затъкна в колана на дънките, спусна пуловера и палтото отгоре, за да го скрие. Докато Емъри стоеше там, безмълвна от удивление, той затвори сандъка, върна дъските и килима и премести дивана на мястото му.

— Тайната е разкрита — каза той и посочи към скривалището с оръжия. — Ако се наложи, вземете нещо, за да се защитите. Знаете ли как се стреля?

Тя го погледна със зяпнала уста, когато той се наведе към леглото и свали калъфката от възглавницата. След това взе обувките ѝ и ги пъкна в калъфката.

— Ако се наложи да излезете да вземете дърва за горене, преди да се върна...

— Да се *върнете*? — възкликна тя. — Нали не мислите наистина да отидете с тях?

Явно, обаче, мислеше, защото тримата навън си проправяха път към неговия пикап. Единият с пушката изглеждаше по-нетърпелив да я изпробва. Той вървеше напред, докато брат му с видимо нетърпение караше сестра им да заобикаля замръзналите участъци земя в двора.

— Както казах, дървата за огрев са складирани от външната страна на тази стена. — Той вдигна брадичка по посока на стената с книжните лавици. Като потупа джобовете на палтото си, той намери ръкавиците си и си ги сложи. Хвърли шапката и шала в калъфката за възглавница, стисна я отгоре и я прехвърли през рамо като дядо Коледа. — Няма да се бавя.

Тя застана между него и вратата.

— Да не сте луд? Те изглеждат опасни.

— Опасни са.

— Тогава...

— Всичко ще е наред.

— Откъде знаете?

— Просто знам.

— Това не е отговор.

— Дръпнете се, док.

— Могат да ви прережат гърлото.

— Не е в техния стил.
— Какво знаете за техния стил!
— Повече, отколкото бих искал да знам.
— Имали сте сблъсъци с тях преди, нали?
— Не съвсем.
— Какво трябва да означава това?
— Знаех кои са, но до днес не сме се срещали. Те са ми съседни.
— Каквито твърдахте, че нямате.
— Да, ами... излъгах.
— На какво разстояние живеят оттук?
— Нямам време да обяснявам сега. Дръпнете се от пътя ми, преди да дойдат да проверят защо се бавя.
Той се опита да я заобиколи, но тя отново го блокира.
— Оправдахте се със заледените пътища, че ме държите тук.
— Те още са коварни. Точно заради това онази проклета таратайка се заби в дървото.
— Тогава защо ги карате до тях?
— Защото е прекалено далеч за момичето да върви. — Той се пресегна зад нея, взе връзката ключове от кукичката и ги пусна в джоба на палтото си.
Тя го хвана за ръкава.
— Не можете да ме оставите тук.
За първи път, откак бе влязъл вътре, той спря, за да я погледне, след това с внезапно движение пусна калъфката и обхвана главата ѝ с ръце. Прокара облечения си в ръкавица палец по долната ѝ устна.
— Заклех се, че няма да ви докосна. Но независимо от това адски ми се иска да ви изчукам напук на всичко.
След това стисна хълбоците ѝ с ръце и я отместа настрана.
— Не се показвайте, докато не тръгнем. Ако те дойдат вместо мен, стреляйте по кучите синове и после задавайте въпроси. — С едно плавно движение той се наведе да вдигне калъфката, отвори вратата и излезе.

* * *

След срещата с детективите Джеф бе изпратен в хаотичното фойе, където по пода се виждаха следи от кален, топящ се лед. Взе си един сникърс от автомата и го изгълта с горчиво хладко кафе, също от машина. След това седна на един свободен стол и „разпъна палатка“, тъй да се каже, докато чакаше нещо да се случи.

Колкото повече седеше тук, толкова повече се ядосваше.

Беше се обадил на секретарката си, че ще отсъства от работа, но сега се питаше дали не трябваше да уведоми шефа си и да му каже къде всъщност се намира и какво става. Но след това сам се разубеди, решавайки, че няма смисъл да задейства алармата, докато ситуацията не го наложи.

Алис беше разтревожена за Емъри вчера следобед. Досега трябва да е съборила стените. Знаеше, че трябва да й звънне, но се отказа и от това. Щеше да изглежда зле, ако Найт и Грейндж откриеха, че се е свързал с тайната си любовница, докато за жена му продължаваше да не се знае нищо.

Прочете „Уолстрийт джърнъл“ и изигра една игра скрабъл на телефона си, докато кипеше от обида, че е игнориран. Изниза се един час. Когато вече не издържаше да бездейства, започна да ругае тихо, а когато наистина му писна, рискува да загуби стола си, оставяйки го, за да отиде до гишетото на рецепцията и да поиска да извикат незабавно сержант детектив Сам Найт.

Няколко минути по-късно Найт излезе през свързващата врата без явно да бърза, като неуспешно се опитваше да повдигне смъкнатите панталони върху шкембето си.

— Трябва да има телепатия, Джеф. Тъкмо се канех да дойда при вас. Елате.

Той вече беше *Джеф*!

Найт задържа вратата и го пропусна да влезе. Жената с рухналия покрив на хамбара вече не беше в стаята. Служителите си говореха един с друг, или по телефона. Някои бяха на компютрите си. Но независимо с какво бяха ангажирани, те едновременно спряха и го проследиха, докато се движеше към бюрото на Найт; където Грейндж вече чакаше с мрачна физиономия като на погребален агент.

— О, боже — простена Джеф. — Какво е станало?

Грейндж отвърна като му посочи един стол.

Той остана прав.

— По дяволите, кажете ми!

— До този момент нищо не е станало — отвърна Найт, когато сам се отпусна в стола си. — Седнете, Джеф.

— Това май е единственото, което сте способни да правите. Да седите. Защо не направите нещо конструктивно, за да намерите съпругата ми?

— Правим всичко, което можем.

— Просто си седите тук!

Осъзнавайки, че е привлякъл още внимание към себе си, той седна — с всичка сила — и погледна двамата детективи.

Найт каза:

— Няма да е добре за нас да тръгнем да обикаляме наоколо, да хабим гориво, при положение че не знаем къде е отишла, след като е напуснала мотела.

— Ами кредитните й карти? Мери-Бет не...

— Мери-Джо.

— Както и да е. Тя не трябваше ли да провери дали не са теглени пари от тях?

Грейндж се включи:

— Това би ускорило нещата, ако имахте номерата на кредитните карти на Емъри.

— Обясних ви — каза Джеф, като едва разтвори стиснатите си зъби, за да изплюе думите. — Емъри има собствени сметки. Аз имам мои. Тя плаща нейните си сметки...

— Всъщност не го прави.

Джеф премести очи от Грейндж към Найт:

— За какво говорите?

— Счетоводителят, който води книгите на медицинската клиника плаща също и личните сметки на Емъри. Удържа й малък хонорар всеки месец. Точно той ни даде номерата на персоналните й сметки.

— Страхотно. Фантастично. Мери-Джо проследи ли ги?

Найт каза:

— В петък следобед, малко след като е напуснала Атланта, съпругата ви е заредила колата си, използвайки кредитна карта в една бензиностанция. Имаме трансакцията записана от охранителна камера. Между другото, тя беше облечена точно както ни описахте.

— Защо сте мислили, че няма да бъде?

— Възможно е да е спряла някъде между къщата ви и бензиностанцията и... нали разбирате... да се преоблече. — Преди Джеф да успее да отговори на тази безсмислица, Найт продължи: — Както и да е, платила е стаята си в мотела със същата карта и я е използвала отново, за да плати вечерята си в петък вечер. Оттогава никоя от картите ѝ не е била използвана.

Джеф прехапа долната си устна.

— От петък вечер?

— Знаете ли колко пари в брой е носила със себе си?

Той поклати глава, после прочисти гърлото си и каза:

— Не, но се съмнявам, че са много. Няма навика да носи много пари със себе си. Даже се шегуваме помежду си. Тя вечно няма кеш.

След известна пауза Грейндж се обади:

— Проследихме също така записите от клетъчния ѝ телефон. Последният е проведен в петък вечерта. — Той се усмихна и това не беше дружелюбно изражение. — С вас.

— Звънна ми, за да ми каже, че е пътувала благополучно, че вече е в леглото и се кани да спи. — Той се наведе напред, подпря лакти на коленете си и покри лицето си с ръце. — Това не са добри новини, нали?

Чу стола на Найт да изскърцва, после ръката на детектива се отпусна тежко на рамото му.

— Не се отчайвайте. Може да ви изглежда, че не правим нищо, но ще премахнем всички пречки, за да я намерим.

Докато го придружаваше обратно до фойето, Найт небрежно попита дали би могъл да види оръжието на Джеф.

— Стандартна процедура. Разбирате. Ако ми дадете ключовете от колата, ще изпратя един полицай да го донесе, така че да не излизате в тази киша.

Джеф се усъмни, че времето е причината Найт да не иска той да донесе оръжието, но предаде ключовете си без да спори.

След като го увериха, че ще е първият, който ще научи, ако има нещо ново, добро или лошо, той отново беше оставен.

Столтът му беше зает от някакъв тип с вид на мотоциклетист с козя брадичка, сплетена на една плитка, която стигаше почти до кръста му. Докато крачеше по коридора, Джеф провери телефона си за пропуснати обаждания. Имаше едно от приятелка на Емъри, на която

бе звънял предишната вечер, и която бе оставила съобщение на гласовата поща, че не е чувала Емъри от повече от седмица.

Един клиент беше оставил съобщение, изразявайки недоволството си от потъването на фондовия пазар и питаше дали Джеф има някаква идея как да покрие загубите. Шивачът му се обаждаше, за да го информира, че поправките по дрехите му са направени. Имаше две пропуснати обаждания от главния номер на клиниката, но никой не бе оставил съобщение.

От Алис, разбира се, която предпочиташе да не звъни на клетъчния му телефон.

Той прекара един час в безполезно крачене и беше изпълнен с безсилие, когато Грейндж връхлетя във фоайето с шапка с наушници на главата и закопчано догоре яке, и тръгна към него.

— Открили са колата й.

— Само колата? А Емъри?

— Търсят.

— Къде?

— Нантахала.

— Къде е това?

— В момента сте в Нантахала. Национален горски парк. Двамата с Найт тръгваме.

Грейндж почти бе излязъл от вратата, докато Джеф смели информацията и реагира. Той скочи да го настигне. Сам Найт спря един джип на тротоара. Грейндж отвори пасажерската врата и влезе в купето.

— Стойте тук. Ще държим връзка. — След което затвори вратата и джипът се отдалечи, оставяйки Джеф да се взира след него в снега.

* * *

Не й отне много време, за да разбере защо е взел обувките й. Все пак не можеше да тръгне по чорапи. Той искаше да е сигурен, че Емъри ще остане тук, докато се върне. Но проклета да е, ако тръгнеше да се бие с онези двамата, в случай че дойдеха те, а не той.

Той беше вдигнал дивана с лекота. На нея й отне повече усилия, а още по-трудно й беше да размести дъските на пода, но успя да се

справи с помощта на една отвертка, която намери в чекмеджето, където той държеше по-малките инструменти, с които бе поправил тостера.

Тя си избра един пистолет напосоки и предпазливо го сложи на края на масата.

Скоро след като се бяха оженили, Джеф ѝ беше показал малък револвер, негов собствен, и ѝ бе предал елементарен урок за това как се стреля. Но тя никога не бе стреляла. Онова беше револвер. А това имаше пълнител. Разпознаването на разликата беше почти всичко, което знаеше за огнестрелните оръжия. Но да има някое под ръка беше добре за нейно собствено спокойствие.

Освен това се чувстваше по-сигурна, след като се облече напълно. Веднага щом екипът ѝ за бягане изсъхна, тя го облече.

Оставена без никакво занимание, Емъри тръгна да обикаля хижата. Прегледа съдържанието на чекмеджетата, които не бе изследвала преди, но не намери нищо, което да издава нещо за нейния домакин — нито списание, нито кореспонденция, рецепти, дори листче хартия с осветляваща информация върху него.

Това самото беше откритие. Той бе скрупулъзно предпазлив. Не държеше нищо, което би могло да го идентифицира.

Като се приближи до книжните лавици, тя прокара пръст по гръбчетата на книгите, подредени по азбучен ред. Измъкна някои от тях, прегледа ги, търсейки празни страници или написани на ръка бележки по полето. След малко заключи, че рафтовете, които той самият бе монтирал, не съдържат нищо, освен книги.

Отчаяна от неуспеха си, тя отпусна ръце върху капака на лаптопа, мечтаейки си по някакъв начин да улучи тайната парола. Не стана.

Сложи дърва в огъня, когато предишните догоряха и закрочи бавно из стаята, като често поглеждаше през прозореца, надявайки се да види приближаването на пикала. Колкото и да не ѝ бе приятно да признае, тя се тревожеше за него. Двамата мъже изглеждаха с достатъчно лоша репутация, за да го убият само заради обувките, да не говорим за пикала. Може би „малката сестричка“ беше само примамка. Може би съвсем умишлено бяха блъснали таратайката си в дървото като част от сложна схема, за да го ограбят.

Беше ѝ казал, че не е срещал братята до днес, но бе признал, че знае кои са. Знаеше, че да режат гърла не е в техен стил. Какво значеше всичко това? Въображението ѝ започна да рисува картини, една от друга по-катастрофални, завършващи лошо не само за него, но и за нея.

Това бе ужасяваща мисъл, каквато не си бе позволявала досега: можеше никога да не успее да се прибере вкъщи.

Досега Джеф трябваше да е съобщил в полицията, но щеше ли да знае да им каже откъде да започнат търсенето? Беше споменала за дестинацията си, но дали беше обърнал достатъчно внимание и дали беше запомнил думите ѝ? Дори тя не можеше да си спомни какво точно му е казала, когато му показва картата на националния парк, върху която бе отбелязала маршрута си. Но дори при най-обща представа откъде е тръгнала тази сутрин търсенето би могло да започне.

Тя щеше да се прибере у дома. Разбира се, че щеше. И тогава...

Какво?

Кристалната топка си мълчеше както за бъдещето ѝ, така и за настоящата ситуация.

Когато тя и Джеф се съберяха, щяха да бъдат доволни и облекчени да се видят. Но караницата им щеше да е само прекратена, не разрешена. Клиновете между тях бяха твърдо забити. Да допуснем, че е имал афера, при връщането ѝ дали щеше да я приключи веднага от чувство за дълг? Това нямаше да доведе до нищо друго, освен да направи всички нещастни.

Което си е право, как можеше да обвини Джеф, че има любовница, когато прегръдката на един непознат я караше да пламва?

Да. Така беше.

Опитите ѝ да играе фаталната жена бяха завършили с ироничен обрат: тя беше съблазнената. Тя бе изложена на унижение, но когато той започна да я гали, тя спря да играе. Беше я притиснал към себе си и тя го бе усетила твърд и настоятелен срещу тялото си; истината не можеше да се отрече. Тя го желаше.

Всеки женски инстинкт се бе събудил и не само дългата летаргия бе направила сексуалното ѝ желание толкова силно. А той. Искаше да го направи с него, да усети всяка груба повърхност, всяка дрезгава дума, миризмата му на гора, вкусът на уиски в дъха му, дръзката

изпъкналост на пениса му. Искаше го целия, без да я интересува кое е правилно и кое не за д-р Емъри Шарбоно.

Ако той не бе прекъснал това с онзи оскърбителен маниер, тя щеше да се направи на още по-голяма глупачка.

Тази мисъл я обезпокои и увеличи тревогата ѝ, така че когато чу пикала да влиза в двора, тя взе пистолета, стисна го с две ръце и го насочи към вратата.

Той влезе вътре, много по-заплашителен от друг път. Пистолетът не го смути ни най-малко. Изгледа го подигравателно, после хвърли калъфката от възглавницата с обувките ѝ към нея. Тя се приземи на пода в краката ѝ.

— Обуйте си обувките. Заминаваме.

— Къде отиваме?

— Водя ви в планината, освен това бързам.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

С идването на октомври отоплителната система в жилищния блок на Джак Конъл вдигаше някъде към 30 градуса и си оставаше така до май. След като влезе вътре от студения вятър, който вееше между измазаните с хоросан тухлени каньони на Манхатън Мидтаун, той смени костюма и палтото си с къси панталони и тениска, отвори си бира и я взе със себе си до домашния офис, малка стая, спартански обзаведена с бюро — една врата върху две магарета — и стол втора употреба, на колелца, едното от които се клатеше.

Набра номера на телевизионния репортер, който отразяваше протеста в Олимпия, Вашингтон, който Гриър му беше дал.

Телефонът извъня няколко пъти и когато отсреща вдигнаха, шумът в слушалката беше оглушителен. След няколко погрешни опита, младият мъж обясни, че е навън, че пийва след работа с приятели. На западния бряг явно работният ден приключваше в три и половина следобед.

Джак извика:

— Говорили сте с моя колега по-рано днес. Уес Гриър.

— О, агентът от ФБР?

— Точно така. Казахте му, че групата, снимана във видеорепортажа ви, е пристигнала от Сиатъл, за да участва в демонстрация. Интересува ме дали са отделни хора с обща идея, или са организирана група.

— Група. С име. Не мога сега да си спомня какво точно. В бележките ми е. За кога ви трябва?

— За вчера.

— О! Мога ли да ви потърся? Ще звънна в нюзрума и ще помоля някой да провери в бюрото ми.

Джак му даде номера на клетъчния си телефон. Докато чакаше да му се обади, отиде до кухнята и си направи сандвич от стар ръжен хляб, люта горчица и печено говеждо, което още не беше напълно

мухлясало, отвори си втора бира и беше преполовил и нея и сандвича, когато репортерът звънна.

— Групата се казва „Граждани, на които им пука“, ГНП.

— Има ли лице за връзка?

— Организаторът. Негов роднина — мисля, че племенник, — е бил прострелян и убит, докато си купувал ледена напитка в магазина. Оказал се на пътя на въоръжен крадец. Във всеки случай този тип е голям активист. Имаше някакво дълго име, като на полски хокеист или нещо такова. Готов ли сте да си запишете?

Репортерът произнесе буквите, повечето от тях бяха съгласни. Джак попита дали разполага с телефонния му номер.

— Предположих, че ще го поискате. — Той продиктува и него. — Я ми кажете, да не би да се опитвате да го проследите? Има ли някаква история?

Горкият глупак, нямаше никаква представа.

Джак скалъпи някакво тъпо обяснение, че Бюрото се интересувало както от групите или персоните, поддържащи закона за ограничаване на оръжията, така и от противниците на правителствените ограничения на личните свободи.

— О, пълна скука. — Репортерът прозвуча изпълнен с досада и готов да се върне към разговорите с приятелите си. — Запазете номера ми и ми се обадете, ако нещо си заслужава да бъде направено на новина. Под секрет, разбира се. Никога не бих ви разкрил като мой източник.

Джак даде обещание, което не се канеше да спази, благодари на репортера и затвори. След това взе един предплатен мобилен телефон и звънна на мъжа със странното име. Човекът отговори веднага. Джак се представи с фалшиво име.

— Не правя проучване и не се опитвам да ви продам нищо. Търся една отдавна изгубена съученичка.

Той се впусна в пространни обяснения за предстояща среща на гимназията.

— Аз отговарям за намирането на хора от класа, на които сме изгубили дирите. Човек би си помислил, че е лесно, с интернет и всички тези социални мрежи. Но някои успяват да се изплъзнат през пролуките. Снощи двамата със съпругата ми гледахме новините и — кълна се в Бог! — забелязах Беки Уотсън във вашата група по време на

демонстрация в столицата. Още от гимназията Беки беше политически активна и все се бореше за някакви справедливи каузи, като например контрол над оръжията. За което съм и аз, между впрочем.

— Беки ли казахте? Нямаме Беки в нашата група.

— Може би сега се нарича Ребека.

— Не, съжалявам. Нямаме нито Ребека, нито Уотсън.

— Боже, бях съвсем сигурен, че е тя. Острата бяла коса беше съвсем като нейната.

— Това ми звучи като да е Грейс.

— Жената, за която говоря, беше облечена в червено палто.

— Казва се Грейс Кент.

Сърцето на Джак заби ускорено и той си записа името. Искаше му се да попита господина и други неща за Грейс, например с какво се издържа Грейс? Има ли дванайсетгодишна дъщеря? Има ли брат, който редовно я посещава? Човек не би могъл да го сбърка: едър, мрачен, с тъмна коса и светли очи.

Но успя да се сдържи. Не искаше да възбужда любопитството на мъжа. Може би човекът щеше да се почувства задължен да предупреди Грейс, че някой се е интересувал от нея.

Той въздъхна с преувеличено разочарование.

— Е, явно не е нашата Беки. Но си заслужаваше да проверя. Съжалявам, че ви обезпокоих. Благодаря за отделеното време.

— Няма проблем. Късмет с организирането на срещата на класа.

Пръстите на Джак не можеха да се движат толкова бързо по клавиатурата, но беше напразно. В телефонния указател на Сиатъл нямаше регистриран човек на име Грейс Кент. Той направи издирване чрез Гугъл, но не намери нищо. Така че звънна на Уес Гриър и му възложи задачата, след това седна и разсеяно довърши сандвича си, като дъвчеше механично и мислеше.

Не минаха и две минути, когато го осени една мисъл и той грабна отново телефона: запази си ранен полет, осигури си такси, което да го закара до „Ла Гуардия“ в шест сутринта и си резервира кола под наем в Сиатъл. Когато опакова обратния си костюм осъзна, че пътуването вероятно ще е последното в дългата поредица от безплодни опити за лов на диви патици.

Последното беше до Солт Лейк Сити, предшествано от Уичита Фолс, Тексас. Преди него Лексингтън, Кентъки. Привидно произволни

места и личности, между които нямаше нищо общо, освен един мъж.

Той вече беше в леглото, макар още да не беше заспал, когато Гриър — който, както изглежда, никога не спеше — му звънна.

— Намерих един адрес. Грейс Кент всъщност живее от другата страна на Саунд, не в самия Сиатъл.

— Как се стига дотам?

— С ферибот.

Чудесно.

Джак записа улицата и номера ѝ в телефона си, даде на Гриър маршрута си и затвори, казвайки:

— През това време никой не бива да знае, че ме няма. Болен съм от грип.

— Разбрано.

Докато лежеше и се взираше в тавана на спалнята си, разсъждаваше над вероятността доколко е възможно Грейс Кент да е Ребека Уотсън. Не разполагаше с нищо, освен с увереността на приятелката на Ребека, Елинор Гаскин, която не я бе виждала от четири години, но която твърдеше, че я е съзряла сред тълпа демонстранти, показани по новините. Въз основа на което той се канеше да предприеме пътуване до другия край на страната. Щеше ли да е прекалено много да се надява на късмет и обратът в кариерата му да се окажеше Ребека? Можеше ли да се надява, че тя ще сътрудничи и ще му каже къде е брат ѝ? Или дори брат ѝ да я посещава и именно той да отвори вратата, когато Джак позвъни?

Можеше да разчита на дискретността на Гриър, така че поне ако това се окажеше поредната погрешна следа, поредната задънена улица, никой да не гледа на него като на пълен глупак.

Освен самия той.

Но той беше свикнал на това.

* * *

— Кога ще сме там?

— Когато стигнем.

Емъри хвана ръба на седалката, когато той насочи пикапа по поредния остър завой. Фаровете бяха единственият им източник на

светлина след внезапното тръгване от хижата. Ако имаше луна, то облаците я скриваха напълно.

До този момент не бяха минали покрай нито една къща или каквато и да е постройка. Нищо. Никога не беше пътувала по толкова отдалечен и опасен път. Имаше заледени участъци под натрупания сняг, невидими, докато пикапът не изгуби контрол.

Докато вземаха завоите, фаровете преминаваха бързо по скалите, които се издигаха отстрани, покрити с лед на местата, където водопадите бяха замръзнали. Масивните стволоче на дърветата не биха отстъпили и на танк. Но най-ужасяващо би било фаровете да угаснат. Едно поднасяне и щяха да излетят в нищото.

Искаше ѝ се да затвори очи, за да не вижда рисковете, които ги заплашваха, но не смееше, заради нелепото допускане, че волята ѝ за живот би могла да помогне на пикапа да остане върху пътя.

Той ѝ беше казал, че е свикнал с тези планински пътища, с техните завои и стръмни серпентини, но той шофираше целенасочено, не безгрижно. Облечените му в ръкавици ръце стискаха волана, очите му бяха вперени в пътя.

Отговорите на въпросите ѝ за братята Флойд бяха резки и едносрични, ако изобщо отговореше. Каквото и да се бе случило между него и съседите му грубияни, го бе накарало да я закара до вкъщи или най-малкото да я остави някъде, откъдето да може да се прибере. Това беше всичко, което я интересуваше.

Каза си, че това е всичко, което я интересува.

— За какво са всичките оръжия?

— За какво обикновено са оръжията?

— За да се стреля...

Той сви рамене, сякаш с това дебатът беше изчерпан.

— Опасно е да са наоколо. Ами ако случайно ви бях застреляла?

— Щеше да е чудо.

— Голяма мишена сте. При онова разстояние не бих могла да пропусна.

— Вероятно не, само че в него нямаше патрони.

— Не е бил зареден?

Той почти се усмихна.

— Док, един съвет. Ако се целите в някого с намерение да го застреляте, първо се уверете, че оръжието е заредено и готово за

стрелба. Ако не искате да го застреляте, на първо място не насочвайте проклетото нещо към него.

— Звучите като експерт по въпроса.

Той не каза нищо в отговор на това, нито после, докато вземаше следващата серия завои.

Накрая тя не се сдържа и попита:

— Колко още остава?

— Няколко мили.

— Имате ли нещо против да увелича малко отоплението?

— Давайте.

Преди да напуснат хижата, той бе наметнал едно свое палто върху нея, казвайки й, че спортният ѝ екип няма да е надеждна преграда срещу студа. Тя потъна в палтото, разбира се, но беше доволна и сега се загърна по-плътно в него.

— Наистина щях да замръзна без палтото ви. Благодаря.

— За нищо.

Тя не искаше да го отвлича с разговор, но отчаяно искаше да разбере какво предстои.

— Ще... Какво ще направите?

— Кога?

— Когато пристигнем.

— Ще видите.

— Не може ли просто да ми кажете, за да знам какво да очаквам?

— След малко ще разберете.

Наистина, само след един километър стръмното шосе се изравни и те започнаха да отминават покрай къщи. Бяха на големи разстояния една от друга, но бяха първите признаци за цивилизация, които виждаше от четири дни. След завоя фаровете осветиха малка табелка с име на селище.

Тя се обърна към него изненадано:

— Това не е Дрейкланд.

— Не.

— Дрейкланд още по-нататък ли е?

— В обратната посока. Този път не води до там.

— Мислех, че ме карате към Дрейкланд.

— Какво ви накара да си го помислите?

Какво я е накарало да си го помисли? Не ѝ беше казал къде отиват, но след като това бе нейната стартова позиция, логично бе предположила, че ще я върне там.

Селището, през което се движеха сега, трудно можеше да се нарече град. То имаше два светофара, включени на „внимание“, по един в двата края на тясната главна улица, която разделяше на две града. От едната ѝ страна имаше банка, бензиностанция и малка сграда от две части, вероятно поща. Едно кафене, фирма за препариране на животни и универсален магазин от другата страна. Всичко беше затворено през нощта.

Емъри бе предполагала, че ще бъде върната на някое място със светлини, с движение, с хора. Потискайки надигналата се паника, тя попита:

— Тук ли ще ме оставите?

— Не.

Краткият му отговор не успокои мрачните ѝ предчувствия кой знае колко.

На втория светофар с предупредителни светлини завиха надясно, пропътуваха две преки, след това отново завиха надясно в една алея, която продължаваше по дължината на нещо, прилично на малък магазин и офиси.

— Какво правите? Къде отиваме? Ще се срещаме с някого ли?

— Ще спрем за малко, това е всичко. — Той отби колата до малката врата на едноетажна тухлена постройка, изключи фаровете и двигателя. — Останете тук за секунда. — След което излезе и заобиколи пикапа. Тя погледна през задния прозорец и го видя да вдига капака на сандъчето с инструменти в купето, и да изважда железен лост с гаечен ключ в единия край и остра, двурога кука в другия. Занесе го до задната врата на офиса. Преди Емъри да осъзнае какво се кани да прави, той вече го беше направил. Използва инструмента, за да изкърти бравата, заедно с целия заключващ механизъм, оставяйки кръгла дупка в метала. След това се върна до пикапа и остави инструмента в сандъчето, отвори пасажерската врата и измъкна Емъри отвътре.

— Вие сте на ред, док. Бързо.

— В първия момент тя беше прекалено слисана, за да реагира. Но след като се окопоти, се опита да се измъкне от хватката му.

- Какво правите?
- Разбиваме и влизаме.
- Защо?
- За да откраднем нещата, които са вътре.
- Да не сте луд?!?
- Не.
- Ще извършите углавно престъпление!
- А-ха.

Неблагоуразумният му отговор я изненада. Ужаси я. Лудите хора често пъти изглеждаха напълно нормални, но... не бяха. Тя навлажни устните си и бързо си пое въздух.

— Вижте, ще ви дам пари. Знаете, че разполагам с много. Аз... Ще ви дам всичко, каквото искате, само...

— Мислите, че ми е за парите? Исусе!

Мъжът, който бе взел лост, за да разбие вратата, с цел да влезе и да краде, всъщност изглеждаше обиден.

— Тогава защо, за бога...

— Това е лекарски кабинет.

Осени я нова догадка.

— Дрога? Искате дрога?

Той въздъхна и я побутна към вратата.

— Нямаме много време за такива глупости.

Тя заби токове в земята.

— Не искам да участвам в това. — Замахна към него със свободната си ръка, но той се извъртя. — Пуснете ме!

— Тихо! — Сега той хвана двете ѝ ръце, огледа се да види дали високият ѝ глас не е събудил някого, но алеята остана тъмна, с изключение на една самотна улична лампа, която блестеше неприятно в очите му, докато се взираше в нейните. — Момичето в пикапа.

— С-сестрата на Флойд?

— Зле е и се нуждае от помощта ви.

— Какво ѝ е?

— Ще ви обясня по обратния път.

— Не може да говорите сериозно.

— Ще се върнем да ѝ помогнем.

— Аз няма да се върна. — Тя се опита да се отскубне от него и започна отново да се дърпа.

— Емъри.

Онова, което я накара да притихне, беше не толкова силата, с която той я разтърси, а използването на първото ѝ име и властния начин, по който го бе произнесъл.

— Можем да стоим тук и да се караме, рискувайки да ни хванат и да ни тикнат в затвора, или...

— Вас ще тикнат в затвора. Не мен.

— Или ще спазите Хипократовата клетва, която сте дали, ще влезете и ще вземете каквото е необходимо, за да я лекувате.

— Няма да извърша престъпление.

— Дори когато е за добра кауза?

— Нищо не може да ме застави.

— Скоро ще сте принудена да си вземете думите назад. — Той я бутна към вратата на офиса. — Минавате за човек, който прави добро. Ето ви шанс да направите добро.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джеф беше наблюдавал как светлината на деня преминава в краткотраен здрач. Тъмнината се спусна бързо.

Убиваше време. Искаше да убие Нйт и Грейндж, че не го държат информиран, както обещаха. Вместо това седеше и гледаше стенния часовник как прогонва следобеда без следа от онова, което се случваше зад коридора на шерифския офис.

Когато наближи краят на работния ден в клиниката в Атланта, той позвъни на главния номер.

— Обажда се Джеф Съри. Докторите още ли са там?

— О, боже, господин Съри. — Мелодичният тон, с който рецепционистката му отговори, трептеше от емоции. — Оставих ви съобщение, питах ви дали сте научили нещо за д-р Шарбоно. Всички се поболяхме от тревога. Моля ви, кажете ми, че е добре:

— Нека говоря с лекарите, ако обичате. Няма значение с кого.

— Д-р Джеймс в момента е тук.

Той чу как слушалката преминава от една ръка в друга.

— Джеф?

— Боя се, че нямам много за казване, Нийл. Намериха колата на Емъри рано тази сутрин. Но само колата. Това е последният рапорт, който получих.

— Почакайте. Ще ви включа на високоговорител. Всички искат да чуят.

Джеф си представи как болничният персонал се е събрал около бюрото с телефона, докато разказваше малкото, което знаеше.

— Намерих онзи национален горски парк по Интернет. Заема хиляди квадратни мили, повечето от които планини, някои от тях наречени „пустошта“. Теренът не е за хора със слаби сърца.

— Ходил съм на къмпинг в този район — каза докторът. — И тя се е загубила там? Исусе Христе.

— За щастие, както знаете, Емъри е в отлична физическа форма и невероятно издръжлива.

— Там не вали ли в момента сняг? Температурите са много по-ниската.

Джеф остави на Нийл да обрисова възможно най-мрачната картина.

— Да, времето определено затруднява търсенето ѝ.

Хората в другия край на линията се надпреварваха да му задават въпроси един през друг. Той ги прекъсна:

— Съжалявам. Не знам нищо друго. Полицаяте още не са се върнали, нито са звънели. Или ако са го направили, то не са говорили с мен. Минаха часове, откак тръгнаха, и аз съм „на тъмно“ като вас. Адски разстройващо е.

— Искате ли да ви закарам дотам?

Докторът правеше предложението заради Емъри, не заради Джеф, и той бе доволен да има основателна причина да го отхвърли.

— Няма какво да направите. Това, което знам, е, че трябва да мислим позитивно и да се надяваме, че Емъри е добре и просто не успява да се свърже с мен.

Колегите ѝ се съгласиха с думите му, но гласовете им бяха потиснати, когато му казаха довиждане.

Той се обади след това в офиса си и остави гласово съобщение за секретарката си, казвайки ѝ само, че по семейни причини утре няма да е на работа. Точно когато затвори, Найт се появи.

Когато Джеф го видя, сърцето му подскочи.

— Емъри?

— Търсенето продължава. Съжалявам. — Той направи знак на Джеф да го придружи и те тръгнаха през лабиринта от бюра в голямата стая. Грейндж седеше на бюрото на Найт, стиснал чаша кафе в ръцете си, които изглеждаха зачервени и напукани. Страните му бяха порозовели от студ.

Джеф взе стола, на който беше седял преди.

— Кога се върнахте?

— Преди малко, успяхме само да си вземем по едно кафе. Искаш ли?

Джеф поклати глава, след това очите му се преместиха от единия върху другия.

— За бога, кажете ми нещо. *Каквото и да е*. Направо загивам.

Найт побутна чашата си и взе едно ластиче, с което се заигра.

— Тъжната истина е, Джеф, че не знаем нищо за това къде може да е Емъри.

Той погледна към Грейндж, който кимна утвърдително.

— Колата й...?

— Беше единствената, оставена на един паркинг, от който има достъп към живописна панорама и няколко планински пътеки. Тези пътеки се разклоняват непрекъснато, след това всяка една има артерии, стигащи догоре и до долу. Записах имената на някои от тези маршрути. Погледни, виж дали някоя ти звучи познато.

Джеф взе листа, който Найт му подаде, и прочете списъка.

— Всички ми звучат еднакво. Индиански имена. Нищо не ми идва на ум. Пътеката, по която е тръгнала, може да е тук, но... Съжалявам. Просто не си спомням.

— Всички търсиха, докато се стъмни. До този момент няма следи от нея.

Джеф остави листа на бюрото на Найт, след това наведе глава и разтърка слепоочията си. Двамата офицери го оставиха да си направи изводите от онова, което му бяха казали. Накрая той вдигна глава и прокара ръка по лицето си.

— По колата й нямаше ли някакви следи?

— Беше покрита с тънък леден слой, а отгоре беше натрупал сняг, но не изглеждаше да е докосвана, след като е тръгнала. Наоколо не се виждаха следи, което показва, че никой не е бил там, след като е паркирала.

— Ами вътре? Някакви признаци за борба? — Той преглътна. — Изнасилване?

— Това е добрата новина. Няма следи от борба — каза Найт, усмихвайки се.

— Слава богу.

— Изглежда сякаш е паркирала и е тръгнала сама. Няма спукана гума. Не е оставила ключовете, разбира се, но след като... ъ-ъ-ъ... момчетата от сцената на престъплението...

— Сцена на престъпление?

— Така я разглеждаме, докато не разберем станалото. Както и да е, след като те приключиха с колата, ние я проверихме. Запали веднага. Няма проблеми с двигателя. В багажника намерихме обувките, които е носила в петък, и брезентова торба с името й върху нея.

— И бележник от скъпа кожа с визитни картички вътре.

Найт кимна.

— Донесохме брезентовата торба в офиса и искаме да я прегледаш, да видим дали ще забележиш нещо необичайно. Ние вече прегледахме съдържанието ѝ, но не видяхме нищо, освен нормалните неща. Дрехи за преобличане, бельо, тоалетни принадлежности.

— Трябва да е пътувала по светло. Канела се е да остане най-много две нощи.

— В колата имаше и лаптоп — добави Грейндж.

— Никъде не ходи без него.

— Не можем да влезем в него без паролата. Знаете ли я?

— Имената на майка ѝ и баща ѝ, само че на обратно.

Грейндж си ги записа.

— Колегите чакаха паролата. — Той стана и изчезна по коридора, докато Джеф трябваше да започне да изследва лично съдържанието на компютъра на Емъри.

— Не открихме клетъчния ѝ телефон.

Той заобиколи Найт.

— Носи го в туристическата си раница, когато тича. В случай...

— Той спря, заеквайки. — В случай на беда.

— Ами, още не го е използвала. Проверихме. Освен това не излъчва сигнал.

Грейндж се върна и каза на Найт:

— Ще ни уведомят.

— Кой и за какво ще ви уведоми? — попита Джеф.

Грейндж беше лаконичен.

— Нашите компютърни спецове. Ще ни кажат, ако намерят нещо полезно на компютъра ѝ.

Джеф се беше сдържал досега.

— Междувременно жена ми още я няма. Търси ли я някой, всъщност?

— Много хора я търсят, Джеф. Но е тъмно. Пътищата горе са дяволски непроходими, но въпреки това изпратихме офицери. Снеговалежът горе е много по-силен, отколкото тук. Утре, ако времето е ясно, ще изпратим хеликоптер, но прогнозата не е обещаваща. Търсенето ще продължи по земя, но става бавно заради терена. Ако е възможно, ще получим полицейско куче, за да...

— По дяволите. — Той стана и се отдалечи, като блъскаше юмрук в другата си длан. — Утре. Ако. Полицейско куче, за бога. — Спря да крачи и се обърна отново към тях. — Къде е този паркинг? На какво разстояние е оттук?

— На известно — отвърна Найт.

— О, това много ми помогна.

— Джеф, седни.

— Задникът ми хвана циреи от седене! Ще отида сам!

— Това няма да е много мъдро.

— О, колко време ще ви отнеме на вас, мъдреците, да вкарате паролата в компютъра на Емъри?

Найт въздъхна:

— Критикувайте усилията ни, щом това ви кара да се чувствате по-добре, но ако и вие се объркате някъде горе из планината, тогава скоро ще ни се наложи да търсим двама души, вместо един.

Джеф се спря и се залюля на пети напред-назад.

— Ами ФБР?

— Не можем да ги включим в това, но и те биха направили същото като нас.

— Което е страшно ценно.

— Вижте, Джеф, знам, че ви се струва, че нищо не се прави, но...

— Адски сте прави. Точно така ми се струва.

— Разбирам колко отчайващо може да е.

— Как ли пък не. На някого от вас случвало ли се е любим човек да изчезне?

Найт тихо призна, че не е преживял такова нещастие.

— Тогава не се преструвайте, че знаете какво чувствам в момента.

— Добре, ще спра с тези баналности, ако седнете и ни позволите да поговорим за някои неща с вас.

Джеф не го направи веднага, но постепенно осъзна безполезността на избухването си, затова се върна на мястото си.

— Кажете, за какво искате да говорим?

— Ами — започна Найт, — както казах, изглежда Емъри е паркирала и се е отдалечила от колата по своя воля. Няма следи да е била нападната или влачена, нищо такова.

— Което означава, че е претърпяла злополука в онази ужасна пустош. И още е някъде там, докато ние си седим тук, където е приятно и топло, и кафето е горещо.

— Възможно ли е да се е срещала с някого?

— Не — отвърна Джеф рязко. След малко погледна към Грейндж и попита: — Като например?

— Има маратонски клубове. Понякога бегачите тренират в групи.

— Емъри тренира сама.

— Винаги ли?

— Да. Ако е членувала в клуб или нещо такова, никога не ми е споменавала. Тя не ходи да се среща с никого. Проверихте ли за такива клубове?

— Мери-Джо го направи. Никъде не се откри Емъри да е записана.

— Тогава защо пак повдигате въпроса?

— Двойна проверка — каза Грейндж, оставайки невъзмутим. — Малко вероятно, но все пак е възможно Мери-Джо да е пропуснала.

Найт каза:

— Жена ми се разхожда всяка сутрин с група жени в квартала. Не е спортно ходене, нали разбирате. По-скоро шляене, което им дава време да поклюкарстват за някой, който не е излязъл с тях. — Като погледна Джеф, той попита: — Сигурен ли сте, че Емъри няма някое приятелче, с което да тренира?

— Сигурен съм. Не знам да се е срещала с когото и да било. Освен това причината, поради която замина в петък, беше, че иска да е сама.

— Защо е искала да бъде сама? — поинтересува се Найт.

— За да може да се концентрира. Бягането е като терапия за нея. Използва го, за да разбере и подреди нещата в главата си. То е като... като *църква* за нея. Дава ѝ духовна сила.

— Чувал съм за това. — Найт погледна към Грейндж и кимна замислено.

— И все пак, трябва да е ужасно отдадена, за да шофира над сто мили, за да бяга сама по планински маршрут.

— Сама си създаваше предизвикателства — каза Джеф. — Поставяше си трудни лични цели.

— Човек, който непрекъснато се опитва да се надмине?

— Това също. Тя е перфекционистка. Посвети ли се на нещо, все едно е изковано в стомана.

— Включително бракът?

Странната на пръв поглед бележка на Грейндж го раздразни и той го показва.

— Моля?

Найт, с тон на мъдър дядо или свещеник, попита меко:

— Джеф, тя вярна ли ви е?

Той се вбеси и ги изгледа с пламнали очи.

— Знам какво си мислите, но грешите.

— Какво, според вас, си мислим?

— Че Емъри се е срещнала там с мъж. Че аз съм будала, последният, който разбира, че жена му му изневерява.

— Не е ли възможно?

— Не. Категорично не.

— Хубаво — кимна Найт. — Предупредих ви, че се налага да ви зададем някои трудни въпроси. Щом казвате, че всичко е цветя и рози, тогава... — Той разпери ръце встрани, оставяйки жеста сам да говори за себе си.

— Не съм казал, че всичко е цветя и рози. — Джеф сведе поглед към пода и когато вдигна глава, двамата полицаи го гледаха очаквателно. — Двамата с Емъри се скарахме в четвъртък вечерта.

— Вечерта, преди да тръгне за тук?

— Да.

— За какво?

— Започна от дреболия. Не исках тя да идва тук. Според мен пътуването беше абсурдно ненужно. Защо да не тренира някъде близо до къщи, където не се изисква да ношува навън, и което е, честно казано, по-малко опасно? Едното доведе до друго и скандалът ескалира. И двамата избухнахме. Легнахме си сърдити. В петък следобед, когато я видях да тръгва, още не ни беше минало. Нито един от нас не се извини, нито си взе обратно думите, които бе изрекъл предишната нощ.

Найт направи физиономия. Грейндж дори не мигна.

След няколко минути напрегната тишина Найт попита:

— По време на спора от какво се възмущавате?

— Най-общо казано, от времето, което тя прекарва в тичане. И по-специално за предстоящия маратон. Организира го от почти една година. Голямо благотворително събитие. Обещала е голяма сума пари, ако финишира. Това ще е първото ѝ бягане след травмата на крака, която претърпя. Тренировката беше сурова. Много по-тежка, отколкото смятах, че е здравословно и умно. Настоявах да пробяга само половината разстояние, но тя не искаше да чуе. Как щяло да изглежда пред останалите бегачи, ако организаторката не успеела да финишира? Казах ѝ, че това е гласът на егото ѝ и нарекох заниманията ѝ идея — фикс.

Найт подсвирна.

Джеф каза:

— Признавам, че това беше удар под кръста. Тя излетя от стаята, а аз бях прекалено ядосан, за да я догоня. Скандалът завърши с това.

— А тя за какво избухна? — попита Грейндж.

На Джеф му отне известно време, за да отговори, претегляйки колко желае да разкрие, но реши да бъде откровен.

— Във фирмата ме прескочиха и не ме направиха партньор. Не защото не съм го заслужил, а заради вътрешнофирмена политика. Кое е унизително. Бях разочарован, раздразнен и, признавам, Емъри допринесе още за неудовлетворението ми.

— Как така?

— Бях потиснат и мрачен. Не бях особено приятен. Отхвърлях опитите ѝ да ме утеши и да повдигне самочувствието ми. — Той вдигна рамене. — В четвъртък вечерта безсилието, което траеше месеци наред, достигна връхната си точка. И двамата си казахме разни неща.

Грейндж сега само седеше и го гледаше. Найт попита:

— Не оскърбителни, предполагам? Не сте стигали до физическа разправа, нали?

— Боже. Не! Не сме такива. Повишаване на глас, това беше всичко.

Найт кимна.

— Съпругата ми и аз днес сутринта се скарахме заради една мокра кърпа, която съм оставил на пода в банята. Тя ми се развика, попита защо тогава не пикая на пода, щом хвърлям кърпата. Човек никога не знае какво ще вбеси една жена.

Сравнението изуми Джеф до такава степен, че той замълча.

Найт се изправи и сякаш по мълчалив сигнал, Грейндж стори същото.

— Ако излезе нещо до довечера, ще ви уведомим — каза Найт.

Джеф го погледна невярващо.

— Това ли е? Затваряте магазина и се прибирате вкъщи?

— Не се безпокойте. Нашите хора работят по въпроса от други ъгли.

— Какви хора? Какви ъгли?

— Гледни точки — Сутринта ще започнем рано. Всъщност, може да се окаже полезно да сте с нас, Джеф.

— Бих искал много. Не мисля, че мога да понеса още един ден да седя тук.

— Добре. Тогава ще дойдете с нас.

С онзи разбит пикап? Нямаше начин.

— Ще ви следвам в моята кола.

— Не, ще пътуваме всички заедно — каза Найт твърдо, без да оставя място за спор. Детективът вдигна подплатеното си яке от облегалката на стола и го облече. Поглеждайки палтото на Джеф и шала му „Бърбъри“, каза: — Ще ви трябвават други дрехи.

— Нося си скиорско яке.

— Носите си?

Джеф се обърна към Грейндж:

— Моля?

— Взел сте си багаж, преди да тръгнете от Атланта за тук?

— Взех си някои неща, да.

— И как така? Смятали сте да останете тук известно време?

— Предполагах — натърти той на думата, — че когато намеря Емъри, по всяка вероятност няма да си тръгнем обратно преди понеделник сутрин. Дойдох подготвен да прекарам тук поне една нощ.

Грейндж не показа реакция на обяснението.

Найт насочи Джеф към изхода:

— Утре сутрин ще ви вземем... в колко... да кажем в седем? Прекалено рано ли е?

— Ще бъда готов. Надявам се само, че ще мога да остана в мотела още една вечер.

— Погрижили сме се — каза Грейндж. — Обадихме се и ви запазихме стая.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Емъри стисна колана над пасажерския прозорец, когато пикапа направи завой. Те продължиха по същия тъмен и заледен път, както преди, този път спускайки се, което правеше шофирането още по-трудно. Но освен за опасното шосе, тя се боеше от преследване.

Бяха влезли и излезли от лекарския кабинет в рамките на пет минути. Мъжът, който беше организиран обира, беше държал фенерче и бе наблюдавал не само какво прави тя, но също така гледаше през прозореца, за да е сигурен, че някой не е забелязал нахлуването им.

Тя бе взела инструменти, материали и лекарства, за които смяташе, че може да ѝ потрябват, и ги беше сложила в найлонов чувал за боклук, който да вземе със себе си. Никой не ги срещна, когато напуснаха. Излязоха от града по същия начин, по който бяха влезли: незабелязани.

Или поне тя се надяваше да е така. На третия път, в който се обърна да погледне пътя зад тях през прозореца на колата, той каза:

— Отпуснете се, док. Не ни преследват полицаи.

— Тъй като съм новачка в кражбите, съм леко нервна. Откъде знаете, че не е имало алармена система в лекарския кабинет?

— Не знам.

Скована от невяра, тя каза:

— Какво щеше да се случи, ако се беше чула аларма? Щяха да ни заловят.

— Не, нямаше.

— Мислите, че бихме могли да се изплъзнем от този заспал малък град с този голям и подозрителен пикап?

— Да.

— Невъзможно.

— Не, не е. Направих го.

Тя не знаеше дали трябва да е шокирана от признанието му, или успокоена, че е успял да избегне залавянето им.

— Още не мога да повярвам, че вие... че аз... наруших закона.

— Не се обвинявайте. Направили сте много, за да компенсирате незначителното ни провинение.

Тя го изгледа остро и той отговори на мълчаливия ѝ въпрос:

— В интернет пише много за вашата филантропия.

— Затова ли ме нарекохте добротворка?

— Невинаги е нужно да ходите до Хаити или да организирате кампания за набиране на средства, за да помогнете на някого в нужда. Имате момиче, което се нуждае от помощта ви.

— Ако нещата са такива, каквито ми ги описвате, тя трябва да бъде закарана в спешно отделение.

— Предложих да я закарам. Но тя отказа.

— Защо?

Той се съсредоточи върху вземането на стръмнината, намалявайки скоростта, но Емъри си помисли, че използва това като извинение, за да не ѝ отговори.

— Защо е отказала? — повтори тя.

— Страхува се.

— От какво? От лекарите? От болниците?

— Когато пристигнем, ще я попитате лично.

— Когато пристигнем, ще се обадя на 911.

— Късмет!

— Ще ми попречите ли?

— Те ще го направят.

— Братята?

Той промърмори нещо, което ѝ прозвуча като „шибаните селяни“.

— Щом мнението ви за семейство Флойд е такова, тогава защо се замесвате с тях?

— Бихте предпочели момичето да страда ли?

— Разбира се, че не. — Знаейки, че стъпва по тънък лед, тя каза:
— Но си мисля, че ситуацията с нея ви дава основателна причина да се забъркате с тях. Това е възможност, която не сте очаквали, но се хванахте за нея. Кажете ми, ако съм на прав път.

Облечените му в ръкавици пръсти се огънаха срещу волана, преди отново да го стиснат, но той не каза нищо.

— Преди това сте се карали с тях.

— Не. Не съм.

— Не ви вярвам. Казахте...

— Вижте, док, можете да спекулирате колкото си искате, и пак ще сгрешите. Единственото, което е необходимо да знаете, е, че дадох думата си на Лиза, че ще ѝ доведе помощ. Аз държа на думата си.

— На мен ми дадохте дума, че ще ме върнете, но още съм тук.

— Ще ви върна невредима. Само че не тази вечер.

— Не, тази вечер бяхте прекалено зает да ограбвате лекарски кабинет и да ме правите съучастничка.

— Принудих ви с оръжие.

— Не точно.

— Но почти. Ако случайно се наложи, можете да стоварите цялата вина върху мен.

— Как? Дори не знам името ви.

Той я погледна.

— Започвате да схващате.

Той говореше по-скоро насмешливо, но в твърдението му имаше истина. Когато се прибереше вкъщи, как щеше да обясни всичко това? Всичко, което се беше случило, след като дойде в съзнание в селската му хижа, изглеждаше отвъд възможната реалност.

Просто подобен род приключения не се случваха на хора като нея. Сред познатите си не знаеше нито един да е преживял такова немислимо отклонение от техния свят и подредения им живот. Може би странното беше новото нормално? Явно беше така, защото реалността беше станала сюрреалистична.

Всъщност, това реално ли беше? Наистина ли беше ограбила лекарски кабинет? Беше ли съучастникът ѝ в престъплението човек, признал, че се крие от съдебните органи? Беше ли яла на масата му, беше ли използвала сапуна в банята му, беше ли обличала дрехите му и почти правила любов с него?

Или скоро щеше да се събуди и да се намери в леглото до Джеф в тяхната красиво декорирана, климатизирана спалня, където температурата оставаше постоянна целогодишно, където дните и нощите си приличаха с тези преди тях, където не се случваше нищо, което да напомня катаклизъм? И да разтърси Джеф, за да го събуди, да се засмее и да каже: „Няма да повярваш какъв шантав съм сънувах“.

Но беше трудно да си представи такъв сценарий. Не можеше да го види ясно на фокус. Подробностите му — текстурата на любимите

си чаршафи, цветът на стените в спалнята, звукът от тихото похъркване на Джеф — бяха плашещо неясни, докато профилът на мъжа до нея бе шокиращо познат.

Не би могла да го извика по име, но можеше да опише белега във формата на кръст над лявата му вежда. Прошарената линия на косата му, бръчките около устата, непрекъснато променящите се кристалчета в очите му — това бяха само няколко от чертите, които вече добре познаваше.

Гласът му, който първоначално ѝ се струваше без модулация, можеше да бъде много изразителен, ако човек знаеше нюансите, в които да се вслушва. Той можеше да шепне, когато човек би помислил, че човек с неговите размери е неспособен да говори толкова тихо. Той никога не пропускаше да сгъне кърпата за миене на съдове, след като я бе използвал. Когато сядаше във фотьойла си да чете, той замислено галеше ъгълчето на устните си с палец, а след като сложеше цепеница в огъня, винаги обърсваше ръце в панталона си.

Тази вечер я беше направил престъпничка. Преди една седмица щеше да се изуми от перспективата за такова нещо. Но сега, като се замисли, осъзна, че не е толкова скандализирана, колкото би трябвало да бъде.

Когато направиха един завой, пред тях се показва познатата ограда, портата и хижата му, мисълта, която премина през съзнанието ѝ, беше: „Вкъщи сме си“.

Примирияваше се и свикваше със скандалното си положение. Това трябваше да я плаши повече от всичко.

Той намали.

— Да спрем ли? Има ли нещо вътре, което ви е нужно?

— Не мисля.

Дни наред беше искала да избяга от хижата му. Сега я бодна тревога, докато минаваха покрай относителната сигурност, която тя символизираше.

— Независимо от възраженията ми, искам да знаете, че мисля, че е благородно от ваша страна да помогнете на тази млада жена — каза тя. — Дори се възхищавам на крайностите, до които стигнахте, за да ѝ помогнете.

Той не отговори, усещаше, че в думите ѝ имаше нещо много повече.

— Но това не е моя специалност и съм зле екипирана. А ако състоянието ѝ е сериозно, както намеквате, въпреки плашещите ѝ братя, въпреки *вас самия*, ще трябва да направя необходимото, за да я закарам в болница.

— Тя няма да дойде, док. Казах ви. Била е в Дрейкланд тази сутрин. Можела е да отиде във всяка клиника. Не го е направила. Обадила се е на братята си да я вземат и да я откарат вкъщи. Прибирали са се, когато се блъснаха в дървото.

— Братята очакват ли ни?

— Получих неохотното им съгласие да заведе доктор. Взех разрешение от майка им.

— И *майка* ли има?

— Представи се като Полин. Не се настройвайте срещу нея заради синовете. Тя е чувствителна, потисната жена. Силно притеснена за Лиза.

Тя забеляза проблясване на светлина между дърветата напред.

— Пристигнахме ли?

— Да.

— Значи са *близки* съседи?

— Вече признах, че съм излъгал за това. А сега внимавайте. Това е важно. Не мога да оставам с гръб към тези момчета. Така че ако кажа „хайде“, тръгвате веднага, разбрахте ли? Без въпроси, без възражения, без колебание. Правите само каквото ви кажа, когато ви кажа.

— Наистина ли са толкова опасни?

Той стисна челюсти и свирепото му изражение предизвика по гърба ѝ студени тръпки.

— Те са глупави и зли, което ги прави опасни. — Той се потупа по кръста. — Нося пистолет.

— И се предполага, че това ще ме накара да се чувствам по-добре?

— Това, което трябва да ви накара да се чувствате по-добре, е, че няма да се поколебая да го използвам.

Произнесе го просто и ясно и тя му повярва.

— Нищо няма да ви се случи — каза той, сякаш усетил опасенията ѝ. — А, и още нещо. Те не знаят, че сте... ми гостенка. По-добре да не разбират, че сте при мен.

— По-добре за кого?

Той натисна спирачки. Пикапът се плъзна още няколко метра, преди да спре в средата на пътя. Отпусайки ръка върху облегалката на седалката ѝ, той се обърна към нея.

— По-добре за вас. — Думите му прозвучаха гневно. — Не ги използвайте, за да се махнете от мен.

Тя отвърна с тих глас:

— Пошегувах се.

— Това не е за шега. Не ги молете за помощ.

— Няма.

— Закълнете се, док.

— Няма. Заклевам се.

Той продължи да я гледа строго, след това свали крака си от спирачката и потеглиха отново. Пет-шест километра по-нататък завиха по един път, изровен и осеян с всякакви боклуци. Дори омокотяващият ефект от снега не бе скрил грозните следи от запуснатост и занемареност. В къщата светеше, но нищо в тази собственост не изглеждаше подканящо.

Особено кучето, което се стрелна от входната врата и залая яростно. Изглеждаше като пазител на ада, когато се изправи на задните си крака срещу пасажерската врата на пикапа, ноктите му стържеха в метала. Само прозорецът отделяше Емъри от оголените му зъби. Притаила дъх от страх, тя се сви в седалката.

— О, забравих — каза той. — Има и зло куче.

* * *

Тя не извика, нито дори изскимтя, но изглеждаше вцепенена. Игнорирайки обезумялото куче, той включи пикапа на скорост и обърна, така че колата да е обърната към пътя.

Като движеше само главата си, тя се изви към него. Погледът ѝ беше въпросителен.

— Предохранителна мярка — каза той. — В случай че трябва да се изнесем бързо.

Пронизително изсвирване накара лая рязко да спре. По-големият брат беше излязъл на верандата. Жълтата светлина от крушката

просветваше изпод листата, които хвърляха плътна сянка върху лицето му, подчертавайки заплашителното му изражение.

— Това е Норман.

В отговор на второ остро подсвиркване кучето се отдръпна, но само на няколко крачки, и застана точно зад вратата на Емъри, неподвижно и напрегнато, като мърдаше уши, сякаш очакваше команда да разкъса гърлата им.

Той се наведе през Емъри и притисна ръка към бедрото ѝ, за да я успокои, когато извика през пасажерския прозорец:

— Махни проклетото си куче.

Норман закри очите си срещу блясъка на крушката. Виждайки Емъри, каза:

— Коя, по дяволите, е тази? Трябваше да доведете доктор.

— Това е д-р Смит.

Норман изтрака надолу по стъпалата и се приближи бавно до пикапа. През прозореца, омазан с лигите на кучето, той изгледа Емъри.

— Тя ли е доктор?

— Да.

Хилейки се, Норман провлече:

— Жалко, че не съм болен.

За нейна чест, Емъри не трепна, нито показва някакъв друг признак на страх. Но презрението в гласа ѝ можеше да разбие лед.

— Разбрах, че сте проявили небрежност и не сте се погрижили да получите медицинско лечение за сестра си. Така че дойдох да я прегледам. Но ще си тръгна веднага, ако не обуздаете това животно.

Развеселен от раздражителността ѝ, Норман ѝ се ухили глупаво и каза:

— Да, госпожо докторе. — След което се обърна и хвана кучето за нашияника. — Лягай тук — изкомандва той и го ритна, и кучето се простря в мръсния сняг. Миг след това скочи, но остана да клечи на мястото си, дишайки задъхано.

Емъри се обърна и заговори тихо, така че Норман да не може да я чуе:

— Сигурен ли сте, че оръжието ви е заредено?

— Винаги. — Той побърза да добави: — Пазя ви гърба, док. Можете да разчитате на това. По-скоро ще ги убия, отколкото да им позволя да ви докоснат.

Лицата им бяха много близо и той можеше да види объркването, с което очите ѝ претърсваха неговите. Изражението ѝ стана решително. Отдалечи се от него, отвори пасажерската врата на пикапа и излезе.

— Къде е Лиза?

Норман се поклонил от кръста и направи знак към къщата.

— В задната спалня.

Кучето изръмжа, когато минаха покрай него. Те се изкачиха по стъпалата към верандата и влязоха вътре, попадайки директно в дневната. Той я беше видял този следобед, когато ги докара у дома. Нощният час не беше подобрил вида ѝ.

Беше мръсна от мухлясалия таван до килима на петна. Цели части от тапетите бяха обелени, разкривайки мазилката. Около крушката на изкривената стояща лампа бяха увити вестници, играещи ролята на абажур.

Уил се беше плъоснал на дивана и гледаше състезание по борба по телевизията. Пушката беше подпряна на възглавницата до него с дулото нагоре. При вида на Емъри той вдигна вежди.

— Вие майтап ли си правите с мен? Какво става, по дяволите?

— Съседът доведе докторката — отвърна брат му.

Макар да се подразни на думата „съсед“, той я пропусна покрай ушите си, защото не искаше да казва на Флойд името си. Двамата братя гледаха Емъри като гладни чакали. Игнорирайки ги, той хвана Емъри за ръка и я поведе към спалнята, където бе оставил Лиза порано. Майка ѝ стоеше на отворената врата, усуквайки ръба на омазнената си престилка.

Полин Флойд беше кльоцава до степен, че костите на раменете ѝ стърчаха като дръжки на чекмеджета под избелялата ѝ рокля. Косата ѝ беше толкова рядка, че скалпът ѝ се провиждаше през накъдрените сиви кичури. Лицето ѝ говореше, че е преживяла трудни моменти и че това е един от тях.

— Полин — каза той, — това е д-р Смит. Д-р Смит, госпожа Флойд.

Емъри промърмори някаква любезност при представянето.

Полин се обърна към нея разтревожено:

— Можете ли да помогнете на момичето ми? Преживява нещо ужасно. Казва, че коремът я боли и кърви.

Емъри погледна към леглото в стаята, където малката купчинка под мръсните чаршафи лежеше напълно неподвижна.

— Надявам се да ѝ помогна. Къде мога да измия ръцете си?

Възрастната жена наклони глава въпросително.

— В банята, предполагам. — Тя посочи с палец.

Емъри се извини и се насочи нататък.

Жената я проследи с очи, докато изчезна през вратата, след това се обърна към съседа си:

— На какво разстояние живеете от нас?

— Не много далеч.

— Самичък ли?

— Да, госпожо.

Тя погледна към банята.

— А тя истински доктор ли е?

— Тя е отличен лекар.

— Не знам наблизко да има жена докторка. Къде я намерихте?

— В града — каза той, надявайки се, че разпитът няма да продължи нататък.

Емъри излезе от банята, изглеждаше бледа, но изпълнена с решимост. Тя мина покрай него и Полин и влезе в спалнята. Те я последваха до леглото. Лиза лежеше на една страна, притиснала колене към гърдите си.

Емъри извади една кутия с латексови ръкавици от торбата, която носеше, взе един чифт, надяна ги и докосна момичето по рамото.

— Лиза? Аз съм д-р Шар... Смит. — Тя натисна леко, но настойчиво, и момичето се обърна по гръб.

Беше много красива, с деликатни черти и копринена руса коса. В контраст очите ѝ изглеждаха толкова тъмни, че ирисите не се различаваха от зениците. Тя погледна зад Емъри към него и се усмихна срамежливо.

— Вие се върнахте?

— Обещах ви, че ще го направя. И доведох лекарката.

Тя премести погледа си към Емъри.

— Боли.

Емъри я потупа по ръката.

— Надявам се скоро да ви мине, но първо трябва да ви прегледам. Става ли?

Лиза погледна към майка си, след това неохотно кимна.

Емъри се изправи и се обърна.

— Трябва да останем насаме.

Той отвърна:

— Аз ще съм отвън до вратата. — Но когато направи знак на Полин да мине преди него, тя възрази:

— Тя ми е дъщеря. Виждала съм всичко.

— Д-р Смит ще ни извика веднага, след като приключи прегледа. Нали, д-р Смит?

— Разбира се.

Тя мълчаливо му съобщи за сериозността на положението. Без да дава шанс на Полин, той я хвана за ръката и я дръпна към вратата. Когато се обърна назад, Емъри беше наведена над леглото и говореше тихо с пациентката.

Той затвори вратата и се облегна на нея. Полин му каза, че ще е в кухнята и тръгна нататък. Вървеше с плашливостта на мишка, близо до стената, сякаш се боеше да не я видят и да не раздразни някого. След миг изчезна зад една отворена врата.

Уил не помръдна от мястото си на дивана. По телевизията две жени се млатеха здравата и се хвърляха една друга към опънатите въжета, но звукът бе намален. Норман седеше в един стол, който на времето явно е бил в комплект с дивана, но сега беше облепен с тиксо, което не позволяваше на разкъсаната тапицерия да се разпадне напълно.

Двамата братя го гледаха немигащо. Норман каза:

— Седни и се съблечи.

— Благодаря, предпочитам да стоя.

— Как се казваш, все пак?

— Какво значение има?

Норман се наежи:

— Бъркаш се в нашата работа, такова значение.

— Единственото, което правя, е, че доведох лекарка за едно болно момиче.

— Болно, глупости. — Той изправи гръб, взе си кутийка бира от издрасканата и разнебитена маса, и отпи. — Трябвало е да мисли, преди да се остави да ѝ надуют корема.

По-рано, когато за пръв път я бе видял в ударения пикап, бе забелязал, че устните на Лиза са побелели от болка, но когато я попита какво ѝ е, тя не пожела да отговори.

Понеже братята ѝ изглеждаха равнодушни към състоянието ѝ, той се бе съгласил да ги откара до тях. Бе помогнал на Лиза да влезе в къщата и след като обясни набързо на Полин защо е тук, двамата с нея помогнаха на Лиза да влезе в спалнята.

Усещайки неохотата на момичето да обсъжда проблема си с членовете на своето семейство, той изпрати Полин да донесе чаша вода. Едва тогава Лиза му каза под секрет, че е пометнала. Засрамена, тя го помоли да не казва на майка ѝ.

— Но ти не бива да преживяваш това самичка. Казала ли си на някого? — бе попитал той.

— На леля и на чичо — живея с тях в Дрейкланд... или поне живеях. Те ме изгониха от къщата, когато им казах какво се е случило. Трябваше да кажа на братята ми, за да дойдат да ме вземат. Но не искам мама да знае.

Тя бе започнала да плаче и беше толкова обърквана, че той ѝ даде дума да не казва на майка ѝ, но настоя да бъде прегледана от лекар. Или да я откара до града, или да се обади на 911.

— Парамедиците няма да те издадат. Те са професионалисти.

Тя не искаше и да чуе за това. Тогава той предложи да доведе лекар при нея. При мисълта, че уплашеното момиче страдаше не само физически, но и емоционално, забележката на брат ѝ, че е позволила „да ѝ надуют корема“ го разяри. Той потисна импулса да издърпа помладия Флойд от дивана за мазната коса и да го изхвърли през прозореца.

— Колко годишна е? — попита той.

Уил сви рамене и погледна Норман.

— На колко е? На четиринайсет?

— На петнайсет.

Уил се обърна към него:

— На петнайсет.

— Тя и майка ви май са близки.

— Знаете ги жените — изсумтя Норман. — Лепват се една за друга.

— Тогава защо Лиза живее при роднини в Дрейкланд?

— Не е твоя работа — каза Уил.

Норман отвърна по-културно:

— Там има по-добри училища.

— Лиза в гимназията ли е?

— Естествено — каза Норман. — Ти какво си мислиш, че е бавноразвиваща се?

— Питам се дали бащата на бебето, което е загубила, е на нейната възраст.

— Тя работи в едно кафене през уикендите — каза Уил. — Кой знае с кого от всичките там се е чукала. — Той отпи нова глътка от бирата, гледайки го над ръба на кутийката, сякаш се надяваше това да го обиди.

Обиди го, но запази изражението си неутрално и отправи следващия си въпрос към Норман:

— През цялото време ли живеете тук?

— Аха. С изключение на известно време преди няколко години. Аз и Уил чухме за някаква работа във Вирджиния. Бяхме там за малко.

— Как потръгна?

Норман се почеса под мишницата.

— Не чак толкова добре. След като икономиката се срине... Уволниха ни и двамата.

— Лошо.

— Всъщност, не. Мама и без това искаше да се върнем, а и Вирджиния не се оказа това, което трябваше да бъде.

— Какво работихте там?

Очите на Норман се присвиха:

— Теб какво те интересува? Всъщност, за какво са всички тези въпроси за семейството ми?

— Просто се опитвам да проведа приятелски разговор.

— Е, добре, нека е за нещо друго.

Уил каза:

— Това, което трябва да направим, е да сменим темата. — Той щракна с пръсти: — Сетих се. Да поговорим за *теб*.

Дивият блясък в очите на по-младия Флойд го свари неподготвен, но той запази тона си неутрален.

— Какво за мен?

— Как издържаш сам?

— Обичам да съм сам.

— Обичаш да си сам — повтори Уил, сякаш обмисляше отговора. — Да не си хомо?

Норман се подсмихна, след това се засмя зад юмрука си. Уил му намигна.

Той изчака веселостта им да премине, после каза:

— Не, Уил, редовен съм. Съжалявам. Не ми е приятно, че те разочаровам.

На Уил му отне няколко секунди, за да смели намека. Но след това стана от дивана и тръгна тромаво към него. Норман изпречи обувия си в ботуши крак на пътя на брат си. Уил падна върху него с лице на омазания килим. Изправи се, сипейки ругатни. Норман го задържа със сила.

— Кротко, Уил. Той само те поднася. А и нали ти го попита.

Уил продължи да излива ругатни, докато се опитваше да се освободи от по-силния си и едър брат. Полин надникна да види какво става, но след като обходи с очи сцената, се прибра обратно в кухнята незабелязано.

Докато двамата братя се дърпаха, вратата в дъното се отвори. Емъри ги погледна и произнесе с тих, но настоятелен глас:

— Трябва да говоря с вас.

Без да изпуска от очи Флойд, той влезе в спалнята и затвори вратата, след това я застопори със стол под бравата. Не беше нужно да пита за Лиза. Изражението на Емъри говореше красноречиво.

— Това не е помятане.

Той погледна към леглото, където Лиза лежеше и плачеше тихо. Емъри бе свалила хирургическите ръкавици от ръцете си. Бяха обърнати с вътрешната страна навън, но той видя по пръстите им тъмни петна.

— Тогава какво й е?

— Ражда.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джеф прочете на дисплея на клетъчния си телефон името на човека, който го търсеше и реши да не отговаря. Да говори с Алис не му се виждаше най-добрата идея. Но все пак всички знаеха, че е приятелка на него и на Емъри. Естествено, тя би могла да е притеснена и да му звъни за информация, и за да предложи помощ.

Той натисна бутона за свързване.

— Здравсти.

— Джеф, какво става, по дяволите?

— Емъри я няма.

— Кажете ми нещо, което не знам. Това вече се разнася из медиите.

— По дяволите. От персонала на клиниката ли?

— Персоналът не е давал изявления. Но някои от служителите са се обадили. Някои от приятелите на Емъри също твърдят, че вчера си им звънял, за да я търсиш.

Той изруга под нос.

— Знаех, че рано или късно ще има медийно нападение, но наивно се надявах, че ще има повече време преди яростната атака.

— Изкарах си ума от притеснение. Кажете какво става.

В следващите десетина минути той ѝ описа ситуацията, прекъсван единствено от нейните възклицания на невяра и съчувствие. Накрая завърши с думите, че първото нещо, което ще направи сутринта, е да отиде с Нйт и Грейндж на мястото в планината, където са открили колата ѝ.

— Не е за вярване.

— Знам. Сякаш са я отвлекли извънземни, и това е най-малко страшното нещо, за което мога да се сетя. Ужасните алтернативи...

— Недей. Не си го причинявай. Можеш да полудееш от предположения.

— Вече съм наполовина. Полудял, искам да кажа. Двамата детективи ме съветват да остана позитивен, но нека сме реалисти,

Алис. Мина дълго време, откак сме я виждали или чували. Независимо колко ядосана беше, когато тръгна, ако можеше, щеше да се свърже с мен досега. Това не може да е добре.

— Боя се, че си прав.

Тя беше прекалено практична жена, за да лъже себе си и него.

— Утре историята ще е по телевизиите — каза ѝ той. — Сигурно още в сутрешните емисии. Новинарските екипи сега черпят новините си от социалните мрежи. Щом офиса на шерифа потвърди за официалното ѝ изчезване, репортерите и камерите ще се стълпят тук.

— Емъри е добре позната и известна. — Тя го произнесе без завист или омраза. Едно от нещата, които най-много ценеше в Алисън, беше, че тя знаеше отлично за постиженията на Емъри, но не се чувстваше заплашена, нито обидена от тях. Емъри имаше състезателен дух. Не като Алис, която се различаваше от нея по всичко, и беше доста непретенциозна в сравнение със звездната слава на неговата съпруга.

Именно това беше причината да е с Алис.

— Заради известността на Емъри Найт ми каза да се стегна. Предупреди ме, че това може да е последната ми спокойна нощ, докато я намерят. Веднъж като се разчуе, вероятно ще съм обсаден от медиите. Според Найт това нямало да е лошо — продължи той. — Уверява ме, че обикновено е добра идея за членовете на семейството да се появяват публично, да влизат в полезрението на камерите и да молят за помощ и информация. Виждала си ги по телевизията — хлипащи родители, объркани съпрузи, молеци да върнат любимите им хора. Никога не съм предполагал, че ще бъда един от тези нещастници.

— Как ще се чувстваш да правиш такова нещо?

— Няма да е лесно, но ще направя каквото се очаква, или се иска от мен.

— Звучиш ми изморено.

— Бяха отвратителни двайсет и четири часа.

— Какво те накара да отидеш до там вчера?

Да напуснеш леглото ми и да шофираш до там? Тя не го каза, но го загатна.

— Както самата ти непрекъснато ми повтаряш, не е характерно за Емъри да не звънне толкова дълго, ако не за друго, то поне от куртоазия. Все още не искам да повярвам, че ѝ се е случило нещо

катастрофално, по-скоро ме наказва заради караницата ни. Пътувах дотук, очаквайки да я заваря нацупена в стаята ѝ в мотела. Планирах да се сдобрим, или поне да се помирим временно, докато се приберем вкъщи и се разберем. Кой, по дяволите, можеше да предвиди *такова нещо*?

Тя издаде успокояващ звук. Представи си я как прегръща главата му към приличните си на възглавници гърди, прокарва пръсти през косата му и го гали по страните. Той никога не бе искал, нито пък се бе радвал на милувките, но те бяха важни за Алис. Тялото ѝ, сочно и съразмерно, сякаш я караше да употребява добре това, за което то е било предназначено.

Сякаш прочела мислите му, тя каза:

— Иска ми се да бях с теб.

— Не е възможно.

— Знам. Това не ми пречи да го искам. Къде си сега?

— В някакъв скапан мотел. Дори не знам името му.

Тя му предложи да си намери по-добър подслон. Докато ѝ обясняваше колко е трудно с квартирите по тези места, той отиде до прозореца и надникна през пролуката в опърпаната завеса, почти очаквайки да види Грейндж и Найт, седнали в джипа си със затъмнени стъкла, да наблюдават стаята му през бинокъл за нощно виждане.

— Да ме набутат тук и да ми платят престоя е изтънченият им начин да ми кажат, че не съм свободен да идвам и да си тръгвам, и че ще ме държат под око.

— Това не е изненадващо, нали? Естествено, те се притесняват за теб, за душевното ти състояние. И ако има внезапно развитие, трябва да знаят къде да те намерят бързо.

— Може би.

— Джеф? Какво?

Тя бе подбудила раздразнението му и той се хвана за възможността да се разтовари.

— Едва ли не си мислят, че аз имам нещо общо с изчезването на Емъри.

— Не е възможно да мислят подобно нещо!

— Възможно е и още как! Винаги е съпругът, нали? — Той не каза „мамещият съпруг“, но Алис беше достатъчно умна, за да се досети за прилагателното.

Тя попита тихо:

— Каза ли им за нас?

— Божичко, не. Не, по дяволите. Признах за скандала с Емъри в четвъртък вечерта, но... Не знам. Може би ставам параноичен, но ми се струва, че те виждат повече в това, отколкото има в действителност. Найт дори имаше наглостта да попита дали караницата ни е преминала във физическа разправа.

— Тяхната работа е да са подозрителни.

— Грейндж определено е подозрителен. Нахвърли се, когато споменах, че съм си взел сак, преди да тръгна от Атланта, попита дали съм смятал, че ще остана дълго.

— Ти обясни ли колко взискателен и придиричлив си към гардероба си?

Той го възприе като реторичен въпрос.

— Двамата играят на доброто и лошото ченге, което е толкова прозрачно, че е почти смешно.

— Само дето не е смешно, Джеф. Изобщо. Съпругата ти, приятелю, я няма.

— Да, няма я. Няма я, защото отиде на място, където тя — или която и да е жена — никога не бива да ходи сама. Трябваше да си мълча. Опитвайки се да я разубедея от това пътуване само я накарах да прояви още по-голям инат. Знаеш колко е упорита. А сега всички страдаме от последиците от лошия ѝ избор.

— Джеф — сгълча го тя тихо.

— Съжалявам. Прозвуча ужасно. Но не съм на себе си.

Тя помълча известно време, след това продължи:

— Тези двама детективи казаха, че няма признаци да е била отвлечена.

— Не и където е била паркирана колата ѝ, във всеки случай.

— Което не изключва да ѝ се е случило нещо ужасно, докато е тичала, да е била нападната, или да е претърпяла инцидент.

— Точно това им опявам непрекъснато, но... — Той се поколеба, обмисляйки дали да го сподели, или не, после каза: — Те дават друго обяснение за изчезването ѝ.

— Какво?

— Абсурдно е, но предполагат, че Емъри е срещнала някого там, някакъв мъж, и че става дума за любовно бягство. Найт ме попита

направо дали ми е изневерявала.

— Имаш ли причини да го подозираш?

Това не беше реакцията, която бе очаквал, и думите ѝ го накараха да избухне в смях.

— Боже мой, Алис. И ти ли? Не може да го мислиш.

Изглежда, обаче, че мислеше точно това. Проточилата се тишина в другия край беше натоварена с намеци. Най-после тя произнесе:

— Познавайки Емъри...

— Това изобщо не може да се случи.

— Тъкмо щях да кажа, че ми изглежда малко вероятно.

— Ако проявява любовен интерес към друг, то той е към проклетите ѝ маратони. Не към мъж. Но за нея тичането е също толкова оргазмично, колкото чукането. Дори много повече, ако искаш да знаеш.

— Не искам да знам. Казах ти от самото начало, Джеф. Можем да си говорим за всичко, на всякакви теми, с изключение на личния ти живот с Емъри.

— Алис...

— Никога не съм искала да чувам колко прекрасен, отвратителен или посредствен е бил сексът ви. Не искам да чувам изобщо.

— Добре! Чух те! — Исусе мили! Нямаше ли един на негова страна?

Внезапно тя се разкая:

— Съжалявам. Последното нещо, от което се нуждаеш, е аз да те нападам.

— Виж — каза той рязко. — Трябва да вървя.

— Джеф.

— Не трябваше да се обаждаш. Радвам се, че го направи. Но говорихме прекалено дълго. Ако някой провери телефона ми, ще трябва да обяснявам това обаждане. Ще ти звънна, когато мога. Чао.

— Джеф, почакай.

— Какво?

— Не трябва ли да помислиш...

— Изплюй го най-после, Алис. Какво?

— Може би трябва да си потърсиш адвокат, който да те представлява, когато говориш с тях.

Отново коментар, който не бе очаквал от нея.

— Това е точно, от което се нуждая. Адвокат, който да ме съветва да не отговарям на въпросите им. И не би изглеждало никак подозрително.

— Само си помислих, че може би е разумно да...

— Не, ще бъде глупаво. Защото ако тези двама детективи имат и грам съмнение в пачите си мозъци, че съм виновен, ангажирането на адвокат ще го затвърди. Не, Алис. Никакъв адвокат.

— Само се опитвам да помогна.

— Което оценявам. Но трябва да се справя с това, както аз смятам за добре.

— Разбирам. Но, моля те, не ме изключвай. Какво мога да направя?

Той си помисли, след това произнесе студено:

— Можеш да спреш да ми звъниш.

* * *

— *Ражда?* Тя ми каза, че е загубила бебето.

Той шепнеше, но тревогата му беше явна. Понижавайки глас, Емъри каза:

— Лиза смята, че е забременяла преди четири месеца и половина. Но преди две седмици е пометнала. Бидейки в шестнайсетата седмица, е трябвало да се консултира с лекар, който да ѝ предпише медикаменти, които да ускорят отстраняването на плода.

Може да изминат няколко седмици, за да се освободи тялото от него. Често, ако бременността е така напреднала, както при Лиза, се извършва аборт и кюртаж. Може да е сърцераздирателен, или дори травматичен момент за пациентката, но няма остатъци от тъканта.

Почувствал се неловко от темата, той прокара ръка през косата си.

— Но тя не е ходила на лекар.

— Не. И сега я боли, защото матката не е изхвърлила всичко по естествен начин, когато е пометнала. Тя не е получила лечение, нито лекарства, нито ѝ е правен кюртаж. Тялото ѝ се опитва само да изхвърли шестнайсетседмичен ембрион и контракциите са толкова силни, че на практика е като раждане.

— Исусе. — Той погледна встрани, преди погледът му да се върне обратно към нейния.

— Сигурна ли сте, че вече няма бебе?

Тя беше трогната от явната му загриженост.

— Сигурна съм. Имала е обилно кървене днес, както и преди две седмици. А размерът на матката не е толкова голям, колкото би бил, ако още беше бременна. — Емъри погледна към леглото. Лиза беше спряла да плаче, но бе сложила ръка върху челото си. — Казва, че иска да умре.

— Колко време продължава това?

— Днешното кървене ли? Събудило я е тази сутрин и се е усилило със спазмите, така че е била принудена да каже на леля си и чичо си.

— Приятни персони, доколкото разбрах.

— Каза ли ви, че са я изхвърлили?

Той кимна.

— Не са ѝ оставили избор, освен да се обади на двамата си братя кретени и да ги помоли да дойдат да я вземат.

— Колко време ще трае това нещо... ъм... да изхвърли плода?

— Не знам. Мога да използвам инструментите, които нося, за да изстържа матката, но не ми се иска. Първо, защото това не ми е специалност. Второ, защото условията не са никак стерилни. Заплахата от инфекция е прекалено голяма.

Той мисли известно време, след това каза:

— Добре. Увийте я. Ще я закараме в болницата.

— Почакайте. — Тя го хвана за ръката. — Аз съм длъжна да мисля и за емоционалната стабилност на пациентката си. Тя настоява никой друг да не научи за бебето. Когато предложих двамата с вас и майка ѝ да я закараме до най-близкия медицински център, тя заплаши да се самоубие.

— Изпаднала е в истерия.

— Напълно рационална е. Как, според вас, ще я убедите?

Той изруга под нос и въздъхна шумно.

— Какво предлагате, док?

Тя погледна часовника си.

— Предлагам да оставим природата да си свърши работата. Почти два часа е. Пътищата няма да са толкова опасни през деня. Да

решим като се съмне. Може би дотогава ще мога да я успокоя дотолкова, че да приеме положението и да я убедя да каже на майка си какво става всъщност.

Той се приближи и заговори с тих глас, така че никой да не чуе:

— Я стига, док, мислите ли, че Полин не знае? Тя е груба и необразована, но не е глупава.

Тя му се усмихна слабо.

— Почти сигурна съм, че знае. Но отказът ѝ да го признае е единственият начин, по който може да се справи в момента.

Той погледна към леглото и челото му се набръчка от тревога:

— А сега няма ли опасност Лиза да умре?

— Повярвайте ми, ако мислех, че ситуацията е спешна, щях да я увия и лично аз да подкарам пикапа. Но положението не е такова. Кръвното ѝ налягане е малко високо, но вероятно се дължи на стреса. Кървенето е нещо, което се очаква. Следя температурата ѝ. Нормална е.

За да успокои тревогата му, тя добави:

— Уплашена е и се чувства неудобно, но тялото ѝ реагира както трябва. Жените в страните от Третия свят понасят това без лекарства и клинични процедури, и оживяват.

Той огледа стаята.

— Това може да се определи като третия свят.

— Като предохранителна мярка ѝ давам антибиотици.

Той кимна към леглото.

— Имате ли нещо против да говоря с нея?

— Не. Вие сте герой в нейните очи. Каза, че сте най-милият човек, когото някога е познавала.

— Не ме познава.

— Това ѝ казах и аз. — Тя се усмихна, за да му покаже, че само се заяжда. — Идете. Давам ви няколко минути.

— Не отваряйте вратата.

Тя погледна към нея и потрепери.

— Нямам никакво намерение.

Той отиде до леглото и коленичи, заставайки на едно ниво с момичето. Емъри не го чуваше какво казва, но Лиза слушаше с внимание.

Тя усети как я обзема слабост и въпреки че стената беше мръсна, се облегна на нея и затвори очи. Главата я болеше, но тя отдаде тъпата болка по-скоро на умората, отколкото на мозъчното сътресение. Пространството между плешките ѝ беше напрегнато. Нищо чудно, като се имаха предвид събитията от тази вечер.

Не много отдавна, период от време, който можеше да бъде измерен с часове, а не с дни, тя си беше мислила, че да се събуди в легло на непознат, без да знае къде е и как е попаднала там, би било най-странното нещо, което може да ѝ се случи. Колко е грешала.

— Как сте?

Стресната от познатия му дрезгав шепот, тя отвори очи и за миг загуби ориентация.

— Боже, трябва да съм задрямала права. Не ми се е случвало от следването в медицинското училище.

— Уморена ли сте?

— Изтощена.

— Престъплението си взема своята дан.

Тя се засмя тихо.

— Углавно престъпление заради пациент. За всичко си има първи път. — После добави: — Сега по-добре разбирам сивия ви морал.

— *Тъмносив* — поправи я той с усмивка. — Гладна ли сте?

— Да, но няма да ям нищо, докато не излезем от тази къща.

— Вода?

— Ако първо измиете чашата и вие ми я подадете.

— Не бих предложил иначе. — Той дръпна стола изпод бравата на вратата и понечи да я отвори, когато Емъри го спря с въпрос:

— Братята се биеха, когато излязох да ви извикам. За какво?

— Заради мен.

— Заради вас?

— Уил ме попита дали съм хомо.

— Ама че глупост. Вие какво му отговорихте?

Той я погледна, след това свали ръката си от бравата, сложи я на врата ѝ и я притегли да ѝ даде целувка — своята изследваща, възбуждаща и лишена от боязливост целувка, която започна бавно, но скоро придоби едва сдържана настойчивост. Целуна я така, сякаш го беше замислил преди това, сякаш тази целувка щеше да е последното

нещо, което ще направи на земята, и трябваше да го направи както трябва, премислено и да не остави нищо, което може да се иска повече.

Но я остави да иска, и съдейки по рязкото му изправяне и огъня в очите, когато дръпна главата си назад, той също искаше още.

Гласът му прозвуча задъхано:

— Казах му, че не съм.

* * *

Кризата настъпи малко след четири часа. Лиза се хвана ниско за корема и започна да вика.

— Знам, че боли. — Емъри никога не бе изпитвала нещо лошо от менструални спазми. Никога не бе забременявала, нито помятала, а ако беше, би получила своевременна и идеална медицинска грижа. Явното страдание на момичето я развълнува отвъд професионалната ѝ съпричастност.

След втория ѝ вик вратата на спалнята се отвори и на прага застана Полин.

— Господин Незнам-кой-си не искаше да ме пусне, но и да ме вържеше, пак нямаше да ме удържи.

Той, който бе поставен отвън да охранява спалнята, погледна Емъри с раздражение.

— Кълна се, че не бих се поколебал да вържа Норман или Уил, но не и Полин. Ще изляза. — Той отстъпи и побърза да затвори след себе си.

Когато Лиза видя майка си, по лицето ѝ се изписа облекчение, сякаш се извиняваше, че е трябвало да вземе трудно решение.

— Мамо?

Тя протегна ръка. Полин я хвана и седна на ръба на леглото. Поглеждайки към Емъри, каза:

— Аз съм най-възрастната и всичките ми братя и сестри бяха родени вкъщи. Не съм гнуслива. Мога да масажiram корема ѝ.

Двайсет минути по-късно Емъри остави майката и дъщерята сами. Полин утешаваше момичето, мазолестата ѝ и груба ръка милваше косата и челото ѝ.

Емъри отиде до вратата и я отвори. Той беше там, където бе казал, че ще бъде, стоеше на пост. Уил хъркаше от дивана. Норман беше във фотьойла, главата му бе клюмнала над рамото, от долната му устна се точеше слюнка.

Емъри носеше найлоновата торба за боклук, вързана отгоре.

— Това трябва да се изхвърли. Предлагам да го изгорим.

Той я взе.

— Как е Лиза?

— Много по-добре. Близко съм да ги убедя да отидем на преглед. Но мисля, че ще е добре. Бих искала да остана още малко с нея, просто за да съм сигурна.

Той кимна и се отдалечи, за да се отърве от торбата.

Малко след това Емъри и Полин изкъпаха Лиза и смениха чаршафите. Новите чаршафи бяха изтъркани, но чисти. Полин изнесе мръсните и каза на Емъри, че ще направи кафе.

Емъри измери кръвното на Лиза, но още преди да свали ръкава, главата на момичето потъна дълбоко във възглавницата и очите ѝ се затвориха.

Извивайки гръб, за да раздвижи схванатите си мускули, Емъри отиде до прозореца и погледна навън. Помисли си, че очите ѝ я лъжат. Слънцето още не беше изгряло, но предутринната светлина бе достатъчно, за да забележи един едър силует, клекнал до кучето, който го галеше по главата и му говореше с думи, които със сигурност не означаваха нищо за малтретираното животно. То реагираше на първото нежно докосване, което вероятно някога бе преживявало. Изяде зальците от ръката му, после облиза дланта му благодарно.

— Гадже ли ти е?

Емъри се обърна към леглото и с изненада установи, че Лиза е будна и я наблюдава.

— Не. Наскоро се запознахме.

— Как се казва?

— Не обича да споделя лични неща.

Лиза я изучава няколко секунди, след това каза:

— И ти не го знаеш, така ли?

Тя се усмихна тъжно на проникателното момиче.

— Не.

— Виждала съм го да работи в двора си, когато минаваме. Винаги ме е плашил.

— Защо?

— Защото е прекалено едър.

— Така е.

— И изглежда малко мрачен. Никога не съм го виждала да се усмихва до снощи.

— Не е много по усмивките.

— На мен ми се усмихва, обаче. И на мама. И на теб.

Тя притежаваше проникателния поглед на жена и Емъри осъзна, че трябва да е видяла целувката; целувката, която караше стомахът ѝ ниско долу да се свива, когато си помислеше за нея. Целувката, която я успокояваше и в същото време наелектризираше. Никога не се беше чувствала по-сигурна, но и повече изложена на опасност.

Емоциите бяха противоположни, но все пак едно бе кристално ясно: тя не искаше това да свършва. Въпреки ситуацията и запуснатото обкръжение, тя жадуваше да преживее още веднъж неговите устни, вкуса му, дръзкото проникване на езика му.

Лиза я изтръгна от нейната замисленост, когато каза:

— Веднъж, когато братята ми изхвърлиха един варел за боклук пред гаража му, им казах, че са луди да го дразнят.

— Мисля, че може би си права. — Тя се поколеба, не искаше да поставя Лиза в неудобно положение, но се чувстваше принудена да попита. — Знаеш ли дали тримата са се карали преди това?

— Преди кое?

— Преди да ви стане съсед.

— Не. Сигурна съм. Чух Уил и Норман да говорят за него, чудеха се кой е и какво се кани да прави. Мама смята, че се крие от закона.

Емъри не каза нищо.

— Или пък — според мама — може би се крие от жена си и децата си, от които е избягал.

Нямам годеница. Нямам съпруга. Никога не съм имал.

— Само че аз не мисля така — каза Лиза. — Мисля, че по-скоро е беглец, отколкото мъж, който ще изостави семейството си.

Емъри я погледна.

— Защо мислиш така?

— Не изглежда такъв тип. Но там нещо става. Невидимо е, но се усеща, носи го със себе си.

Емъри мълчаливо се съгласи.

— Ако трябваше да предположа — продължи Лиза, — бих казала, че в него има нещо заплашително. Той го държи под контрол, но ако някога го изпусне, тогава ела и гледай. — Без да осъзнава колко обезпокоителни са наблюденията ѝ за Емъри, тя добави: — Но е ужасно мил към мен, от момента, в който надникна в пикапа и видя, че съм болна. Държеше се любезно с мен, а не сякаш очаква нещо в замяна. Разбираш какво имам предвид.

Емъри кимна разбиращо.

Лиза замислено подръпна ръба на горния чаршаф.

— Не мисля, че е мъж, който ще си играе с мен. Ще се възползва от жена. Знаеш ли?

— Не, сигурна съм, че не е такъв мъж. — Емъри беше с него от три дни и той не се бе възползвал от нея, дори когато тя му се нахвърли. *Почти ме изнасилихте, док.*

— Ти какво мислиш за него, д-р Смит?

Емъри се обърна отново към прозореца и го видя да чеше кучето зад ушите. Той откачи веригата от нашийника му. Като завря муцуна в ръката му, кучето щастливо закрачи редом с него, когато той се обърна и тръгна към къщата.

— Честно, Лиза, нямам представа какво да мисля за него.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Достатъчно топло ли е там отзад? — Сам Найт погледна към Джеф в огледалото за обратно виждане.

Седнал на задната седалка на джипа с официални полицейски маркировки на вратите и буркан на покрива, той се чувстваше като животно в клетка на цирков парад, част от панаирджийска атракция, която адски ненавиждаше.

— Добре съм. Благодаря.

— Тази сутрин е кучешки студ. Добре поне, че снегът спря. Кажете ми, ако имате нужда да усиля радиатора.

— Ще ви кажа.

— Ето го Бъди.

Найт отби от пътя към входа на една местна пекарна, пред която Грейндж чакаше. Той държеше плоска кутия и бяла хартиена торбичка, и пристъпваше от крак на крак, за да се стопли. Веднага щом пикапът спря, той се вмъкна и седна на предната седалка до шофьора.

— Боже! Студено е.

— Благодаря за предложението да ни донесеш закуската — каза Найт. — Кафето мирише хубаво. Подай една чаша на Джеф. Какви донъти си взел?

— От всички видове.

Найт се върна на магистралата, но остана във външното платно, шофираше внимателно. Толкова внимателно, че влудяваше Джеф.

Грейндж раздаде кафето и предложи кутията с донъти. Найт, ободрен от хапката, се обърна към Джеф в огледалото.

— Тази сутрин ни звъня д-р Джеймс.

Грейндж го поправи, мърморейки, докато дъвчеше:

— Д-р Бътлър.

— А? — Обърна се Найт към партньора си.

— Д-р Бътлър, жената. Д-р Джеймс е мъжът.

— О, точно така — кимна Найт. — Все бъркам имената им. Както и да е, Джеф, искам да кажа, че тя звъня.

— И на мен звъня.

— Така ли?

Той кимна, докато духаше кафето си.

— За да ми каже, че клиниката предлага награда за информация.

— Това е нещо, нали? — възкликна Найт. — Двайсет и пет хиляди долара.

— Трогнат съм от щедростта им. Като си помисля, че колегите й правят такова нещо за нея. За мен.

— Което говори добре и за двама ви.

— В клиниката уважават Емъри много.

— Четох, че е ходила в Хаити след урагана — каза Найт. — Работила е като доброволка в продължение на седмици.

— Направи три пътувания и планираше да отиде отново, когато може да го вмъкне в графика си.

Грейндж избърса захарната глазура от пръстите си с хартиена кърпичка.

— А какво прави с практиката си, когато заминава?

— Заместват я други педиатри, и нямат нищо против, защото тя никога не забравя да им върне услугата, когато на тях им се наложи.

— Звучи като много сърцат човек — каза Найт и се пресегна да си вземе още един донът от кутията. — Истински човеколюбец.

— Такава е и това е една от причините да я обичам. Но с цялото ми уважение — каза Джеф, когато сгъна изядения до половината донът в една салфетка и захлупи капачката на стиропорената чаша с кафе — вие ми казвате неща за съпругата ми, които аз вече знам. Кога ще ми кажете нещо, което не знам? Като например защо не я намирате и какво е направено да се промени това.

— Работим по въпроса.

— Да, казахте го. Дузина пъти. Но не виждам доказателства.

— През нощта не е имало развитие. Надяваме се на по-добър късмет днес.

— Разчитате на *късмет*? Исусе.

Той се извърна от огледалото за обратно виждане, предпочете да гледа през прозореца, вместо към скръбните очи на Найт. Бяха излезли от главната магистрала и сега се намираха на път само с две противоположни ленти и една аварийна. Беше с много извивки,

завоите бяха толкова на често, че от пътуването на задната седалка на Джеф му прилошаваше.

— Не се обезкуражавайте — каза Грейндж. — Работим върху различни ъгли.

— Споменахте за това снощи — каза Джеф. — Пропуснахте да кажете какви точно са тези ъгли.

— Ами, например, един от тях са парите.

Главата на Джеф се извърна рязко към Грейндж, който го гледаше над облегалката на седалката си.

— Парите на Емъри — поясни детективът, сякаш Джеф не знаеше за чии пари говори.

— Съпругата ви е паралия — обади се Найт. — Фамилно богатство. Би могла да напусне и никога да не се налага да увещава някое хлапе да каже „а-а-а“. — Той се разсмя. — Ако аз бях толкова богат, за нищо на света не бих се трепал толкова.

— Това е обидно — сопна се Джеф.

Найт го погледна в огледалото.

— Съжалявам, Джеф, не исках...

— Емъри би се обидила силно от подобни забележки. Тя работи усилено заради наследството си.

— Така ли?

— Никога не споменава богатството си, още по-малко да парадирва с него. Всъщност, тя едва ли не се оправдава заради него.

Грейндж каза:

— Което обяснява защо раздава толкова много от него.

— Тя е обещала двеста хиляди за предстоящ маратон. — Найт адресира информацията към партньора си, но Джеф осъзна, че по-възрастният мъж го е казал заради него. — Може да отнеме известно време — продължи той, — но предполагам, че ако се посвети сериозно на това, може накрая да раздаде *всичките* си пари.

— И да не остане нищо за наследника ѝ. — Грейндж се извърна отново към Джеф. — Който в случая сте вие, нали?

Той отвърна на самодоволния офицер със студен поглед.

— Сигурен съм, че вече знаете отговора на този въпрос.

— Е, Джеф, трябва да проверим тези неща. Рутинно е, когато единият съпруг изчезне.

Колкото по-дружески ставаше тонът на Найт, толкова по-малко го харесваше и му вярваше Джеф. Тези двамата не осъзнаваха ли, че е достатъчно умен, за да разбира кога го разиграват? Той каза:

— Щом сте проучвали финансите на Емъри, би трябвало да знаете, че аз не управлявам портфолиото ѝ. Всъщност, всичките ѝ инвестиции са в друга фирма.

— Да, шефът ти ми каза.

Той изгледа свирепо Найт в огледалото.

— Моля?

— Накарал си компанията, в която работиш, да повярва, че след като се ожените Емъри ще прехвърли всичките си финансови дела към вашата фирма. Но тя не го е направила. Във всеки случай така ми каза шефът ти.

— Казал е на вас?

Найт кимна:

— Когато му се обадох вчера и го попитах кой държи юздите на състоянието на Емъри.

Джеф имаше чувството, че нещо го блъсва, когато научи, че вчера, докато е търкал подметки нагоре-надолу по коридора на енския полицейски участък, е бил проучван и са говорили за него с фирмата му.

Което означаваше, че колегите му знаеха, че не болест му е попречила да отиде в офиса. Трябва да знаеха и характера на „семейните причини“, още преди да са чули за изчезването на Емъри по новините тази сутрин. Тези дръвници го бяха изкарвали лъжец пред главния партньор във фирмата и това го накара да побеснее.

— Вие не управлявате парите ѝ — казваше в момента Грейндж, — но ще ги вземете, ако тя умре преди вас, прав ли съм?

— Ако ме бяхте попитали, щях да ви кажа — отвърна Джеф, едва сдържайки яростта си. — Не беше нужно да звъните във фирмата и да безпокоите колегите ми с въпроси, които нямат нищо общо с изчезването на Емъри.

— Трябваше да покрием всички ъгли — каза Грейндж.

— Като заговорихме за това — обади се Найт, — какво е името на онова лекарство, което Емъри трябваше да одобри?

— Откъде знаете за това?

— На компютъра й има много имейли по темата. Разменяни между теб, фармацевтичната компания, съпругата ти. От повече от година. За какво е било това?

— След като явно вече знаете, защо не ми кажете?

— Ще е по-лесно, ако просто ни го преразкажеш накратко — каза Найт. — И без това нямаме какво друго да правим, докато пътуваме.

Джеф си помисли, че може би е подценявал тези двамата. С усилие на волята той се опита да се успокои и когато заговори, направи така, че да прозвучи отегчен.

— Компанията беше преодоляла всички стъпки с Агенцията за храните и лекарствата — а те са много — и бяхме получили одобрение да проведем изпитания върху пациенти.

— За какво беше лекарството?

— Да помогне за предотвратяване на затлъстяване у децата, които са генетично предразположени към това. Емъри бе поканена да е един от участващите лекари.

Грейндж каза:

— Но когато изпитанията са минали, тя не е подписала одобрение.

— Според нея страничните ефекти не си заслужаваха ползите от лекарството.

— С други думи, повече вреди, отколкото помага.

— Тези други думи са ваши, детектив — сопна се Джеф. — Не на Емъри.

— Окуражавал си клиенти да инвестират големи суми в това лекарство — обади се Найт.

— Не — отвърна Джеф, наблягайки върху думата. — Окуражавах клиенти да инвестират в компания, която е водещото острие на фармацевтични постижения, насочени към текущи медицински проблеми, като детската пълнота, която засяга милиони хора по земята, не само здравословно, а по всякакъв друг начин. Културно, социално, финансово и т.н.

Найт се подсмихна.

— Спри рекламното клипче, Джеф. Комисията по ценни книжа не ни чува. Преведено на човешки език: вдигнат палец от страна на

съпругата ти би помогнало на твоите клиенти, а с това и на теб, да направите едни мно-о-ого големи пари.

— Емъри все още не е вдигнала палец нито нагоре, нито надолу. Не го е направила единствено заради предстоящо изследване.

Найт и партньорът му размениха погледи, които подсказваха, че изследването на този въпрос също е предстоящо. Джеф отмести очи невъзмутимо.

— Да, между другото — каза Найт, — ще имаш ли нещо против да изпратим няколко момчета до мотела да надникнат в колата ти?

— В колата ми? За какво, по дяволите? Имате ли съдебна заповед?

— Трябва ли?

— Не. Претърсвайте каквото искате. До дъно. През това време можете да претърсите и къщата ми. Изпратете кучета за търсене на труп. Не забравяйте да проверите и боровата гора в края на имота ни. Тя е отлично място за гроб.

Найт погледна към Грейндж.

— Казах ти, че ще се разстрои.

— Не съм разстроен!

Но дори за собствените си уши Джеф прозвуча разстроено. Вместо да им направи удоволствието да го гледат ядосан, той обърна глава и се взря през прозореца. През следващия половин час докато пътуваха, размениха само няколко думи.

С покачването на височината и завоите на пътя на Джеф му прилоша още повече. Стръмните наклони, край които нямаше мантинели, увеличаваха още повече притесненията му. Искаше му се да бе отказал да пътува с тях. Денят беше започнал зле.

Не беше спал добре, беше станал още преди алармата и бе включил телевизора. Както и очакваше, всички канали в Атланта се занимаваха с изчезването на Емъри. Само минути след началото на предаването, телефонът му започна да звъни. Познати — някои от които едва си спомняше — настояваха да научат повече. Той отговори само на няколко от обажданията, оставяйки повечето на гласовата си поща.

Докато чакаше Найт да мине да го вземе, размишляваше над всичко, което беше казал, и се опитваше да не отдава прекалено голямо значение на явното недоверие на детективите. По собственото

признание на Найт проверяването на съпруга под лупа беше нещо рутинно. Ако позволеше на намеците му да го стреснат, щяха да го помислят за виновен.

Но след целия този разговор за парите на Емъри, а сега и претърсване на колата му, той вече преосмисляше решението си да не взема адвокат, както Алис бе предложила.

Тя се бе обадила тази сутрин въпреки предупреждението му да не го прави. Разговорът им беше кратък, но ѝ беше ядосан, че не го е послушала, и още по-ядосан на себе си, че е отговорил, когато е видял нейния номер на дисплея си.

Беше ядосан и на двамата второразредни детективи, които явно си мислеха, че той е прекалено тъп, за да прозре абсурдната игричка в стил „Закон и ред“, която разиграваха с него.

А най-вече се ядосваше на Емъри. Тя беше виновна, че го бе накарала да страда по такъв начин.

* * *

— Знаеш ли какво не мога да схвана? — Норман, който ядеше купа зърнена закуска на масата, наклони стола си на задните му крака. — Това, което не мога да схвана, е защо толкова се стискаш за името си. Предполагам, че ще трябва да ти викам „съсед“.

— Майка ти ме нарича пазач на д-р Смит. Пазач, съсед, каквото и да е, нямам нищо против. — Той беше приел предложението на Полин за чаша кафе, защото загря водата до точката на кипене и сам изми чашата за себе си. Той духна кафето и отпи от него под замисления поглед на Норман. — Не се напругай да мислиш толкова за това, Норман. Може да си изкълчиш нещо.

Норман с добродушна усмивка вдигна купата и си гребна.

— Това, което си мисля, е, че бягаш от закона.

— Това ли си мислиш?

— Аз също — обади се Уил, който му хвърли поглед от мястото си на дивана.

— На нас можеш да кажеш — произнесе Норман с ласкателен тон. — Ние самите сме се сблъскали със закона.

— Така ли?

— Няма да повярваш какви номера сме правили.

— Млъквай, Норман — обади се Уил.

Но Норман беше в добро настроение.

— Лежах три месеца в града, задето съм задигнал портмонето на една бабичка от пазарската ѝ количка в бакалския магазин.

Той не реагира.

— Един друг път откраднахме регенерирани гуми от един тип, който държи склад за отпадъци. После — кълна се в Бог, ако лъжа — му ги продадохме обратно седмица по-късно за двайсет кинта. Старият глупак така и не разбра, че е бил ограбен.

Той си пое дълбоко дъх, сякаш беше напълно безразличен.

— Уил пък се сби с един тип заради игра на покер. Нападнахме го хубавичката. Трябваше четирима души да ни издърпат от него. Но онзи още съжалява, че е нарекъл малкия ми брат измамник. Нали, Уил?

— Но ние още не сме свършили с него — изсумтя Уил.

— Така ли? — попита той и вдигна едната си вежда, чувствайки, че е време да покаже някакъв интерес към геройствата им. — Какво сте планирали за него?

— Не е твоя работа.

— Не бъди толкова докачлив, Уил — сряза го брат му. — Той просто води дружелюбен разговор, не помниш ли? — После, обръщайки се обратно към него, каза: — Отвърни ни със същото. Хайде. Да не си очистил някого?

— Зърнената ти закуска ще се вкисне.

Откъм дивана Уил каза:

— По дяволите, Норман, той не се кани да ти признава нищо. Освен това кълна се, че няма нищо за признаване. Не е и наполовина толкова як, на колкото се прави.

— Може би си прав. — Но Норман продължаваше да го гледа несигурно, когато вдигна купата със закуска и натъпка устата си.

Взирайки се в кафето си, той попита:

— Ами вие?

Норман спря да дъвче.

— К'во?

Той вдигна глава и премести очи от единия върху другия брат.

— Някой от вас убивал ли е някого?

Норман сви рамене.

— Не се е налагало.

— Все още — добави Уил.

— Не бих бил толкова нетърпелив, ако бях на ваше място.

— Със сигурност. — Норман се изкиска. — Виждаш ли, Уил?

Казах ти.

— Той само се прави на велик.

Норман го изгледа отгоре до долу и каза:

— Познавам много хора, които е нужно да бъдат убити.

— Аз също.

— Но не го препоръчваш. Защо?

— Убийството не е нещо, с което да се хвалиш, както ти каза по повод щата Вирджиния. — Беше пуснал стръвта. С привидно безразличие отиде до кухнята и си наля още кафе. — Така и не ми каза що за работа сте работили там.

— Работехме в една товараческа фирма с тирове.

— Вие ли шофирахте?

— Не. — Норман избърса млякото от устните си с опакото на ръката. — Работехме в склада.

— Гадна работа — допълни Уил. Беше изключил звука на телевизора и прехвърляше с дистанционното един след друг каналите. Накрая намери „Островът на Гилиган“^[1] и остана да гледа. Пушката още стоеше подпряна на облегалката на дивана с дулото нагоре, близо до главата на Уил.

Норман вдигна една люспа от закуската си, паднала на ризата му.

— Онази фирма, в която работехме, обаче, направи история.

С бавно, премерено движение той върна каната с кафе на горещия котлон.

— Как така?

— Беше в Уестбъро. Чувал ли си за това? За стрелбата там? Един ядосан тип влиза, взривява всичко и убива сума ти народ.

Той се обърна и кимна на Норман.

— Чух за това.

— Е, нас ни уволниха не повече от седмица преди да се случи.

Изпуснахме данданията.

— Мен да питаш, всичките мъже на онзи остров бяха кучки — изсмя се Уил без връзка с разговора, явно подразнен от филма. — Щях

да пипна готината Джинджър веднага щом стигна на сушата. — Той смени канала.

Норман изсърба млякото направо от купата.

— Ако бях на мястото на онзи Гириган, задникът на Мери Ан нямаше да има никакъв шанс.

Уил издюдюка от другия край на стаята:

— Винаги си предпочитал задната врата, нали?

— Леле, с какъв кеф бих влязъл през задната врата на д-р Смит, а-а-а...

Двамата братя го изгледаха като се подхилкваха, чакайки да видят как ще реагира. Но вместо да се вбеси, той ги игнорира и погледна през мръсния прозорец над кухненската мивка, сякаш проверяваше времето. После, носейки кафето със себе си, той се насочи към спалнята.

— Абе какво става там? — попита Норман като кимна към вратата, която бе останала затворена през нощта.

— Трябваше да се погрижат за сестра ти.

— Знаем това — промърмори Уил. — Само че защо продължи толкова дълго?

— Изчерпа ли ви се гостоприемството?

— Страхувам се, че никога не си бил канен.

— Скоро ще си тръгнем — каза той. — Ей, Норман?

— А?

— По-добре си гледай стола.

— Ъ?

Той изби задните крака на стола. Норман полетя назад, падна тежко и разплиска върху разяреното си лице остатък от мляко в купата си.

Уил, реагирайки прекалено бързо, за да мисли за пушката, се изтърколи от дивана и долетя за миг.

Той пусна чашата си с кафе, за да цапардоса брадата на Уил изотдолу, което го накара да залитне. След това, като се движеше бързо, той грабна пушката, вдигна я нагоре и я насочи към братята, карайки ги да замръзнат по местата, на които бяха.

Емъри отвори вратата на спалнята.

— Какво става?

Без да изпуска от очи братята, които все още бяха готови да нападнат, той се изтегли заднишком към отворената врата, в рамката на която стоеше Емъри.

— Мислите ли, че няма проблем да оставите Лиза?

— Да, мисля, че ще се оправи.

— Добре.

— Адски съм сигурен, че ще те убия — изсъска Уил през стиснати зъби.

— Не днес, днес няма да го направиш.

Той взе пистолета от колана на панталона си и го подаде на Емъри.

— Ако някой от тях шавне, не губете време за мислене. Дръпнете спусъка. Разбрахте ли?

* * *

Смаяна, тя кимна. Той влезе покрай нея в спалнята.

Норман и Уил стояха и я гледаха, задъхани от възмущение, напомняха ѝ на разярени бикове. Норман каза:

— Кой е този кучи син?

— Не знам.

— Глупости — каза Уил. — Вие двамата сте комбина. Разпореждате се тук като че къщата е ваша. Какво правите?

— Единственото, което направих, е, че дойдох да се погрижа за сестра ти.

— Тя и без теб щеше да се оправи.

— Възможно е, но съм доволна, че можах да помогна.

Норман попита:

— Наистина ли си доктор?

— Да.

— Ами, аз мисля, че лъжеш — обади се Уил, вдигайки заядливо брадичка, на която се беше образувал вече голям оток. — Каква му е историята на онзи?

Предметът на разговор застана зад нея, склучи лявата си ръка около бицепса ѝ и я избута напред.

— Не изпускайте този пистолет. — Емъри държеше ръцете си протегнати напред, когато той я изтласка през дневната и после навън.
— Влезте в пикапа.

Преди да отпусне ръката си, той леко я побутна и тя тръгна по стъпалата надолу. Чу Уил да казва:

— Онзи краде пушката ни!

Под дървото кучето се изправи и размаха опашка. Явно беше започнало да възприема и нея като приятел. Когато стигна до пикапа, тя отвори пасажерската врата и се обърна назад. Той още беше на верандата, гледаше я и охраняваше вратата с пушката.

— Защо не идвате? — попита тя. — Какво ще правите?

— Влезте в пикапа и не излизайте.

Тя се поколеба.

Той произнесе натъртено:

— Влезте и затворете вратата!

Тя се подчини. Той изчака, за да се увери, че тя ще остане вътре, след това се обърна и изчезна през входната врата. Няколко секунди по-късно се чу изстрел, който прозвуча като експлозия в утринния въздух.

След малко бе последван от втори.

[1] Ситуационна комедия от 60-те г., добила изключителна популярност. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Емъри отвори вратата, скочи от пикапа и хукна към къщата, сблъсквайки се с намръщения си защитник, който слизаше по стъпалата.

— По дяволите, казах ви да стоите в колата. — Той я обърна и я избута в обратната посока.

— Застреляли сте ги!

— Не, не съм.

Не ги беше застрелял.

Защото тя чу циничните тиради на Флойд, когато излетяха от вратата. Яростта правеше Уил непохватен, докато се опитваше да зареди пушката. Норман, по чорапи, се хлъзна на едно от стъпалата.

Емъри бе повдигната не прекалено внимателно в кабината на пикапа, след което собственикът му заобиколи, влезе и запали мотора; движенията му бяха ефикасни и овладени, сякаш не го гонеха двама кръвожадни мъже.

Той даде газ толкова силно, че гумите се завъртяха, преди да дръпнат напред. Излязоха с голяма скорост от алеята, оставяйки двамата Флойд да размахват юмруци и да крещят заплахи.

Емъри не можеше да повярва. Пътуваха мълчаливо през краткото време, което им отне да стигнат до неговата хижа. Той излезе и отвори портата, след това паркира пикапа на обичайното му място. После изскочи от кабината, отиде до дръвника и измъкна острието на брадвата от силно набраздената повърхност.

Тя го проследи с очи как прекосява двора, минава през портата и се връща с брадвата до пикапа на братята, все така забит в бора. Обиколи всичките четири гуми, като методично ги разрязваше.

След това се върна до портата и заключи катинара, дръпвайки го рязко, за да провери, че е надежден. След като върна брадвата на дръвника, се върна до колата си и надникна вътре. Тя инстинктивно се сви, което го накара да се намръщи.

— Върнете ми пистолета.

Беше забравила, че е още в нея. Дясната ѝ ръка го стискаше в студена, мъртва хватка.

— Ще застреляте ли някого?

— Не и преди закуска.

Този път, след като се пресегна, тя му го даде. Той го върна на колана си, обърна се и тръгна към хижата.

Емъри излезе от пикапа и погледна към портата, разсъждавайки над това дали може да прескочи оградата и да избяга. Беше я излъгал, че няма съседи. Освен Флойд, сигурно имаше и други.

Но пътят беше стръмен, с толкова много зигзаги. Пресичаше се с други селски пътища, също толкова плашещи. Десният ѝ крак пулсираше от това, че е стояла до леглото на Лиза през по-голямата част от нощта. Главата ѝ беше замаяна от липсата на сън. Температурата трябва да беше доста под нулата. Кое то вероятно не би било проблем, защото той можеше да я залови преди да е изминала и петдесет ярда.

Осъзнавайки безразсъдството и безсмислеността на всеки опит да избяга, тя го последва вътре.

Той се наведе пред камината и избута студената пепел настрана. Подреди разпалки и когато пламнаха, добави цепеници.

— Ще мине малко време, преди да се стопли. Дотогава по-добре не събличайте палтото.

Неговото палто. Беше го свалила, докато помагаше на Лиза, но го облече малко преди да тръгнат. Внезапно го усети тежко и неудобно, но беше доволна за топлината и чувството на защита, които ѝ даваше.

Той върна преградата пред камината и се обърна да я погледне.

— Още ли сте гладна?

— Гладна? — Тя го погледна смаяно. — Изобщо не мога да ви разбера. Извършвате кражба, за да помогнете на млада жена, която дори не познавате. Проявявате достатъчно дружелюбност, за да превърнете едно зло куче в приятел. А след това стреляте с пушка по двама мъже, без да сте провокиран.

— Не беше непровокирано.

— Когато тръгнахме, вие определено имахте надмощие. Изобщо не беше нужно да влизате отново.

— Да, направих го.

— Защо?

— Заради вас.
— Заради мен?
— Подхвърляха цинизми по ваш адрес.
— Трябваше да не им обръщате внимание.
— Не исках.
— Какво очаквахте? Изисканост? Те са невежи и подли, и...
— Те са боклуци, това са те.
— Добре де, прости хора са. Но това причина ли е да стреляте по тях?
— Не съм стрелял по тях. Ако го бях направил, щяха да са мъртви.
— Тогава защо изобщо стреляхте?
Тя се опита да го погледне, но за нейно смайване, той се извърна.
— Искате ли първо вие да използвате душа, или аз да вляза?
Бясна, че той проявява такова безразличие към гневния ѝ изблик, тя тръгна след него и го хвана за ръкава, обръщайки го.
— Отговорете ми, по дяволите!
— Какво?
— Кажете ми защо стреляхте? И не се оправдавайте, че е било самозащита.
— Не съм се канил да се оправдавам.
— Тогава защо трябваше да го направите? Само за да отбележите точка?
Той остана мълчалив.
— Кажете ми!
— *Застрелях телевизора*
Слисана както от вика му, така и от обяснението, тя отстъпи назад, обзета от неистов пристъп на смях.
— Телевизорът ли? Защо?
Той издърпа ръкава си.
— За да не видят вашата снимка там.

* * *

До момента, в който той излезе от банята, прясно изкъпан и облечен в чисти дрехи, тя беше приготвила и сервирала бъркани яйца и

бекон. Все пак беше сутрин. Повечето хора закусваха по това време на деня. Закуската май беше единственото обикновено нещо в тази иначе странна огледална вселена, в която сега тя живееше.

Сякаш не беше хвърлил бомба преди да отиде в банята, той й благодари за чинията с храна, сложена на масата пред него. Когато взе да нагъва с апетит, тя му посочи друга чиния, пълна с препечени филийки.

— Тостерът сега работи по-добре.

— Хубаво. Ремонтът ми спести купуването на нов.

Обикновените дейности като препичане на хляб и слагането на пакетче масло в чиния й бяха дали чувство на самозаблуда, че контролира положението си. Тя знаеше, че е забелязал чинията, когато си отрязва бучка масло и го размаза върху хляба. Той го потвърди с поглед към нея, но не коментира.

По средата на храненето той я попита дали иска още кафе.

— Щом предлагате, да.

Той се върна до масата, допълни чашите им, след това седна, възсядайки стола откъм седалката по начина, по който го прави един мъж. Всеки нормален мъж. Мъж, който не разстрелва телевизора на бедните си съседи на разсъмване.

Неспособна да съдържа повече въпроса си, тя избъбри:

— Показвали са моя снимка по телевизията?

— Видях я, докато излизахте. Затова трябваше да се върна вътре и да се погрижа за това.

— Казваха ли...

— Не знам какво са казвали. Звукът беше изключен — той отпи от кафето, като я гледаше през надигащата се пара от чашата. — Но с големи жълти букви в долната част на екрана имаше обява за награда. Двайсет и пет хиляди долара.

— Кой е обявил наградата? Джеф?

Той сви рамене.

— Не знам. Но не можех да позволя на братята Флойд да я видят. Един Господ знае какво биха направили, за да я получат.

— Защо не ми обясните това веднага? Защо ме оставихте да мисля по начина, по който мислех?

Той се облегна назад в стола си.

— Исках да науча какво наистина мислите за мен. Сега знам. Имате много ниско мнение.

— Не е вярно.

Той издаде презрителен звук.

— Добре, бихте ли ме обвинили? Полин, която ви видя за първи път снощи, реши, че сте беглец.

— Казала ви го е?

— Лиза ми каза.

— Значи такава е общото им мнение. Норман се перчесе как е нарушавал закона и ме подтикваше да му призная историята си в замяна.

— Вие какво им казахте?

Той не отговори.

— Нищо — каза тя, предполагайки, че е познала.

— Лиза каза ли ви нещо друго? — попита той.

Тя преразказа разговора им за него. Той не коментира мнението на момичето, че той е беглец, изоставил съпругата си, нито пък каза нещо в отговор на квалификацията ѝ, която го определяше като мъж, който не очаква сексуална услуга в замяна на любезността си.

— Тя ви уважава много — каза Емъри. — Но си оставате загадка за нея. Попита ме какво мисля за вас.

Той чакаше неподвижен и с безизразно лице.

— Ще ви кажа какво отвърнах на Лиза. Че не знам.

Той продължи да я гледа още известно време, след това стана и занесе празната си чиния в мивката. Работеха един до друг, за да изчистят кухнята. Беше ѝ забавно, че предвид събитията от последните дванайсет часа, сцената, която сега разиграваха, беше толкова обикновена. Можеха да минат за семейна двойка, където и да е, заета със сутрешната си рутина.

Само дето установените двойки знаеха какво да очакват един от друг. Можеше да има от време на време по някоя изненада, но обикновено единият не слисваше другия с необикновени актове на любезност, последвани от изблици на насилие.

А и установените двойки обикновено не се целуваха с безсрамния еротизъм, с който той я беше целунал последната вечер. Не и освен ако партньорите не бяха кожа до кожа и целувката не беше прелюдия към правенето на любов.

Когато и последната чиния беше махната, тя каза:

— Ще възразите ли, ако взема друга ваша риза...

— Заповядайте, вземете си.

По пътя към банята тя взе една риза и чифт чорапи от чекмеджето на скрина. Дрехите ѝ за бягане миришеха на къщата на Флойд. Беше облекчение да ги свали. Сложи ги в мивката да киснат, докато се изкъпе и измие косата си. Цицините едва се напипваха, само леко болезнените места подсказваха къде са били раните.

Беше ѝ казал, че няма да е необходимо да се шият, за да се затворят, и сега тя се запита откъде той би могъл да го знае. Може би го беше планирал именно по този начин. Може би я беше ударил достатъчно силно, за да я събори в безсъзнание, но не чак толкова силно, че да причини рана, която да изисква шевове.

Тя се запита къде ли е скрил камъка.

Изпра дрехите си и ги взе със себе си в главната стая. Както преди, премести един от столовете за хранене близо до огнището и ги простря на напречните летвички на облегалката. След това седна и започна да прокарва пръсти през влажната си коса, докато почти не изсъхна.

— Трябва да я изсуша напълно — каза тя. — Но вече не мога да държа главата си изправена.

Той си отбеляза страницата в книгата, която четеше, и я остави на масата.

— И аз се чувствам като пребит. — Той стана от фотьойла и отиде до прозорците, за да дръпне завесите. Вътре стана по-тъмно, единственият източник на светлина бяха лампата на масата и светлината от огъня.

— Откъде знаете, че Флойд няма да дойдат тук да търсят отмъщение?

— Ако са се канели да нападат днес, досега да са дошли.

— Без кола са.

— Не това ги задържа. Под цялото им перчене се крият едни страхливци.

— Откъде знаете?

— Познавам този тип хора.

— Вие ги познавате. Отнякъде. От нещо. — Тя изчака няколко секунди, след това го подтикна за отговор: — Нали?

— Идете да спите, док.

Прекалено изтощена, за да се впуска в спор с каменна стена, тя си легна и се зави. Той се върна във фотьойла, изключи лампата и се зави с одеяло. Минутите бавно се нижеха. При цялата тази умора тя не можеше да се отпусне. Всеки мускул в тялото ѝ си оставаше скован, в главата ѝ беше пълна бъркотия, в душата ѝ се бореха противоположни емоции.

Знаеше, че и той не спи. Ако отвореше очи, не се съмняваше, че ще види неговите да се взират в нея: винаги бдителни, пронизващи в своята напрегнатост, забележително спокойни, с изключение на трепкащите отражения на светлината от огъня.

Ако не беше пръснал телевизора им, Флойд можеха да забележат бюлетина, да звъннат в полицията, да съобщят за местонахождението ѝ и да си приберат наградата. Досега тя щеше да е сред познатата обстановка, да се е събрала с Джеф и да продължи обичайния си живот.

Вместо това се беше свила в леглото на този безименен мъж, който последователно я озадачаваше, възбуждаше и ужасяваше.

Независимо от намерението си да държи очите си затворени, те се отвориха сами. Както очакваше, той гледаше право в нея.

— Преди да тръгнем, се върнахте в спалнята.

— Искях да говоря насаме с Лиза.

— За какво? — Когато той не каза нищо, тя се изправи на лакти, така че да го вижда по-добре. — За какво?

Мина доста време, преди да ѝ отговори.

— Попитах я кой от братята ѝ е баща на бебето. Тя ми отговори, че би могъл да е всеки от тях.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В Сиатъл валеше много. Нещо, което адски бе подценил.

Полетът на специален агент Джак Конъл от Ла Гуардия беше закъснял с няколко часа заради суграшицата, снега и бурния вятър. Той почти предпочиташе онази зимна смесица пред това време. Опитът му дотук — а той току-що беше тръгнал с взетата под наем кола от паркинга — го караше да вярва, че целият проклет тихоокеански северозапад е под вода.

Шофирайки от летището до града, той държеше с едно око обляната от дъжд автострада, докато се опитваше да намери бутона за размразяване върху непознатото табло. Като по чудо, без да убие себе си или друг шофьор, успя да прекоси града и да стигне до пристанището на ферибота.

Пейзажът, на който би могъл да се наслаждава в един слънчев ден, беше скрит от пороен дъжд и гъста мъгла. Градът бе погълнат от него в рамките на минути след потеглянето на ферибота, а онова, което лежеше напред, беше по-скоро великото непознато, което Атлантическият океан е представлявал за моряците от петнайсети век.

Той никога не се бе интересувал особено от кораби. Още по-малко пък от пъхтящи през мъглата кораби. Мина час и половина, преди да обявят неговото пристанище, и той с облекчение стъпи на твърда земя. Или онова, което щеше да е твърда земя, ако не беше подгизнало от вода.

Регистрира се в хотела и без да губи време да се настанява в стаята си и да разопакова куфара, отново излезе в противното време. Използвайки джипиеса на колата, се насочи право към резиденцията на Грейс Кент.

Къщата беше двуетажна, обшита с бели дъски и сиви капаци на прозорците. Предната врата беше червена и на външната стена отстрани имаше месингова пощенска кутия.

Той се замисли дали да не отиде до вратата да види каква кореспонденция е получила днес. Но дискретността беше по-добрата

част от смелостта и реши да не поема риска. Вместо това отиде до края на пряката, където паркира под увисналите от дъжда клони на един гигантски бор.

Изминаха повече от три часа. Малко преди шест часа в алеята свърна един миниван и влезе в гаража, отворен с дистанционно. Вратата се спусна преди Джак да може да види кой е вътре във вана.

Но няколко минути по-късно, когато входната врата се отвори, той взе камерата си и фокусира обектива върху жената, която излезе, за да прибере пощата.

Грейс Кент беше Ребека Уотсън. Никакво съмнение. Това не беше бебешка крачка по-близо до проучването му. А гигантски скок.

* * *

Сам Найт се протегна назад в стола и подпря ръце върху шкембето си.

— Какво мислиш?

Без да се поколебае и миг, Грейндж отвърна:

— Виновен е, и още как.

Бяха изтощени от дългия ден, преминал в търсене на Емъри Шарбоно. Повечето време беше минало навън, на студа, или в пикапа, опитвайки се да се стоплят, докато слушат Джеф Съри да черни способностите им.

Бяха го оставили в мотела, друг източник на оплакване, и се бяха върнали в офиса, за да преценят днешната липса на напредък, след което да се насочат към къщи и да дремнат, преди да започнат отново на разсъмване.

— Виновен е, добре — каза Найт. — Но да си задник не е криминално престъпление.

— Трябва да прокарат закон за такива като него.

Найт се подсмихна, въпреки че това не беше за смях. Той взе едно ластиче и започна да го разтяга около пръстите си.

— Мислиш, че я е убил и е скрил тялото.

— Мигновен развод. Много по-малко суетня, особено когато е замесено и порядъчно голямо имущество.

— Кое то той би наследил.

— Това би бил задоволителен мотив, но може би не единствения.

— Добре, предавам се.

Грейндж нямаше търпение да се развихри.

— Тя не е предала гърнето си със злато за управление на неговата фирма, когато са се оженили. Нито пък е подписала одобрение за използване на онова лекарство, за което той е убеждавал клиентите си, че е стабилна инвестиция.

— От професионална гледна точка — каза Найт замислено — това са два удара срещу Джеф. Емъри го е накарала да изглежда зле и това може да му е коствало партньорството във фирмата. На личностно ниво е също толкова лошо. Тя го засенчва отвсякъде. Известна е с филантропията си. Всички журналисти пишат за нея, името ѝ непрекъснато се цитира. Нейните пациенти я обичат, а клиентите му обвиняват него, ако икономическите новини не са добри.

— Ревност заради успеха ѝ.

— Освен това обида заради парите. — Грейндж сви рамене. — Изглежда като очевидно заключение.

— Тъкмо очевидната част ме безпокои — каза Найт. — А тук е едва ли не прекалено очевидно. Плюс това нямаме труп, димящо дуло или възможността да я убие. Цялата тази работа ми изглежда прекалено удобна — направо да изприпкаш в Областната прокуратура и да се опитваш да го обвиниш за убийството на съпругата му. Докато не разберем повече, нямаме нищо. А може и никога да не разберем нищо. — Той погледна към голямата карта на стената и въздъхна. — Тя би могла да е навсякъде.

Медиите бяха нарекли издирването на д-р Шарбоно „координирано усилие“, което според мнозина беше погрешно, а за сержант детектив Сам Найт — шега. Координация вече почти не съществуваше, защото всичките правоохранителни институции на три щата бяха въввлечени и всяка имаше свой дневен ред, персонални проблеми, бюджет, с който да се съобразява и всеобща глупост. Имаше много предани и решителни офицери, но техните усилия бяха често подкопавани от останалите — не толкова енергични и предани.

Отделно имаше стотици доброволци, всеки със своя причина да се присъедини към издирването, сред които не на последно място беше двайтсет и петхилядната награда. Найт беше достатъчно изтормозен, за да вярва, че именно това е довело по-голямата част.

Но дори ако готовността на доброволците бе чисто алтруистична, човек трябваше да се притеснява за това кой от тях ще се натъкне на тялото на Емъри Шарбоно в буквалния смисъл, и ще компрометира сцената на престъпление.

Предвид всичко това вероятността от грешка беше огромна и объркванията бяха на практика гарантирани. Междувременно Грейндж беше убеден, че съпругът е именно виновникът, и че останките на Емъри няма да бъдат намерени, докато Джеф не си признае и не им каже къде да търсят. Сам с неудоволствие призна, че партньорът му вероятно беше прав.

— Съботата му е неопределена — каза Грейндж. — Къде е бил през целия ден?

— Чу го. Мотал се около къщата, след това е имал да свърши някаква работа.

— Мотаенето и Джеф Съри някак си не се връзват. Също така, не мога да намеря никой, с когото е бил в контакт — напомни му Грейндж. — Нито един за целия ден. Никой — ни фризьор, ни търговец, който да си спомня за него. След това в неделя също остава невидим до следобед, когато започва да звъни наоколо и да оставя съобщения, питайки дали някой се е чувал с Емъри.

Найт подхвана нишката.

— Превръща се в разтревожен съпруг, но едва след като е изминало много време.

— Разиграва театър. Всичко е шоу.

— Тогава как го е направил? — попита Найт. — Кога?

— Да направя ли предположение?

Найт му направи знак да го изрази гласно.

— Добре, Емъри прави тренировката си в събота, както е решила. Предупреждава Джеф, че ще остане да пренощува. Той идва дотук и се срещат на предварително уговорено място и време. Той я обсипва с ласкателства: „Скъпа, съжалявам. Трябваше да проявя повече разбиране по отношение на тренировките ти за маратона. Да се целунем и да се сдобрим“.

— Като през цялото време чака момента да я удари по някакъв начин.

Грейндж кимна:

— Отървава се от тялото, след това се връща в Атланта. На следващия ден, неделя, започва да звъни за нея, после се връща в Дрейкланд и започва да се прави на обезпокоен в мотела, кафенето и при първото си посещение в този офис. „Съпругата ми не се прибра вкъщи. Някой да ми помогне“.

— Като дори не е казал „моля“ — допълни Найт.

— Ако го беше направил, щяхме веднага да разберем, че всичко е театър.

— Звучи добре, но не разполагаме с никакви доказателства. Криминалистите претърсиха всеки милиметър от колата му.

Джеф беше гледал през цялото време тяхната „просто рутинна“ проверка. Беше се възпротивил, но не толкова гръмогласно, колкото би очаквал Найт, и повечето от възраженията му бяха съсредоточени върху това да не причинят някакви щети на скъпия му кожен интериор. Увериха го, че отделът е задължен да покрие всички евентуални поражения.

След това, сякаш бе негова привилегия да им откаже достъп, той беше казал:

— Хубаво, претърсете я. Това е само губене на време, но аз нямам какво да крия.

И той по всяка вероятност наистина нямаше. Не беше открито нищо уличаващо. Нито кръв, нито влакна или косми, нито химикали, химическа миризма, която да подсказва, че е чистил след себе си, или воня като от мъртво тяло.

Бяха облекчени, че не са намерили нищо, което да индикира, че е причинено каквото и да било телесно увреждане на д-р Шарбоно. В същото време беше разочароващо да си тръгнат с празни ръце. Всичките им въпроси останаха без отговор.

Найт каза:

— Безпокои ли те, че не поиска адвокат или съдебна заповед?

— Очевидно теб те безпокои.

— Така е. За тип като него, хладнокръвен като тиква, човек би помислил, че ще поиска адвокатска защита от самото начало.

— Само че той е достатъчно схватлив, за да знае, че това ще изостри интереса ни към него.

— Може би. Но на мен това ми говори, че е знаел, че няма да намерим нищо в колата му. Така че ако я е убил, я е оставил на сцената

на местопрестъплението. Също така...

Грейндж изпъшка при мисълта, че съществува друг начин за измъкване на Джеф Съри.

— Освен това — продължи Найт — той ни предаде клетъчния си телефон.

— Опъваше се.

— Не много. Единствено изражението му показваше, че не е доволен. Не ни се опъваше чак толкова, колкото бих очаквал от човек, който е убил съпругата си.

— Е, и какво означава това?

— Означава, че или е невинен и само изглежда виновен, или е дяволски умен.

— Мисля, че е последното.

— И аз. Но трябва да го разкрием.

Грейндж почука с химикалката по бюрото.

— Възможно ли е тази Алис да е по-близка приятелка на него, отколкото на Емъри?

Найт опъна ластичето между пръстите си.

— Афера? Джеф?

— Мислиш, че е невъзможно за него?

— Не, просто не мога да си го представя да изпита такава емоция, по-скоро мисля, че кръвта му ще се втвърди.

— При някои мъже втвърдяването не се отнася до плътта.

Найт наклони замислено глава.

— Предполагам. Власт. Контрол.

— Жестокост.

— Аз съм старомоден. Харесвам плътта.

Грейндж се усмихна, после отново стана сериозен.

— През изминалите няколко дни са проведени... — той спря, за да провери бележките си — пет разговора между двамата.

— Тя му е добра приятелка и клиентка.

— Дотолкова, че да си говори с нея късно през нощта? И рано тази сутрин?

— Той обясни тези разговори. Алис е загрижена за Емъри. „Много“, цитирам го.

Грейндж кимна.

— Би била загрижена и в другия случай, обаче.

— Другият случай?

— Ако е приятелка и на двамата, тогава при тези обстоятелства, естествено е да е загрижена и за двамата. Много. Но също така ще е загрижена, ако любовникът ѝ се е отървал от съпругата си — с нейното или без нейното знание — за да разчисти пътя им да са заедно.

Найт обмисли думите му за не повече от десет секунди.

— Утре, докато се грижа за Джеф, ти отиваш в Атланта, разпитваш съседите ѝ, питаш дали е имала някакви посетители в петък и събота, докато Емъри е била извън града.

Грейндж се ухили.

— Обзалагам се на двайсетачка, че няма начин да не са забелязали шикозната кола на Джеф с поръчковото кожено купе.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Док?

Емъри наклони глава надолу към ръката, почиваща на рамото ѝ, и разтърка буза срещу нея.

— Ще се събудите ли?

— Хм?

Тя излезе от съня бавно и отвори очи. Дланта, върху която бе опряла бузата си, принадлежеше на дълга ръка, облечена в плетен пуловер на плетеници. Следваше широко рамо, което блокираше гледката ѝ към тавана.

Той се беше навел над нея. Светлината от огъня придаваше на чертите му релефност, повдигаше скулите му и силната брадичка, акцентирайки на сребристите кичури в косата, но задълбочаваше бръчките около строгите му устни и превръщаше вдлъбнатините на очите му в загадъчни пещери.

Отчаяно ѝ се прииска да я целуне.

Той дръпна ръката си и се отдалечи от леглото. Тя седна. Капаците на прозорците бяха още спуснати, но в ъглите им не се процеждаше дневна светлина. Замаяна и дезориентирана, тя попита:

— Кое време е?

— Шест и половина. Спахте през целия ден.

— Не мога да повярвам, че съм спала толкова дълго.

— Трябваше да си наваксате заради миналата нощ. Не знаех дали да ви будя, или не.

— Радвам се, че го направихте.

— Клинът ви. — Той ѝ го подаде.

Тя отметна завивките, стана и отиде в банята. Когато се върна, той стоеше пред рафтовете с книги, преглеждайки заглавията. Емъри се приближи до камината и провери горнището на спортния си екип и якето.

— Още са мокри — каза тя. — Ще трябва да нося ризата ви още известно време.

Той не отвърна нищо. В мълчанието му имаше мрачна замисленост, която я накара да я запълни.

— Всъщност, съм страшно мръсна. Не съм се къпала от три дни. Косата ми е бъркотия. Ако ме видите в нормалния ми вид, не бихте ме познали.

Без да се обръща, той каза:

— Бих ви познал.

Мрачният му тон и резервираност загатваха за подтекст в простото му твърдение, и когато тя осъзна какво е, я обзе ужасна отпадналост.

— Но това никога няма да се случи, нали? След като се прибера вкъщи, никога повече няма да се видим.

— Не.

Не ѝ помогна. Не каза, че все може да се случи при някакви обстоятелства. Обяви го като нещо предрешено.

Емъри не знаеше какво да каже, а дори и да знаеше, не беше сигурна, че може да говори. Гърлото ѝ беше свито от емоции, каквито не трябваше да чувства. Пред перспективата да се прибере вкъщи би трябвало да изпитва чувство на облекчение и радостно очакване. Вместо това се чувстваше нещастна.

Разбира се, след като си върнеше живота, щеше да преодолее тази глупава и неочаквана тъга. Тя обичаше работата си и пациентите си. Имаше марафон, който очакваше. Хората разчитаха на нея. След като се прибереше, нямаше да има време за губене. Щеше да се гмурне веднага и да навакса за изгубеното време, за времето, което беше прекарала тук.

И скоро тези няколко дни щяха да изглеждат като сън.

Но защо имаше чувството, че се е събудила преди сънят да достигне удовлетворителна развръзка?

Той прекъсна мислите ѝ:

— Ако искате да хапнете нещо, вземете си.

— Не съм гладна.

Явно и той не беше. Кухненският кът беше тъмен. Той измъкна една книга от рафта и отиде с нея до фотьойла.

— Може би не сте толкова убеден в намеренията на братята Флойд, колкото искахте да ме накарате да повярвам? — обади се тя.

Когато вдигна поглед към нея, тя кимна надолу към пистолета, който лежеше на края на масата, така че да може да го вземе, ако му се наложи.

— Не се виждат никакви — каза той. — Но може и да съм сбъркал.

Тя седна на дивана.

— Откъде знаете, че са били братята на Лиза?

Той разсеяно прокара пръсти по заглавието на корицата.

— Не знаех, докато тя не ми каза. Толкова не искаше никой да научи за бебето, въпреки че го беше изгубила. Предполагам, че всяко петнайсетгодишно момиче в такава ситуация ще се страхува да не се разбере. Но тя особено настояваше Полин да не разбере. Междувременно онези двама идиоти пиеха бира и явно се надсмиваха над положението ѝ. Внезапно осъзнах защо. Било е тяхна си вътрешна шега, тайно забавление. Надявах се да греша. Но когато я попитах направо, Лиза се разплака и ми каза.

Емъри обгърна тялото си с ръце.

— Изолиран инцидент ли е било? — попита тя с надежда.

— Не. Продължавало отдавна, каза тя.

— Как е възможно Полин да е била сляпа за такова нещо?

— Тя знае, док. Разбира се, че знае. Не го признава, може би дори пред себе си, но знае. Защо, мислите, е изпратила Лиза да живее у леля си в града?

Емъри подпря лакти на коленете си и обхвана глава.

— Това е отвратително. Човек чете за такива неща, слуша истории по новините, но ми е трудно да повярвам, че такива неща наистина се случват.

Той се засмя безрадостно.

— О, случват се. И по-лоши дори. Вашият приятен, чист свят ви пази от грозната страна на нашето общество.

Тя свали ръцете си.

— Не смейте.

— Какво?

— Да ме обиждате по този начин.

— Не съм...

— Напротив, обидихте ме. — Тя стана. — Какво да направя, като родителите ми са били богати. Не съм се молила да се родя в приятен,

чист свят, както и Лиза не е виновна за обстоятелствата, при които се е родила.

Той остави книгата си настрана и прокара пръсти през косата си.

— Права сте. Прекалих. Извинявам се.

— Не ме покровителствайте сега.

— Не го правя.

— След това ще ме наречете отново „добротворка“.

Той стана от фотьойла.

— Добре, тогава ми обяснете какво е разрешено да кажа, за да не ви ядосам.

Още ядосана, тя попита:

— Какво ще стане с Лиза?

— Надявам се леля ѝ и чичо ѝ отново да я вземат при себе си.

— Не ми звучат като хора с широки сърца. Може би ще е по-добре да отиде в приемно семейство.

— Приемно семейство?

— СЗД може да я настани...

— СЗД?

— Служба за закрила на...

— Знам какво е — прекъсна я той. — Но за да се намесят, Лиза трябва да съобщи за сексуално насилие.

— Разбира се, че ще съобщи!

— Не го е направила до момента.

— Но ще го направи. Тези двама дегенерати трябва да отидат в затвора.

— Да. Но това никога няма се случи. *Трябва*. Но няма да стане.

— За какво говорите?

— Познавам тази мисловна нагласа, док. Стаден манталитет. Бранят се един друг, независимо от всичко. Полин е игнорирала това зло и е отказвала да го приеме до този момент. Ще продължи да прави същото и занапред. Ще се справи, но извън закона и без намесата на правителството.

— Ако нито тя, нито Лиза докладват, ако *вие* не докладвате, тогава ще го сторя аз.

— Ще го причините на Лиза? Ще я накарате да мине през скандала, който ще повлече грубо отъмщение от страна на Норман и Уил към нея и майка ѝ.

— Значи да се обърнем на другата страна и да ги оставим да им се размине заради изнасилването?

Той не каза нищо, но Емъри потръпна от израза, който премина по лицето му.

— Какво ще правите? — Тя погледна към пистолета му. — Не можете да ги убиете.

Той вдигна поглед за миг, след това отиде до камината и започна да разбутва цепениците с ръжена.

— Не е ваш проблем.

— Вие го направихте мой проблем.

— Добре, отсега нататък няма да бъде ваш.

Тя се канеше да изригне отново, когато забеляза овладените действия на силните му ръце. Нямаше нито едно излишно движение, всички бяха обмислени и сигурни. Емъри усети отново онова неуместно стягане в гърлото.

— Връщате ме обратно.

Той не каза нищо, продължи да се взира в жаравата.

Това обясняваше настроението му, след като я беше събудил. Тя преглътна.

— Тази вечер ли? Сега?

— Когато сте готова. Пътищата са достатъчно чисти.

— Тогава да тръгваме още сега. — Гърлото я болеше, докато говореше. — Хората са навън в студа, търсят ме.

— Не тази вечер.

— Какво?

— Влязох в интернет и проверих новините, докато спяхте. Прекратили са издирването до утре на разсъмване.

Тя погледна към лаптопа, който беше забелязала по-рано върху кухненската маса.

— Какво ли си мислят, че ми се е случило? Прочетохте ли нещо за Джеф?

— Прочетох само най-главното, без подробностите. — Той ритна един въглен, който беше паднал извън решетката. — Какво ще му кажете за времето, през което бяхте тук?

— Нямам никаква представа.

Той се обърна, дясната му вежда беше леко вдигната. Изражението вече й беше толкова познато. Той искаше отговор, но не

искаше да го каже направо и да помоли за него.

— Нямам представа какво ще кажа на Джеф. Или на когото и да било. Не си спомням какво е причинило сътресението на мозъка ми, така че не мога да го окачествя нито като инцидент, нито като нападение. Не знам къде сме точно. Какво мога да им кажа за вас, когато не знам нищо? Нито името ви, нито... нито дори защо сте ме пренесли тук.

Той изруга, изпусвайки дъх, когато подпря ръце на полицата над камината и отпусна глава. Остана да се взира в пламъците още известно време, след това добави няколко цепеници към тях и затвори преградата. След това изтупа ръце в дънките си.

Най-сетне се обърна към нея.

— Ами, аз мога да разсея тази последна неяснота. Защо съм ви пренесъл тук. Намерих ви на пътеката. Това, което направих за вас, беше да ви подслоня, да ви нахраня, да ви окажа първа помощ...

— Което бихте направили за всеки непознат в нужда.

— Да, по дяволите — каза той дрезгаво. — Така е, бих завел ранен човек в спешното, бих го свалил там и бих си заминал. Без риск, без замесване, без шанс да се разкрия. Но вие, най-сериозната заплаха... — Погледът му обиколи вътрешността на хижата... — от всички. Вас... исках да ви задържа малко по-дълго. — Вдигна ръката си и я сви в юмрук, сякаш да демонстрира. — Никога няма да оцените риска, който поех, оставяйки ви тук. Сигурно никога няма да разберете усилията ми да стоя далеч от вас. — Тръгна към нея, и когато ги делиа само десетина сантиметра, попита: — Още ли се страхувате от мен?

— Много.

Той направи още една крачка.

— Но не бягате. Как така?

— Защото наистина разбирам тези ваши усилия.

Звукът, който той издаде, беше отчасти стон, отчасти ръмжене.

— Би трябвало да сте достатъчно умна да спрете това сега, док.

Даде ѝ време, но когато тя не помръдна, той протегна ръка и я разпери върху ханша ѝ. Сякаш топлината на дланта му разтопи плата на спортния ѝ клин, когато я притисна към себе си. Той плъзна другата си ръка по врата ѝ, под косата, както беше направил предишната нощ.

— Последен шанс.

Емъри сложи длани на гърдите му и ги прокара нагоре по раменете.

— Хубаво. Предупредих ви. Казах ви, че ако някога сложа ръце на вас още веднъж...

— Ще ги сложите навсякъде по мен.

— Това не е всичко, което казах, че ще направя.

Той покри устните ѝ със своите и отприщи глада, който бе съдържал последната нощ. Нищо не беше отслабнало, нито встъплението на езика му, нито нуждата, с която нейната уста се отвори към него, нито тъмните еротични слова, които ѝ прошепна, когато най-накрая прекъсна целувката и я пусна, но само за да може бързо да разкопчае ризата ѝ.

Разтвори я и я погледна, погледът му изгори всяко местенце, което докосна. Погали стомаха ѝ с опакото на пръстите си, измери стеснението на гърдния ѝ кош, хващайки го между ръцете си, след това обхвана гърдите ѝ в длани. Тя се опря в тях и издаде тихи звуци на желание, когато върховете на пръстите му изследваха заострената форма на гърдите ѝ по целия път до връхчетата, които се втвърдиха под ласките му.

— По дяволите — промърмори той.

Хвана я за ръката и я дръпна към леглото, където дръпна ризата от раменете ѝ, така че да може да я гледа, докато съблича пуловера през главата си и го хвърля настрана. После ръцете му се смъкнаха надолу към дънките и сръчно ги разкопчаха. Очите му не се откъсваха от нейните, той плъзна едната си ръка в деколтето на мекия ѝ клин и се намести така, че това накара дъха ѝ да спре.

— Няма да издържа дълго.

— Не трябва да го правите. — Тя легна на леглото и се дръпна навътре, за да му направи място.

Той се качи на колене, наведе се над нея и свали клина ѝ, после постави сгънатите ѝ крака от двете страни на хълбоците си. Погледна надолу към нея с такъв алчен интерес, че тя се стопли цялата.

Ругаейки от нетърпение, той събу дънките си, после направи това, което беше казал, че ще направи: сложи ръце върху нея. Първо настоятелно върху вътрешната страна на бедрата ѝ, когато ги разтвори, после нежно, когато я докосна там, където бе влажна и болезнена, и

накрая агресивно под ханша ѝ, когато я повдигна нагоре. Проникна в нея наведнъж с решително плъзване.

— Господи, док — простена той, — обещах ви, че няма да боли.

— Не боли.

— Може и да боли.

Извивайки хълбоци, той навлезе още по-дълбоко, после се протегна върху нея и започна да се движи. С цялата си груба, мъжка сила и увереност. Без никакво извинение, доминиращо и с чувство за собственост.

Улови я за китките и вдигна ръцете ѝ над главата. С очи, вперени в нейните, плъзна другата си ръка между телата им и я докосна с такава чувствена точност, че тя се изви нагоре в ръката му, триейки се срещу него в мълчалива молба да натиска, да върти, да прониква. И той го правеше. Отново и отново. Наведе главата си до гърдите ѝ, хвана с уста зърната ѝ и започна да ги гали с език.

Оргазмът ѝ беше разтърсващ.

С глухо ръмжене той се измъкна от нея миг преди да стане късно и затисна тялото ѝ със своето.

Като се извиваха и разтягаха, те изстискаха всеки грам удоволствие, и когато екстазът го връхлетя, ритъмът беше силен и горещ. Тогава двамата сякаш се разтопиха един в друг, изнемощели. Мина дълго време, преди да пусне ръцете ѝ и да се отдръпне от нея.

Когато тя най-после имаше възможността да отвори очи, той лежеше до нея по корем, с буза, опряна върху ръцете, черните му мигли хвърляха дълги сенки върху скулите. По гърба му блестеше пот. Кожата беше гладка, височините и вдлъбнатините на мускулатурата му — красиви. Дънките му се бяха свлекли ниско, в съблазнителната зона, където хлътнатината в гърба му преминаваше в две издути полукълба. Усетил погледа ѝ, той отвори очи. Сякаш чифт светлини огряваха вътрешността на бутилка от синьо стъкло. Вниманието му беше привлечено към спермата върху трикотажната риза, сега безпомощно усукана около тялото ѝ. Очите му се върнаха обратно към нейните. Той попита оправдателно:

— Съжаляваш ли вече?

Вместо да отговори, тя се пресегна и прокара пръсти ниско по гърба му. След това още по-ниско. Тогава пръстите ѝ дръзнаха да се смъкнат под колана му и да се заиграят с неясната цепнатина.

— Ако продължаваш да го правиш, пак ще ти се нахвърля.

С докосване, леко като дъх, тя мина по браздата, докъдето стигаше.

Сумтейки със смесица от неудобство и възбуда, той се обърна по гръб и събу дънките си.

Човешкото тяло съдържаше няколко загадки за нея. Беше виждала стотици, хиляди тела. С всякаква форма и големина. Но бе изпълнена с благоговение пред неговото. И всъщност малко засрамена от неговата безкомпромисна мъжественост — от размера му като цяло, от мъха, покриващ гърдите му, от мълнията, татуирана точно над гънката, където бедрото му се срещаше с корема, изпънат от добре очертани мускули, от члена, стегнат и напрегнат отново от желание за нея.

Той нетърпеливо я освободи от ризата, след това сложи ръка на тила ѝ и я придърпа към себе си. Целуна я дълго и дълбоко, езикът му проникваше отново и отново в устата ѝ. Когато най-сетне прекъсна целувката, я отблъсна достатъчно далеко от себе си, така че да може да я изследва, което направи с дързост, която я разтреперваше и възбуждаше.

Обхвана гърдата ѝ и нежно стисна зърното между пръстите си. Гласът му беше дрезгав, когато каза:

— Няма да избягаш с писъци от мен, нали?

Обхваната от крайна възбуда, тя се усмихна и поклати глава отрицателно.

— Тогава ми създай спомени, док.

— Спомени?

Оставяйки гърдите ѝ пламнали, той прокара ръка по корема ѝ. Съзерцаваше извивките на тялото ѝ, сякаш беше някакво чудо. След това с опакото на пръстите си мина по меките косъмчета.

— Създай ми спомени, за да ги отнеса и да си играя с тях, когато си заминеш.

— Какви спомени?

Въпросът ѝ завърши с изненадано вдишване, когато той мълчаливо се премести и разтвори бедрата ѝ достатъчно, за да намести широките си рамене. Тя почти усети сондирането на горещия му поглед, когато той плъзна ръце под нея и я придърпа по-близо. И

съвсем определено почувства първия набег на езика му и как после устните му се раздвижиха срещу нея, когато прошепна:

— Опасни.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Нещо я събуди и трепкайки с мигли, тя осъзна, че е сама в хижата.

Лежеше увита под юргана, но леглото беше започнало да изстива без топлината на тялото му.

Може би беше излязъл да донесе дърва за огъня.

Но тя знаеше, че се самозалъгва. Нещо повече от празното място до нея я караше да смята, че го няма. Точно както сякаш изпълваше стаята с цялото си присъствие, отсъствието му създаваше вакуум.

Тя се ужаси при мисълта какво подсказваше самотата ѝ.

Но така беше.

Седна и обви ръце около тялото си, за да се стопли. Зърната ѝ се свиха от студа. Бяха разранени. Хиляди други ефекти от правенето на любов, съчетани в обща болезненост по цялото ѝ тяло.

Да се чувства по този начин бе шокиращо и прекрасно, и тя не изпитваше и грам разкаяние. Вместо това се надяваше, че силните болки и пробуждания, това сладко напомняне за техния плам, ще останат с нея още дълго.

Той беше оставил включен радиатора в банята, но на ниска температура. Тя не включи осветлението, не искаше да вижда ясно отражението си в огледалото. Не ѝ пукаше, че е разрошена. Това, което не искаше да види, беше отчаяното си изражение. Едно беше да чувства тъга; но да види свидетелствата в очите си щеше да е още по-лошо.

Изкъпа се бързо. Когато излезе от банята, си взе чиста риза от скрина му, след това отиде до предния прозорец и вдигна завесата. Беше още много рано. Леки облачета се спускаха над далечните върхове като прозрачен шал. Иначе за първи път през деня небето беше ясно и обещаваше да бъде синьо с напредването на деня.

Дворът беше празен. Пикапът не беше на мястото си.

Ръката ѝ се отпусна безсилно до тялото. Муселинената завеса се върна на мястото си.

Тя се обърна. Едва тогава забеляза, че на масата за хранене — където не би могла да пропусне да види — се намира чантичката ѝ. Двете двайсетдоларови банкноти, шофьорската ѝ книжка, кредитна карта и картата ѝ с отбелязания маршрут бяха вътре. Отстрани лежах слънчевите ѝ очила.

Спортният ѝ екип, включително ръкавиците и лентата за коса, бяха грижливо сгънати. Обувките ѝ бяха сложени под масата, една до друга, с подравнени пети и носове, с натъпканите в тях чорапи.

Облеклото даваше да се разбере, че ѝ е време да тръгва.

Имаше чувството, че крайниците ѝ тежат стотици килограми всеки, когато съблече ризата му и я метна върху облегалката на стола. Тя се облече механично и събра принадлежностите си. Когато беше готова, седна на дивана да чака.

Снощи ѝ беше казал: „Когато сте готова“. Явно не е била готова да тръгне, нито пък той е бил готов да я върне. През нощта бяха въздишали и си бяха шепнали нетърпеливите думи на любовници, но не бяха заговорили ни веднъж за живота, към който тя трябваше да се върне, нито за *нещото*, което дори Лиза беше усетила, и което правеше неговата анонимност необходима. И двамата знаеха, че последната нощ си бяха взели почивка.

Но на сутринта...

Очите ѝ се стрелнаха към края на масата. Там подозрително липсваше пистолетът.

Тя скочи.

— О, боже. *Не!*

С три крачки се озова до вратата и я отвори. Студеният въздух спря дъха ѝ, но тя на практика прескочи стъпалата на верандата. Подхлъзна се на едно парче лед на плоския камък, забит в земята, но плъзгането послужи само за импулс. Пресече двора, прехвърли се през портата и затича с пълна сила към къщата на Флойд.

Пътят беше стръмен, но тя тичаше сякаш беше равно, страхувайки се, че ако забави дори малко, ще бъде прекалено късно. И най-голямото ѝ усилие можеше да не е достатъчно. Можеше да не пристигне навреме, за да предотврати...

Ето! Очертанието на ламаринения покрив с неговите гръмоотводи се показва над върховете на дърветата. Вместо да се отпусне, виждайки целта си, тя препусна още по-бързо. Дишаше с все

по-голямо усилие, когато пред погледа ѝ се показва алеята, осеяна с боклуци. След това видя пикапа му. И него самия.

Дъхът ѝ спря, хванат в капан между белите ѝ дробове и гърлото, замръзнал от ужас, и тя не можа дори да му извика, когато той започна да взема стъпалата към верандата по две наведнъж; отвори вратата, почти откъртвайки я от пантите ѝ, и изчезна в къщата.

Секунди по-късно Норман беше изхвърлен отвътре с такава сила, че рамката с опъната на нея мрежа не му попречи да излети с главата напред през верандата и предните стъпала. Той се претърколи и завърши по задник само на няколко стъпки от нея.

След това се опита да се изправи на крака и да се защити от мъжа, който го последва от къщата. Той носеше познатата пушка, но я хвърли настрана и прескочи стъпалата. Отиде до Норман и го удари в лицето с юмрук, който имаше силата на ковашки чук.

Чу се хрущане на кости и хрущяли, когато носът на Норман се размаза върху лицето му. Плътта се втечни. Шурна кръв. Той извика от болка, но получи няколко бързи удара в слабините, преди да падне на земята.

Емъри заглуши вика си с длан.

Малтретираното куче тичаше в кръг около двамата мъже и лаеше неистово.

— Дръж го, проклет пес такъв! — извика Уил, когато излезе с взлом през мрежестата врата само по долни гащи.

Скочи да вземе захвърленото оръжие, но получи един ботуш в чатала, преди да е слязъл по стъпалата. Отпусна се на колене, като виеше и стискаше тестисите си, но не му бе спестен друг ботуш, този път в лицето. Скулата му се размести. Един юмрук в челюстта върна брадичката под ухото му и изтри похотливото му изражение завинаги.

Той падна назад, главата му се приземи на долното стъпало с дрънчащ звук, но не чак толкова силно, че да изгуби съзнание. Той изрева в агония.

Норман не беше свършил. Вече се бе съвзел. Въпреки че кръвта се стичаше в брадата му от бъркотията, която трябваше да е средата на лицето му, той някак си се изправи на крака и замахна силно. Десният му юмрук беше хванат по средата на движението и използван да го завърти.

Приблизил устни на един дъх разстояние от ухото на Норман, той каза:

— Само си мислиш, че сте изпуснали шоуто във Вирджиния.

След това изви ръката на Норман нагоре, между плешките. Емъри чу отвратителния звук, ставата на ябълката изскочи. Викът му премина в протяжен вой, когато получи удар в бърбреците. Когато висящата му ръка бе пусната, той приличаше на парцалена кукла.

— Това е за кучето, кучи сине.

Емъри беше сигурна, че ударът, който той нанесе в ребрата на Норман, е счупил няколко от тях. Победителят беше явно незасегнат, само дете беше леко задъхан. Той се отдалечи от Норман, тръгна към Уил и огледа щетите, намирайки ги задоволителни, защото не го докосна, само каза:

— Ако докоснеш Лиза отново, ще се върна и ще ти откъсна главата.

Вдигна пушката, махна патроните, после я занесе до едно яко дърво и заудря силно с приклада, докато той не се откачи от цевите. Вдигна двете парчета от земята и ги хвърли в каросерията на пикапа си.

Кучето се приближи до него с изплезен език, като размахваше опашка. След като го потупа по главата и го почеса под брадата, животното се върна на мястото си под дървото и се отпусна с въздишка на кучешко задоволство.

Емъри изтича до Норман.

По-точно казано — опита се. Беше стисната за ръката и дръпната, за да спре.

— Не го докосвай.

— Не можем просто да го оставим така.

— Можем, и още как — каза той и я побутна към пикапа.

— Аз не мога. — Тя заби пети в земята.

— Можеш.

Преди да успее да възрази отново, тя забеляза, че Полин, навлякла една проядена от молци жилетка, е излязла на верандата. Той се обърна да види какво е привлякло вниманието ѝ, после заобиколи пикапа откъм страната на шофьора, и взе от кабината една хартиена торба.

Отиде до къщата и се наведе над Уил, за да подаде торбата на Полин.

— Тук има една чаша за кафе, да замените тази, която счупих. Парите ще покрият разходите за нов телевизор.

Смаяна, тя успя да избъбри само:

— Благодаря.

— Как е Лиза тази сутрин?

— Добре. Спи. — Поглеждайки към Уил, който пъшкеше шумно, тя добави: — Или поне спеше.

— Опакувайте нещата й, също така и вашите. Ще се върна да ви взема по-късно.

Объркана още повече, тя се огледа, поглъщайки с очи разрушената си къща, объркания си живот. Когато се осмели да се обърне отново към него, каза:

— Не мога да оставя къщата си.

Той понечи да заговори, след това въздъхна примирено.

— Пригответе Лиза.

Върна се до пикапа и този път, когато отвори пасажерската врата, каза:

— Не спорим за това, док.

Виждайки, че е безсмислено да опитва, тя влезе. Какъв друг избор имаше?

* * *

— Събудих ли те?

Сам Найт се обърна по гръб и допря клетъчния телефон до ухото си.

— Намерихте ли я?

— Не — каза Грейндж, — но любовницата на Джеф призна.

Найт седна и отърси умората си.

— Бързо стана.

— Тръгнах за Атланта рано, пропуснах да разпитам съседите и вместо това позвъних на вратата й на зазоряване. Събудих я и я сварих неподготвена.

— Притисна ли я?

— В началото беше отбранителна и уклончива, но когато се престорих, че знаем повече, отколкото наистина знаем за връзката ѝ с Джеф, тя започна да плаче. Прекърши се, призна за аферата им.

— Хм. — В момента Найт се опитваше да обуе чорапите си, използвайки само едната си ръка, и правеше знаци на съпругата си, че иска кафе, надявайки се тя да схване намека и да го остави сам. — Казва ли откога трае това?

— От шест месеца. От Деня на загиналите във войните. На Емъри са ѝ се обадили за спешен случай, трябвало е да прегледа пациент в болницата, и си е тръгнала от къщата на Алис.

— И в мига, в който се е обърнала с гръб...

— Те са скочили в леглото. Отначало Алис се е страхувала Емъри да не разбере. Никога не била мислила, че това ще се случи. Никога не е възнамерявала да нарани някого. Просто се е случило. Човек не разбира как става.

— Тъй да се каже.

Грейндж беше прекалено напрегнат, за да регистрира двусмислицата. Той продължи да говори:

— Цивреше и не спираше да повтаря типичните дрънканици за вина, които хората дрънкат, когато са се чукали със съпруга на приятелката си.

Найт изпрати въздушна целувка на жена си, която му бе донесла кафето.

— Ами съпругът, нашият скъп Джеф?

— Попитах я дали смята, че той има нещо общо с изчезването на Емъри. Тя направо избухна.

— В смисъл?

— Отхвърли допускането. Категорично. Каза, че това било немислимо. Освен това каза, че той не би могъл да го направи. Твърди, че са били заедно от петък вечерта до неделя следобед.

— Къде?

— В нейната къща. Винаги са се криели там. Тя е негова клиентка, което му дава правдоподобно оправдание, ако някога Емъри ги хване.

— Стоп. Представям си го как ѝ смята данъците гол.

Грейндж се разсмя.

Сам замислено отпи от кафето.

— Тя казва, че са били заедно през целия уикенд, а? Удобно, няма ли да се съгласиш? Възможно е да му осигурява алиби.

— Възможно е, но аз ѝ вярвам, Сам. В онзи момент тя ми правеше кафе. Беше разтърсена и нетърпелива да сътрудничи.

— Окей, значи двамата са топили чаршафите до неделя. До кое време в неделя?

— До малко преди обед. Не много дълго след това той е започнал да звъни.

— Хм. Това не е добре за нас, Бъди. Не пасва на сценария за събота вечер, който измъдрихме снощи. Или Алис ни лъже, че е бил с нея през цялото това време, или — ако ни казва истината — кога в такъв случай той е убил Емъри?

Грейндж се замисли.

— Той признава, че е дошъл тук в неделя. Може би са се срещнали с Емъри някъде по пътя. Уговорили са се за място, където да обсъдят нещата. Където и да е било това място, той е оставил тялото ѝ, после е шофирал дотук и е започнал да се оплаква наляво и надясно колко е нещастен.

— Не става. Не става и за събота. *Защото* — наблегна той — колата на Емъри е била на паркинга в планината, „охранявана“ от двудневен лед и сняг. Хрумна ми посред нощ. Тя не е напускала планината. Не и в тази кола.

— Мамка му.

— Трябваше да закараме Джеф в планината, а досега не сме.

— Мамка му на квадрат. Въпросът е в това, Сам, че според мен той го е направил.

— И аз мисля така — промърмори той.

Двамата потънаха в мисли, след което Грейндж каза:

— Извънбрачната връзка, плюс парите, плюс това, че е негодник ни дават достатъчно причини да го задържим и да си спечелим малко повече време, за да пречупим или него, или Алис, да намерим останките на Емъри, или да се доберем до някакви физически доказателства.

— Очакваш чудо?

— Чудеса се случват.

Найт помисли малко и стигна до решение.

— Къде си в момента?

— В колата си, връщам се. На около час път. Ще те оставя да спиш.

— Благодаря. — Найт погледна ръчния си часовник. — Трябва да минем да вземем Джеф в девет.

— Дотогава отдавна ще съм се върнал.

— В такъв случай нека го вземем половин час по-рано, да го изненадаме и да го ударим с изневярата. Упражнението ти е известно.

— Аз съм лошото ченге?

— Хайде, до после.

* * *

— За бога, Алис, ела на себе си!

— Не мисля, че разбираш последиците, Джеф.

— Разбирам ги отлично. Но не мисля, че трябва да се паникьосваме, само защото...

— Защото детективите са научили някак си за нас, а ти вече си убеден, че те подозират, че си навредил на Емъри? И ти мислиш, че това не е причина за паника?

— Признавам, че е причина за *тревога*, но нека не преувеличаваме. Сега си поеми дълбоко въздух и ми разкажи отново всичко, което Грейндж каза.

Тя го разказа, но повторението не подобри посланието.

— Той цъфна на вратата ми преди да е съмнало, Джеф. Самият час на посещението му говори, че приемат тази... връзката ни... сериозно. Гледат на нея като на показателен фактор за изчезването на Емъри. Извинявай, но това е доста притеснително.

Той не го оспори. Грейндж беше бил целия този път до Атланта, което показваше, че случайните предположения на детективите са започнали да кристализират и да приемат форма. Джеф се страхуваше, че титулуването му като „ужасен съпруг“ може скоро да бъде заменено от „заподозрян“.

Ако това се случеше, камерите на медиите щяха да снимат как униформени служители със сериозни лица го ескортират до офиса на шерифа. Интервютата с него тогава биха станали официални разпити, а в това имаше определена разлика. По време на първите

разследващите бяха почтителни и любезни. Атмосферата беше на деликатност и състрадание.

При разпита беше точно обратното.

Щеше да бъде принуден да наеме адвокат, което беше все едно да се признае за виновен. Щеше да последва масивно мъртво вълнение на недоверие и презрение към него. На нищо, което кажеше, нямаше да се вярва. Щяха да го ругаят както напълно непознати, така и близки. Клиентите му щяха да се усъмнят в неговата почтеност и да занесат банковите си портфейли при друг финансов мениджър.

При мисълта да бъде подложен на такова унижение го изби студена пот. Използвайки единия край на чаршафа, той попи капките, които се стичаха от подмишниците му надолу по ребрата. Но острият мирис на потта му подейства като ароматни соли, връщайки му здравия разум.

Той изпреварваше събитията. Все още никой не го беше обвинил в нищо. Знаеха, че той и Алис са любовници. Е? Изневярата беше грях, не престъпление.

Независимо от това в съзнанието на мнозина това би бил сериозен грях по отношение на Емъри Шарбоно, шампионка на потиснатите, любимка на отхвърлените. Беше крайно време да вземе предпазителни мерки, преди да бъде прострян да съхне върху арената на общественото мнение, където съпругата му вече солидно водеше по точки. Ако изневярата му излезеше наяве, той можеше да бъде публично бичуван. Щяха да продават билети за тоя цирк.

Той каза рязко:

— Не трябваше да ми се обаждаш, Алис. Това беше възможно най-лошото нещо, което можеше да направиш.

— Да не би да предпочиташе да оставя детективите да дойдат и да те арестуват без предупреждение?

С изчерпано търпение той й каза:

— Няма да ме арестуват. Няма абсолютно никакво основание да ме арестуват. Не могат да ме тикнат в затвора, защото съм спал с теб. Което, при тези обстоятелства впрочем, трябва да бъде прекратено. Аз трябва да стана идеален съпруг, такъв, какъвто Емъри заслужава. Ти и аз не трябва да имаме повече никакъв личен контакт.

— Докога?

— Не знам.

— Джеф, моля те. Нека да го обсъдим.

Боже, мразеше, когато тя се разциври. Но още повече се раздражни, когато чу една кола да спира пред вратата на мотелската му стая.

— Не ми звъни повече. — След което прекъсна връзката.

Далеч не толкова убеден, че ще избегне ареста, колкото й бе казал, той бързо отиде до прозореца и надникна през процепа между завесите. Найт и Грейндж излизаха от джипа си и не носеха понички и кафе.

Защо бяха тук половин час по-рано?

Телефонът му завибрира.

— По дяволите!

Найт извика през вратата:

— Джеф? Стана ли? — Той звучеше напълно делово, съвсем не дружески.

Телефонът на Джеф продължаваше да вибрира. Като ругаеше под нос, той отвърна шепнешком:

— Казах ти. *Не ми звъни повече.*

Найт почука по вратата.

— Джеф, отвори. Веднага.

В ухото му прозвуча:

— Джеф?

В ключалката изтрака ключ. *Найт имаше ключ за стаята му?*

По телефона:

— Джеф?

С опряно до вратата рамо, когато тя се отвори, двамата детективи практически се изсипаха в стаята му. Ръката на Грейндж беше на кобура на пистолета му. Двамата се заковаха, когато го видяха да стои там, треперейки, само по бельо.

Той се чувстваше лепкав, не на себе си, и останал без дъх, когато се усмихна и подаде клетъчния си телефон на Грейндж:

— Емъри е.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Той се престори, че е един от доброволците, които търсеха Емъри.

Смеси се с тях, облечен като повечето, в дебели зимни дрехи. Шалът му — онзи, който тя бе срязала — покриваше брадичката му. Беше вдигнал и яката на палтото си, така че да покрива голяма част от лицето му. Шапката му беше смъкната ниско над веждите. Беше си сложил тъмни очила, за да скрие драскотината, която тя бе оставила на скулата му. Вече нарастваше, но още личеше.

Повечето от белезите, които бе оставила по него, ги нямаше. Бяха дълбоко вътре, където раните никога не са повърхностни, а белезите остават вечно.

За градче с големината на Дрейкланд нейното изчезване и откриване беше голямо събитие. Когато чуха, че тя се е върнала, щастливи от успеха, макар още да не бе *намерена*, стотици и дори повече от доброволците се бяха събрали пред местната болница, за да я поздравят с добре дошла.

Сега, когато джипът на шерифския офис спря до входа на спешното, той беше наобиколен от оператори и репортери, повечето от които бяха дошли от Атланта. Зяпачи, които нямаха идея какво става, но бяха привлечени от спектакъла, се бореха с лакти за място и за по-добра гледка.

Униформени офицери се опитваха с ограничен успех да контролират хаоса.

Той стърчеше с глава и рамене над всички в тълпата, но шансът Емъри да го забележи беше малък. Тя нямаше да гледа. Това бе последното място, където би очаквала той да се намира.

Той продължаваше да се пита защо е дошъл. Отговорът продължаваше да му се изплъзва. На половината път към къщи, след като я докара, бе почувствал непреодолим импулс да направи обратен завой и го направи. Човек прави някои неща и никога не разбира *защо*.

И ето го сега тук: причината за нейното отсъствие, свидетел на прибирането ѝ у дома.

Един шкембест мъж в униформа слезе от шофьорската седалка на служебната кола, отвори задната врата и ѝ помогна да излезе. С наметнато върху раменете тежко одеяло, тя изглеждаше малка и объркана. Носеше слънчевите си очила, така че очите ѝ бяха скрити, но устата ѝ не се усмихваше. Обувките ѝ бяха кални от пробяганата миля между неговата хижа и къщата на Флойд.

Не беше предполагал, че тя ще се събуди и ще осъзнае навреме къде е отишъл, за да дойде тук и да го види как ги пребива. Беше я оставил сгушена под юргана в леглото му, розова и топла, упоена от секс. Следващият път, когато я видя, тя стоеше в двора на Флойд задъхана и ужасена.

Братята Флойд бяха причината той да дойде в Северна Каролина. Беше се закълел да им отмъсти. Само не предполагаше, че нещата ще се случат по начина, по който се бяха случили, и в момента, в който се случиха.

Беше отложил предприемането на действия, докато Емъри е под покрива му, за да не увеличава опасността. Но след инцидента с Лиза, след като той и братята се бяха обявили за врагове, не можеше да предвиди какво можеха да направят. Бе усетил, че не може да отлага, че трябва да действа, преди възможността да изчезне.

Само клетва, толкова обвързваща, колкото си беше дал по отношение на Норман и Уил Флойд, би могла да го изтръгне изпод тежестта на ръката, която Емъри бе прехвърлила през корема му.

Не я бе видял докато не изхвърли Норман през входната врата и не излезе подир него. Тя го гледаше с ужас, но той бе дошъл тук с цел, която дори нейното отвращение не би могло да спре.

Стореното бе сторено и сега бе прекалено късно да го върне назад. Не би променил събитията дори да можеше. Не съжаляваше за нищо. Съжаляваше единствено, че го е видяла да го прави.

Това щеше да е последното ѝ впечатление за него. С прясна кръв по ръцете. Незаличимо петно, по-тъмно от душата му.

След като си тръгна от къщата на Флойд, бе спрял в хижата си, колкото да влезе вътре и да вземе принадлежностите на Емъри. Беше сложил малката ѝ чантичка за през кръста в скута ѝ, без нищо повече от мигване от нейна страна вместо благодарност.

По време на дългото пътуване до Дрейкланд тя гледаше право напред, беше стиснала ръце, сигурно се страхуваше, че ако издаде звук, ще раздразни звяра, когото беше видяла да къса веригата си.

В покрайнините на града той отби пикала в отбивката на магистралата и спря.

— На половин миля оттук направо има бензиностанция. Можеш да се обадиш някой да те закара дотам.

Пресегна се през коленете ѝ и отвори жабката, където бе сложил телефона ѝ. По-рано, когато се движеше тихо в хижата си, събирайки нещата ѝ, докато тя спеше, бе помислил да включи телефона ѝ. Беше прекарал нощта с нея, така че можеше да умре, спомняйки си. Щеше да разиграва сцената милион пъти във фантазиите си.

Но недоверието беше станало втора негова природа. Бе решил да задържи телефона ѝ до последната минута.

Подавайки ѝ го, ѝ каза, че е заредил батерията.

— Ще оценя, ако не звънеш, докато не се отдалеча достатъчно.

Тя погледна към телефона, сякаш не осъзнаваше какво, след това вдигна очи към неговите.

— Напълно ме обърка. Не те разбирам.

— Няма начин да успееш. Дори не се опитвай.

— Отишъл си там специално, за да ги пребиеш.

— Да. И мисля, че ме очакваха. Норман спеше във фотьойла, но пушката беше на скута му.

— Можеше да те убие.

— Не реагира достатъчно бързо.

— Каза му нещо. Каза му, че само си мисли, че е пропуснал шоуто във Вирджиния. За какво говореше?

— За нищо, което те засяга.

— Засяга ме! Гледах как двама мъже се пребиват едва ли не до смърт.

— Изпросиха си го.

— Може би заради Лиза, но...

— Остави, док.

— Дай ми *нещо*. — Гласът ѝ секна. — Някакво обяснение.

Сребърната дрънкулка пареше като жив въглен дълбоко в джоба на дънките му. Тя още не беше открила липсата ѝ. Беше прекалено

дребна и безполезна за нея, за да забележи, че я няма, но за него бе съкровище. Частица от нея, сега негова.

Не беше ли честно да ѝ даде нещо в замяна? Но това, за което го молеше... обяснение... не би могъл да ѝ даде.

След дълго мълчание в очите ѝ избиха сълзи.

— *Кой си ти?* — От тона ѝ можеше да заключи, че иска да научи повече от името му.

Беше се обърнал и погледнал през предното стъкло, умиращ да я докосне само още веднъж, да почувства как устата ѝ се отваря мека под неговата. Но ако го направеше, щеше да му е много по-трудно да я остави.

Така че призова вкочанеността, с която се бе въоръжил, за да може да преминава през дните. Когато се пресегна през нея пак, това беше, за да дръпне дръжката на вратата. Отвори я с побутване.

— Чао, док.

Тя продължи да го гледа неразбиращо. Неговото изражение остана безучастно. Най-после тя слезе от пикапа и затвори вратата. Той се отдалечи.

Предполагаше, че е направила каквото я е помолил, и не се е обадила на никого веднага, защото мина цял час, преди да чуе в новините по радиото, че е била открита.

Той бе предприел голям риск с връщането си в града. Тя би могла да даде на властите описание на колата му. Може би дори беше запомнила номера и го бе съобщила.

Но все пак не му се вярваше, не защото тя искаше да го предпази, а по-скоро защото искаше да предпази самата себе си от скандал и неприятности. Колкото повече издадеше за него, толкова повече трябваше да разкрие за себе си и за времето им заедно, а той не смяташе, че тя ще го направи публично достояние.

Сега се питаше само какво точно щеше да каже насаме пред съпруга си.

Към шкембестия офицер, който ѝ помогна да слезе, се присъедини друг, който държеше пушка в джипа. Те застанаха от двете ѝ страни, пазейки я, докато напредваха през тълпата към входа на спешното. Тя беше с наведена глава, извърнала лице от камерите. Дори не погледна в неговата посока.

Ако случайно го видеше, щеше ли да го посочи и да го обвини, че той е човекът, който я е държал като пленница? Или щеше да се престори, че е поредното лице в тълпата, лице, което не познава, което не е целувала, не е придърпвала към гърдите си, между бедрата си, когато свърши?

Никога нямаше да научи, защото тя не се извърна към него, преди да влезе през двойната врата и да изчезне от поглед. Той продължи да се взира в празното пространство, където я бе мярнал за последно, докато тълпата зяпачи започна да се разпръсква, заобикаляйки го, тъй като стоеше като вкопан на едно място.

Новинарските екипи тръгнаха към колите си. След което се чу вик:

— Господин Шарбоно! Господин Шарбоно! — И внезапно той бе заблъскан от репортери и оператори, когато се втурнаха обратно към полицейския джип.

От задната врата слезе съпругът на Емъри, лесно разпознат от него по снимките в интернет. Джеф Съри веднага беше наобиколен от медиите. Той прокара ръка през тънката си руса коса, сякаш се подготвяше да застане пред фотообектив. Беше обут в тъмен панталон, пуловер с поло яка и черно ватирано яке, подходящо повече за луксозен ски курорт, отколкото за провинциално градче в предпланините.

— Съри — каза той в първите от многото микрофони, протегнати към него. — Казвам се Джеф Съри.

— Съпругата ви добре ли е?

— Каза ли ви какво се е случило?

— Къде е била, господин Шарбоно? — попита един, очевидно не разбрал или игнорирал правилната му фамилия.

Джеф вдигна ръка за тишина.

— Честно казано, не знам много повече от вас. Преди малко Емъри ми се обади от една бензиностанция в края на града. По случайност в този момент бях със служители от шерифския офис. Заедно със сержант детективи Найд и Грейндж отидохме веднага на мястото.

Въпросите валяха към него, но този, на който той отговори, беше защо Емъри е докарана в болницата.

— Претърпяла е мозъчно сътресение. Самодиагностицирала се е. Освен това изглежда няма други наранявания, но аз настоях да бъде доведена тук и прегледана, за да сме сигурни за състоянието ѝ.

В отговор на следващия порой въпроси, той каза:

— Предполагам, че представител на шерифския офис ще проведе пресконференция в подходящото време, след като офицерите най-после имат възможност да разговарят с Емъри. А сега бихте ли ме извинили. — И той тръгна през тълпата.

Когато Джеф Съри се приближи до входа на болницата, той мина на десет крачки от високия мъж с нахлупена до очите шапка, който не чувстваше нищо, освен презрение, към онзи в гладкото скиорско яке. Той бързо си състави мнение за съпруга на Емъри. Беше празен, самодоволен негодник, изпълнен с важност. Какво беше видяла в него?

Опитвайки се да намери отговор, той изгледа с присвити очи Джеф от главата до...

Сърцето му се сви, после изстина като камък. В главата му настана пълна бъркотия. *Мътните да ме вземат, мътните да ме вземат, мътните да ме вземат!*

Но остана безмълвен и неподвижен, и позволи Джеф Съри да мине покрай него, неподозиращ за лавината, която е отприщил. Изпълнен с високомерна дързост, съпругът на Емъри влезе в спешното. Стъклената врата се затвори след него. В нея се появи отражението на мъж. Той се видя, със стиснати в юмури ръце, облечени в ръкавици, отпуснати край тялото. С гранитна челюст и войнствена стойка — елен, готов да мушка с рога, гангстер, горящ от желание да предизвиква. Изглеждаше страховит дори в собствените си очи.

И осъзна колко ще се набива на очи, ако продължава да се мотае тук.

Поколеба се още няколко секунди нерешително, после се обърна и се отдалечи от сградата. Превил широките си рамене в палтото, той се сля с една група доброволци, които обсъждаха чудото на оцеляването на Емъри, щастливия изход, който много лесно би могъл да е трагичен, и облекчението, което трябва да е изпитал съпругът ѝ, когато си я е върнал читава и невредима.

Той се откъсна от групата, без дори да бъде забелязан, и извървя няколкото пресечки до паркинга на един оживен супермаркет, където

беше оставил пикапа си. Влезе в него, но остана да седи зад волана, като го блъскаше с юмруци и ругаеше.

Беше си мислил, че когато се сбoguва с нея, ще се освободи, че ще може да продължи, носен по течението и нещастен, но спокоен като знае, че е направил правилното нещо.

Едва ли.

* * *

Джак Конъл се събуди изпълнен с надежда тази сутрин. Но един поглед през прозореца на хотелската му стая — и вече знаеше, че скоро няма да може да изсъхне напълно. Продължаваше да вали. На потоци. През пороя не можеше да види дори морето от другата страна на улицата.

Отне му десет минути да вземе душ, да се обръсне и облече. Още двайсет и беше отново на улицата, където живееше Ребека Уотсън. Паркира в другия край на пресечката, на която беше вчера.

Бе видял Ребека само веднъж, когато тя излезе на верандата, за да си вземе пощата. Никога не бе зървал дъщеря ѝ, Сара.

Дъвчейки фъстъците, останали от полета му, беше следил къщата в часа за вечеря и през останалото време от вечерта. Нощта се спусна. През замъгленото предно стъкло на колата беше продължил наблюдението до изгасянето на всички лампи вътре, после бе останал още един час. Нищо не се случи. Никакъв висок и свиреп тип не се промъкна в къщата под прикритието на мрака. Да му се не види и късметът!

По обратния път към хотела беше спрял да си купи натъпкан с холестерол бургер от заведение за бързо хранене. Изяде го, докато проверяваше имейлите си, после отиде да си легне.

Сега се беше върнал, разтревожен да види какво ще донесе денят.

В седем и четирийсет и две вратата на гаража се отвори и един миниван излезе на заден ход. Вратата се спусна надолу. Ванът потегли в неговата посока и го отмина. На пасажерското място седеше красиво момиче и пишеше нещо на клетъчния си телефон. Шофьорът не се

виждаше през облените в дъжд прозорци, но бялата коса определено беше на Ребека.

Той изчака да завият зад ъгъла и тогава ги последва, оставяйки няколко коли между тях.

След кратко пътуване Сара бе оставена в частно прогимназиално училище. Момичето спря да пише и се наведе да целуне майка си по бузата, преди да излезе.

Оттам Ребека се отправи към „Старбъкс“. Влезе вътре с лаптопа си под мишница. Няколко минути по-късно той я видя да сяда на маса до прозореца. Докато наблюдаваше от паркинга през улицата, устата му се напълни със слюнка, представяйки си горещо капучино, но той не искаше да рискува да влезе в кафенето и да бъде разпознат от нея.

Тя беше погълната от онова, което беше на лаптопа ѝ. Никой не седна до нея на масата. Няколко минути преди девет, тя стана и взе кафето със себе си.

Центърът на града напомняше на Джак за градчетата на Нова Англия. Модни магазини и ресторанти заемаха старите сгради, красиво обновени. Магазинът на Ребека Уотсън беше един от тях.

В девет и половина тя обърна табелката с надпис „Отворено“ на стъклената врата на магазинчето.

Джак звънна на Уес Гриър. След като размениха по няколко думи за резултатите от предишния ден, той попита дали Уес е намерил информацията, която му е поискал.

— Тя се справя много добре с магазина — докладва колегата му. — Особено в летните месеци по време на туристическия сезон. По това време на годината не върви чак толкова силно, но тя се радва на оживен отпускарски сезон. И юни е добър.

— Какво става през юни?

— Хората се женят.

— Хм. Тя какво продава?

— Стъклени изделия и китайски порцелан, подаръци. Такива неща. Неща, с които всяка съпруга ти задръства апартамента.

Джак не знаеше. Той нямаше съпруга.

Не че не беше опитал. Въпреки че бившата му годеница би поспорила за усилието, което е полагал във връзката им. Яростно. *Ти дори не се опитваш, Джак. Ако си тръгна, сигурно ще минат дни, преди да забележиш, че ме няма.*

Беше отнело три дни.

Преди да затвори, Джак попита:

— Нещо друго да кажеш?

— Пълно мъртвило. Как е времето там?

— Гадно.

Въпреки дъжда, магазинчето направи доста голям оборот като за делничен ден. Всички клиенти, с изключение на един, бяха жени, а единственият мъж, който влезе вътре, не беше този, когото Джак търсеше.

В дванайсет и половина мехурът му щеше да се пръсне и той умираше от глад. Дръпна якето над главата си и изтича до едно кафене, което бе забелязал по-рано. Поръча си сандвич, после побърза да отиде в тоалетната. Върна се в колата си с храната и напитка. След като се нахрани, заради вчерашния дълъг полет и кратката нощ с мъка се опитваше да остане буден с напредването на деня.

За да се ободри, отвори файла и прегледа материала, който вече знаеше наизуст.

Физическо описание: метър и деветдесет и три, сто и два килограма, тъмна коса, сини очи, сърповиден белег над лявата вежда, татуировка долу на корема. Дата на раждане: 3 февруари, 1976 г. Място на раждане: Уинстън-Сейлъм, Северна Каролина. Образование: бакалавърска степен по строително инженерство, Вирджински технически университет. Военна служба: служил. Криминална история...

Джак вдигна очи навреме, за да види как жената, близка на въпросния субект, обръща табелката на вратата на магазина си. Беше изчакала да стане точно пет часа, за да затвори, въпреки че нямаше клиенти от повече от един час. Беше дисциплинирана като брат си.

Джак остави няколко коли да преминат, преди да се влее в трафика след нея. Последва я до дома ѝ, като изчака цели пет минути, преди да завие на ъгъла на улицата, след като тя го направи. Мина покрай къщата. Вратата на гаража беше спусната. Тя очевидно още не бе излязла да събере пощата. От кутията стърчеше списание.

Той стигна до края на пряката и паркира под бора, остави фотоапарата до себе си и се прозя широко, докато се настаняваше за поредните дълги часове бдение.

Това трая само няколко минути.

Ребека излезе на верандата, но не спря до пощенската кутия. Вместо това разтвори един чадър, тръгна по предната алея, спря на тротоара и...

О, *по дяволите!*

Тя се отправи надолу по улицата право към него, беше ядосана.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Не знам.

Полукръгът от лица около болничното легло на Емъри изрази различни степени на същото изражение — невяра. Това на Джеф беше примесено със смайване. Д-р Бътлър и д-р Джеймс се държаха съчувствено. Двамата детективи я гледаха със скептицизъм.

Тя повтори:

— Не знам. Дори името му. Нито местоположението на хижата му. Съжалявам. Знам, че очаквате да ви дам пълно обяснение, но истината е, че не си спомням много.

Джеф се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Това не е тест, Емъри. Не се разстройвай. Ако не можеш да си спомниш, нищо. Това, което е най-важното, е, че си отново тук.

— Съпругът ви е прав, д-р Шарбоно — каза сержант детектив Сам Найт.

Той се беше представил като водещия следовател по случая с нейното изчезване. Имаше изражение на дядо и добродушен маниер. Тъй като го беше харесала веднага, не ѝ се искаше да го лъже. Въпреки че дори да оголеше фактите до кокал, тя не знаеше името на мъжа, при когото бе прекарала четири дни. Нито можеше да ги заведе до хижата му, нито да я намери на карта.

Найт ѝ се усмихна окуражително.

— Починете си. Ние не бързаме. Нека подходим по различен начин: като ни кажете това, което можете да си спомните, не което не можете.

— Помня, че паркирах колата си близо до хълма в събота сутринта и тръгнах да тичам. Но по-късно спомените ми са неясни. Дори не знам дали са последователни. Те са откъслечни. Спомням си, че се събудих с изключително силно главоболие. Бях замаяна и ми беше лошо. Повърнах най-малко веднъж, това си спомням. Но не мога да определя времето. Ту идвах в съзнание, ту го губех. Докато не се събудих тази сутрин.

Това беше лъжа и сигурно всички го заподозряха, защото известно време никой не проговори.

След това Найт каза:

— Да се върнем пак към събота, казахте ни, че сте тичали по пътеката Беър Ридж. По някаква определена причина ли?

Тя най-после можеше да отговори на това искрено.

— Бях я маркирала на една карта с туристически пътеки, която имам. Картата показваше, че е с много завои, но накрая завършва на височина от другата страна на върха. Това трябваше да е мястото, на което да обърна.

— Беър Ридж се разклонява. Бихте ли ни показали картата си, така че да знаем къде точно сте отишли.

— Не съм сигурна, че поех по пътеката, която бях запланувала. Както се оказа, картата ми не беше толкова надеждна, нито точна. На нея беше обозначено, че Беър Ридж е павирана. Беше, но зле. Дълги участъци от нея са сведени до малко повече от чакълеста пътека. Мисля, че трябва да съм паднала на хлъзгавия чакъл и съм си ударила главата на камък.

Джеф стисна ръката ѝ.

— Чудо е, че си оцеляла.

Те изразиха единодушно удивление от като цяло доброто ѝ физическо състояние. Тя ги бе уверила, че не е необходимо да я откарват в болница, но възраженията ѝ бяха отхвърлени. Детективите, Джеф и персоналът от спешното бяха настояли да ѝ направят скенер на мозъка, а когато той потвърди, че е претърпяла сътресение, бе решено да остане за нощно наблюдение.

Тя се възпротиви, но когато колегите ѝ от клиниката в Атланта пристигнаха, подкрепиха мнението на местните медици. Тя оставаше през нощта в болницата. Точка.

Прегледаха раната на главата ѝ. Заздравяваше. Независимо от това бе щателно почистена със силен антисептик и ѝ дадоха антибиотици, за да предотвратят евентуална инфекция.

Спринтът до къщата на Флойд бе влошил стрес — фрактурата ѝ. Тя го обясни като злополучен резултат от напрегнатото си тичане в събота. Сложиха на крака ѝ леден компрес, и сега той бе повдигнат на възглавница.

Сложиха я на системи. Тази мярка бе напълно излишна, но не би могла да откаже, без да ги убеди, че е била адекватно хидратирана през последните четири дни.

Не беше нужно да имитира главоболие. Не я измъчваше пробуждащата болка от скорошното сътресение, а тъпото пулсиране на класическо напрегнато главоболие, усилено от силни и противоречиви емоции. По нейна молба щорите на прозорците бяха спуснати. Беше казала, че блокирането на светлината облекчава главоболието, докато всъщност се страхуваше, че блясъкът на слънчевата светлина ще освети лъжите ѝ.

Да лъже не ѝ беше в природата. Срамуваше се, че е неискрена с колегите си и с детективите. А с Джеф беше още по-трудно. От момента, в който той влезе в бензиностанцията и я взе в прегръдките си, не искаше да я изпуска от поглед.

Той се пресегна и я погали по бузата с опакото на дланта си, без да знае, че събужда спомен за докосване от друг мъж.

Док? Ще се събудите ли, или ще спите още?

Неспособна да се справи с този спомен и обожаващата усмивка на съпруга си, тя погледна към крака на леглото, където колегите ѝ стояха рамо до рамо.

— Джеф ми каза за наградата, която сте обявили.

Те вярваха, че това е било новина за нея. Не беше, но това, че знаеше от вчера, не намаляваше нейната благодарност.

— Не мога... — Гърлото ѝ се стегна така, че едва говореше. — Не знам как да ви благодаря за вашата готовност да го направите.

Д-р Джеймс каза:

— Бихме удвоили сумата, за да те върнем. Като стана дума за това, по повод завръщането ти, дарихме въпросните двама и пет хиляди долара на Лекарите без граници.

Завладяна от емоции, тя подсмръкна.

— Трябва ми кърпичка. — Джеф взе кутията от страничната масичка и ѝ я подаде, след това сложи ръка на рамото ѝ, докато тя попиваше мокрите си очи. След миг се засмя смутено. — Обикновено не съм ревла.

— Емоциите, които си сдържала през последните четири дни, сега избиват.

Колко грешеше. През изминалите четири дни тя беше имала безброй емоционални изблици, всички от тях изпълнени със страст. Но му се усмихна слабо.

— Сигурна съм, че си прав.

Найт я изчака да се съвземе, след това каза:

— Бихте ли ни оставили за няколко минути с д-р Шарбоно?

— За какво? — попита Джеф.

— Трябва да изясним някои подробности за рапорта, който ще попълним. Освен това служителят ни от офиса за връзки с обществеността ни чака за изявлението, което трябва да даде пред медиите, а за това ни е необходима информация от нея. Не иска да каже нещо невярно. Няма да трае дълго.

Обяснението му остана без отговор, но тъй като не искаше да дразни детектива, Джеф нямаше друг избор, освен да се подчини. Той се наведе и я целуна по челото.

— Ще бъда в коридора, ако ти потрябвам. Обичам те.

— И аз те обичам.

Той хвърли към полицаите най-ледения си и непокорен поглед, след това се присъедини към колегите на Емъри, когато излязоха.

Найт отбеляза презрението на Джеф.

— Не е особено любезен към нас.

— Можете ли да го обвинявате? Подозирали сте го в бог знае какво.

— Толкова ли е било очевидно?

— Явно да. Каза ми, че сте се отнасяли към всяка негова дума с подозрение. — През краткото време, докато стояха зад завесата в спешното и чакаха резултатите от скенера, Джеф ѝ беше разказал как са го третирали детективите, докато я е нямало.

— Ами — каза по-възрастният детектив — признавам, че двамата с Грейндж имахме някои теории. В ситуации като тази често престъпникът е единият от съпрузите. Извинявам се на двама ви.

Той придърпа един стол до леглото ѝ и седна. Грейндж остана да стои прав. Той не беше толкова общителен като партньора си, но го наваксваше с изключителна наблюдателност, която караше Емъри да е нащрек.

Найт започна:

— Не знаем много повече от това, което знаехме, докато ви нямаше, д-р Шарбоно.

— Осъзнавам колко неудовлетворително може да е за вас.

— Да започнем с мъжа, чието име не знаете.

Споменаването му я изпълни с такова отчаяние, че се уплаши да не забележат.

Найт продължи:

— Казал ви е, че се е натъкнал на вас, докато сте лежали на пътеката, на студа.

— Докато се е разхождал.

— И ви е отнесъл до хижата си.

Тя кимна.

— Не можете ли да ни насочите към нея?

— Не. За четири дни вселената ми се състоеше от едно легло зад параван.

— Параван?

— Параван от дъсчици със заострени краища. Сложи го, за да ми създаде уединение.

— Много мило от негова страна.

— Да.

— Но не си го спомняте много добре?

— Само това, че се отнасяше към мен с изключителна добрина.

— Като добър самарянин.

— Да, от каквото се нуждаех...

Съжалявам, док.

За какво?

Че те държа будна.

Не се оплаквам.

Значи не искаш да спра?

Не.

Да не спирам ли?

Не. Господи, не. Не... не спирай.

Ти трябва да ми кажеш, че ти е достатъчно.

Още не.

Добре. Защото не мога да спра.

Детективите я гледаха с любопитство. Тя прочисти гърлото си.

— Той беше много грижовен. Внимателен.

Никой от мъжете не направи коментар.

Тя облиза устните си.

— Грижеше се за моите нужди. Чувствах го. Но не. Разбирате ли? През повечето време ме оставяше сама. Да... да се възстановя.

Найт скръсти ръце върху порядъчно голямото си шкембе.

— И през всичкото това време той така и не ви предложи да се обади на 911?

Тя разтърка челото си.

— Не мисля. Може би. Не си спомням. Нямах ли буря? Мъгла? Пътищата не бяха ли непроходими?

— А-ха.

— Той ми каза... обеща... че ще ме върне невредима щом разчистят пътищата.

— Но не го е направил — отбеляза Грейндж. — Повечето пътища бяха чисти вчера.

— Сигурна съм, че щеше да го направи, ако се бях чувствала по-добре.

Исусе, толкова си хубава. Сладка. Перфектна.

Печелейки време, преди да продължи, тя се пресегна да премести торбичката с лед на вдигнатия си крак.

— Но не бях в състояние до вчера. Но тази сутрин се събудих. Главата ми беше ясна. Помолих го да ме докара тук, в Дрейкланд, и той го направи.

— Всъщност ви е оставил извън Дрейкланд — каза Грейндж. — Защо?

— Не знам.

— Защо не ви докара до шерифския офис?

— Не знам.

— Можел е да вземе наградата.

— Може да не е знаел за нея.

Грейндж премести тежестта си от единия си крак върху другия. Найт прокара ръка по лицето си.

— Какъв вид кола караше? — попита Грейндж.

— Пикап.

— Имам предвид марката: Форд, Шеви, Рам...?

— Не забелязах. Не знам много за пикапите.

— Цвят?

— Синя. Нещо сребристо синьо. И... високо.

— Високо?

— Високо от земята — каза тя.

— Ами той? И той ли е висок? — попита Найт.

— Описах ви го по-рано.

— Да, но в цялата бъркотия може да сте забравили нещо.

В магазина на бензиностанцията сцената беше хаотична. Срещата ѝ с Джеф. Вълнението сред персонала в заведението. Клиенти, които я снимаха с клетъчните си телефони. Един мъж, който доставяше тютюневи изделия, се опита да си направи селфи с нея.

Сред всичкото това двамата детективи я бяха притиснали да им обясни как се е озовала тук, а когато им каза, че един мъж я е оставил недалеч, те, естествено, поискаха да разберат името му. След като не можа да им го каже, поискаха от нея да му направи пълно описание. Отговорът ѝ беше прекалено общ: кавказки тип.

— По дяволите, този цирк, който се разигра в „Шеврон“, и мен почти ме накара да забравя как изглежда госпожа Найт. — Широка усмивка на Найт не я успокои много. — Да започнем с основното — каза той. — Като например възрастта му.

— Беше възрастен. Сравнително. Имаше сиви кичури.

— Ръст? Тегло?

— Не можех да преценя. Аз лежах; той стоеше.

— Поне приблизително? По-висок ли беше от мен, или от Грейндж? Или значително по-нисък?

— Не по-нисък. Може би малко по-висок от сержант Грейндж.

Най-малко с една глава.

— Добре — кимна Найт. — Нещо поне се изясни. Има ли шкембе като моето? — попита той и го потупа. — Или е железен като партньора ми?

— Нещо по средата.

Той повтори думите беззвучно, сякаш да ги запомни.

— Отличителни черти?

— Например?

— Големи уши? Брадавица на носа? Косми по лицето, белези, татуировки?

Целуваш светкавицата ми на свой риск, док.

Защо? Какво става?

Удря ме в гръмоотвода.

Тя се извърна от умните очи на Найт.

— Не си спомням нищо отличително.

— От коя посока влязохте в града?

— От север, мисля. Не съм сигурна. Правихме много завои.

— Хм.

Настъпи кратко мълчание, после Грейндж каза:

— След като разбрахме със сигурност по коя пътека сте тръгнали в събота сутрин, изпратихме неколцина колеги да видят дали не могат да проследят стъпките ви.

— Но защо?

— С надеждата да локализираме този мъж, който се е погрижил за вас — каза Найт. — Да му благодарим и т.н.

Тя не повярва нито за миг, че това е причината да се опитат да проследят стъпките ѝ. Сърцето ѝ затупка силно.

— Не мисля, че той би искал да му се благодари.

— Как така?

— Направи ми впечатление на човек, който би избягвал да е в светлините на прожекторите. Беше... срамежлив.

— Хм.

Повторното използване на тази сричка от Найт беше повече от красноречиво. То загатваше, че той не вярва на онова, което чува.

Грейндж беше по-директен.

— Схванали сте характерна черта като срамежливост, а не сте преценили ръста му или цялостното му телосложение?

Тя погледна от единия към другия.

— Защо се интересувате толкова от него?

— Без някаква определена причина — отвърна Найт. — Просто изглежда странно, че след като ви е приютил за четири дни и ноци, грижил се е за вас, после ви е оставил край пътя, вместо да ви предаде в ръцете на съпруга ви или на органите на правосъдието.

Тя се бореше да намери отговор, който макар и малко вероятен, би изглеждал правдоподобен.

— Споменахте цирка в бензиностанцията — каза тя. — Той осъзна, че появата ми, срещата със съпруга ми ще доведе до точно

такъв резултат. Очевидно този човек цени уединението си. Живее усамотено и иска да остане така. Мисля, че всеки трябва да уважава това и да го остави на спокойствие.

— Значи той знае, че имате съпруг, който се е побъркал от тревога за вас?

Тя погледна към Грейндж, осъзнавайки, че току-що сама е влязла в капана. Наистина беше ужасна лъжкиня.

Когато не отговори, детективът продължи:

— Дори пътищата да са били замръзнали или рисковани за шофиране, защо поне не звънна на някого, за да му каже, че сте на сигурно място?

— Може би телефонът му не е работил?

— Имал е вашия, д-р Шарбоно. Той работеше тази сутрин.

Тя не можа да измисли какво да каже, затова мъдро премълча.

— Защо не се обадохте на съпруга си? — попита Грейндж.

— До тази сутрин ту идвах на себе си, ту губех съзнание.

— Но сте имали периоди на яснота.

— Не бих го нарекла яснота. Бях будна, но мислите ми бяха замъглени.

— Прекалено замъглени, за да се обадите по телефона?

— Мина ми през ума, разбира се. Но за кратко. Теоретично. Не го направих, защото телефонът ми не ми беше под ръка, а не исках да моля за него, нито да стана и да си го взема.

— Той е знаел коя сте, къде живеете. Никога ли не ви предложи да се обади вместо вас?

— Може да го е направил и да не си спомням. Но пак ви казвам, аз...

— Имате стотици номера, записани в телефона си — притисна я сега Грейндж. — Няколко докосвания по екрана и той можеше да съобщи на някого, че още сте жива.

Тя сведе очи. Много време никой от тях не каза нищо, но тя чувстваше погледите им, които дълбаеха наведената ѝ глава.

Найт наруши напрегнатото мълчание.

— Не сте напълно откровена с нас, нали д-р Шарбоно?

— Казах ви, каквото знам.

— Ами това, което ни разказахте, ни безпокои.

Тя вдигна глава и го погледна.

— Защо? Върнах се. Добре съм. Не е ли това единственото, което има значение?

— Би могло да бъде. Само че имаме субект, който ни интересува. Той се отказва от голяма награда и се изплъзва, за да не му бъде благодарено за гостоприемството. Смятаме, че има причина да се крие от медиите и да иска да остане анонимен, че може би не е чак такъв добър самарянин. И че може би сътресението на мозъка ви не е било причинено от падане, че не ви е *намерил* на пътеката, а ви е нападнал там, ударил ви е по главата и после — по причини, които само той знае — се е уплашил да ви убие.

Камъкът.

Не биваше да виждате това. Знаех, че ако го видите, ще се разстроите.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Когато тя не каза нищо, Найт се наведе напред и подпря ръце на кръста си, внушавайки ѝ увереност.

— Емъри — мога да ви наричам Емъри, нали? Трябва да ни кажете, ако този мъж... ъ-ъ-ъ... ви е компрометирал по някакъв начин.

Съжеляваш ли вече?

— Не, не е.

— Разбирам, че може да е прекалено болезнено за вас да говорите за това — каза Найт. — Ако случаят е такъв, можем да извикаме тук наша колежка и да дадете пред нея свидетелски показания. Но трябва да знаем, ако е извършено престъпление. Независимо какво е заплашвал да ви стори, ако признаете...

— Сержант Найт. — Тя вдигна ръка. — Трябва да ви спра тук. Аз не съм негова жертва.

— Да знаете, че в тези планини сме имали какви ли не случаи преди. Огромна територия, където да се изгубиш. Помните ли онзи тип, който бомбардира Олимпийските игри в Атланта?

— Човекът в хижата беше напълно нормален.

— Да сте видели да се въргаля някакво порно наоколо? Видеофилми, списания?

— Не.

— Нападателят над жени често...

— Той не беше такъв.

— Не беше ли зловещ, тогава?

— Не.

— Някакви тиради срещу правителството?

— Когато изобщо говореше, беше смислено и любезно, определено не ругаеше. Бих го описала като сдържан. — Тя погледна към края на леглото. — Като сержант Грейндж.

— Хм. — Найт се обърна и погледна партньора си, сякаш го преценяваше за първи път. Като се изви отново към нея, той извади от

джоба си едно ластиче и започна да го върти около пръстите си. — Да сте видели нещо, приличащо на материали за бомби?

— Не.

— Имаше ли оръжие?

— Сигурна съм, че да.

Той вдигна вежди.

— Откъде знаете?

— Над полицата на камината беше закачена еленска глава.

— По тези места висят еленски глави почти над всяка камина.

— Сигурно.

Тя бе отбелязала една точка. След умълчаването, Грейндж попита:

— Проявявал ли е някаква тенденция към насилие?

— Не и към мен. — Тя си представи Норман и Уил Флойд как лежат там, където се бяха приземили, окървавени и деформирани, пъшкайки злостно. Спомни си също учтивостта, която прояви към Полин и необяснимата загриженост към Лиза. — Истината е, господо, че този мъж си остава за мен загадка така, както и за вас.

Найт изстреля ластичето срещу пръстите си няколко пъти.

— Предполагам, че това казва всичко. Освен ако не се сетите за още нещо.

Тя поклати глава.

— Съжалявам.

— Това не ни оставя много, което да кажем на медиите — изсумтя Грейндж.

Тя моментално бе забравила за предстоящата пресконференция и беше доволна, че няма да я викат да прави изявления.

— Моля ви, сведете обясненията до минимум. Не съм преживяла нито физическа, нито емоционална травма. Наистина не съм длъжна да обяснявам на никого...

— Ами-и-и... виждате ли, в известен смисъл сте длъжна — каза Найт. — Симулирайки изчезването си. Създавайки фалшива обществена тревога. Това са престъпления, Емъри.

Ченето ѝ увисна.

— Не съм симулирала сътресението си.

— Не, не, ние видяхме скенера — каза Найт. — Тази част е истинска. Останалото... — Той се намръщи и въобще не изглеждаше

всеопрощаващ.

Тя рязко си пое дъх.

— Осъзнавам колко много хора бяха въввлечени в издирването ми. Подобно начинание струва време и пари, и възнамерявам да даря средства на всички окръзи, които участваха, за да компенсирам разходите им. Може би на училищата, или на общинските здравни служби.

— Ами, това е много щедро от ваша страна. Подобен жест ще накара обществеността за дълго да ви обича. И никой няма да е склонен да повдига обвинения срещу вас през това време.

Найт се усмихваше, но Емъри забеляза, че не изключва опцията за даване под съд.

— Доколкото знам — каза тя, — паднах на Бeър Ридж. Ударих си главата, получих мозъчно сътресение и загубих съзнание. Когато се съвзех, не знаех къде съм и комбинация от непредвидими обстоятелства ми попречиха да се върна. Дълга живота си на грижата на един човек, който си остава непознат. След няколко дни почивка би трябвало да съм напълно възстановена. Това е изявлението, което можете да дадете на медиите.

По същество това беше истината.

Те изглеждаха сякаш обмислят. Найт погледна към Грейндж и Грейндж каза:

— Това е най-доброто, което получихме. — Сякаш да смекчи явното си неудовлетворение, той любезно я попита дали ще продължи тренировките си за марафона.

— Не веднага. — Погледът ѝ се премести към контузения крак и тя каза обезсърчено: — Няма да съм готова за предстоящия.

— Жалко — каза Найт. — Джеф ни каза колко усилено сте работили, за да го организирате, превръщайки го в събитие.

Тя се запита дали знаеха за яростните им спорове по темата, но не видя смисъл да го споменава сега.

Найт стана, давайки знак за края на разпита.

— Ами добре, не искаме да ви изморяваме.

— Ще ви видя ли утре, преди да си тръгнем с Джеф за Атланта?

Найт завъртя глава:

— Вероятно не.

— Тогава ще ви благодаря сега. Знам, че вложихте много време и усилия, за да ме намерите.

— Това ни е работата.

— Въпреки това, благодаря ви.

— Няма защо.

Когато той и Грейндж понечиха да тръгнат, тя каза:

— Ще ми направите ли една последна услуга? Бихте ли помолили д-р Бътлър да влезе?

— Само ми припомнете кой беше.

Грейндж побутна партньора си към вратата.

— Жената.

Когато лекарката влезе в стаята няколко минути по-късно, Емъри се зарадва, че не идва с придружител. Тя се пресегна и хвана ръката ѝ:

— Първо да ти благодаря, че си оставила всичко и си дошла днес.

— Всички в клиниката бяха обезумели от тревога. Служителите от администрацията, сестрите. Дори пациентите. Достатъчно е да кажа, че Нийл и аз бяхме объркани и не знаехме какво да правим. Ти си сърцето и душата на клиниката.

— Не знам такова нещо.

— Искрената скромност е позволена. Практиката беше твой проект, твоя инициатива. Освен това, всички те обичаме.

— Което покажете, предлагайки награда — каза тя дрезгаво. — Боже, пак ми трябва кърпичка. — Тя измъкна една от кутията и попи очите си.

— Сигурна ли си, че си напълно добре, както ни караш да мислим?

— Добре съм. Само исках да те помоля да направиш нещо за мен, и то е доста деликатно.

— Разбира се, Емъри. — Тя дойде по-близо. — Всичко.

— Моля те, донеси ми малко противозачатъчни таблетки за след секс. — Емъри видя, че първоначалният ѝ шок се превръща в тревога.

— Той те е изнасилил? Мъжът в хижата? Каза ли на детективите? Ами Джеф? Каза ли...

— Не бях изнасилена.

Тихият, но категоричен тон на Емъри я спря. Тя преглътна мъчително.

— Бяхме интимни, но сексът беше по взаимно съгласие. Беше...
— Емъри спря, преди да успее да потисне едно ридание в гърлото си.

Останала безмълвна от разкритието, колежката ѝ се отпусна в стола, освободен от Сам Найт, и известно време само се взира в Емъри. Най-после намери гласа си и произнесе:

— Историята, която разказа на детективите, е била пълна измислица?

— Не напълно. — Тя не се впусна да разяснява, че е полуистина и да увърта. Лъжите трябваше да си останат нейни.

— Смаяна съм. Не знам какво да кажа.

— Няма нищо за казване.

— Обзалагам се в обратното. Това е толкова... толкова не в стила ти...

— Да правя секс без да се предпазвам?

— Да правиш какъвто и да било секс с непознат. Той е бил непознат, нали?

— Беше такъв преди четири дни. — Тя се усмихна тъжно. — Но вече не чак толкова.

Неспособна да понесе смесицата от състрадание и изумление у приятелката си, тя се извърна и погледна към пищния букет от бели лилии, който Джеф ѝ беше донесъл в стаята малко след като я настаниха.

— Не е нещо като гръм от ясно небе, както може би предполагаш. Почти сигурна съм, че Джеф се среща с някоя и то от доста време. Мога да използвам това като оправдание за стореното от мен, но ще е нечестно. Не съм го направила, за да накажа Джеф. Фактът е, че не смятам, че Джеф е виновен. Искях да бъда с този мъж и той искаше да е с мен, единствено това има значение.

— Ще се срещнеш ли отново с него?

— Не.

Ти се надмина в спомените, док.

Бяха се изтозили и лежаха изчерпани, плътно прилепнали един към друг като парчета от пъзел, преплели крака, ръцете му бяха обхванали гърдите ѝ. Тя се унасяше в сън, когато той разтърка лице в косата ѝ и ѝ прошепна тези думи.

А после: По-лесно ли щеше да е, ако не беше?

Вероятно не бе планирал тя да чуе този коментар, нито безрадостната нотка, която го придружаваше. Трябва да беше почувствал, както тя сега, че са орисани никога да не бъдат напълно щастливи отново.

— Кой беше той, Емъри?

Откъсната от горчиво-сладките спомени, тя прошепна:

— Не знам. Не лъжех за това. Дори не знам как се казва.

— Но ти си спала с него.

— Да. И не съжалявам, нито ще съжалявам някога за това. — Осъзна, че от ъгълчетата на очите ѝ се търкалят сълзи и побърза да ги изтрие. — Но има практически неща, които трябва да бъдат направени. Както знаеш, спрях противозачатъчните преди шест месеца, когато си мислех, че може би съм бременна...

Тя спря и премисли онова, което се канеше да каже, и което би прозвучало сякаш хвърляше обвинение по Джеф. Независимо от всичко, не биваше да се самозалъгва, вярвайки, че той е отговорен за действията ѝ от снощи.

— Бъдещето на брака ми е несигурно, не мога да рискувам да го усложня с една бременност.

— Не взехте ли предпазни мерки?

— Предпазни мерки, да, но нищо... научно. Или надеждно. — Лицето ѝ пламна, когато си спомни стоновите му: *Боже, това е мъчение*, когато трябваше да прекъсне преждевременно. — Можеш ли да ми донесеш таблетките? Не мога да поискам от болничния персонал тук, защото не вярвам на дискретността им. Но на теб имам пълно доверие.

— Ще ти донеса, разбира се. Но сама знаеш, че извънредната контрацепция не е сто процента ефективна.

— Разбирам. Но колкото по-скоро взема първото хапче, толкова по-добре. Точно за това те моля да ми ги донесеш веднага, вместо да чакаме до утре, когато мога и сама да си ги купя.

— Ще отида сега. — Тя стана и се насочи към вратата, но Емъри я спря:

— Алис?

Тя се обърна и погледна към леглото.

— Благодаря ти.

Алис поклати глава.

— Няма защо.

— Не, благодаря ти за доверието и за това, че си ми приятелка.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ребека Уотсън, без никакъв страх от пороя, отиде право до наетата кола на Джак и почука на прозореца.

За да го свали, той трябваше да запали двигателя, което отне пет-шест секунди, но забавянето изглежда я ядоса още повече. Най-последното стъклото бавно се спусна надолу. Дъждът влетя вътре. Тя почти му изсъска:

— Специален агент Конъл.

— Не знаех, че ме помните.

Намръщеният ѝ поглед правеше твърдението нелепо.

— Ако сте дошли да ме уведомяте, че брат ми е мъртъв, трябваше да сте откровен и да позвъните на вратата. Не беше нужно да клечите тук половината нощ или да си губите целия ден, шпионирайки ме. Така че какво ви води насам?

Фактът, че знаеше за наблюдението, му подсказа, че е бдителна. Беше нащрек за хора, които я следят.

— Може ли да поговорим? — попита той.

— Разкарайте се.

— Добре. Явно сте склонна да сътрудничите.

Тя го изгледа кръвнишки.

— Бил съм целия този път. Моля ви.

Тя остана равнодушна.

Погледът му се стрелна към къщата.

— Той с вас ли живее?

— Да не сте си изгубили ума?

— В този район ли е? Някъде наблизо? На следващата пряка?

Тя не каза нищо.

— Ако не е наблизо, тогава какъв е рискът да говорите с мен?

Тя не каза „да“, но не каза и „не“, не каза също да се разкара, така че когато се обърна и тръгна, той изключи двигателя, излезе и я последва към къщата. Не му предложи да се скрие под чадъра. Той отново покри главата си с якето. Когато стигнаха до верандата, се

опита да изтръска дъжда от себе си, колкото можеше. Тя тръгна пред него, но не и преди да си вземе пощата от кутията.

— Тук няма нещо, което да ви интересува, но заповядайте. — Тя пъкна купчината писма в ръцете му и той ги притисна към мокрото си яке. Без да ги поглежда, ги остави на спретнатата купчинка на масичката в антрето.

— Може ли да използвам тоалетната ви?

Тя го изгледа за миг, сякаш се опитваше да разбере дали не се шегува. След като реши, че не, кимна:

— Разбира се — и му направи знак да я последва по коридора към малка тоалетна под основата на стълбището.

Мина пред него и вдигна капака на тоалетното казанче.

— Виждате ли? Тук вътре няма нищо друго, освен поплавък и лостче, или както там го наричат.

— Плаващ клапан.

Тя свали капака с трясък и посочи към огледалото над мивката.

— Няма аптечка, която да инспектирате. Свободен сте да изтръгнете водопровода под мивката, но ако го направите, ще трябва да го свържете или да ми възстановите разходите за водопроводчик.

— Благодаря за подробните разяснения, Ребека.

— Не забравяйте да си измиете ръцете. — И като излезе, тя затвори вратата след себе си със сила.

Той не само си изми ръцете, но след като ги изсуши, използва хавлиената кърпа, за да попие дъждовната вода от лицето и врата си. Оправи вратовръзката си и прокара пръсти през косата си.

Няколко минути по-късно с облекчен мехур и чувствайки се далеч по-представително, влезе в дневната ѝ. Тя беше включила лампите върху масата и седеше накрая на дивана, с подвити под себе си крака. Черните обувки с високи токчета бяха изритани настрана под масичката за кафе. Тя не особено любезно му посочи един стол, който не изглеждаше толкова удобен, колкото дивана.

Погледнаха се. Той заговори пръв:

— Харесва ми новата прическа.

— Пинк я изкопира.

— Разбира си от работата.

— Достатъчно с глупавите любезности. Как ме намерихте?

— Приятелката ви Елинор.

— О! — Това я изненада. В изражението ѝ се прокрадна тъга. — Как е тя?

— Добре. Очаква раждането на първото си дете след няколко месеца.

— Значи се е омъжила за Тим?

— С фамилия Гаскин?

Тя кимна и когато той потвърди, че това е името на Елинор по мъж, каза:

— Когато я видях за последно, нещата между тях ставаха сериозни. Щастлива ли е?

— Много. Бебето е момиченце. — Той ѝ разказа за посещението си в сградата от кафяв камък и ѝ я описа. — Елинор ми се обади, след като ви забелязала по националните новини в репортаж за протеста в Олимпия.

Тя си пое дълбоко дъх.

— И аз го видях. Никога нямаше да участвам, ако бях помислила, че камерата може да ме улови.

— Откроявате се.

Тя докосна подстриганата си коса.

— Не мислех, че някой ще ме познае.

— Елинор го направи. Беше сигурна, че сте вие. Аз — не. Не и до вчера, когато ви видях да излизате и да си прибирате пощата.

— След всичките тези години още търсите.

Той сви рамене.

— Все още не съм го намерил. Вие сте единствената ми връзка.

— Късметлийката аз.

— Не съм толкова лош.

Коментар не последва.

Той огледа приятната стая. Не разбираше нищо от интериор, кое беше качествено, кое боклук, кое модерно. Апартаментът му беше функционален и това беше единственото му качество. Но за неизкушеното му око тази стая изглеждаше обзаведена с вкус. Въпреки описанието на Уес Гриър за нещата, които се продават в магазина ѝ, стаята не беше претрупана.

Нито пък тя. Беше облечена в обикновен черен пуловер и тесни черни панталони. Бижутата се състояха от един ръчен часовник с черна кожена каишка и единичен наниз от перли. Те бяха в същия цвят

като косата ѝ. Резкият контраст въздействаше. Единственият цвят по нея бяха очите.

— Дъщеря ви Сара е пораснала — каза той.

— Свири в училищния оркестър.

— На какъв инструмент?

— На чело. В момента е на репетиция. Родителите на нейна съученичка са днес на ред да ги карат с колата. Ще се прибере в шест и петнайсет. — Тя погледна към големия си часовник. — Искам да си тръгнете оттук преди нея.

— Тя помни ли Уестбъро?

— Разбира се.

— Говори ли за него?

— Непрекъснато.

— Какво казва?

— Че вуйчо ѝ ѝ липсва.

— А вие какво ѝ отвърщате?

— Че и на мен ми липсва.

Той задържа погледа ѝ за миг, после каза:

— Ребека...

— Сега съм Грейс.

Той наклони глава.

— Защо точно Грейс Кент?

— Предложи ми го фалшификаторът, който изготви фалшивите ми документи. Не си бях избрала друго име, така че се съгласих с избора му.

Въпреки признанието ѝ, че е извършила федерално престъпление, той се усмихна.

— Помислих си, че може би сте си спомнили някой мъж на име Кент.

— Не искам друг съпруг.

— След онзи, който сте имали, не мога да кажа, че ви обвинявам.

— Казахте ли му къде сме?

Джак вече клатеше глава.

— И не планирам. Не съм тук да ви причинявам неприятности. Макар че бих могъл да ви арестувам, че живеете под измислено име.

— Такъв голям, лош агент на ФБР — подигра се тя. — Не можете ли да измислите да правите нещо друго?

— О, имам достатъчно работа. В момента разследвам странен инцидент, който се случи в Юта. Преди това се занимавах с любопитна случка в Уичита Фолс, Тексас, която до днешен ден, вече две години, си остава необяснена. Първата, която привлече интереса ми, беше в Кентъки.

Лицето ѝ си остана като маска.

— Какво знаете за един футболен треньор в Солт Лейк? — попита той.

— Че вероятно е мормон?

— Не е. Преместил се е тук от Вирджиния.

— Няма ли мормони във Вирджиния?

— Какво би накарало един треньор в навечерието на шампионския мач да грабне бейзболна бухалка и да си счупи бедрената кост? Или поне той твърди, че счупването е причинено от самия него.

Той остави думите му да отзвучат. Ребека не каза нищо.

— И още нещо странно — продължи Джак, — човек би си помислил, че отборът му от тринайсетгодишни хлапета, родителите им и членовете на общността ще бъдат ужасени от тази трагедия. Но никой, който го познава, не съжالياва за принудителното му пенсиониране. Той има славата на човек, който печели, но мнозина поставят под въпрос методите, които е използвал, за да мотивира играчите си. Говори се, че е внушавал страх. Ако някое дете сбърка, бива унижавано. Казвам „говори се“, защото самите деца дума не обелват за това, което е ставало по време на тренировки и след претърпяна загуба. Един от бащите ми каза, че синът му се боял да приказва. В нощта на инцидента треньорът е казал на екипа от бърза помощ, на съпругата си, на полицията, на пастора си, абсолютно на всички, че си го е причинил сам. След това млъкнал. Никакви подробности. Никакви обяснения защо. Нищичко. Вчера все още отказваше да говори за това, което се е случило онази нощ. — Той я погледна многозначително. — Виждате ли иронията тук?

— Как бих могла да я пропусна? Вие едва не я изписахте с главни букви на стената. А и историята си я бива. Само че не схващам по какъв начин ме засяга?

— И това ли искате да изрека на глас?

— Ако мислите, че съм виновна в нещо, тогава защо не ме арестувате?

— Не искам да ви арестувам.

— Тогава какво извинение имате за това, че се крихте в храстите снощи и днес цял ден, следейки всяко мое движение?

— Не изпитвам удоволствие да ви шпионирам.

— Тогава престанете.

— Ще спра. Кажете ми къде е той и...

— Не знам.

— Ребека...

— *Грейс*.

— Както и да е — каза той, повишавайки глас до нейния. — Да не очаквате да повярвам, че не сте имали никакъв контакт с него от четири години?

— Не съм го казала. Казах само, че не знам къде е и наистина не знам.

— Значи *наистина* имате контакт с него. Колко често? Веднъж годишно, всеки месец, два пъти седмично? Как се свързва с вас?

Тя протегна ръцете си с дланите надолу.

— Извадете бамбуковата си пръчка и удрайте. Или мъчението с вода^[1] работи по-добре?

Разстроен, Джак стана и заобиколи стола си, сложи ръце на облегалката му и се наведе. Впери очи в нея. Тя имаше същата способност да гледа през човека като брат си. Извърщайки се, той промърмори:

— Проклетата семейна черта.

— Какво?

— Очите ви.

— Не сте първият, който го забелязва. Когато бяхме деца... — Тя се отказа да завърши изречението.

Джак отново седна в стола си.

— Когато бяхте деца, какво?

— Нищо.

— Хайде. Кажете ми нещо, което не знам. Поне зрънце информация.

— Мама правеше говеждо задушено всяка неделя.

— Всички майки правят говеждо задушено в неделя. Кажете ми нещо за него.

— Вече знаете всичко.

— Изненадайте ме с нещо.

— Той всъщност обича сок. Или поне обичаше. Всъщност, предполагам, че още обича.

Джак гледаше как, макар да не искаше, мислите ѝ се върнаха към миналото. Към едни по-щастливи времена. Тя произнесе с горчив тон:

— Винаги ме е закрилял. Аз съм с две години по-млада и той приемаше ролята на по-голям брат сериозно. Доколкото си спомням, не ме изпускаше от поглед. Не би позволил на никого да ме закачи.

— С подобен бодигард човек трябва да е пълен глупак да се замеси с вас.

— Аз също бях способна да се защита.

Той се усмихна.

— Обзалагам се. Как точно?

— Казвах на всички грубияни да си го начукат.

Той се беше държал като един от тях и предполагаше, че в някаква степен си е заслужил този отговор. Усмивката му угасна и той обърна глава към прозореца; сякаш гледаше през водопад. Потоците дъждовна вода чертаеха своите маршрути надолу по стъклото.

След малко, връщайки се отново към нея, той произнесе:

— Не се опитвам да ви торозя, Ребека. Щях да го направя, ако смятах, че ще доведе до някакъв резултат, но мисля, че дори бамбуковите пръчки няма да ви накарат да издадете къде е той.

— Няма, защото не знам.

— Помислете за близките на жертвите. — Това беше удар под кръста, но той би използвал всичко, каквото можеше. — Знаете ли, те поддържат връзка с мен. Имейли. Телефонни разговори. Дрънканици, които ти късат сърцето... знам, че не ви мига окото от грубостта ми. Но пък вие знаете, че тези хора искат и заслужават...

— Стига!

Тя скочи от дивана като опарена и излетя от стаята с грацията на черна котка. Разбра, че е отворила входната врата, защото усети полъх на влажен въздух. Той стана неохотно и я последва в антрето. Тя държеше широко отворена вратата, вираше се в пода под босите си крака, позата ѝ беше скована.

Когато я доближи, тя вдигна глава, поглеждайки го с тези кристални очи.

— Създадох добър живот за Сара и за мен тук. Но бих го изоставила за миг. Бих изчезнала отново. Ако продължавате да ми досаждате, ще го направя. Знаете, че съм способна.

— А вие знаете, че аз ще продължа да го търся и ще го намеря.

— Губите си времето. Той никога няма да позволи да бъде намерен.

— Сигурна ли сте? Не сте ли си помисляли, че това може да е облекчение за него?

Тя се изсмя горчиво.

— Я стига. След малко ще ми кажете, че това би било най-доброто нещо за него.

— Няма ли да е така?

Тя сведе предизвикателния си поглед дълго преди да извърне главата си настрана. Виждайки малка пукнатина в бронята ѝ, той се възползва.

— Знаете, че това ще е най-доброто за него, Ребека. За вас също ще е много по-добре. Ще спрете да се притеснявате, че ви шпионирам. Ще можете да използвате истинското си име. Няма ли да е по-добре за всички? — Той направи стъпка към нея и заговори настоятелно: — Помогнете си, като помогнете на мен. Само ми загатнете, насочете ме.

— Карате ме да предам брат си.

— Той никога няма да научи, че информацията е излязла от вас. Кълна ви се. — Тя го слушаше, така че той натисна: Не искате да изгубите хубавата си къща тук, да оставите очарователния си магазин. А дори да го направите, какво ще стане със Сара?

Тя го стрелна с поглед и той си помисли: *Аха! Точка за мен.*

— Сара беше дете, когато напуснахте Ню Йорк, прекалено малка, за да разбира последствията. Да избяга с мама посред нощ е било голямо приключение. Но сега няма да е така. Ще упорства. Няма да иска да остави приятелите си. Ще се възмути, че я принуждавате.

— Скоро ще се прибере. Трябва да си тръгнете.

— Ще ѝ кажете ли, че съм бил тук?

— За луда ли ме мислите?

— Тогава как ще ѝ обясните, че сте разстроена?

— Не се ласкайте, Джак. Нямаме способността да ме разстройвате.

— Фактът, че се обръщате към мен на първо име показва колко сте разстроена. Нещо повече, вие лъжете. Мисля, че ви измъчва много да карате дъщеря си да живее сенчест живот.

Можеше да се закълне, че ѝ се иска да го убие за тези думи. Тя настръхна.

— Тръгвайте си.

Ситуацията на нерешителност трая няколко минути, нито единият, нито другият помръдна и сантиметър, след това той изруга тихо:

— Хубаво, ще си отида. Засега.

— И не се връщайте.

— Не го обещавам. — Той излезе на верандата. — Благодаря, че ми разрешихте да използвам тоалетната. — След което вдигна якето над главата си.

— Специален агент Конъл?

Той се обърна.

— Ако се приближите до Сара с идеята да изкопчите някаква информация от нея, ще ви блъсна с колата си, а после ще ви кастрирам.

[1] Изтезание, при което водата се излива върху кърпа, покриваща лицето и дихателните пътища на прикования неподвижно пленник, карайки го да изпита чувство, че се дави. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Пресконференцията се проведе в преддверието на болницата. Служителят от връзки с обществеността направи кратко и приятно изявление, съобщавайки не много повече информация от дадената вече от самата Емъри Шарбоно.

След официалното изявление Джеф Съри излезе на подиума и поблагодари на правосъдните органи и на дузината доброволци, участвали в издирването на неговата съпруга. След това помоли представителите на медиите да ги оставят на спокойствие, докато тя продължи да си почива и да се възстановява.

— Тя няма търпение да се върне към медицинската си практика и да поднови нормалните си занимания.

— Това включва ли бягане на маратона? — попита един репортер.

— Разбира се — отвърна Джеф. — Но след това преживяване може би ще премисли къде да тренира. — Това предизвика добродушни смехове. Той отговори на още някои въпроси, свързани с благотворителността на Емъри. — Всъщност, това преживяване само увеличи още повече ентусиазма ѝ. Тя ме вдъхнови да я придружа на следващото ѝ пътуване до Хаити.

Това съобщение дойде като голяма изненада за всички, но най-вече за Алис Бътлър. Найт, застанал от края на тълпата, забеляза реакцията ѝ. Той и Грейндж се измъкнаха веднага след приключването на конференцията и се върнаха в шерифския офис. Грейндж отиде до бюрото на Найт, понесъл за всеки от тях по един шоколадов сладкиш с големината на чиния.

— Това може да ти развали вечерята, но майната му.

— Няма начин. Господжата ми звънна преди малко и ми обеща пиле и кнедли. — Найт си отхапа от сладкиша. — Забеляза ли реакцията на Алис Бътлър при съобщението на Джеф за Хаити?

— Гледах Джеф.

— Имаше вид на човек, глътнал цяло яйце.

— Е, съпругата се е върнала. Джеф я отрупва с обич и внимание. Алис сигурно се е почувствала пренебрегната.

— Не се съмнявам, че е доволна, задето колежката и приятелката ѝ се е прибрала невредима.

— Нито пък аз — кимна Грейндж. — Но и тя е човек. От друга страна, трябва да е облекчена, че не е била замесена в разследване на престъпление. — Той сдъвка последната хапка от сладкиша си. — Защо, според теб, лъже? Не Алис. Емъри.

Найт се облегна назад в стола, подпря крака в ъгъла на бюрото си и се пресегна за любимото си ластиче.

— Защото не иска съпругът ѝ и останалият свят да разберат, че се е чукала с някакъв тип, докато на добрите хора са им мръзнали задниците в студа да я търсят.

— Връща си за аферата на Джеф с Алис?

Найт сви рамене.

— Може неговата афера да е отмъщение за тази на Емъри. Кой знае? Някак си се уплаши, когато романтичното ѝ бягство се превърна в разследване на безследно изчезнал. Тъй като е умна, е решила да се върне вкъщи.

Грейндж се намръщи несигурно.

— Не мисля, че ситуацията е толкова еднозначна, Сам.

Найт също не мислеше.

— Тогава говори.

— Мозъчното сътресение е било неотдавна — каза Грейндж. — Лично аз питах лекарите. Раната на скалпа ѝ е също неотдавнашна. Претърпяла е тези наранявания по време на четиридневното ѝ отсъствие. Остава неясно как е станало.

— Мислиш, че лъже, че е паднала и си е ударила главата?

— Възможно е.

— Защо да лъже?

— Не знам. Но мисля, че трябва да има нещо общо с добрия самарянин. Как може да прекара при него четири дена и да не знае името му?

Найт усука ластичето.

— Джеф изглежда се хваща на историята ѝ „не си спомням“.

— Което все пак го прави виновен.

— За какво?

— За глупост.

Найт се засмя.

— Казах, че той *изглежда* се хваща на историята й. Единственият начин, по който може да запази репутацията си, е да се преструва, че й вярва. Няма да започне да я сочи с пръст и да вика: „лъжкиня, лъжкиня!“, пред всички.

— Въпреки всичко, той според мен е един негодник.

— Не бих спорил с теб. — Найт се изправи, протегна се и облече палтото си. — Пилето и кнедлите вече ме зоват.

— И какво, затваряме случая?

— Изчезналата личност се намери, Бъди.

— Вярно е.

Усещайки неохотата на партньора си да приеме положението, Найт се подпря на края на бюрото.

— Искаш да арестуваш д-р Шарбоно за създаване на фалшива тревога, при положение че тя има два медицински документа за наранявания на главата?

— Не.

— Хубаво. Защото никой прокурор няма да я пипне. Като се изключи това, че е ужасно некадърна лъжкиня, тя е един от най-непоколебимите и разумни хора, които съм срещал.

— Съгласен.

— Така че какъв би бил мотивът й да разиграе изчезване?

— Внимание? Известност?

— Не й трябва — завъртя глава Найт. — Тя вече е имала цялото внимание на света, фокусирано върху нея и добрите й дела.

— Да си отмъсти на някого.

— Искаш да кажеш, освен на неверния си съпруг? Дори не знаем дали тя е наясно, че той й изневерява. Не е известно тя да има врагове. Досега щяхме да сме намерили все някой, който да каже нещо лошо за нея. Дори д-р Бътлър, любовницата на съпруга й, хвали Емъри. Кажете ми, какво ще спечели от подобна сензация?

— Съвсем нищо — каза Грейндж. — Което прави лъжите й още по-странни. Ако не беше съчинила тази интрига, нямаше да е необходимо да лъже. Но го прави. Защо?

— Мамка му. Пак се връщаме на първоначалния ми въпрос. — Найт прокара ръка през лицето си и когато Грейндж понечи да

заговори, той го сръчка. — Съгласен съм, съгласен съм. Пропускаме нещо.

— Какво, според теб?

— Убий ме, не мога да кажа. Само се надявам, че когато и ако то подаде грозната си глава, няма да е *прекалено* грозна.

* * *

Джеф погледна подноса с недокоснатата вечеря на Емъри.

— Не те виня. Изобщо не изглежда апетитно. Искаш ли да изляза и да ти купя нещо?

— Не съм гладна, но ти благодаря за предложението.

Той дръпна количката с подноса в края на леглото ѝ.

Както винаги, беше в перфектен вид, но тя беше убедена, че е не по-малко изморен от нея. Изминалите четири дни го бяха изтерзали, въпреки че всеки път, когато му се извинеше за това, което е трябвало да преживее, той я уверяваше, че е забравил премеждията си в мига, в който е чул гласа ѝ в телефона си и е разбрал, че е добре.

— А твоята вечеря? — попита тя.

— Ще си взема нещо.

— Трябва да помолиш Алис и Нийл да те вземат, когато тръгват за Атланта.

— Не искам да те оставям сама. Освен това те изглеждаха облекчени, че не съм приел поканата. Искяха да се приберат, преди да е станало късно. Алис ще следва Нийл с твоята кола.

Джеф бе помолил един от тях да я върне в Атланта, така че Емъри да може да пътува с него утре.

Преди да тръгне, Алис се промъкна при нея да ѝ остави противозачатъчните таблетки, както бе обещала. Беше казала на Емъри, че не очаква да предизвикат някакви странични ефекти, но я накара да ѝ обещае, че ще звънне, ако има. Алис също така тактично ѝ напомни, че макар хапчетата да могат да предотвратят бременност, те не предотвратяват заболявания, предавани по полов път.

Джеф размаха ръка пред очите ѝ.

— Тук ли си?

— Съжалявам.

— Казвах ти, че си спомних и взех брезентовата ти торба и обувките от багажника на колата ти, преди да тръгне Алис. Всичко е в гардероба, включително лаптопа ти, който върнаха от шерифския офис. Върнаха ми и пистолета ми.

— Пистолет?

— Просто формалност, така ми казаха. Но съм сигурен, че са проверили дали не е стреляно скоро с него. — Той се засмя. — Шегобийци, нали?

— Нещо не виждам хумора.

— Аз също. Слава богу, че това изпитание и за двама ни свърши — той взе дланта ѝ и я стисна между своите. — Емъри, няма да те притискам да ми кажеш къде си била или какво си правила след събота сутрин.

— Джеф...

— Не, не казвай нищо. Не искам да те принуждавам да ме лъжеш. Фактът е, че напълно си заслужавам случилото се. Бях негодник. В най-добрите дни бях затворен и необщителен. В най-лошите бях направо непоносим.

Той млъкна, сякаш да ѝ даде възможност да му възрази. Когато не го направи, той продължи:

— Знаеш колко силно исках да стана партньор в компанията. Но освен това имаше и други разочарования.

— Не мога да одобря и да подпиша онова лекарство, Джеф. Може би...

— Не е за това. Кълна се. Това, което се опитвам да кажа, е, че тези разочарования не са извинения за начина, по който съм се държал, за начина, по който се отнасях с теб.

— Не съм го планирала, за да те накажа.

— Добре, ще го приема — каза той, но със забележителна липса на убеденост. — Искам да знаеш, че когато едва не те изгубих, осъзнах колко жизненоважна си ти за моето щастие. Не, не само за щастието ми. За моя *живот*. Искам да започнем наново. Искам...

Клетъчният му телефон го прекъсна. Той го измъкна от калъфа на колана си, прочете името на човека, който го търсеше, и промърмори раздражено:

— Не е истина.

Вдигна и попита троснато:

— Какво има?

Слуша няколко секунди, после каза:

— Нямам представа. Да, ще я попитам веднага. А-ха. Окей, довиждане. — Връзката прекъсна. — Онзи дебел детектив. Найт.

— Какво искаше?

— Попита дали картата с маршрута, която си използвала в събота, е у теб?

— Във вътрешния джоб на якето ми е.

Той стана и отиде до тесния гардероб, където по-рано бе складирал брезентовата ѝ торба. Там беше и найлоновата торбичка, която ѝ бяха дали, за да смени дрехите си с болнични. Джеф занесе торбата до леглото и изсипа съдържанието ѝ.

— Синьото яке ли?

Тя кимна, после облегна главата си назад и впери очи в тавана.

— Джеф, защо съобщи на пресконференцията, че планираш да дойдеш в Хаити с мен?

Тя нямаше желание да я гледа, но една от сестрите, която беше в стаята по време на излъчването, включи телевизора. Една част бе излъчена на живо, водещ сегмент от вечерните новини.

Той каза:

— Искях да има черно на бяло, че обръщам нова страница.

— Достоен за възхищение жест. Но не виждам как ще издържиш горещината и мизерните условия. Как ще раздаваш паста за зъби на децата и ще ги инструктираш как да я използват. Това просто не е в характера ти.

— Но искам да бъде. Искам да съм по-ангажиран в нещата, с които се занимаваш, и... Сигурна ли си, че картата е била в този джоб?

— Да.

Той го обърна навън и ѝ го показа.

— Няма го. Проверих и останалите джобове.

Тя вдигна рамене.

— Спомням си, че там я сложих. Сержант Найт каза ли защо я иска?

— Във връзка с разследването на маршрута ти в събота. Каза, че може да им потрябва. Ще му се обадя по-късно и ще му кажа, че не сме я намерили. — Той започна да пъха нещата обратно в найлоновата торбичка. — Кой ти поправи слънчевите очила?

Мога да бъда сръчен, когато е необходима сръчност.

Усетила как вината затопля страните ѝ, тя отклони поглед.

— Някоя от сестрите, предполагам. Имаше няколко в спешното, помогнаха ми да се съблека.

— Хубаво е, че са ти дали дрехи, с които да можеш да се преоблечеш утре. Тези изглеждат и лъхат на лошо от дълго носене. Сигурна ли си, че не искаш да ги изхвърля?

— Не. Ще се изперат.

— Добре тогава. — Той върна торбата в гардероба и седна отново на края на леглото. — Така — каза той и си пое дълбоко дъх, — докъде бях стигнал?

— Че ще започнем на чисто. — Преди да се впусне наново в обсъждането, тя каза: — Имаш ли нещо против да започнем утре? Имаме да си говорим за толкова много неща, а съм прекалено изтощена тази вечер. Съжалявам.

— Не, аз съжалявам. Трябваше да се досетя. — Той я повдигна и я притисна силно към себе си. Прокара ръце нагоре-надолу по гърба ѝ, като галеше голата ѝ кожа през отвора на болничната нощница. — През изминалите няколко дни имаше моменти, когато се страхувах, че никога повече няма да те държа така. Липсваше ми... липсваше ми това... ти ми липсваше. — Той я целуна по слепоочието, след това по устните, нежно и целомъдрено. Върна я на възглавницата и каза: — А сега си почивай. Ако промениш мнението си и огладнееш, или искаш нещо, обещавай, че ще ми се обадиш.

— Обещавам. Почини си хубаво. Ще се видим утре сутринта.

— В ранна сутрин. Нямам търпение да се махна от този град. — Той ѝ изпрати въздушна целувка от вратата.

След като вратата се затвори след него, отчаянието се спусна над нея като тъмна, отмъстителна птица, разпери криле и я покри напълно. Винаги ли щеше да се чувства така ужасно виновна заради лъжите, които бе наговорила и щеше да продължава да казва?

Отхвърляйки лекото одеяло, тя стана от леглото. Дръпна стойката със системите със себе си и отиде до гардероба; извади найлоновата торбичка с принадлежностите си. Измъкна от нея лявата си обувка и като повдигна стелката отвътре, извади картата.

Найт бе забравил да я вземе от нея, преди да си тръгне. Веднага щом бе останала сама в стаята, тя бе извадила картата от джоба на

якето си, и я бе пъхнала в обувката си, единственото място, на което се сети да я скрие, докато се махне от болницата и може безопасно да се отърве от нея.

Всъщност, не беше скрила нищо. Беше искрена за името на пътеката, по която бе тичала, макар и не точна за тесните пътеки, по които беше тръгнала, някои от които се отклоняваха от маркирания от нея маршрут.

Независимо от това тя щеше да задържи картата, не искаше да улесни разследващите да проследят точния ѝ курс и евентуално да открият нещо останало, следа, която да ги отведе до нейния спасител или до хижата му.

Сам Найт, въпреки провинциалния си срамежлив маниер, беше човек на закона. Въпросите без отговор и липсващите подробности го измъчваха. Беше я накарал да повярва, че случаят е приключен. Но ако това бе истина, тогава защо се интересуваше и искаше да види картата? Защо продължаваха да търсят пътеката?

Детективът продължаваше да проявява любопитство към добрия самарянин.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Телефонът във вътрешния му джоб завибрира.

Той го извади и погледна дисплея: скрит номер. Натисна бутона за приемане на разговор, но не каза нищо.

— Аз съм — чу в слушалката гласа на Ребека.

Той беше излъгал Емъри, че няма клетъчен телефон. Имаше дузина остарели модели, които беше купувал от супермаркета, практически за по долар на бройка, за еднократна употреба. Беше ги използвал единствено да се свързва със сестра си.

Всеки път, когато ѝ се обаждаше, ѝ даваше номера на следващия телефон, след това счупваше този, който вече е използвал. По този начин тя винаги имаше непроследяем номер, на който да му се обади, ако иска да се свърже спешно с него.

Той се подготви да получи лоши новини.

— Какво е станало?

— Дойде специален агент Джак Конъл.

Той не го бе очаквал и за миг остана без думи. След това прошепна:

— Занасяш ли ме, по дяволите?

— Иска ми се.

— Кога се случи?

— Днес.

След четири години Конъл се беше появил днес. Денят, в който Емъри се беше върнала при съпруга си, в който бе заобиколена от полицаи и медии. Случайно съвпадение? Двете събития се бяха случили на разстояние от три хиляди мили. Каква можеше да е евентуалната връзка между тях? Само една. Той.

— Какво искаше?

— Ти какво мислиш? Теб.

— Кучи син.

— Още гледа с онзи тъжен кучешки поглед — каза тя.

— Не му вярвай.

— О, не му повярвах. Нито за миг. Манипулативен е както винаги, но наистина трябва да усъвършенства шпионските си умения. Беше паркирал по-надолу на улицата, когато се прибрах онзи ден вечерта от работа.

— Защо не ми се обади тогава?

— Помислих си, че ще се откаже и ще се махне.

— Надяваш ли се.

— Изчаках двайсет и четири часа, преди да избухна.

— Сам ли дойде?

— Да.

— Колко време остана?

— В къщата беше за около петнайсет минути.

— Пуснала си го да влезе?

— За петнайсет минути — отвърна тя сприхаво. — След това го отпратих.

— Това означава ли, че вече не те следи?

— Не мисля, че ме следи.

Трябваше да ѝ повярва за това. Тя загреваше бързо и беше неуловима. Най-малкото досега. Той зададе най-същественния въпрос:

— Как те е открил в Сиатъл?

Тя обясни как бившата ѝ колежка в „Мейсис“ я е забелязала по новините и това го накара да започне да се отпуска, осъзнавайки, че няма връзка между Емъри и невъзвестената визита на агента от ФБР при сестра му.

— Беше глупаво от моя страна да участвам в протеста — казваше тя. — Сега го осъзнавам, но никога не съм си мислила, че могат да излъчат този репортаж по националните новини.

— Но ти сега си с различен външен вид.

— Явно не достатъчно променен, за да заблуди Елинол.

— Помня я. Двете бяхте близки.

— Мисля, че тя много те харесваше. Преди... — Тя се канеше да каже „*преди Уестбъро*“. Всичко се беше променило след това, но нямаше смисъл да обсъждат това, което и двамата вече знаеха, а и не трябваше да говорят прекалено дълго. Особено предвид скорошната поява на Джак Конъл. — Не си го оставяла сам, нали?

— Само за да отиде в тоалетната и — преди да се паникьосаш — подслушвах отвън до вратата. Използва тоалетната и пусна водата. Не

беше вътре достатъчно дълго, за да направи друго. Но аз основно проверих помещението, след като си тръгна.

Добро момиче.

— Какво си говорихте през петнайсетте минути?

— Той спомена Солт Лейк Сити. Тексас и Кентъки също.

— Не мисля, че са били от списъка му с неща, които да направи, преди да умре.

— Престани да се шегуваш. Попита ме какво знам за един футболен треньор. Направих се на тъпа, но, разбира се, той не се хвана.

Никакво споменаване на Северна Каролина или дори района. Никакво споменаване на лекарка от Атланта, която е изчезнала за четири дни. Като си пое дъх по-спокойно, той смени темата:

— Как е Сара?

— Ще стигнем и до нея. *Ти* как си?

— Добре.

— Не, не си.

— Напротив, добре съм.

— Какво се е случило?

— Нищо.

— Не ме прави на глупачка. Не звучиш както трябва. Да не си болен?

— Здрав съм като бик.

— Тогава какво става?

Ребека винаги бе успявала да долови, когато някой извърта. Надушваше лъжата от една миля разстояние. Той трябваше да приключи разговора, преди да е станало късно.

— Виж, трябва да вървя. Благодаря ти за предупреждението за Конъл.

— Трябваше да го направя. Да знаеш, че още е по следите ти.

— Ако беше надушил нещо, нямаше да ти досажда. Въпреки това искам да те попитам: сигурна ли си, че приятелката ти му се обадила да пита за теб? Може да те е излъгал.

— Не, не е излъгал. Проверих. След като си тръгна, звъннах на Елинор.

Ребека беше педантична в прикриването на следите си, както и на неговите. Изненада го това, че се е свързала с приятелката си от Ню

Йорк.

— Тя потвърди, че Конъл е отишъл при нея едва след като му е позвънила. — След което добави оправдателно: — Беше ми приятно да си поговоря с нея. Сега е омъжена. Бременна е с първото си дете. Беше хубаво да я чуя толкова щастлива.

Той наведе глава, забивайки брадичка в яката на якето си, наранен, че сестра му изпитва нужда да се оправдава, че ѝ е било приятно да си побъбри със стара приятелка. Лоялността ѝ към него ѝ струваше скъпо. Той вероятно знаеше само част от жертвите, които е направила, и все още прави, за да го предпази.

— Радвам се, че звънна — каза той дрезгаво. — Благодаря. Пак ще се чуем.

— Да не си посмял да затвориш!

— И без това говорих прекалено дълго.

— Попита за Сара.

Сърцето му се сви.

— Добре ли е? Исусе, Конъл не е...

— Не. Заплаших го с кастрация, ако припари до нея.

— А след това аз ще трябва да го убия.

— Засега не е необходимо. В отговор на въпроса ти, Сара е много добре.

— Още ли свири на чело?

— Има рецитал след няколко седмици. Искане ми се да можеше да дойдеш.

Последва мълчание и то се разтегна повече, отколкото една обикновена пауза в разговор.

— Какво не ми казваш, Бекс?

Когато тя беше дванайсетгодишна, а той на четиринайсет, го плясваше всеки път, когато я наричаше с галеното ѝ име. С времето, обаче, беше започнало да ѝ харесва, въпреки че използването му сигнализираше за смяна на хода на разговора им. Това беше вербалният еквивалент да се стигне до същността на нещата.

— На мен и на Сара ни харесва тук — каза тя. — Тя обича училището си. Има безброй приятели. Магазинът ми върви добре. Надхвърли очакванията ми. Създадохме си дом тук. Ако трябва отново да се махнем...

— И първия път не съм те карал да се махате.

— Не, решението да напуснем Ню Йорк беше единствено мое. Но след като попаднах в радара на Джак Конъл, той няма да ме остави на мира, а аз мразя да следят под лупа живота ми. Тогава и аз, и Сара се нуждаехме от ново начало, далеч от онази мижитурка, за която бях омъжена. Не съжалявам, че оставих Манхатън.

Тя спря, за да си поеме дъх.

— Но ако трябва да се местя в друг град сега, да приема ново име, да трябва да лъжа всички, за да си създам нова идентичност... не искам да го правя отново.

— Нито пък аз искам от теб да го правиш — каза той. — Остани там, където си, Бекс, и си живея живота. Не мисли за мен всеки път, когато вземаш решение. Твоето щастие и това на Сара... само с това трябва да се съобразяваш.

— Но сега, когато Джак Конъл знае къде съм...

— Не можеш да ме издадеш, защото не знаеш нищо.

— Не го вярва. Сигурен е, че знам къде се намираш.

— Тогава той греша, нали?

— Както и ти.

— Аз... какво?

— *Греша*. Нещо става. Какво?

Боже, колко неотстъпчива беше.

— Не се тревожи за мен. Аз съм добре.

Чувствителна и към най-лекия нюанс, тя попита:

— Какво си направил този път?

— По-добре не питай.

— Просто ми кажи, за да не се притеснявам.

Той се поколеба, след това каза:

— Кръстосах шпаги със съседите си.

— В множествено число?

— С двама.

Тя издаде тих звук на съжаление.

— И доколко кръстосахте шпаги?

— Още дишат, ако за това питаш.

— Не бъди нагъл. Просто искам да знам какво е станало.

— Всъщност, Бекс, не искаш. Ако не знаеш, няма да се наложи да лъжеш за това.

— За бога, кога ще спреш?

— Когато свърша.

— Или когато някой теб те свърши.

— Винаги съществува такава вероятност.

Тя се засмя безрадостно.

— Но аз не трябвало да се тревожа?

Той нямаше отговор на това.

— Ако си направил нещо там, където и да е това там, този път ще те открият.

Той погледна към сградата срещу улицата, на която беше сега, облегат на един стълб. Часовете за свиждане в болницата бяха минали, така че нямаше много хора.

Двамата мъже, ескортирали Емъри в спешното по-рано през деня, си бяха тръгнали с джипа. Новинарските микробуси се изнесоха веднага след пресконференцията. Малко след десет часа Джеф Съри направи същото с европейска кола последен модел.

Някъде в сградата Емъри беше сама и щеше да е сама през останалата част от нощта. Това би трябвало да успокои ума му. Но не го успокояваше.

На сестра си каза:

— Не мога да се преместя точно сега.

— Винаги го правиш. Веднага.

— Не и този път.

— Кое е различното този път?

Не можеше да ѝ каже, иначе щеше да се разтревожи и да се страхува още повече. Ако ѝ кажеше за Емъри, щеше да го посъветва да се обърне с гръб, да се отдалечи, да остави всичко както е, и то веднага. Но не искаше да чуе тези думи от Ребека. Вече ги знаеше.

— Трябва да опаковам нещо тук, преди да се преместя, това е всичко.

— Няма да ми кажеш, така ли?

— Не.

— Да не е свързано с Уестбъро?

— Не. Това е нещо друго. — Преди тя да му поиска още информация, която не искаше да сподели с нея, ѝ даде номера на следващия предплатен телефон. — Някои правила. Звъни само ако се налага.

— Добре. Ще ми се обадиш ли?

— Разбира се.

След малко тя каза:

— Навличаш си още неприятности, нали?

Той не отговори.

— Кълна се — каза тя, — че ако знаех къде си, щях да се обадя на Джак Конъл в този миг и да му кажа.

— Не, нямаше.

Тя издиша шумно и отчаяно прошепна:

— Така е, нямаше. Но той ми каза днес нещо за теб, което не мога да си избия от главата.

— Трябва да е било хубаво.

— Каза, че за теб може би ще е облекчение да те открият.

— Облекчение?

— Точно тази дума използва.

— Тогава е пълен глупак. Ако се появи отново, кажи му да си го начука.

Тя се засмя.

— Не бих могла да го кажа по-добре.

Смехът ѝ беше подходящ момент да се прекрати разговорът. Преди някой от тях да започне да сантименталничи, преди да си кажат довиждане, той прекъсна. След това извади батерията от телефона, сложи го на земята под обувката си и го счупи.

Клекна и събра парченцата в ръка и ги прибра в джоба си, за да ги изхвърли по-късно. После бръкна в джоба на дънките си и извади малката сребърна дрънкулка, спомена, който бе задържал като реална връзка с Емъри, без да осъзнава до днес колко жизненоважен е той.

Като го разтърка замислено между пръстите си, той погледна още веднъж болницата и убеден, че нищо неприятно няма да се случи тази вечер, тръгна към мястото, където бе паркирал пикапа си. Тази вечер го чакаше много работа. Работа, която трябваше да държи ума му далеч от Емъри.

Но не се получи.

В продължение на четири години беше живял в самота и се беше примирил с това.

Но само за четири дни търпимостта му беше свършила. Започна да му причинява болка.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Емъри рязко се изправи и седна в леглото.

Огледа се диво, очаквайки да види дървените стени, лампата с конопен абажур, него.

Но той не беше там и това не беше неговата хижа, и братята Флойд не напиха тромаво през вратата със заредена пушка.

Намираше се в болничната си стая, невредима и в безопасност.

Тогава защо сърцето ѝ препускаше? Защо кислородът не ѝ стигаше и ръцете и краката ѝ тръпнеха?

Тя разпозна класическите симптоми на паник-атака, но нямаше никаква представа какво я е предизвикало. Лош сън? Дълбоко стаена вина от това, че е излъгала полицаите?

Би могло да е всичко.

Но тя чувстваше, че причината за остро то ѝ безпокойство беше нещо много по-безапелационно.

Стана от леглото и повлече системата със себе си до вратата. Отвори я съвсем леко, провря глава през нея и огледа в двете посоки. Коридорът беше празен. Никой не се криеше извън стаята ѝ. Не се виждаха и сестрите. Нищо заплашително.

Тя се прибра вътре и затвори вратата.

Отиде в банята и избърса лицето си с мокра кърпа. Подът беше студен под босите ѝ крака. По пътя обратно към леглото извади от гардероба брезентовата торба с нещата си и я взе със себе си. Докато ровеше из нея, търсейки чорапи, си призна, че Джеф е прав. Спортният ѝ екип наистина миришеше доста...

Подтикната внезапно от интуиция, тя развърза торбата и изсипа съдържанието ѝ в скута си, убедена, че отговорът на това, което е предизвикало паник-атаката ѝ, е нещо, свързано с торбата.

Разтърси се из вещите припряно, после по-бавно, като ги оглеждаше внимателно една по една.

Когато осъзнаването дойде, шокът беше наелектризиращ.

Тя седна за момент, опитвайки се да реши какво да прави, после с треперещи ръце набра един номер на клетъчния си телефон и зачака тревожно да вдигнат отсреща.

След няколко позвънявания един сънен глас произнесе:

— Емъри? Наред ли е всичко?

— Алис! Извинявай, че те събудих.

— Добре ли си?

— Добре съм. Имам предвид, че не съм, иначе нямаше да ти звъня в... Кое време е?

— Няма значение. Какво не е наред? Звучиш ужасено.

Тя се насили да се успокои и да диша дълбоко.

— Трябва да те питам нещо и не можех да чакам до сутринта.

— Слушам.

— Днес, когато всички бяхте в болничната ми стая и описвах как съм паднала и съм си ударила главата, споменах ли, че съм си счупила слънчевите очила?

— Какво?

— Спомни си, Алис. Моля те. Важно е. Споменах ли да съм си чупила очилата?

— Не си спомням. Защо?

Тя преглътна с усилие.

— Защото Джеф ме попита по-рано тази вечер кой ги е поправил. Казах му, че трябва да е някоя от сестрите, докато всъщност беше мъжът в хижата.

— Окей? — каза бавно Алис, явно озадачена.

— Откъде Джеф знае, че очилата ми са се счупили, когато паднах?

Алис се замисли.

— Ти повтори историята няколко пъти следобеда. Трябва да си споменала за слънчевите очила.

Тя прехапа долната си устна.

— Не мисля.

— Да не би да намекваш... Какво намекваш?

— Само ме изслушай, моля те. От срещата ни тази сутрин Джеф се държи като напълно различен човек. Кръжи наоколо. Станал е един такъв покровителствен, любящ, дори разкайващ се. Нещо, което изобщо не е в стила му, както знаеш.

— Емъри...

— Знам какво ще кажеш. Ще кажеш, че това е нормално поведение на мъж, който има извънбрачна връзка.

— Точно това се канех да кажа. Като се има предвид скорошното ти прекеждие, той се чувства наистина отвратително и иска да компенсира забегката си.

— В това има смисъл и бих се съгласила, само дето имам чувството, че нежностите му са фалшиви и насилени. Сякаш действа по план. Не ми е комфортно около него. Кара ме да се чувствам неловко. Знам, че звучи откачено.

— Не звучи откачено. Звучи обаче като казано от човек, който си е ударил силно главата. Дадох ли ти успокоително тази вечер? Може би ти действа...

— Това не е медицински разговор. Не се заблуждавам. Не съм хистерична.

Мълчанието на Алис в другия край подсказа, че може би наистина звучи истерично. Тя прехапа устните си, за да се въздържа да каже нещо, което би потвърдило това.

Алис каза:

— Нека се убедя, че разбирам. Ти предполагаш, че Джеф е бил там, че има пръст в травмата, която е причинила сътресението ти?

— Ако не е той, тогава откъде знае за слънчевите ми очила?

Алис си пое дълбоко дъх.

— Добре, да кажем, че те е наранил. Тогава какво? Оставил те е, за да те отвлече онзи мъж от планината? Мислиш ли, че той и Джеф са в комбина?

— Не. Невъзможно е.

— Още по-невъзможно от това, което твърдиш?

— Не твърдя нищо. Само... — Какво правеше, всъщност?

— Каза ли на двамата детективи за това? — попита Алис.

— Още не.

— Би трябвало.

— Помислих си дали да не звънна на сержант Найт, но исках първо потвърждение за слънчевите очила. Надявах се, че ти ще ми кажеш, че наистина съм ги споменала, или че категорично не съм.

Алис каза тихо:

— Не си. Във всеки случай аз не съм чула.

Емъри издиша шумно.

— Благодаря ти.

— Но колко пъти си разказвала историята, преди да дойдем с Нийл?

— Няколко. Отделни части.

— Можеш ли да се закълнеш със сигурност, че изобщо не е ставало дума за това?

Когато тя превъртя деня в съзнанието си, то беше бъркотия от несвързани впечатления, сякаш някой беше направил пъзел от него, след това е разхвърлял парченцата във въздуха и ги е оставил да паднат.

Тя бе преживяла мъчително връщането си в нормалния живот и се беше концентрирала толкова силно върху това да не падне в капана на някоя лъжа, че може и да беше споменала за очилата и просто да не помнеше, че го е направила.

— Не — призна тя. — Не мога да съм напълно сигурна.

Алис изчака малко, след което каза:

— Предполагам, че си се хванала за нещо, което Джеф е подхвърлил мимоходом, и си го раздула до неузнаваемост.

— Искане ми се да мислех така. Наистина. Но имам дълбокото усещане, че нещо не е наред.

— Може ли да ти предложи няколко обяснения защо се чувстваш по такъв начин?

— Моля те.

— Преминала си през изпитание, което ти е оказало силен емоционален, а също и физически ефект. Претърпяла си мозъчна травма, лека, наистина, но все пак мозъчна травма. Спала си с непознат. За зоната на комфорт на Емъри Шарбоно, която познавам, това е извън стратосферата. Естествено, че ще се чувстваш уязвима, несигурна, дори уплашена.

— Разбирам какво казваш, Алис. Но да си ме виждала, откакто се познаваме, да проявявам необуздало въображение или да изпадам в нервна възбуда в кризисна ситуация?

— Никога. Но това не е била обикновена криза. Била е *твоя* криза.

Тя въздъхна.

— Хубаво, това е едно от обясненията. Каза ми, че имаш няколко.

— Вина, може би?

Емъри се замисли.

— Че търся вина у Джеф, за да успокоя собствената си вина, задето съм спала с друг мъж?

— Не съм психиатър, но подобно пренасяне изглежда логично, нали?

— Предполагам.

— Не звучиш убедена.

Не беше. Тъкмо обратното. Бе решила да не обвинява Джеф за своята изневяра.

— Не е напълно немислимо Джеф да е замесен по някакъв начин. Детективите го подозираха.

— Но беше оправдан.

Да, помисли си Емъри, но само защото се появих жива.

— Джеф не е най-сърдечният човек на света и може да бъде абсолютно егоцентричен кучи син. Но по време на нашите разговори, докато теб те нямаше, ми каза, че иска да бъде идеален съпруг, такъв, какъвто заслужаваш. — Тя спря, след това добави шепнешком: — Кълна се, че не би могъл да те нарани.

Паник-атаките се възпламеняваха от травматични събития. Точно толкова често биваха причинени от въображаем или изфабрикуван ужас. Явно Алис смяташе, че подозренията ѝ са безпочвени. И може би наистина бяха.

— Извинявай, че те събудих.

— Знаеш, че съм готова да направя всичко за теб — каза Алис. — Но трябва да те помоля да свършваме. Имам две назначени цезарови сечения утре.

Емъри се извини, че я е задържала толкова дълго.

Алис сякаш изпитваше неохота да затвори.

— Сигурна ли си, че си напълно добре?

— Да, добре съм. Благодаря ти, че ме изслуша.

— Ще се видим утре. Почини си. Утре нещата ще изглеждат по-добре.

Но не изглеждаха на сутринта.

Тя беше облечена и чакаше Джеф да дойде. Той връхлетя вътре и възкликна:

— Изглеждаш великолепно!

Тя се насили да се усмихне.

— Едва ли, но направих някои подобрения.

— Тези дрехи винаги са ми били любимите.

— Това са просто дънки и пуловер.

— Но *ти* си в тях. — Той се наведе и докосна с устни нейните.

— Как спа?

Емъри не му каза за паник-атаката, нито за разговора с Алис. Но след това, докато лежеше будна и развълнувана, тя убеди мозъка си да не живее в съмнения и страх. Отказваше да таи съмнения за мъжа, за когото беше омъжена. Щеше да го попита направо как е научил за очилата ѝ. Надяваше се, че ще ѝ даде логично обяснение, което ще елиминира опасенията ѝ и ще ги направи да изглеждат нелепи.

Той бързо разтърка длани.

— Взе ли всичко? Готова ли си да тръгваме?

— Веднага, щом донесат количката. Знаеш, болнични правила. Докато чакаме, искам да те попитам нещо, което ме измъчва.

Гладкото му чело се сбърчи. Той взе ръката ѝ и я поглади с палец.

— Съдейки по изражението ти, е нещо сериозно. Какво има?

Тя събра смелост:

— Джеф...

Клетъчният ѝ телефон иззвъня. По-рано го беше преместила от спортната си чантичка за кръста в дамската си чанта. Тя го извади, погледна дисплея и отговори.

— Сержант Найт?

Джеф пусна ръката ѝ и изруга тихо.

— Здравейте, д-р Шарбоно — каза детективът. — Как сте тази сутрин?

Тя без малко да избъбри: *Все пак имахте право за Джеф*. Но вместо това произнесе:

— Чувствам се много по-добре, благодаря.

— Радвам се да го чуя. Съпругът ви с вас ли е?

— В момента стои до мен.

— Добре. Това е добре. Вижте, появи се нещо. Двамата с Бъди Грейндж бихме искали да се отбием в болницата, преди да си тръгнете. Сега удобно ли е?

На прага на вратата се появи сестра, която буташе количка. Емъри ѝ направи знак да почака.

— Какво се е появило, сержант Найт?

— Не е за телефона.

Джеф. Бяха открили нещо, което уличаваше Джеф.

— Бихме искали да разговаряме с вас насаме — каза Найт.

Останала без дъх, тя каза:

— Не е нужно да идвате до болницата. Ние ще дойдем при вас.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Найт и Грейндж ги прекараха през една полицейска стая, която Джеф ѝ беше описал с пренебрежителни подробности.

— Надявах се никога повече да не видя това място — каза той на Емъри тихо. — Найт не ти ли намекна за какво е всичко това?

— Само, че не искам да го обсъжда по телефона.

Те последваха двамата детективи по къс коридор и влязоха в стая за разпити.

— Тук ще е по-тихо — каза Найт, когато ѝ подаде стол. — Джеф, седнете ей там. Да ви поръчам ли нещо за пиене?

Двамата отказаха едновременно.

Найт седна от другата страна на малката маса. Грейндж се облегна на стената, беше пъхнал едната си ръка в джоба на панталона, а в другата държеше кафяв плик. Той изглеждаше безразличен и отпуснат.

Емъри не се заблуждаваше.

Найт започна:

— Добре ли си починахте през нощта?

Не, Бог ми се яви. Тя отвърна уклончиво:

— Знаете как е в болница.

— Събуждат ви, за да ви сложат да спите.

— Нещо такова.

— Може ли да ни кажете все пак причината да сме тук? — намеси се Джеф. — Чака ни пътуване до Атланта. — Той изглеждаше нетърпелив, сякаш му се искаше да е навсякъде другаде, само не и тук.

Найт направи физиономия.

— Причинихме ви известно безпокойство, Джеф.

— Неудобство? Направо ме обидихте.

— Така е. — Найт въздъхна. — И аз, и Грейндж ви казахме, че съжаляваме. Казваме го отново. Приемете извиненията ни. — Когато Джеф не отговори, Найт продължи: — Причината да ви се обадим тази

сутрин, е, че си помислих, че може би съпругата ви се е сетила за нещо, което е пропуснала да ни каже.

— Звучи като упрек — каза Джеф.

Найт се усмихна добродушно.

— Имах предвид по-скоро един точно определен спомен, който ѝ се е изплъзнал от ума вчера. Помислих си, че нещо може да го е освободило през нощта.

Предвид обстоятелствата разбирането на детектива беше необичайно. Тя погледна нервено към Джеф, преди да се обърне към Найт.

— Полицаяте, които отидоха да преминат по маршрута ми... те ли са открили нещо?

— Още не. Онази ваша карта появи ли се?

— Вие имате карта на парка — контрира тя. — Може би по-подробна от моята, която принтирах от интернет. Как би могла тя да помогне?

— Ами, с вашата ще сме сигурни, че не сте направили отклонение и не сте поели по погрешна пътека. Защото... тук е толкова объркващо... никой не може да посочи мястото на злополуката ви, каквато и да е била тя. Да имате някаква идея какво разстояние сте изминали, преди да се случи?

— Тичах около час. Не успях да стигна до мястото, където да направя завой и да се върна.

— Сигурна ли сте?

— Да.

Те изглеждаха подозрителни, но тя не можеше да каже дали за това, че не е стигнала до мястото, където да се върне, или заради способността ѝ да си спомни. Тя се размърда в стола, който вероятно беше проектиран специално, за да създава дискомфорт.

— Повярвайте ми, искам да знам какво ми се случи точно толкова, колкото вие.

Найт и Грейндж се спогледаха, преди да се обърнат към нея.

— Сигурна ли сте, че няма какво да добавите към това, което ни казахте вчера?

Би предпочела да не повдига въпроса за слънчевите очила, докато не разбере какво имат да кажат и защо не може да се обсъжда по телефона.

— Нищо? Хубаво, тогава. — Като се обърна към партньора си, Найт попита: — Готово ли е?

Грейндж се отгласна от стената.

— Всичко е заредено. — Сложеният на масата лаптоп беше с гръб към нея. Грейндж го завъртя така, че мониторът му да гледа към нея.

Джеф, който имаше добра видимост към екрана, каза:

— Какво е това, по дяволите? Домашни филмчета?

— Нещо такова — промърмори Найт.

— Това беше предоставено на нашето внимание тази сутрин. — Грейндж кликна върху иконката в центъра на екрана и видеото започна.

Качеството на картината не беше добро, тя беше тъмна и зърнеста, но Емъри разпозна стаята веднага. Стомахът ѝ се сви. Кръвта нахлу зад тъпанчетата ѝ като вода от скъсана язовирна стена.

Тя гледаше как влиза в кадъра, с гръб към камерата. Когато се обърна, един лъч светлина освети лицето ѝ. Тя вдигна ръка да прикрие очите си.

— Смъкнете това, ако обичате. Заслепява ме.

Спомни си как той премества фенерчето с няколко градуса надясно, но тя продължаваше да е видима за камерата, когато се огледа наоколо.

— Това е кабинетът му. Тук няма да има нищо. Трябва да намерим стая за прегледи, шкаф, в който държи материали и медикаменти.

— Водете, док.

Тя излезе от кадър. Стаята стана тъмна, както и компютърният екран. Тогава се материализира меню, което предлагаше на гледащия опции повтаряне, спиране или излизане.

Грейндж спря видеото и се върна на мястото си до стената.

Емъри седеше като вкаменена. Можеше да почувства невярващия поглед на Джеф. След няколко тромави секунди, той стана и се изправи до стола ѝ, слагайки леко ръце на раменете ѝ.

— Емъри, какво беше това? *Какво* беше това?

Усети през пуловера си, че ръцете му са влажни. Или, вероятно, тялото ѝ се потеше от унижение.

Найт подпря ръце на масата. Около пръстите му имаше стегнато увито ластиче. Той го подръпваше и то издаваше пляскащи звуци.

— Д-р Шарбоно? Емъри?

Тя откъсна очи от ластичето и го погледна в очите.

— Д-р Кал Трентън е бил в Корал Гейбълс, Флорида със съпругата си, за да празнуват четирийсетгодишнина от сватбата си. Освободил е персонала си за една седмица. Кабинетът не е бил отворен до вчера. Когато отишли на работа, открили, че е влизано с взлом, и всички изпаднали в паника. Едва тази сутрин докторът си спомнил за скритата камера, която бил монтирал в библиотечния шкаф преди няколко седмици. Изглежда е държал нелегално бутилка с алкохол в дъното на шкафа и е подозирал, че чистачките след работа се черпят. Надявал се да ги хване чрез нея. Но — каза той, изоставяйки тази тема, — след това просто ги сменил с трезвенички. Няма да представя дали камерата още записва, тъй като била от онези нещица, програмирани да работят през определени интервали от време. Примка, мисля, че така ги наричаха. Както и да е, човекът извадил диска и го предал тук на колегата, който вчера е разследвал взлома. — Той сви месестите си рамене почти извинително. — Разпознал ви е веднага, разбира се. Обади ми се вкъщи.

Тя го гледаше, но очите ѝ бяха изцъклени, мислеше си за катастрофалния уцърб, който бе нанесла на репутацията си. Не разполагаше с нищо повече от едно необяснимо споменаване на слънчеви очила. Полицаяте разполагаха с видео, което я показваше как влиза с взлом в лекарския кабинет.

Найт произнесе името ѝ, меко, но с явен подтик зад него.

Тя излезе от унеса си.

— Ще отида ли в затвора?

Найт погледна нагоре към Грейндж, който явно споделяше смайването на по-старшия си колега.

Когато Найт се обърна отново към нея, каза:

— Това ли е всичко, което имате да кажете?

— Да.

— Без обяснение?

— Необходимо ли е?

— Емъри, не казвай и дума, докато не извикаме адвокат — обади се Джеф. Той подръпна облегалката на стола ѝ, сякаш очакваше тя да

стане и да си тръгне.

— Може да действате и така — каза Найт.

— Трябваше да действам точно така, когато започнахте да ме разпитвате за нейното изчезване. Знаем колко сгрешихте тогава и съм сигурен, че Емъри има логично обяснение за това... — Не намирайки думи, той посочи към лаптопа.

— Но тя няма да каже нищо, докато не дойде адвокат.

Найт направи знак с ръка:

— Успокойте се, Джеф. Не сме тръгнали да арестуваме д-р Шарбоно все още. Сигурни сме, че има смекчаващи обстоятелства и бихме искали да чуем какви са те. Докато получим някакви разяснения от Емъри, защо не изчакате навън?

— А вие защо не ме целунете отзад?

— Джеф. — Тя се обърна в стола си и го изгледа. — Вероятно веднага ще трябва да потърсиш адвокат за защита. Сигурна съм, че нашият юрисконсулт може да предложи някой. Ще се свържеш ли с него вместо мен?

— И да те оставя тук сама с тези?

Грейндж се дръпна от стената.

— Всъщност, не решавате вие кой да остане и кой да излезе. Можем да ви съпроводим навън.

Преди ситуацията да излезе напълно от контрол, Емъри стисна ръката на Джеф.

— Звънни на юрисконсулта ни, а аз ще внимавам какво говоря.

Той изгледа двамата детективи.

— Ако това завърши с арест или процес, ще свидетелствам, че сте отказали на съпругата ми да присъства адвокат, докато сте я разпитвали.

— Надлежно отбелязано — произнесе безучастно Грейндж.

Джеф се наведе и я целуна по слепоочието, прошепвайки:

— Защо не ми каза за това?

— Не можех.

Той се поколеба, явно искаше да знае повече. След това стисна рамото ѝ успокоително.

— Вярвам ти.

— Благодаря.

Той излезе и затръшна вратата след себе си.

Надвисна мъчителна тишина. Най-накрая Найт произнесе:

— Е? Бихте ли споделили с нас какво правехте на това видео?

— Не е ли очевидно?

— Не искате ли да ни кажете защо сте влезли с взлом в този лекарски кабинет?

— Не.

— Имате зъб на д-р Трентън?

— Никога не съм го срещала. Дори не знаех името му, докато не ми го казахте.

— Нападнали сте кабинета му случайно?

Тя не отговори.

— Просто сте минавали през онова малко градче, забелязали сте кабинета му и сте решили да разбийете ключалката на задната врата и да си вземете някои материали и лекарства?

Тя продължи да мълчи.

Найт се наведе напред:

— Емъри, да оставим това видео. Извинете ме, но защо сте влезли в кабинета на този доктор и сте взели... — Грейндж пристъпи напред и му подаде един лист, който беше извадил от кафявия плик. Найт си сложи очилата за четене и изреди гласно нещата, които тя бе събрала в една найлонова торба за смет, за да ги носи по-лесно.

Когато той свърши, тя добави:

— Плюс една кутия гумени ръкавици.

Найт размаха листа в ръката си.

— Защо сте взели тези неща, при положение че можете да ги вземете от собствения си кабинет?

Тя не отвърна нищо.

— Трябваша ви за лечението на пациент?

Тя остана мълчалива.

— За самата вас? За да се лекувате? Не ме гледайте така, като че ли съм луд. Тези неща ви бяха необходими, за да се лекувате сама?

— Не.

Той се облегна и замълча за миг.

— Окей. Мъжът с фенерчето, който ви нарече „док“, което предполага известна степен на близост. Той ли е мъжът от хижата, който се е погрижил за вас, но чието име се е изтрило от паметта ви?

— Не се е изтрило от паметта ми. Не го знам.

— Бил ви е съучастник в престъплението, а не знаете как се казва?

Без да признава за извършване на престъпление, тя каза:

— Не знам името му.

Найт и Грейндж се спогледаха. Грейндж вдигна едната си вежда изразително. Найт погледна към вратата, след това понижи глас:

— Емъри, да не би да е любовник, с когото сте се срещнали тук за уикенда?

— Любовник? — Това беше най-смехотворният термин, който можеше да се приложи към него. — Не. Никога не го бях виждала преди.

— Преди какво?

— Преди да дойда в съзнание в хижата му.

Като продължи да шепне, Найт каза:

— Не искаме да причиним разрив между вас и Джеф. Вие сами ще оправите нещата помежду си. Но трябва да ни кажете кой е този крадец.

Тя ги изгледа последователно.

— Ако искате името му от мен, ще трябва да си спестите усилието и да ме тикнете в затвора сега. Не знам кой е той.

Найт изпусна дълга въздишка.

— Технически сте извършили углавно престъпление, което — ако ви признаят за виновна — се наказва с няколко години затвор. Обаче ние в Северна Каролина имаме степенуване на присъдите и използваме точкова система, за да категоризираме едно престъпление, вземайки предвид тежестта му, мотивите на престъпника и предишна криминална история.

— Не съм сигурна какво...

— Това означава — прекъсна я той, — че никой не иска да ви затваря. Това не е било разбиване и обир. Имало е купчина долари в брой в бюрото на управителя. Още е там. Един заключен шкаф с болкоуспокоителни, амфетамини и успокоителни, които биха се продали на улицата за купища пари, са останали недокоснати. Е, не съвсем недокоснати. Ключалката е била разбита, но нищо не е взето, освен двуседмична доза антибиотици, които, както ми казаха, в Европа могат да се купят навсякъде.

Той изчака всичко това да стигне до съзнанието ѝ, преди да продължи:

— Д-р Трентън каза, че му изглеждало, сякаш липсващите материали са взети от професионалист. От лекар професионалист, искам да кажа, а не от професионален крадец. Каза, че единствените неща, които са взети, са необходими за процедура. За приключване на бременност.

Той си отбелязваше реакциите ѝ и когато тя сведе очи надолу, се прокле, че е толкова прозрачна.

Найт отново седна напред в стола си, олицетворение на сериозност и състрадание сега.

— Този мъж принуди ли ви да откраднете тези неща, за да го освободите от проблем?

Тя не каза нищо.

— Емъри?

Емъри отказа да отговори.

Сякаш получил мълчалив сигнал от Найт, Грейндж измъкна един стол и седна до тях на масата. Той се държеше според описанията на Джеф като „лошото ченге“. Тя се приготви за извиване на ръцете.

— Двамата със Сам не вярваме, че ви е хрумнало да извършите влизане с взлом и да откраднете гумените ръкавици на някакъв селски доктор. Паричната стойност на откраднатото медицинско оборудване не е голяма. Ако възстановите сумата на д-р Трентън, се съмнявам, че той би искал да види уважавана колежка като вас обвинена, а още по-малко — осъдена. Вярно, лекарствата, които са били откраднати, са контролирани субстанции, но някой би могъл да се надрусва повече с шишенце NyQuil^[1].

Той спря.

— Със Сам смятаме, че сте била принудена или заставена насила да извършите този обир. Това, което не разбираме, е защо го прикривате — мъжа, когото не можем да видим. Мъжът с дрезгавия глас. Кой е той, д-р Шарбоно?

— Казах ви, не знам.

— Ами, може би сме в състояние да помогнем с това.

Изненадана от думите му, тя видя как Грейндж изважда една карта от кафявия плик. Той я разтвори. Беше дубликат на картата, която бе използвала, за да разчертае маршрута си в онази иначе

невинна събота, когато без никакво предчувствие за това, животът ѝ се бе преобърнал с главата надолу. Ако последните пет минути бяха някаква индикация за предстояща опасност, то вероятно животът ѝ никога повече нямаше да бъде същият.

Някой беше нарисувал звезда с червено мастило на картата. Грейндж заби показалеца си върху нея.

— Това е паркингът, където сте оставили колата си. Вашата стартова точка, нали така?

Тя кимна.

— Бензиностанция „Шеврон“, където бяхте оставена вчера, е тук на този кръстопът. — Той ѝ я посочи. — А тук е градът, където се намира кабинетът на д-р Трентън.

— Това, което направихме — каза Найт, — е да съединим тези точки, за да очертаем кръг. След което започнахме да проверяваме архивите за арести, търсейки човек, съден преди, който живее в този кръг или достатъчно близо.

Грейндж каза:

— Изскочиха няколко имена.

Тя съдържа дъха си.

— Единият беше тип, който излежава присъда за въоръжен грабеж — каза Грейндж. — Съпругата на другия го е убила преди осем месеца, така че явно той не е нашият човек. Но имаме още някои имена. — Найт ѝ се усмихна. — И особено едното от тях ни се вижда наистина хубаво.

[1] Лекарство, облекчаващо различните симптоми на обикновената настинка, съдържащо успокоителни антихистамини. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Емъри си помисли, че може да повърне. Тя наведе глава и затисна с ръка устата си.

Извършили сте престъпление с насилие?

Голямо.

— Казва се Флойд.

Тя вдигна рязко глава.

— Какво?

— Всъщност са двама — каза Грейндж. — Братя. Норман и Уил Флойд.

Костваше й усилие да не покаже облекчението си.

— Уил, по-младият, е особено свадлив — каза Найт. — Напуснал е училище в десети клас и на никого в училищната система не му е било мъчно, че си отива. Винаги е създавал неприятности. Вечният кавгаджия. Има няколко влизания с взлом. Вандализъм. Кражби от магазини. Миналото лято е тормозил една млада жена по време на баскетболен мач, държал се е грубо с нея на паркинга, но тя се уплашила да подаде оплакване, така че е бил освободен. Ето снимката му. Изглежда ли ви познат?

Той измъкна един лист със снимката на Уил Флойд. На нея изглеждаше като войнствения, покварен тип, какъвто си беше.

— А това е по-големият му брат, Норман, който има същото досие.

Найт й го подаде.

— Добре ги огледайте. Но преди да кажете нещо, трябва да знаете, че вече изпратихме при тях полицаи да ги разпита.

Краткото й въодушевление бе заменено от ужас. Той премина през нея като парализираща отрова.

— Какво чухме от полицаия? Той бил информиран от тяхната майка, че синовете й в момента споделят една стая в градската болница. Колегата отишъл там да ги види. Уил наистина е зле. Има... манди... мандубур.

— Счупване на мандибулата — каза тя тихо.

Детективът кимна.

— Точно така. Челюстта му е овързана с тел и пръчки, които стърчат от лицето му. Колегата каза, че апаратът изглеждал като изваден от килия за мъчения. Лицето на Норман приличало на „парче развалено свинско, прекарано през машинка за мелене на месо“. Това беше цитат. Освен това имал четири счупени ребра, разместено рамо, а бъбреците му били в такова състояние, че урината му имала червен цвят.

Грейндж подхвана нишката:

— Но когато не виел от болка, Норман можел да говори, и преди брат му да му напише на един лист да си затваря шибаната уста, той заявил, че техният съсед е предизвикал травмите им.

— Той твърди, че те никога не са имали никакви неприятности с него до по-предишната нощ, когато той и една лекарка, някоя си д-р Смит, се намесили без някой да ги е викал, в това, което би трябвало да е семейна работа, за да лекуват болната им сестра Лиза.

След известно време, когато тя продължи да не казва нищо, Найт се обади:

— Емъри? Този мъж, който живее надолу по пътя малко по-нататък от Флойд... обзалагаме се, че той е мъжът на видеото. Прав ли съм?

Двамата впериха погледи в нея, но тя се обърна към Найт:

— Лиза там ли е била?

— В къщата? Не — отвърна Найт. — Госпожа Полин Флойд каза на нашия колега, че някой дошъл рано тази сутрин преди съмване, и я взел.

— Взел я е?

— Да, но тя не каза кой.

— Не забравяй кучето — обади се Грейндж.

— О, да — кимна Найт. — Той взел също така домашния им любимец.

При нежния спомен, който кучето събуди, тя се усмихна.

Грейндж каза:

— Смешно ли е?

— Не. — Изпълнена с досада, тя отметна един кичур коса. — Уверявам ви, че ситуацията в къщата на Флойд не е никак забавна.

Грейндж се хвана за това.

— Значи сте били там? Вие сте били д-р Смит?

Отклонявайки отговора, тя попита:

— Полин добре ли е била?

Грейндж хвана погледа ѝ, сякаш обмисляше до каква степен може да ѝ каже.

— Зависи от гледната точка. Добре била. Но е разочаровала полицая като му е казала, че не познава човека, който е пребил синовете ѝ, въпреки че според тях е била свидетел на скандала. Колегата я описва като нежелаеща да сътрудничи, защото тя просто отказва да отговаря на въпросите му за безименния мъж, който е отвел дъщеря ѝ, казвайки само, че той бил „разбран човек“.

Той бе спечелил лоялността на Полин, отнасяйки се към нея с уважение, и вероятно бе един от малцината в целия ѝ живот, който го бе правил.

Найт казваше:

— Тези момчета казали на нашия колега, че роднините им в града били склонени от Полин да вземат Лиза обратно. Каквото и да означава това. Взехме името на сестрата на госпожа Флойд и ѝ се обадохме. Тя потвърди, че момичето и кучето били оставени у тях сутринта от мъж, който карал пикап. Той не останал. Свалил пътничката на тротоара и потеглил. Точно както е направил вчера с вас.

Тя не коментира последните му думи. Мислеше как ли е Лиза.

— Някой говорил ли е с Лиза?

— Още не. Ще го направим.

— Изпратете жена полицај да я разпита. Предупредете я да се държи внимателно с нея.

След кратка пауза Грейндж попита:

— Да не би да е била изнасилена?

— Тя е на петнайсет — каза Емъри.

— Прекратихте ли бременността ѝ?

— Това е поверителна информация.

— Мистериозният мъж ли е човекът, от когото момичето е забременяло?

— Не.

— Откъде знаете?

— Отново: поверителна информация.

— Момчетата Флойд не споделят мнението на майка си за този мъж. Преди брат му да го накара да млъкне, Норман го описва като жесток.

Тя изсумтя възмутено.

— Норман с досието — разбира се, той ще знае най-добре.

След малко Найт опита отново:

— Емъри, вие свидетел ли бяхте на побоя над тези момчета?

— Искам адвокат.

Найт се наведе напред към нея.

— Страх ли ви е?

— От арест?

— От *него* — произнесе той раздражено.

— Не.

Найт ядосано изплющя с гуменото ластиче.

— Това, което ме озадачава, е, че отказвате напълно да говорите за този мъж. Полицаят ни каза, че щом Норман е споменал за него, Уил направо е полудял в болничното си легло. Започнал е да мучи и да клати глава, единственото, което е можел да прави с тези пръчки, стърчащи от челюстната му кост. След това е направил знак за лист и химикал, и е написал на Норман да не казва нищо повече; Норман се е вслушал в предупреждението. И оттогава мълчи. Изглежда са уплашени, а тези двамата не са от боязливите, не се плашат лесно и не отстъпват.

Тя само го погледна.

Той издиша тежко.

— Ще повторя един от въпросите, който ви зададох вчера, Емъри. Докато този мъж ви държа под плен, заплаши ли ви, нарани ли ви?

— Не ме е държал в плен.

— И никога не ви е спирал?

Пусни ръцете ми.

Не, док.

Моля те.

Не.

Но аз също искам да те докосвам. Пусни ме.

Не. Това е единственият начин, по който мога да контролирам...

Какво?

Себе си. Ако ме докоснеш, ще свърши вътре в теб.

Тя произнесе дрезгаво:

— Не ме е спирал.

Найт погледна към Грейндж и Грейндж сви рамене. Найт върна вниманието си отново към нея, изглеждаше силно раздразнен.

— Хубаво. Научихме от Флойд къде живее. — Той дръпна стола си назад и стана. — Помислихме си, че трябва да ви заведем там.

— Какво? — възкликна тя разтревожено.

— Да. Обзалагам се, че когато се озовете там, нещата, които не можете да си спомните, ще започнат да се връщат в съзнанието ви.

* * *

Той не можеше да повярва.

Не можеше да повярва, по дяволите.

Нищо чудно, че не са намирали тялото на Емъри. Тя не е била мъртва.

Допрял клетъчния телефон до ухото си, Джеф крачеше в лобито на полицейското управление. Този миризлив, мрачен, противен коридор, в който бе прекарал безброй часове, вече бе станал метафора за живота му. Всичко в него беше кофти.

Емъри беше жива.

— Господин Съри, още ли сте там?

— Да — извика той в клетъчния си телефон. — Казахте ли му кой го търси?

— Казах му. — Рецепционистката на юридическата кантора се извини отново за забавянето. — В момента е с друг клиент. Ако искате, затворете, а аз ще му кажа да ви звънне, когато...

— Ще почакам. Пъхнете му бележка под носа. Кажете му, че е спешно.

— За д-р Шарбоно ли се отнася?

— Да.

— Чухме, че се е върнала жива и здрава вчера.

Да, преди двацет и четири часа. Когато Джеф чу гласа ѝ в слушалката на телефона си, през съзнанието му премина

ирационалната мисъл, че се обажда от отвъд. Но не, тя не се бе свързала от страната на мъртвите. Тъкмо когато Найт и Грейндж бяха връхлетели в мотелската му стая, готови да го арестуват за убийството ѝ, тя изникна от жива по-жива.

Нещо повече, беше си прекарала интересно!

Когато беше сложил ръцете си на нейните рамене в привиден жест на загриженост, му се беше искало да ги стисне около шията ѝ. Кой би могъл да го обвини? Колко трябва да преживее един мъж, преди да му падне пердето?

Едва сдържайки гнева си, той изсъска в телефона:

— Свържете го с мен.

Оставиха го отново да чака. Сякаш унижението да трябва да ангажира адвокат за защитата на Емъри не беше достатъчно, а трябваше да чака благоволение.

Когато тялото ѝ не беше открито след първите дванайсет часа от търсенето, той бе започнал да репетира как да се прави на опечален вдовец. Беше говорил с надути фрази. Беше тропал и викал, създавайки си неприятности, притискайки ги да я намерят, докато всъщност колкото по-дълго я нямаше, толкова по-добре.

Тъкмо когато бе започнал да свиква с увереността, че е мъртва, тя се появи жива и здрава.

Рецепционистката прозвуча отново в телефона му.

— Ей сега ще говори с вас, господин Съри.

Адвокатът започна без предисловия:

— Какво е толкова спешно, Джеф?

Той не можеше да се накара да опише бягството на Емъри в подробности.

— Емъри не излезе от мъчителното си преживяване невредима. Нуждае се от добър защитен адвокат и то веднага, парите не са проблем.

След като се споразумяха за хонорара, той получи обещанието на адвоката, че ще се заеме веднага с това. Тъкмо обмисляше да звънне, когато Грейндж го изненада, влизайки в коридора през входната врата, а не от полицейската стая. Зад него Джеф видя паркирания отвън джип.

Грейндж каза:

— Отиваме там.

— Къде там?

— Идвате ли, или не?

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Със зашеметяваща бързина Емъри беше изведена навън и вкарана в джипа. Седнаха по същия начин, както вчера по пътя от бензиностанцията към болницата. Найт беше зад волана, Грейндж до него, а Джеф на задната седалка с Емъри.

Днес, обаче, настроението в купето беше значително по-различно.

Когато влезе, Джеф се пресегна и хвана ръката ѝ. Като говореше тихо, той ѝ преразказа краткия си диалог с техния адвокат.

— Той ще намери някой, който се занимава с углавни престъпления. — При произнасянето на думата „углавни“ ѝ намигна.

— Благодаря ти, че го правиш.

Той не каза нищо повече, но чувствайки неодобрението му, тя извърна глава и се загледа през прозореца. *Пейзажът горе е великолепен.* Тя се опита да прогони всичко от съзнанието си, освен пейзажа, докато се движеха по криволичещия път в планината.

В ясен ден панорамната гледка спираше дъха. Днес мъгла покриваше долините. Най-високите върхове бяха закрити от ниски облаци. Тя позна пътя, пътеката в националния парк, по която бе поела миналата събота сутрин, но я отминаха, без някой да направи коментар.

Всъщност, никой не заговори през цялото пътуване. Направиха завой.

— Изглежда ли ви познато? — попита Найт през рамо, когато намали и джипът мина бавно през отворената порта. — От другата страна на шосето е пикапът на Флойд. Всичките му гуми са нарязани.

Не я попитаха какво знае за съсипаните гуми; и тя не прояви самоинициатива.

Изпитваше такъв прилив на емоции, че щеше да ѝ бъде трудно да говори. Около оградата от тараби имаше полицейска лента. Дворът беше пълен с полицейски коли с отличителните знаци на различни агенции. Полицаяте, навлечени със зимни дрехи, се мотаеха, пиеха от

термосите и си говореха. Двама излязоха от хамбара, единият носеше кутия с боя, другият ролка с жица. Вратата към хижата стоеше отворена.

Найт излезе и ѝ помогна да слезе от колата.

— Това ли е мястото?

Какъв беше смисълът да лъже? Но тя не го потвърди гласно. Зададе въпроса, който я ужасяваше най-много:

— Той в ареста ли е?

— Не.

Коленете ѝ омекнаха от облекчение. Джеф застана до нея и я хвана за лакътя.

— Това е лоша идея. Не трябваше да я водите тук.

— Не, добре съм, наистина.

Той беше на ръба да започне спор, когато телефонът му се обади:

— Алис е — обяви той, след като погледна дисплея. — Какво да ѝ кажа за това?

— Все още нищо.

Той кимна.

— Ще измисля нещо.

Допря телефона до ухото си и се отдалечи от тях. Тя беше доволна. Не мислеше, че би могла да понесе присъствието му вътре. Найт и Грейндж я побутнаха към вратата и ѝ направиха знак да влезе пред тях.

Обгорените цепеници в камината бяха студени. На плочата долу щайгата за дърва беше празна и преобърната. Книгите му, преди старателно подредени по азбучен ред, лежаха на голяма купчина на пода, сякаш приготвени за изгаряне.

В центъра на пода скривалището беше разкрито и сандъкът беше изваден оттам. Сега стоеше отворен и празен. Лампата още беше на масата, но абажурът ѝ беше свален, разкривайки гола крушка. Мъже в униформи претърсваха чекмеджета и шкафове. Матраците на леглото бяха без чаршафи и дръпнати настрана.

Найт казваше:

— Когато нашите хора пристигнали тук, нямало следа от него и хижата била почти празна. Изчистена. Не е оставил и листче хартия. Нищо. Но ще го намерим.

Тя не мислеше така. Той винаги правеше, каквото кажеше. Както обеща, я върна невредима. Беше спасил Лиза от братята ѝ, които я изнасилваха. Бе оставил Флойд живи, но не и преди да си получат заслуженото за несправедливостта, която му бяха причинили.

Емъри премести очи от тежките обувки към закачения обезпокоителен прът отгоре и от гърлото ѝ се откъсна нещо средно между полусмях, полуридание.

Найт погрешно възприе това като израз на стрес.

— Емъри, това болезнени спомени ли ви причинява? — Той вдигна поглед нагоре към тавана. — Това да не е нещо извратено? Той нарани ли ви?

— Колко пъти да ви казвам? Не!

Той я изгледа изучаващо за момент, след това извика един полицаи.

— Дръжте съпруга настрана — каза той. — Всъщност, защо не си починете всички за малко навън?

Стаята се изпразни, останаха само тя и двамата детективи.

— Да седнем — каза Найт. След което се отпусна на кожения диван.

Грейндж дръпна един стол и като седна на него, посочи към скривалището в пода.

— Мирише на оръжейно масло.

Те я погледнаха. Тя запази лицето си безизразно. Когато стана ясно, че тя няма да разкрие нищо доброволно, Найт попита:

— Колко огнестрелни оръжия имаше той?

— Не съм ги броила.

— Какви бяха?

— Не ги различавам.

— Пистолети? Пушки?

— И пистолети, и пушки.

Мъжете се спогледаха, след това Найт продължи:

— Казвате, че не ви е наранил?

— Не ме е наранил.

— Добре, но като се има предвид какво е причинил на братята Флойд, е ясно, че този мъж е способен на насилие. Той също така ви е подтикнал — ако не и принудил — да извършите углавно престъпление. Емъри, ако погледнете на това от строго законова гледна

точка, не мислите ли, че е вероятно той да ви е нападнал на туристическата пътека?

— С каква цел?

Грейндж се обади:

— Може би просто така.

Тя погледна към кухнята, където чекмеджетата зееха отворени и претърсвани. Помисли си той колко подредени ги държеше и колко педантично извършваше всяка работа, като ремонта на един тостер.

— Прищявка? Не, сержант Грейндж. Той никога не би направил нещо просто ей така. Освен това ви казах, че се отнасяше любезно към мен.

— Аз не бих нарекъл любезност това да ви направи крадец — каза Найт. — Но нека допуснем, че този взлом е бил за добра кауза. Да кажем, че е бил необходим, за да помогнете на момиче, нуждаещо се от лечение. Да кажем също, че тези братя Флойд са си заслужили боя, който са отнесли. Ако се съди по досиетата им, това не е било прекомерно наказание за тях.

— Тогава защо сме тук и водим този разговор?

— Защото все още мисля, че сте били своего рода заложница, а не доброволна участничка в онзи обир. Бъди и аз не искаме да ви видим наказана за нещо, което сте била принудена да направите под натиск.

Той се наведе към нея, стигайки до основния момент в техния спор.

— Дори да не можете да си го спомните, не е ли възможно този мъж да ви е ударил по главата и да ви е изтеглил от пътеката? Както и да го погледнете, това си е нападение, нанасяне на побой и отвличане.

— Не вярвам, че той е виновен за тези престъпления.

— Ако не е виновен за нищо, защо не ви е довел в града и не се е представил?

Тя отвори уста, но не намери думи да възрази.

Сякаш отговорила, Найт каза:

— Точно така. Да стои под радара си е заслужавало двайсет и петте бона. Което ни кара да вярваме, че се крие от нещо. Трябва да ни помогнете да го заловим.

— Защо съм ви нужна? Претърсили сте всеки сантиметър от хижата му.

— Която не е негова. Под наем е.

— О.

— Звучите изненадана.

Тя погледна към оголените рафтове за книги.

— Грижеше се за нея както би го правил собственик. Но щом я е наел, тогава сигурно името му е в договора?

— Наемът се плаща от адвокат в Сиатъл.

— Сиатъл?

— От името на едно ООД, а основният съдружник в ООД-то е корпорация. Опитваме се да съберем всички червени нишки, които биха ни отвели до човека, който стои зад корпорацията, но междуременно нашият заподозрян изчезва.

Грейндж се намеси:

— Братята Флойд твърдят, че не си спомнят как изглеждал. Майка им също. Описанието, което Лиза даде на колегите, би могло да бъде както за мен, така и за Бионсе. Наистина ни е трудно да повярваме, че паметта им е чак толкова лоша. Мислим, че вие си спомняте за него в много по-големи подробности, отколкото ни казвате.

— Кое би могло да бъде изтълкувано като възпрепятстване на правосъдието — допълни Найт.

— Как можете да докажете какво си спомням или не си спомням за него? — поиска да знае тя. — Имах мозъчно сътресение и скенерът го потвърди.

Разочарован, Найт смени тактиката. Той въздъхна, сякаш примирен, и каза:

— Не постигаме нищо бързо. Мога да чуя как съпругът ви се кара с полицаите отвън и съчувствам на нетърпението му. Вече не може да ни понася. И, да ме прощавате, че го казвам така, Емъри, но изглеждате немощна. Може би не трябваше да ви изписват толкова рано от болницата. А ние трябваше да помислим, преди да ви домъкнем тук... Но след като така и така направихме това пътуване, кажете ни едно. Само едно нещо, което ще ни помогне. След това ще се върнем в Дрейкланд, ще ви настаним някъде на приятно място, за да можете да си починете.

Тя изчака слабостта ѝ да премине и каза:

— Моля ви, престанете да ми говорите като на слабоумна.

— Последното, което бих помислил, е да ви смятам за слабоумна.

— Нито съм немощна. Изморена съм обаче от вашето преследване и притискане да ви дам информация, каквата нямам.

— Мисля, че имате.

— Тогава значи грешите.

Грейндж каза:

— Можем да ви обвиним в подпомагане и съучастие на престъпник.

— Не сте сигурни, че е престъпник.

— Разполагаме с видео, на което той извършва обир.

— Не, не разполагате. Имате видео, на което съм аз.

— Той заплашвал ли ви е, както и братята Флойд, да не разкривате самоличността му?

— Не ми е известна самоличността му.

— Всяка минута, докато седите тук и отказвате да сътрудничите...

— Не отказвам.

— ... той се отдалечава все повече.

— Кажете ни името му.

— Не го знам.

— Емъри...

— *Не знам името му!*

* * *

— Хейс Банък.

— Какво за него? — попита Джак.

— Свалили са негови отпечатъци върху една кухненска мивка в Северна Каролина.

Малко преди шест и петнайсет вчера вечерта Джак беше напуснал къщата на Ребека Уотсън, изпълнен с желание да я удуши.

Ако се изключи намирането ѝ, пътуването до Западния бряг беше пълен провал. Като прецени, че вече няма смисъл да виси наоколо и да подлага мъжествеността си на риск, той си тръгна веднага от къщата ѝ, качи се на мокрия ферибот, пресече Сиатъл и хвана едно от малкото

свободни места за полета към Ню Йорк. Беше убивал времето на летището с четенето на някакъв калпав роман за добро ченге, докато чакаше излитането на самолета, който закъсня с час и половина. Той друсаше до такава степен, че ограничиха храната и напитките, а пътниците бяха предупредени да не разкопчават коланите на седалките си.

После заради времето самолетът беше оставен да кръжи часове, докато най-после получи разрешение за кацане. Джак беше принуден да изчака на летището половинкилометрова опашка за такси, като потропваше с крака, гърбом към полярния вятър. Сега тъкмо влизаше в апартамента си, влачейки куфара си на колелца, чувствайки се мръсен, разочарован и тотално разбит.

Почти бе игнорирал обаждането на Гриър. Пусна дръжката на куфара си. Той се прекатури.

— Я пак?

Греър повтори смайващото твърдение.

Джак застина напълно неподвижен, очаквайки финала на майтапа — да падне втората обувка, да чуе възклицанието „Пипнах ли те!“ — въпреки че не можеше да си представи надеждния си помощник да му върти такива мръсни номера.

След петнайсет секунди смаяно мълчание, Гриър предпазливо се обади:

— Джак?

— Да, тук съм. — Сърцето му започна да бие отново. Успя да поеме кислород. — Кога?

— Кога са ги свалили ли? Тази сутрин. Бяха изкопирани в имейл до теб. Преди петнайсет минути. Мислех, че си ги видял.

— Занимавах се с таксито и влизах в сградата. Стой на телефона.

Джак щракна и влезе в електронната си поща. Последното съобщение в кутията му беше от сержант детектив Сам Найт. Той го чете толкова време, сякаш беше написано на суахили. Погледът му мина по обръщението и той започна отново, насилвайки се да не бърза.

Думите се разбягваха пред очите му. Влизане с взлом. Нападение и побой. Отвлечане. Установено от закона похищение.

— Исусе. — Той извика отново Уес Гриър.

Гриър каза:

— Направо останах без думи. Ами ти?

— Изплува отново и явно ни най-малко не е отпуснал газта. Колко бързо можеш да ми организираш пътя до там?

— Пътувал си цяла нощ. Използвай днешния ден да...

— Не, веднага. Вземам си един бърз душ. Ще се чуем пак след пет минути.

Беше чист и избърснат и тъкмо смени мръсните дрехи с чисти, когато Гриър се обади пак.

— Изпратих ти маршрута ти.

— Очаква ли се някакво закъснение на полета?

— Тук не. Но междинният ти полет може да бъде задържан в Шарлът, ако мъглата в Ашвил не се вдигне.

— Мъгла? Да не би в Ашвил да има планини?

Летенето над планини в мъгла беше още по-непривлекателно, отколкото забуленото в мъгла пътуване с ферибот. Той наистина трябваше да хване този нехранимайко.

По време на пътуването до „Ла Гуардия“ той набра телефонния номер, оставен в края на имейла, който бе получил. Отсреща му отговори мрачен глас с провлачен южняшки маниер.

— Сам Найт.

Те се представиха с по няколко думи, после Найт каза:

— Току-що се върнахме от хижата му. В имейла написах всичко, което знаем при тези обстоятелства.

— Няма ли го?

— Не, откакто е оставил Лиза Флойд до къщата на леля й тази сутрин; никой не може или не иска да даде описание на пикапа му.

— Какво имате предвид под „не иска“?

— Всички от семейство Флойд се правят на тъпи по въпроса, както впрочем и д-р Шарбоно. Това надминава всичко, което някога съм виждал. Той като че ли пръска хората с прах за амнезия, вместо с вълшебен прах. Да не е някой като Чарлз Менсън^[1]? Или Джим Джойс^[2]?

— Не бих го описал така. Но той наистина има влияние над хората — каза Джак, мислейки си за сляпата преданост на Ребека към брат й.

— Очевидно. Сега ще пуснем бюлетин за издирването му.

— Почакайте с това.

— Да почакаме?

— Разбере ли, че го търсите, нямате никакъв шанс да го намерите. Повярвайте ми, знам.

— А как изглежда?

Джак му даде описание, получавайки серия хъмкания в отговор.

Накрая Найт каза:

— Ръст сто деветдесет и три сантиметра, тегло сто и два килограма, тъмна коса, необикновено сини очи и било много трудно да бъде запомнен или описан?

— Внушава лоялност.

— Или страх.

— Или страх — призна Джак.

— Кой е този човек? Какво прави? Когато пуснахме отпечатъците в базата данни, бяхме смаяни. Но всичките му досиета са запечатани, класифицирани и недостъпни, с изключение на тия от вашия офис. Защо?

Джак не искаше да го разгласява, докато не види що за човек е този Сам Найт. Дори да му вярваше безусловно, не вярваше на останалите полицаи, а споменаването на Уестбъро щеше да се разпространи сред полицаите с низши чинове мълниеносно. Това щеше да е катастрофално.

— Не бързайте да пускате никакъв бюлетин — каза той. — Ще ви обясня всичко, когато дойда там.

Или може би не. В зависимост от това как се развиеха нещата, сержант детектив Сам Найт може би никога нямаше да научи кой всъщност е мъжът, когото търсеше.

Преди да приключи разговора, Джак се поинтересува за времето там.

— Гъста мъгла и сняг. Очаква се по-скоро да се влоши, отколкото да се оправи.

[1] Американски музикант и престъпник, станал известен с т.нар. „семейство Менсън“, квазикомуна, създадена в пустинята на Калифорния в края на 1960 г. През 1971 г. е признат за виновен в заговор за убийствата на седем души, всички извършени от обучени членове на групата му. — Б. пр. ↑

[2] Американски лидер на секта и организатор на комуна. Основател е на „Храма на народа“, известен с масовото самоубийство

през 1978 г. на неговите членове в Джоунстаун. — Б.пр. [↑](#)

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Углавно престъпление, Емъри. *Углавно престъпление.*

— Не е нужно да викаш, Джеф. Чух те първите десет пъти.

— Съмнявам се, че ще бъдеш осъдена, но... за бога. Помисли за негативната реклама.

— Извинявам се за всички неудобства, които съм ти причинила, или ще ти причиня.

Той спря да крачи и се обърна към нея.

— Не ме изкарвай лошия тук.

— Не те изкарвам. Не го казах саркастично. Имаш пълно право да си разстроен.

Той беше унижен и тя дълбоко съжаляваше за това. През деня се беше държал стоически и пред хората я подкрепяше. Но сега, когато бяха сами за първи път, след като видеото излезе на бял свят, той даваше воля на възмущението си.

Това бе напълно подходящ финал за завършека на един ден, започнал с паник-атаката, която я бе обзела. Беше се самоубедила във виновността на Джеф, само за да открие, че тя, а не той може да бъде обвинен за извършването на престъпление. Погледнато от хубавата страна, все пак не беше прекарала нощта в затвора.

Преди връщането им от хижата сержант Найт бе дал да се разбере, че тя още е заподозряна — или, най-малкото, е свидетел — но беше промърморил за „лайната, които ще се разхвърчат“, ако я задържат, докато всичко се изясни. Лиза Флойд беше разпитана от полицайка и беше рапортувано на Найт и Грейндж, че момичето е в пълен възторг от „д-р Смит“. Едва след като научи, че Лиза е признала пред полицайката за характера на здравословния си проблем, Емъри го потвърди пред детективите.

— Състоянието ѝ не беше животозастрашаващо, но бе мъчително и тя се чувстваше зле. Направих, каквото можах.

— Това са смекчаващи обстоятелства — бе казал Найт. — Защо не обяснихте, че именно това е причината да разбие лекарския

кабинет?

— Щеше да е нарушение на лекарската тайна.

— Само по тази причина ли? Или продължавате да предпазвате съучастника си?

Тя не каза нищо.

— От кого е била бременна Лиза Флойд?

— Това остава конфиденциално.

— От него ли?

— Не. Лиза ще ви каже същото. Той дори не я беше срещал до онзи ден.

Защитният адвокат пристигна от Атланта късно следобед. След като беше информиран за ситуацията, той настоя Емъри да бъде освободена.

— Всъщност, търсим мистериозния мъж от хижата, не вас — беше й казал Найт, когато с явна неохота я придружи навън до коридора. — Ще продължим утре. А сега трябва да бия половината път до Ашвил и да взема един федерален от Ню Йорк, който се е изгубил в мъглата.

— Федерален от Ню Йорк?

— Точно така. Явно този агент на ФБР търси Хейс Банък от години.

— Кой е Хейс Банък?

— Сякаш не знаете.

— Съжалявам, не знам. — След това устните й се разтвориха в почуда. — Така ли се казва?

Разчитайки реакцията й, Найт подпря юмруци на хълбоците си.

— По дяволите! Наистина не сте знаели името му, нали?

Хейс Банък. Тя го произнесе гласно и реши, че му пасва. Чак след това до съзнанието й достигна останалото, което Найт беше казал.

— ФБР го издирва?

— Така изглежда. Специален агент Джак Конъл няма търпение да дойде тук и да се присъедини към разследването.

Тормозена от тази тревожна мисъл, тя се бе надявала, че един дълъг престой в горещата вана ще облекчи безпокойството й, но при непрекъснатото обикаляне на Джеф из стаята и пламенните му тиради, тя не можеше да чуе собствените си мисли. Камо ли да се отпусне.

В момента той казваше:

— Снощи си отидох с мисълта, че ще започнем нов живот. Признах, че ми е било трудно. Говорих поетично за това колко голямо значение имаш ти за живота ми. И през цялото време, докато съм дърдорел за ново начало, не съм подозирал нищо за начина, по който ще ме изненадаш тази сутрин.

— Не съм те...

— Докато аз се каех, ти как успя да запазиш спокойна физиономия?

— Джеф, нищо, което съм направила, не е, за да те обидя.

— Може би не, но крайният резултат е същият. Как ще обясня това на клиентите си? На партньорите от фирмата?

— Те няма да те държат отговорен за моите действия.

— Нямало! Ами *твоите* колеги? Не отговорих на Алис, казах ѝ, че се занимаваш с документи. Но как ще обясниш престъпните си действия на нея и на Нийл? На пациентите си? Твоето поведение е изложило на риск бъдещето на любимата ти клиника.

— Ще им го обясня така, както го обясних на детективите, на теб и на защитния адвокат. Направих каквото е необходимо, за да излекувам пациент. Дори никой друг да не разбере това, убедена съм, че Нийл и Алис ще разберат. Те биха направили същото.

— При риска от съд за лекарска грешка? Не мисля. Никой от тях не би бил толкова неразумно дързък.

— Не съм разсъждавала за потенциален съдебен процес. Никога. Бях концентрирана върху здравето на Лиза.

— О, това е несъкрушим аргумент. Ще те поздравя за това. Може да е от голяма полза за адвоката. Той дори може да извърти обира така, че да го направи да изглежда благороден и справедлив.

— Тогава защо си толкова ядосан?

— Защото като твой съпруг бих искал да знам какво е станало през тези четири дни, какво те е превърнало от отговорната, разумна жена, която тръгна в петък от Атланта, в селска престъпничка.

— Това не е ли малко преувеличено?

— Не и от моята гледна точка. Тази Емъри, която познавам — *познавах* — щеше да заведе момичето в спешното отделение, ако е била загрижена за състоянието му.

— Лиза отказа да дойде.

— Този мистериозен мъж, Банък, той не се ли намеси в решението ти да лекуваш момичето вкъщи?

— Увещава я е да се обади на 911. Предложил ѝ безброй пъти да я откара в спешното въпреки заледените пътища. Едва след като тя е отказала категорично, той... ме въвлече в това.

— Ти си ужасно слаба лъжкиня, Емъри.

— Да, знам. Но случилото се е абсолютна истина.

Той изсумтя скептично, когато отиде до бара, който отделяше дневната зона от кухнята.

Те бяха наели апартамент в един хотел, който не покриваше стандартите на Джеф, но който той смяташе за голямо подобрение пред мястото, където беше прекарал последните няколко нощи с любезното разрешение на шерифския офис. Апартаментът беше на две нива, със спалня и баня на втория етаж.

По пътя за насам от шерифския офис той беше спрял в магазин за алкохол и бе купил бутилка от малцовия скоч, който предпочиташе. Наля си три пръста.

— Искаш ли? — попита я.

— Онази Емъри, която познаваш, не обича скоч.

Той се намръщи на шегата ѝ.

— Това се определя като непредвиден случай. Да ти донеса ли нещо от минибара?

— Не, благодаря ти.

— Каж ми, когато огладнееш. Ще изляза и ще донеса нещо. В този град никой не е чувал за румсървис. — Той седна в един фотьойл и отпусна крака върху дивана. Разтърка с пръсти слепоочията си и въздъхна. — Исусе, какъв кошмар. Но почакай само. Тепърва ще става, каквото ще става.

Емъри, полуизлегната на дивана и притиснала една възглавница към гърдите си, го погледна. Разтревожи се, осъзнавайки, че търсеше непочтеност или измяна, което — предвид обстоятелствата — не беше честно. И все пак...

— Джеф?

— Хм?

— Откъде знаеше, че слънчевите ми очила са се счупили, когато съм паднала?

Той свали ръка от лицето си и я погледна.

— Какво?

— Снощи, когато ме попита кой ми е поправил очилата. Как разбра, че са били счупени? — Той изглеждаше объркан. Тя повтори: — Как разбра, че са били счупени?

— От небрежната поправка. Ти ги носеше в петък, когато тръгна от къщи. Бяха си наред. Вчера, когато се преоблече в спешното, една санитарка ми предаде нещата ти. Трябваше да подпиша формуляр с опис на принадлежностите ти. Когато прибрах всичко в найлоновата торбичка, която ми дадоха, забелязах, че едната от дръжките на очилата ти е била лепена.

— Тя почти не се забелязва.

— Аз забелязах. Знаеш, че имам око за подробности.

Тя кимна.

— Нещо друго? — попита той напрегнато.

— Всъщност, да. Имаш ли извънбрачна връзка?

Той кипна за миг, след това се обърна към края на масата и решително остави чашата си с уиски на нея.

— Нека бъда разбран правилно. Ти си тази, която изчезна без обяснение и — както се оказа — е извършила престъпление с мистериозен мъж, под чийто покрив си прекарала четири нощи, а трябва аз да се оправдавам?

— Имаш ли...?

— Да!

Тя си пое дълбоко дъх.

— Откога?

— Сега няма значение. Свърши.

— О?

— Приключих я.

— Повтарям: откога?

— Напоследък.

— Откога точно? След изчезването ми ли?

— Ами, не ми изглеждаше никак редно да флиртувам с любовница, когато не се знаеше каква е съдбата на съпругата ми.

— Детективите знаят ли за това?

— Откриха го, да.

— Докато те разследваха?

— Точно така. Бяха доволни, че ти се появи жива, но аз си мисля, че те, особено Грейндж, бяха разочаровани, че не можах да ме обвинят в убийство.

— Ами ти?

— Какво аз?

— Ти беше ли доволен, че се оказах жива? Или не?

Кожата на лицето му се опъна.

— Дори няма да удостоя това с отговор.

— Което не е отговор, нали? — промърмори тя.

Дори да я беше чул, не го показа. Пресегна се за питието си и отпи от чашата.

— Коя е жената? — попита тя.

— Няма значение.

— За мен има.

— Тя не е важна, Емъри. Не започнах връзката, защото съм горял от желание, или заради несподелена любов.

— Искал си да ме нараниш.

— Предполагам.

— Защо?

— За да сме квит. Ти имаше своите любови и те те поглъщаха. Те са по-важни за теб, отколкото аз се надявах, че ще бъда. Лекарската ти практика, пациентите ти, твоя маратон, благотворителността ти.

— И няма нищо общо с изпитанията на лекарството и липсата на интерес от моя страна?

— Не повече, отколкото всичко останало.

— О, разбирам. Има и други обиди, за които дори не знам.

— Точно там е въпросът. Като моя съпруга би трябвало да знаеш за тях, нали?

Тя понечи да отговори, но той вдигна ръка.

— Започнах връзката, защото ти ме беше превърнала в клише. Което се изтърка, Емъри. Обиждаше ме ролята на недооценен хрантутник, на сянка в заслепящото ти присъствие. — Той остави с трясък чашата с уиски. — И се наслаждавахме много и двамата.

— Тогава защо я прекрати?

— Заниманията ми с малкото ти бягство ме ангажираха целодневно. Почти нямах време да мисля за нея, още по-малко пък да я чукам.

Циничните му думи бяха предназначени да я наранят. Те бяха пронизващи, но не ѝ причиниха болка, както биха го направили само преди седмица. Тя също така би трябвало да се почувства удовлетворена или отмъстена от неговото признание. Странно, но не беше. То само я накара да охладнее още повече към него. Истината беше, че не бе спала с някой друг напук на Джеф. Но Джеф беше.

Обидата му не я изненада. Беше я усеждала понякога. Но не знаеше досега колко дълбоко е пуснала корени. Тя не можеше да не се учуди докъде стигаше неговата неприязън.

В този момент на вратата се позвъни.

Джеф стана да отвори, моментално изчезвайки в малкото антре на апартамента. Емъри го чу да казва:

— Кой е?

— Специален агент Джак Конъл. Федерално бюро за разследване.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Чувайки мъжа да се представя, Емъри усети как сърцето ѝ спира да бие. Тя стана и погледна към антрето, където Джеф посрещаше Сам Найт и новодошлия.

Джак Конъл беше със среден ръст и тегло, приближаващ четирийсетте. Беше облечен в свободни панталони, спортно сако и палто, но вместо вратовръзка имаше вълнен шал около врата. Косата му беше червеникавокестенява. Под кафявите му очи се виждаха тъмни сенки. Изглеждаше уморен от пътя.

Сам Найт каза:

— Той настояваше да говори с вас веднага. — Детективът се радваше на тази среща не повече от нея. — Детето на Грейндж е болно, така че му казах, че може да не идва.

— Д-р Шарбоно. — Агентът от ФБР пристъпи към нея, свали кожената си ръкавица и протегна ръка. — Джак Конъл.

— Как сте? — Те се ръкуваха. — Разбрах, че сте се изгубили в мъглата.

Той се усмихна огорчено, което го направи да изглежда по-човечен и привлекателен. Тя не се поддаде на това впечатление. Не искаше да харесва човека, който преследва Хейс Банък.

Той каза:

— Страхувах се, че може да излетя с колата от някоя скала, така че спрях до една сергия край пътя, където се продават варени фъстъци. Само един навес и ограда за пилета охраняваха котела. Нямаше никой наоколо, но останах до идването на сержант Найт, който ме придружи дотук.

— Знам от собствен опит колко непробиваема може да е мъглата в планината.

— Разкажете ми за това.

Те останаха за миг неловко сковани, докато тя ги покани да седнат. Със забележителна липса на приветливост Джеф им предложи

нещо от минибара. Джак Конъл отказа. Найт помоли за диетична кока-кола, добавяйки:

— Да има случайно фъстъци, или някакъв снакс?

Емъри се върна на мястото си върху дивана. Конъл зае фотьойла, освободен от Джеф, но премести отоманката.

Отстъпвайки думата на федералния агент, Найт занесе напитката и кесийката с пуканки, овкусени със сирене чедър, на масата за хранене. Джеф седна до Емъри. Тя се хвана, че отдръпва коляното си, за да не се допира до него.

Конъл започна:

— Сержант Найт ми преразказа най-общо преживяванията ви. Веднага щом прочетох имейла му, тръгнах за насам. Тези пръстови отпечатьци са първото веществено...

— Извинете. Пръстови отпечатьци?

Той ѝ обясни как ги е получил.

— Това е първата реална следа от Банък, с която разполагам.

— Какво е направил?

— Ще стигнем и до това, д-р Шарбоно. Между другото, ние, които се намираме в тази стая, сме единствените посветени в тази информация, и искам да си остане така. Мога ли да разчитам на дискретността ви?

Джеф каза:

— Каква е голямата тайна? Този тип е беглец, иначе нямаше да сте тук.

— Темата е чувствителна — каза Конъл, след което игнорира Джеф и насочи вниманието си към Емъри. — Много бих искал да чуя от първа ръка за времето, което сте прекарвали с Банък. Започнете от началото и ми разкажете всичко.

Тя го направи — пропускайки личните моменти.

— Предполагам, че знаете за караницата му с братята Флойд?

— Сержант Найт ме осведоми — кимна Конъл. — Банък ги е подредил здравата.

— След като излязохме от къщата им, той ме закара в Дрейкланд и ме остави близо до бензиностанция „Шеврон“.

— Каза ли защо ви оставя край пътя?

— Не. Но той... помоли ме да не се обаждам на никого, докато не стигна до бензиностанцията.

— За да му дадете преднина — кимна Конъл.
Тя не му каза, че точно това бяха думите на Банък.
— Как изглежда той? — попита агентът. — Искам да кажа външно. Здрав и в добра физическа форма?
— Да.
— Изглеждаше ли депресиран?
— Не бих нарекла това депресия.
— А как бихте го нарекли?
Тя затърси дума, за да опише необщителността на Хейс Банък.
— Саможив.
— Хм. Беше ли враждебен?
— Към Флойд? Да.
— Към вас.
— Не.
— Към някого другиго?
— Като например?
— Правителството.
Тя поклати глава.
— Не конкретно.
— Какво беше отношението му към живота като цяло?
Тя отново се замисли, търсейки правилната дума.
— Изглеждаше смирен.
Агентът кимна, сякаш я разбра какво има предвид.
— За какво си говорихте двамата?
— Нищо съществено. До преди няколко часа не знаех дори името му.
— Какво ви каза за себе си?
— Практически нищо. Предположих, че е бил в армията и той малко или много го потвърди. Не каза къде е служил, нито в какво качество, но останах с впечатлението, че е виждал битка.
— Така е.
— По въпроса за войната каза, че не я препоръчва.
— Не би го направил. Служил е в Афганистан. В две мисии. От най-тежките. Споменава ли е нещо за семейството си?
Нямам годеница. Нямам съпруга. Никога не съм имал. Тя прочисти внезапната пресипналост, която усети в гърлото си.
— Каза ми, че не бил женен.

— Не, но има сестра и племенница в Сиатъл.

Сиатъл, откъдето се плащаше наемът му.

— Колко годишна е племенницата?

— Дванайсетгодишна.

Спомняйки си как се беше държал с Лиза, тя си помисли, че би могъл лесно да спечели обичта на една дванайсетгодишна племенница. И на сестра си?

— Той и сестра му близки ли са?

Конъл направи физиономия.

— Дори нямате представа колко. Всъщност, преди по-малко от двайсет и четири часа бях в къщата ѝ, опитвайки се да измъкна по някакъв начин информация от нея. Тя твърди, че не знае къде е той.

— Може би наистина не знае.

Агентът сви рамене, показвайки, че това вече е без значение. Банък е намерен. Или скоро ще бъде намерен.

— Какво друго можете да ми кажете за него, д-р Шарбоно? — попита той.

Има татуировка във формата на светкавица точно над слабините. Когато прокарах език по нея, той ме предупреди, че ще има последици. Аз не се вслушах в предупреждението.

— Спазва обещанията си — произнесе тя тихо. — Чете много. Ремонтира разни неща. — Тя погледна към Джеф. — Залепи дръжката на слънчевите ми очила. Освен това се занимава със строителство. — Тя описа рафтовете за книги, недовършената барака.

Конъл каза:

— Завършил е строително инженерство.

До нея Джеф се размърда.

— Всичко това е много очарователно, господин Конъл. Но има ли смисъл? Какво общо има то с онова, което Банък е причинил на Емъри?

Конъл се хвана за това.

— Предполагате, че той е ударил съпругата ви и я е пренесъл от пътеката?

— А вие?

— Бих бил много изненадан — отвърна агентът. — Шокиран, всъщност.

Това слиса Джеф. Емъри също. Тя погледна към Найт, чиято ръка бе спряла по средата между пликчето с пуканки и отворената му уста.

Конъл остана фокусиран върху нея.

— Това ли мислите, че се е случило с вас онзи ден на пътеката?

— Когато се събудих в хижата му, не знаех къде съм, нито как съм попаднала там, първоначалната ми реакция беше на страх от него. И през първите два дни останах бдителна и предпазлива. Дори направих няколко напразни опита да избягам.

— Но той ви спря?

— Обстоятелствата го направиха. Времето. А след това ситуацията с Лиза.

— Окей. Бяхте започнали да казвате...

— С времето започнах да вярвам, че не ме е наранил и не възнамерява да го направи.

— Наистина, д-р Шарбоно, вярвам, че сте била в безопасност през цялото време, докато сте била с него — каза Конъл. — Не би било изобщо в характера му да види сама жена или някой, с когото не е бил във вражда, и да го нападне. Не е и сексуален хищник. Всичко това не се отнася за него.

— Тогава какво се отнася? — не се сдържа Найт.

— Наказание. Предполагам, че някои биха го нарекли *отмъщение*, но то е по-малко лично от наказанието.

— Сигурен съм, че братята Флойд са приели много лично онова, което им е направил — каза Джеф.

— Всъщност наказание приляга — рече Найт. — Полицайката, която е разпитвала Лиза, допуска, че братята ѝ са имали вземане-даване с нея и така е забременяла.

Всички погледнаха Емъри, която не каза нищо. Но огорченото ѝ изражение трябва да я беше издало.

Джак Конъл въздъхна и прокара ръка по лицето си.

— Това би обяснило избухването на Банък, нали. Но гневът му към Флойд се корени по-назад от изнасилването на сестра им.

Като гледаше Емъри, той продължи:

— Преместването му в планинската пустош не е случайно. Проследил е Норман и Уил Флойд тук. Планирал е да ги съсипе и само е изчаквал благоприятен момент. Каза ли ви това?

— Предположих го и когато попитах, той не го отрече, но и не обясни какво има срещу тях.

— Ще стигнем и до това. Първо искам да ви попитам за скривалището му с оръжия. Найт ми каза, че Банък е стрелял по Флойд.

— Не е — каза тя. — Той имаше пистолет, но не го използва. Дори не го е вадил.

Найт заговори оправдателно:

— Норман Флойд казал на нашия колега, че Банък е стрелял по тях с пушка.

— Това е лъжа — взмути се Емъри. — Пушката беше тяхна, а не негова, и той я използва, за да стреля по телевизора им, а не по тях. — Тримата мъже изразиха удивление, подтиквайки я да разкаже за ситуацията.

— В това няма смисъл — завъртя глава Найт. — Искал е да им попречи да вземат наградата, но самият той не я е взел.

— Не е човек, който прави нещата за пари — каза Конъл.

— Нямахте ли да е далеч по-информиращо, ако ни кажехте какъв човек е, вместо това какъв не е.

Конъл погледна Джеф, но не показа, че приема зловната му забележка. Връщайки се към Емъри, той започна да ѝ задава всичките въпроси, които детективите вече ѝ бяха задали, но тя отговори на тях търпеливо. Извини се, че не знае марката и модела на пикапа му.

— Не се чувствайте виновна — каза ѝ детективът с кисела усмивка. — Той отдавна вече се е отървал от него така или иначе. Спомена ли, че напуска?

— Че напуска града? — не разбра тя.

— Че напуска района. Че се мести.

Тя поклати глава.

— Спомена ли за футболен треньор в Солт Лейк?

— Не.

— А свещеник в Кентъки, изоставил енорията и сана си — според някои под заплахата от смърт?

— Не.

— Фризьор в Уичита, Тексас?

Емъри поклати глава смаяна.

— Защо питате? Какво общо имат тези хора?

Агентът седна напред и подпря ръце на бедрата си, говорейки й направо, сякаш те бяха единствените в стаята.

— Тези хора имат две общи неща. Хейс Банък. — Той спря и си пое въздух. — И масова стрелба във Вирджиния, която е оставила осем мъртви.

Само си мислите, че сте изпуснали шоуто във Вирджиния. Това бяха неговите думи към Норман Флойд.

Стомахът на Емъри се преобърна. Без дори да се извинява, тя се изстреля от дивана и взе стъпалата нагоре за рекордно време. Когато стигна до спалнята, затръшна вратата след себе си и се облегна на нея, сякаш да не позволи на ужасните мисли, които я преследваха, да влязат вътре.

Масова стрелба. Осем души. Мъртви.

Тя усети слабост и нужда от кислород и залитайки отиде до плъзгащата се стъклена врата, която се отваряше към тесен балкон. Приблужи се до перилата и ги хвана, без да усеща леденостудения метал.

Осем души. Мъртви.

Вдъхна дълбоко студения въздух. Парата от дъха й се смеси с мъглата, стелеща се наоколо.

Само на няколко стъпки от нея, изправен на балкона на съседния апартамент, стоеше...

Хейс Банък.

Сърцето й се сви от ужас. И трепна от необяснима радост.

— Не викай. — Той говореше с познатия шепот, който винаги прозвучаваше като някаква изненада. — Не прави нищо, докато гледаш това. — Той протегна ръката си. В дланта му лежеше сребърна дрънкулка. Тя я позна веднага.

— Откъде я взе?

— От мястото, където ти беше паднала. — Той я остави няколко секунди да го асимилира, след това продължи: — С тях ли оставаш? Или идваш с мен?

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Преди срещата Сам Найт нямаше много какво да каже на Джак за съпруга на Емъри Шарбоно.

— Подозирайки го, че ще се разведе моментално, Грейндж и аз му нанесохме голяма вреда. Но той има голямо его. И е високомерен. Когато се появим без предупреждение, можеш да си сигурен, че в най-добрия случай ще се държи като мижитурка.

Джак беше тръгнал с ниски очаквания и всичко, което Джеф Съри беше казал и направил след тяхното идване, съвпаднаше напълно с характеристиката на Найт. Джак не беше харесал мъжа и беше ясно, че чувствата са взаимни.

Внезапното изтичане на Емъри по стъпалата нагоре, затръшването на вратата на спалнята бяха оставили тримата мъже в напрегната тишина. След като минаха няколко минути, но никой не помръдна, Джак погледна към Джеф.

— Тя добре ли е?

— На вас добре ли ви изглежда? След като хвърлихте бомбата, очаквате ли да е добре?

— Може би трябва да се качите да я видите.

Джак издиша шумно.

— Да й дадем малко време. — Той стана и отиде до бара. — Отказа ми питие непосредствено преди да дойдете. Но може да е променила мнението си. — Той си наля уиски и го погледна замислено, докато го въртеше в чашата.

— Тъй като познавате съпругата си по-добре от всекиго — каза Джак, — аз...

— Вероятно не я познавам изобщо.

— Какво имате предвид?

Джеф заобиколи, за да го погледне в лицето.

— Имам предвид, че никога не съм си помислял, че тя и аз ще се окажем в такива гадни обстоятелства. Емъри е решителна и надеждна. Този Банък трябва да я е омагьосал здраво. Тя не е същата.

— В какво отношение?

— *Отношения*, множествено число. Беше уверена и волева. Сега е плашлива като заек, нервна, възбудена. Разсеяна е и невнимателна, при положение че винаги е била концентрирана. Дори прекалено. Да продължавам ли?

— Слушам.

Мъжът не се нуждаеше от повече подканяне.

— Емъри е с напредничаво мислене. Но сега сякаш е натикана в онази проклета хижа с Хейс Банък, все още хваната в отвратителната ситуация, в която той я е въвлякъл с онова семейство бедняци. Онова, на което е станала свидетел, не я пуска. Променило я е. Надявам се, че ефектите не са необратими. Ако не се върне към Емъри Шарбоно, която всички познаваха, последиците може да са катастрофални. За двама ни. Повече, отколкото са до момента — каза той, хвърляйки поглед към Найт.

Замълча за миг, после се обърна към Джак и добави:

— Разбира се, вашата поява беше голяма пречка за нейното възстановяване и връщане към нормалния живот. Благодаря за това, специален агент Конъл.

Използвайки това изречение като финал на речта си, той взе чашата с уиски със себе си и се изкачи по стъпалата. Стигнал горе, той почука на вратата на спалнята.

— Емъри? — Понеже не получи отговор, влезе в стаята и затвори тихо вратата след себе си.

Найт изгръска солта от пуканките от пръстите си. Казах ли ви, че е мижитурка?

— Бяхте щедър. Всичко се върти само около него, нали?

— Да, до голяма степен.

— Не показва никакво съчувствие към нея за изпитанията, които е преживяла.

— О, вчера беше самата доброта — каза Найт. — Но след като видя видеото с обира тази сутрин...

— Няма я! — извика Джеф от площадката на горния етаж, карайки ги веднага да скочат на крака.

— Какво?

Джеф погледна Найт с презрение.

— Коя част точно не разбрахте? Тук горе я няма — извика той и разпери ръце. — Никъде. Балконската врата е отворена.

Първото нещо, което премина през ума на Джак, беше самоубийство. Дори скок от втория етаж можеше да бъде фатален, ако стоеше достатъчно решителност зад него. Той се изкачи по стъпалата, избута Джеф от пътя си и прекоси стаята с няколко крачки. Излезе на балкона и се наведе над перилата, претърсвайки с очи паркинга отдолу.

— Вече гледах — каза Джеф. — Няма я там. Ако е скочила, е оцеляла.

Найт, изтичвайки от входната врата и сградата, се показва, пъхтейки от усилие.

— Виждате ли нещо?

Джак сканира паркинга и района зад него, търсейки издайническо движение, когато целият проклет пейзаж беше калейдоскоп от сняг и пластове движеща се мъгла.

— По дяволите! — Той удари с юмрук по перилата, после се обърна и се прибра в стаята. В момента, в който го правеше, забеляза, че вратата към съседния балкон е открената. Стаята зад него тънеше в мрак.

— Оградете фасадата! — провикна се той надолу към Найт.

Прехвърляйки крак през ниската стена, отделяща двата балкона, той се приближи към тъмната стая, питайки се дали няма да връхлети при някого, който обича да спи на отворено при сковаващия северен вятър.

Но леглото беше спретнато оправено и изглеждаше недокоснато.

Влезе в апартамента, който бе огледално отражение на този, който заемаха с Емъри. Мина през спалнята, излезе на площадката и светна лампата над стълбите, готов да се представи като федерален агент, ако изненада някого в дневната. Но долният етаж също беше празен, а вратата към апартамента...

Заклучващият механизъм беше разбит и лежеше на пода.

— Същият номер като с вратата на лекарския кабинет — каза Найт, когато побутна вратата от другата страна и влезе вътре.

— Кучи син! Кучи син!

Джеф се приближи иззад Найт, но Джак забеляза, че се е погрижил да облече палтото си, преди да се присъедини към тях. Заковал очи върху Джак, той каза:

— Това ли е всичко, което можете да кажете? Кучи син? На коя страница в наръчника на ФБР го намерихте?

Джак, на когото му беше писнало от него, скъси дистанцията помежду им. Той заби показалец в гърдите на Джеф, едва омекотен от дебелината на ватената подплата на модното му палто.

— Слушай, задник, ако се беше качил веднага да видиш как е жена ти, имаше шансове тя още да е тук.

— Не можете мен да обвинявате за това. Очевидно вашият беглец е отвлякъл Емъри за втори път.

— Нищо не е очевидно. Докато ние се опитваме да разберем какво ѝ се е случило, има нещо, което не бива да забравяш.

Джеф вдигна едната си вежда:

— О?

— Ако Хейс Банък е взел жена ти, ти сигурно си на първо място в списъка му с досадници. Така че се страхувай.

* * *

Хейс ѝ беше помогнал да прескочи ниската стена, разделяща балконите. Те минаха през съседния апартамент и излязоха навън.

Тя беше замаяна, направо не можеше да повярва на онова, което прави. Бягаше незнайно къде с мъж, издирван във връзка с масова стрелба. Въпреки това се чувстваше много по-сигурна с него, отколкото с полицаите, които сега правеха метани на Джеф за това, че неправилно го бяха подозирали за убийство.

Да сложи ръка в ръката на Хейс и да избяга с него беше инстинктивна реакция. Макар да нямаше причина да вярва на този инстинкт, все пак му се довери. Тръгна с него. Буквално.

Мълчаливо и полузаслепени от навяващия сняг, те спринтираха между сградите и през улиците. Най-после излязоха от търговския район и попаднаха във видимо западнал жилищен квартал. Иззад оградите ги лаеха кучета, но никой не излезе да провери какво ги е обезпокоило.

Те не забавиха, докато не стигнаха до един седан със среден размер, паркиран на края на изровена улица. Моделът на колата беше прекалено стар за дистанционно. Хейс използва ключа и отключи

пасажерската врата. Без да го пита, тя се плъзна на седалката и закопча предпазния колан, когато той заобиколи предницата и се настани зад волана.

Както беше предрекъл Конъл, той се бе отървал от пикапа си.

Като избягваше главните пътища и се придържаше към улици, минаващи през кварталите, той шофираше внимателно и с разрешената скорост, увеличавайки постепенно дистанцията между тях и хотела.

Беше й казал, че е успял благополучно да се изплъзне и отново доказва, че е верен на думата си.

— Тази кола крадена ли е?

— Не. Купена и платена, регистрирана на фалшиво име и държана в един мини — склад за такива случаи като този.

— Защо сте я оставили в такъв отвратителен квартал?

— Точно затова. Защото е отвратителен. В този район има много наркочилдържи. Лаборатории за метамфетамини, предполагам. За да оцелее, всеки гледа собствения си бизнес. Не вижда друго; не докладва нищо. Основната причина някой да е счупил охранителната камера, монтирана на стълба за осветление.

Тя вече не беше шокирана от уникалната му способност да наблюдава и познанията му за тези неща.

— Хейс, те знаят кой си.

Като чу името си, той обърна глава и я погледна, после наду до дупка, спря рязко, но не изключи двигателя. За миг тя се паникьоса, че може да я накара да излезе.

— Вече са претърсили хижата ти.

— Тогава значи съм се махнал точно навреме.

— Взеха пръстови отпечатьци. Идентифициран си от един агент на ФБР.

Опаловият огън в очите му проблесна.

— Агент на ФБР?

— Дойде право от Ню Йорк.

— *Мамка му!* Специален агент Джак Конъл.

— Знаеш го по име?

— За съжаление. Преследва ме от години.

— Издирва те във връзка с масова стрелба във Вирджиния. Чух те да споменаваш събитията във Вирджиния пред Норман Флорйд.

Той изследва лицето ѝ за момент, после каза:

— Като знаеш това, все още ли си готова да дойдеш с мен тази вечер, без да задаваш въпроси?

Тя отговори дрезгаво:

— Така изглежда.

Той продължи да я гледа през смесената пара от дъха им. След това отпусна педала на спирачката и се върна на пътя.

Веднага щом напуснаха границите на Дрейкланд, поеха по щатската магистрала и направиха няколко завоя към пътища, които ставаха все по-тесни и лъкатушни. Тя не попита къде отиват. Той очевидно имаше нещо наум. Това се оказа каравана, разположена наполовина върху парче асфалт, заобиколен от увехнала растителност. Беше с гръб към пътя, така че щяха да бъдат предпазени от всеки идващ.

Той остави включени фаровете, когато излезе и отиде до вратата, отвори я с ключ и светна вътрешната крушка, преди да се върне за нея и да изключи двигателя на колата.

Тя изкачи трите стъпала и влезе в главната стая на правоъгълната каравана. Беше малка, компактна, скромно и икономично обзаведена.

— Надявам се, че не си очаквала лукс — отбеляза той иззад нея, когато затвори вратата и пусна резето. — Отоплението работи, обаче. Няма да мръзнем дълго. — Пресегна се и избръска топящия се сняг от рамото на топлия ѝ пуловер.

Тя обърна глава и погледна ръката му, останала там.

— Дори не бях осъзнала досега, че съм без палто.

— Адреналин.

— Предполагам.

Погледът му остана закован върху нейния.

— Защо не ме издаде?

— Каза ми да не го правя.

— Казвал съм ти да не правиш много неща. Но все пак ги направи.

— Повярвах ти.

Той погали шията ѝ отстрани с палец, после бързо отдръпна ръката си и отстъпи крачка назад. Свали връхните си дрехи и ги натрупа върху малката маса за хранене.

— Опасно нещо, док. Да ми вярваш.

— Ти ли ми говориш за опасност? Имаше двама въоръжени мъже на долния етаж, всеки от които би се радвал да те отведе в ареста. Пое огромен риск, извеждайте ме оттам.

— Трябваше да те отдалеча от него.

— От Джеф?

— От съпруга ти — каза той с осезаемо отвращение. Извади от джоба на дънките си сребристая дрънкулка. Откак ѝ я беше показал на балкона, не стоеше въпросът дали ще остане с Джеф или ще избяга с Хейс.

Тя взе дрънкулката от него и я разтърка между пръстите си.

— Държал си я през цялото време?

— Беше под теб, когато те вдигнах от пътеката.

— Защо никога не ме попита за нея? Щях веднага да я позная.

— Боях се, че ще си я поискаш обратно. — Той изглеждаше смутен, че е трябвало да признае това, и вдигна рамене оправдателно.

— Искал си да имаш спомен от мен? Колко сантиментално. И съвсем различно от вчера, когато отвори вратата на пикапа и ми каза кратко довиждане. Сякаш нямаше търпение да се отървеш от мен.

— Нямах. Без малко да убия Флойд, бях решил да си уредя сметките с тях. Трябваше да те оставя вчера веднага, след като закарах Лиза до роднините ѝ. Да се отдалеча и да не поглеждам назад.

— Но вместо това... — каза тя.

— Вместо това се присъединих към тълпата пред болницата.

Това я изненада.

— Бил си там?

— Държах се възможно най-незабележимо. Вкараха те вътре. Джеф беше задържан от репортери, които нямаха търпение за изявления. Не ми се видя да има нещо против вниманието. Надут и изпълнен със самочувствие, мина точно покрай мен. Достатъчно близо, за да видя добре ципа на промазаното му скиорско яке.

— Забелязал си, че липсва водачът на ципа му.

— И осъзнах какво съм имал. — Той замълча за миг. — Не различавам една дизайнерска марка от друга. В началото предположих, че висулката е паднала от твоето яке за бягане. Вчера разбрах друго. Откъснала се е от якето на Джеф, когато те нападна.

— И ме е оставил да умра. — Въпреки че беше започнала да подозира Джеф, че е забъркан по някакъв начин, беше поразяващо и

болезнено да приеме, че може да е толкова студенокръвен, безсърдечен и такъв измамник. За разлика от него Хейс бе рискувал всичко, за да я предпази. Поглеждайки го в очите, тя прошепна:

— Дошъл си да ме вземеш.

— Не можех да те оставя на него. Беше ми достатъчно трудно да те върна и преди да разбере, че е възнамерявал да те убие.

Джак Конъл би могъл да си спести усилието. Това, което й бе казал за Хейс Банък, нямаше никакъв ефект — тя продължаваше да копнее за него, за целувките му. Направи крачка към него, но той я възпря.

— Ти и аз... това все още не може да се случи. — Минаха няколко секунди, преди да добави: — Ако можеше, вече да съм върху теб. — Говореше с нисък, боботец глас, изпълнен с чувствени нотки.

Собственият й глас беше натежал от емоции.

— Конъл ме попита дали си споменава за заминаване.

— Познава ме. Нищо не се е променило. Ще изчезна отново. Но не и преди да се уверя, че този негодник е закопчан. — Той й направи знак да седне. — Да поговорим.

Тя седна на крайчеца на вградения диван. Той си измъкна стол изпод масата, нагласи го срещу нея и го възседна откъм облегалката.

— Трябва да кажа, че не изглеждаше ни най-малко изненадана, че Джеф е нападателят ти.

— Той сам се издаде. Снощи ме попита кой е поправил слънчевите ми очила. — Тя му разказа за паник-атаката си и за разговора, който е имала с Алис. — Бях разказала историята няколко пъти. Започнах да се съмнявам в паметта си. Алис логично изтъкна, че съм била изтощена, на лекарства и се закле, че Джеф не би могъл да ме нарани. Но това продължи да ме измъчва. Тази вечер го попитах направо. Обяснението му, че знае, че очилата ми са счупени, беше правдоподобно, но той стана отбранителен.

— Отбранителен по какъв начин?

— Отдавна подозирах, че има връзка с някого. Задах му въпроса дали има афера и той призна. Призна също така, че го е направил, за да ме обиди. Не без причина — добави тя. — Само че в много по-голяма степен, отколкото осъзнавах.

Хейс се намръщи.

— Проблемът е, че обидата е мотив, но не е доказателство.

— Водачът на ципа, обаче, е.

Той поклати глава.

— Ти би могла да го откачиш от якето му сама и да изкараш Джеф лошото момче, за да му върнеш за изневярата. Наистина ли разследващите знаят за неговата афера?

Тя кимна със съжаление.

— Ако повдигна въпроса за липсващия водач на ципа му, ще е моята дума срещу неговата за това къде и кога го е загубил.

— Тогава е дяволски добре, че задържах онзи камък.

— Бях забравила за него! — възкликна тя. — Още ли е у теб?

— О, да. Едно тежко падане може да предизвика мозъчно сътресение. Дори рана. Но ти си поела удар, от който са останали кичури коса по камъка. Това ме обезпокои достатъчно, за да го задържа. Това е също така една от главните причини да не те заведем в спешното, когато те намерих. Ако камъкът е бил оръжие на престъпление, който и да го е използвал...

— Си остава заплаха.

— Точно така. Излиза, че предчувствието ми е било вярно. Джеф е бил заплаха, докато ти държеше ръката ми на онзи балкон.

— Защо не сподели с мен опасенията си веднага, щом се върнах в съзнание? Защо не обясни тогава нежеланието си да ме заведеш в болница?

— Състоянието, в което беше... щеше ли да те успокои, ако бях започнал да те разпитвам кой в живота ти може да иска да те убие?

Тя изглеждаше огорчена.

— Ако е имало престъпник, аз се оказвах логичният избор — каза той. — А после ти намери проклетия камък и това още повечекрепи убеждението ти.

— Изглеждаше толкова заплашителен — каза тя, спомняйки си страха си, когато го видя. — Възможно ли е да се свалят отпечатъци от него? Как може да се докаже?

— Ще открият твоята кръв и твоята коса.

— Прокурорът все пак ще трябва да докаже как са попаднали там. При нещастен случай? Или умишлено?

— Не знам как ще стане, но при всички положения е по-добре да разполагаме с него. Кой разследваше изчезването ти? — След като тя му разказа за Нйт и Грейндж, той попита: — Доколко им имаш

доверие? Дори с две доказателства, които повдигат въпроси за твоето „падане“, дали ще те приемат насериозно, или ще те обявят за ревнива и отмъстителна съпруга?

— Нямам представа — отвърна тя честно.

— Преди да поемеш риск, трябва да си сигурна в тях, док.

— И двамата не харесват Джеф, но бяха почтителни и се извиняваха, че са го заподозрели. Аз изгубих голяма част от доверието им, когато видяха онова видео.

— Видео ли?

— О! Явно не знаеш за това.

Докато свърши разказа си, той клатеше глава самообвинително.

— Притеснявах се за алармена система, детектори за движение и охранителни камери, но изобщо не ми е минавало през ума да внимавам за някаква си скрита камера. Трябва да го запомня.

— За следващия път, когато се каниш да извършиш углавно престъпление.

Той вдигна вежда.

— Днес изглежда доста си научила.

— Повече, отколкото бих искала. Докъде бях стигнала?

— Че си изгубила доверието им.

— Искана да знаят кой е съучастникът ми и не повярваха, когато им казах, че не знам името ти. Разпитали са Флойд, дори Полин и Лиза. Всички са се оправдали, че не помнят нищо за теб, което бе много разочароващо за Нйт и за Грейндж. — Тя му разказа за тяхната екскурзия до неговата хижа.

— Съжалявам, че е трябвало да преживееш това.

Тя се усмихна тъжно.

— Най-лошата част от това беше да видя хижата ти претършувана.

— Това е просто една дървена хижа, док.

— Знам, но беше някак... важно. Бях доволна, че Джеф не влезе.

— Страхувала си се, че би видял вината ти?

— Не чувствам никаква вина — отвърна тя спокойно. — Не исках да опетнява спомените ми за времето, прекарано с теб.

Погледите им останаха вперени един в друг за миг, преди тя да продължи:

— През деня беше олицетворение на морална подкрепа за съгрешилата съпруга. Тази вечер, когато останахме сами за първи път, изля гнева си.

— Това, което наистина го е ядосало, е, че ти се оказа жива. Изгуби милионите.

— Не мисля, че е било заради наследството ми. Това е прекалено банално за него. По-скоро заради уязвено самолюбие.

— Ами другата жена?

— Джеф не ми каза нищо за нея, освен че е скъсал.

— Вярваш ли му?

— Странно, но да. Не го виждам завладян от страст. — Като погледна надолу към ръцете си, тя завъртя брачната халка около пръста си. — Мотивацията му да ме нападне не е любов. Вече не съм сигурна, че любовта някога е присъствала в уравнението между нас.

Той не я притисна за обяснение, но мълчанието му я подканваше да даде такова, ако желаше.

— Казах ти колко близка бях с родителите си. Оплаквах смъртта им дълго. Дори след като започнах да свиквам с Атланта, бях все още уязвима, кълбо от болезнени емоции. Когато основавахме клиниката, приятелката ми Алис ме запозна с Джеф. Той беше очарователен и изискан, но и въплъщение на прагматизма. Овладян, хладнокръвен. Дори когато не можех да спра да плача или ме обхващаше непреодолима носталгия за родителите ми, не изпитваше състрадание. Държеше се някак отделен от това. С времето си казах, че той е точно това, от което имам нужда, човекът, който би ми помогнал да го понеса, да продължа, да го преодоляя. Казах си, че ако се опиташе да ме успокои, щях да отхвърля опитите му като лицемерни.

Той мълчаливо кимна с глава.

— Но той никога не се опита. Никога не ми предложи една утешителна дума. Сега виждам, че незаинтересоваността му не е била от внимание или тактичност към мен, а просто защото не е искал да си мръдне пръста. — Тя се изсмя горчиво. — Качествата, които първоначално ме привлякоха в него, сега ме отблъскват.

Тя изчака няколко секунди, след това го погледна в очите.

— Изглежда предпочитам емоциите си нерафинирани. Не осъзнавах до каква степен това е важно за мен, чак до... онази нощ с теб. — Тя се пресегна през пространството, което ги делеше, и сложи

ръка върху неговата, отпусната на облегалката на стола. — Въпреки твърдението на агент Конъл, не вярвам, че си убил осем невинни човека.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Още ли не си си легнала?

— Джеф? — каза Алис сънено. — Да съм си легнала? Не. Бях в леглото, но не спях.

Той не се интересуваше и да я беше вдигнал от кома.

— Прозвуча ми странно, когато ти звъннах по-рано — каза тя. — Защо не ми се обади после? Помислих, че ще се отбиеш да вземеш колата на Емъри. Върнахте ли се благополучно от Атланта?

— Нищо не е благополучно.

— Какво става?

— Дори не знам откъде да започна. Но крайният резултат от всичко това е, че Емъри отново я няма.

— *Няма я?! — Тя внезапно прозвуча напълно събудена.*

Преди половин час сержант Грейндж се бе присъединил към партито. Използвайки полицейска терминология и съкращения, Найт и Джак Конъл го бяха информирали за последното развитие на нещата. Междувременно дузина други полицаи бяха навън, опитваха се да открият следите на Емъри. Снегът започваше да се натрупва, правейки търсенето на следи от гуми и стъпки още по-трудно.

Те бяха открили обаче два чифта отпечатъци точно пред входната врата на съседния апартамент. Отпечатъците от спортните обувки на Емъри не показваха да е имало борба, или дори колебание от нейна страна. Съдейки по отчетливото външно очертание на подметките на обувките ѝ, Найт бе допуснал, че е тръгнала доброволно с много по-големите отпечатъци, и Конъл се беше съгласил.

Джеф трябваше да мобилизира цялото си хладнокръвие и самообладание, за да не удари нещо или да започне да скубе коси. Но той не можеше да си позволи гневът да го завладее. Трябваше да продължи да мисли рационално и практично.

Почти без да им обръща внимание, той се бе извинил, за да звънна на Алис. „Ако Емъри се свърже с някого, то това ще е с нея“ —

беше им казал той. Но учудването на Алис бързо бе потопило тази слаба надежда.

— Преди половин час тя изчезна. Сигурни сме, че е с онзи мъж от известната вече хижа. Името му най-после се изясни. Казва се Хейс Банък.

— О, Джеф.

Стонът ѝ го накара да изскърца със зъби. Тази вечер хората му казваха най-тъпите, най-безполезните неща.

— Не знаеш и половината. Тя и онзи мъж са извършили престъпление. — И той ѝ разказа за обира.

— Не мога да повярвам това за Емъри!

— И аз нямаше да повярвам, ако не го бях видял със собствените си очи.

— Повдигнали ли са ѝ обвинение?

— Не. Предполагат, че е била принудена насила да участва, но аз не съм убеден, че е била нужна принуда. Заради историята с онова момиче. — Той продължи да ѝ разказва за семейство Флойд и как те са се намесили.

— Всичко това е толкова странно — промърмори Алис.

— Още по-странно е къде живеят тези хора, макар че „съществуват“ би била по-подходящата дума. — Той ѝ описа с пренебрежение щатския път, по който бяха стигнали до хижата на Банък. „Вдън гори“ е подценяващ термин за това колко забутана, груба и недодялана е тази бърлога. Семейство Флойд са най-близките му съседи и това не е по случайност. Явно Банък вече ги е държал под око заради някакви минали прегрешения. Един Господ знае какви. Някакви глупости, сигурен съм. Конъл каза...

— Кой е Конъл?

— О, това е най-хубавата част. Той е агент на ФБР.

— Защо пък се е намесило и ФБР?

— Хейс Банък се е изплъзвал на Конъл от години. Било свързано с някаква масова стрелба.

— Не говориш сериозно.

— Боя се, че съм напълно сериозен. В хижата свалиха отпечатъци от пръстите му. Конъл беше известен. Пристигна веднага. Двайсет минути след като се срещна с него и му разказа за планинското си приключение, Емъри избяга, почти сигурно с Банък, и

докато ние с теб си говорим, снегът засипва следите им. — Той спря и си пое дъх. — Мисля, че това е всичко.

Тирадата му беше последвана от дълго и напрегнато мълчание. След това Алис си пое накъсано дъх.

— Джеф, това е трагичен обрат на събитията.

— Мислиш ли?

— Не ми се подигравай.

— Тогава кажи нещо не чак толкова банално.

— Много добре. — След малко тя продължи: — За мен е очевидно, че Емъри е загубила чувството си за реалност.

Той почувства, че остава нещо недоизказано.

— Алис? Скъпа? Знаеш ли нещо, което аз не знам?

— Не съм сигурна, че е от практическо значение.

— Кажи ми и ме остави аз да преценя дали е от значение.

— Не мога да предам доверието на Емъри.

— Лоялността ти към нея е похвална, но ако криеш нещо от мен и властите, то подпомагаш странното ѝ поведение. Тя жертва репутацията си и излага на риск бъдещето на клиниката. Нейната кариера — също както и моята, твоята и на Нийл — е поставена на карта. Не само това, животът ѝ може да е в опасност. Този мъж, с когото е, е престъпник. Боже мой, Алис, забрави за конфиденциалността и ми кажи каквото знаеш!

Тя си пое дълбоко въздух.

— Обади ми се от болницата снощи. Всъщност, след полунощ. Изглеждаше на ръба на истерия. Дишаше учестено, сякаш имаше паник-атака.

— Какво я е предизвикало?

— Слънчевите ѝ очила. Попита ме дали си спомням да е споменавала по някое време през деня, че са били счупени.

— Обадила ти се е посред нощ, за да ти говори за слънчевите си очила?

— Защото ти си я попитал за поправката им.

— Исусе, тя наистина се е хванала за това. Изтърси ми го тази вечер.

— Чуди се откъде знаеш, че са били счупени при падането ѝ.

— Не знаех. Знаех само, че когато тръгна от къщи в петък, дръжката им беше здрава. Вчера забелязах, че е била лепена.

— Той преброи наум до десет, после каза: — Алис, тя какво...
Защо ти е звъннала паникьосана за нещо толкова невинно?

— За нея не беше невинно. Помислила е, че може просто да си си изпуснал езика. И че щом я питаш, значи си замесен.

— Боже мой — възкликна той с театрален шепот.

— Казах ѝ, че не мисли ясно, че е отпуснала прекалено много юздите на въображението си, но дори когато затворихме, тя звучеше несигурна.

— Тя е тази, която краде и е в компанията на издирван престъпник, но предполага, че аз съм замесен. Не е за вярване.

— Аз не знаех за влизане с взлом и за останалото, когато разговарях с нея. Но дори тогава тя изглеждаше ирационална и ѝ го казах. Казах ѝ, че може би прехвърля собствената си вина върху теб.

— Вината си за обира ли?

Алис не отговори.

— Вина за нещо друго?

— Джеф, не мога...

— Спала е с него, нали?

Алис си замълча.

Той се изсмя.

— Ах, красноречивото мълчание на една довереница и приятелка.

— Не чак толкова добра приятелка — каза тя разкаяно. — Спя със съпруга ѝ.

— Тя знае.

— О, боже!

— Успокой се, Алис. За бога. Не съм казал името ти, но признах.

— Защо? Защо *сега*!

— Емъри ме притисна в ъгъла. Дори след днешните шокиращи разкрития тя имаше наглостта да ме попита направо дали имам връзка. В яда си признах, но не съм казвал с кого.

Тя произнесе полугласно:

— Може и да е облекчение за нея да научи. Да пази тайната е било мъчение.

— Никой не би се усъмнил в твоята лоялност към нея, въпреки че трябваше да се свържеш с мен веднага след разговора си с нея снощи. Трябваше да знам за подозренията ѝ към мен.

— Отдадох ги на изтощението, лекарствата, на остатъчни страхове след онова, което е преживяла. Емоционално разместване и...

— Разбирам. Но трябваше да ми кажеш, Алис. Ако знаех, нещата днес можеше да се развият по различен начин.

— Как така? Какво щеше да направиш?

— Като начало, нямаше да проявявам такова нетърпение да я откарам вкъщи. Щях да предложа да остане в болницата под наблюдение за още няколко дни.

— Да я прегледа психиатър, може би?

Господ да благослови Алис. Той мигновено ѝ опрости предишните баналности. Сега тя казваше правилните неща.

— Да. Обвинявам се, че не предложих психиатрична оценка вчера, когато изглеждаше неспособна да си спомни подробности за това как е получила мозъчното сътресение и за времето, което е прекарала в хижата. Разбира се, предвид това, което знаем сега, как щяхме да различим фалшивите спомени от откровената измислица?

— Трябва да ѝ помогнем.

— Първо трябва да я намерим. Надявам се само да оцелее с този престъпник. Конъл каза, че не бил сексуален хищник, но... ами, той вече я е прельстил, нали? — Джеф остави гласа си да секне емоционално при последните две думи, и реакцията на Алис последва мигновено.

— Трудно е да си ѝ ядосан и да се притесняваш в същото време, нали?

— Точно това чувствам.

Тя замълча за момент, след това продължи:

— Какво означава всичко това за нас, Джеф? За нашата връзка?

— Вече ти казах. Не можем да продължаваме да се виждаме. Емъри трябва да бъде единствената ми грижа сега. Не го казвам, за да те нараня.

— Но въпреки това го правиш.

— Съжалявам. Двамата започнахме това с ясното съзнание какво правим и нито ти, нито аз сме предвиждали щастлив завършек. А сега по-добре да вървя, да слеза долу и да видя дали има някакъв напредък.

— Да пазя ли този последен инцидент в тайна?

— Моля те. Да мине нощта, да видим какво ще ни донесе утрото.

— Хубаво. — Сбогуването ѝ прозвуча тъжно и покорно.

Той затвори и се усмихна на отражението си в огледалото на гардероба.

— Това мина добре. — Беше предвидил реакцията на Алис. Не можеше да сложи по-точни думи в устата ѝ.

Ако Емъри оцелееше в това второ злополучно приключение с престъпното си гадже, душевната ѝ стабилност щеше да бъде поставена под въпрос. Тя щеше да бъде осъдена и подложена на присмех. Може би краят на нейния целунат от звезда живот щеше да ѝ донесе прекалено много напрежение, за да го понесе. Беше напълно логично да се пречупи под заплахата да изгуби всичко, за което бе работила толкова здраво, а когато го бе постигнала, Господ знае какво би могла сама да си причини. Самоубийство, например, беше нещо напълно правдоподобно.

Когато излезе от спалнята, той погледна към леглото, където бе захвърлил скиорското си яке, качвайки се тук. Вчера беше забелязал, че марковият водач на ципа липсва. Не знаеше как и кога се беше откачил, а търсенето сред принадлежностите му не даде резултат.

Подробности. Но не се ли криеше дяволът именно в подробностите?

* * *

Когато Джеф се извини, за да се качи на втория етаж и да звънне на Алис, Джак Конъл попита двамата детективи:

— За кого става дума?

Найт, който беше преполовил вече една кутия с кашу на минибара, отвърна:

— Д-р Алис Бътлър. Гинеколожка. — Той обясни връзката ѝ с Емъри и общата им практика. — Също така най-добрата приятелка на Емъри.

— С която *той* ѝ изневерява. — Грейндж вдигна брадичка към стъпалата нагоре.

Джак размени погледи с детективите.

— Хм. Емъри знае ли?

— Не мислим — отвърна Грейндж. — Макар да е възможно. Може да не ѝ пука. На вас щеше ли да ви пука, ако бяхте на нейно

място?

Джак се усмихна, после попита:

— Когато тя изчезна, вие добре ли го проверихте?

— Гушкал се е с Алис Бътлър от петък вечерта до неделя следобед, когато е започнал да се тревожи за съпругата си — каза Найт.

Грейндж преразказа разпита, който бе провел с другата жена.

— Призна си, рухна под бремето на вината. Бяхме сигурни, че Джеф е имал двоен мотив.

— Двоен?

Грейндж му каза за наследството на Емъри от „Шарбоно Ойл и Газ“.

— Тя има огромно богатство. Бяхме на път да го арестуваме, но тогава Емъри се появи на онази бензиностанция жива.

Найт каза:

— Съпругът не е вече заподозрян. Вашето момче Хейс Банък отвлече напълно вниманието от него.

— Банък не би я наранил.

— Щом казвате.

— Залагам си кариерата — настоя Джак. — Освен това тя не се бои от него, иначе нямаше да тръгне с него през нощта.

Грейндж каза:

— Това е първото нещо, което ми мина през главата, когато Найт ме извика и ми каза да се кача горе. Има голяма разлика между да не се боиш от някого и да избягаш с него. Защо би избягала? Какво ѝ е казал? Какво е направил, за да я накара да тръгне, без дори първо да си вземе палтото?

— Не познавам добре Емъри Шарбоно, но за мен това е загадка. Винаги преди, когато Банък е правил някъде нещо, е бягал. В рамките на броени часове. След инцидента с Норман и Уил Флойд не мога да си обясня защо продължава да се навърта тук — изсумтя Джак.

— Може би не е приключил с Флойд. Може би боят е бил само прелюдия към грандиозен финал.

Джак прехапа устни:

— Надявам се да не е така.

— Или може би пропускаме очевидното. Може би думите на Емъри „той се отнасяше към мен мило“ са евфемизъм за... — Найт остави вдигнатите си вежди да говорят вместо него, после изтръска

последните ядки от кутията и ги хвърли в устата си. — Но каквото и да е правил с нея или за нея, ние продължаваме да го издирваме за нападение и побой. Така че въпросът ми към вас, агент Конъл, е от името на всичките мъже и жени, които накарахме да излязат и да ги търсят. Доколко може да е опасен този тип?

— Полицаите трябва да действат внимателно.

— Така ли? Това ли е единственият ви съвет? — намръщи се Найт на оскъдната информация. — Из отдела ни се носи слух за братята Флойд. Да си кажем правичката, тия са си заслужавали не само боя, но и нещо повече от един пълнител. Те са негодници и такива са си били още преди някой да разбере, че са изнасилвали малката си сестра.

— Повдигнато ли им е обвинение?

— Още не. Лежи на бюрото на прокурора, но момичето се бои да разгласи за случилото се. Знаете как е.

Джак кимна и Найт продължи.

— Междувременно всички са малко нещо наплашени от мъжа, който се е справил с двамата Флойд буквално с голи ръце. Намерихме мястото, където е държал оръжия, но не и самите оръжия, имам предвид, че той може да е взел много от тях със себе си. Отгоре на всичко се появява и един федерален агент, който е по петите му. Банък си е създал... а-а-а...

— Аура — подсказа Грейндж.

Найт прие подадената дума с кимване, но задържа вниманието си върху Джак.

— Моля ви като служител на закона, какъвто сте и вие, да спрете празните приказки и глупостите, и да ни кажете с кого точно си имаме работа тук.

— Споменахте за масова стрелба във Вирджиния, но не бяхте конкретен. — Грейндж хвърли бърз поглед към затворената врата на спалнята, която щеше да попречи на Джеф да чуе. След това, като се наведе напред към Джак, и заговори шепнешком, попита: — За Уестбъро ли говорите?

Джак ги изгледа последователно.

— Знаете ли историята? — И когато те кимнаха едновременно, той каза: — Това беше Банък.

Грейндж подсвири тихо.

Найт промърмори:
— Мамка му!

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

При споменаването на осемте смъртни случая, Хейс рязко се изправи и върна стола до масата за хранене.

— По-добре да приключваме, док.

— Да приключваме?

— Утре може да е дълъг ден.

— Искам обяснение за това, което агент Конъл ни каза за теб.

— Спалнята е надолу по коридора. Банята е отдясно. Аз ще се свия на дивана.

— Хейс? — когато той се обърна към нея, тя каза:

— Предполагам, че това е истинското ти име. Хейс Банък?

Той се поколеба, преди да кимне кратко.

— Радвам се, че най-после го знам.

— Не бързай да говориш.

— Ако бях потърсила в интернет, какво щях да намеря? Военното ти досие? Научната ти степен по строително инженерство? Че имаш сестра и племенница в Сиатъл?

— Боже, боже. Значи Конъл е бил същински фонтан от информация, а?

— Говореше също за някакъв треньор по футбол. За свещеник. И други в допълнение към Норман и Уил Флойд.

— Вземам си думите обратно. Той е един дърдорко.

— Всичко е свързано с онази стрелба във Вирджиния.

Очите му станаха студени и враждебни.

— Трябва да си лягаш, док. Иди да поспиш.

— Не ми се спи.

— Добре тогава, аз ще отида.

Той тръгна към коридора, но тя бързо му препречи пътя.

— Каж ми за какво е всичко това?

— Сигурен съм, че ще научиш, когато му дойде времето.

— Искам да знам сега. Искам да го чуя от твоята уста, не от някого другото.

— Защо?

— Защото иначе никога няма да повярвам, че си бил забъркан в нещо толкова отвратително.

— Е, бях. — Тонът му беше рязък, сух. — Ето. Това е всичко, което трябва да знаеш и всичко, което ще получиш от мен. То няма нищо общо с тук и сега.

— Агент Конъл мисли, че има.

— Агент Конъл да си го начука. Случилото се тогава не те засяга по никакъв начин.

— Но засяга *теб*.

— Не се опитвам да спася моя живот! А твоя.

— Нямам нужда да ме спасяваш! — викна тя, разгорещена от спора. — Мога да отида сама при Конъл, Найт и Грейндж, и...

— Какво?

— Да обвиня Джеф.

Той строго поклати глава.

— Не е добър план.

— Защо?

— Нямах никакви доказателства, които да подкрепят твърденията ти.

Тя разтвори ръка, показвайки му водача на ципа, после бързо дръпна ръката си обратно.

Той сви рамене с безразличие.

— Безполезно. Откъде го имаш и откога, твоята дума срещу неговата — забрави ли?

— Но това, заедно с камъка би...

— Нямах камъка.

— Но той е у теб.

— Точно така. *У мен*.

— Пазиш го като гаранция — от мен?

— Дали всъщност не гледам да опазя теб — да не нахлуеш с „доказателствата“ при онзи мазен кучи син, за когото си омъжена, и да се изложиш на опасност? Дяволски си права, така е.

— Джеф не може да ми направи нищо, докато съм заобиколена от полицаи.

— Кое е единствената причина, поради която не дойдох да те взема по-рано. Чаках навън пред болницата последната нощ, докато

видях Джеф да излиза и предположих, че си в безопасност. По-голямата част от днешния ден прекара в компанията на униформени. Но какво ще се случи, когато те си вдигнат шапките и си тръгнат поради липса на доказателства срещу него? Ще изиграеш своята карта. Ще го обвиниш. И как според теб ще приеме той това, когато вече е готов да те убие?

В това имаше логика. Дори Джеф сега да извадеше желязно алиби, тя никога повече нямаше да му вярва и да се чувства спокойна насаме с него. Никога повече.

— Добре де, планът ми е дефектен. Ти имаш ли друг? Какво възнамеряваш да правиш?

— С камъка ли?

— С всичко. С това, което знаеш за Джеф. С мен.

— Още не знам.

Тя си помисли за братята Флойд, как се мъчат сега в болничните си легла.

— Но ще се съобразиш със закона, обещавах ли?

— Още не знам.

Разстроена почти до сълзи, тя каза:

— Кажи ми за Вирджиния.

— Не.

— Моля те.

— Не!

— Искам да знам какво си направил!

— Не, не искаш! — Викът му отекна в стените на тясното пространство. Минаха няколко секунди, след това той произнесе с нисък глас: — Повярвай ми. Не искаш.

Напрегнатият начин, по който го изрече, неотстъпчивото му изражение я уплашиха. Тя се отдръпна от него.

— Вероятно си прав. Може би не искам да знам. — И като се огледа обезумяло, каза: — Всъщност, защо изобщо дойдох тук с теб?

— Така. Ще ти отговоря. — Той направи няколко премерени стъпки към нея. — Не съм те издърпал от онзи балкон и не съм те заставил насила да дойдеш с мен. Но щях да го направя, ако е необходимо. — Изчака да смели думите му, после се приближи още, докато лицето му не надвисна над нейното. — Ако трябваше, щях да те

овържа с метално въже и да те отнеса. Защото бих предпочел да не искаш да имаш нищо общо с мен, отколкото да те видя мъртва.

Това не беше поезия, но идваше от дълбоко. Сърцето ѝ се изпълни с емоции. Тя се пресегна да докосне бузата му.

Но преди да го е направила, той хвана китката ѝ и я задържа. Когато най-после я пусна, посочи към коридора и нареди дрезгаво:

— Иди да си легнеш. Заклучи вратата, ако това ще те накара да се чувстваш в по-голяма безопасност.

* * *

Той чакаше.

Тя не помръдна.

Остана да се вира в него със спокойни, разбиращи, доверчиви очи. Тъкмо обратното на това, което трябваше да бъдат.

— Добре — изръмжа той, — сама си го изпроси.

Стисна я за кръста и я обърна с лице към стената. Съблече пуловера през главата ѝ, после свали фланелката по същия безцеремонен начин. Презрамката на сутиена ѝ падна жертва на нетърпението му и той се свлече по гърдите ѝ. Той го дръпна, хвана ръцете ѝ, опря ги на стената и ги покри със своите, когато се притисна до нея.

Ухапа я леко отстрани на шията, сякаш да я бележи като негова, знаейки дяволски добре, че няма право на нея, че няма право дори да я желае.

— Уплашена ли си?

— Не.

— Значи не го правя както трябва.

Той остави пътека от целувки надолу по врата ѝ; тя изскимтя, но от възбуда, не от страх. Той се тласна към дупето ѝ, давайки ѝ ясно да разбере, че е напълно сериозен.

— Сега страх ли те е?

Вместо да се отдръпне, тя се тласна назад, като се намести, увеличавайки натиска и карайки го да изсъска през зъби.

— Играеш си с огъня, док.

Когато тя го направи отново с въртеливо движение, той свали ръце от нея и неவிждащо разкопча дънките ѝ. Умело пхна ръце в бикините ѝ и между бедрата, намирайки я гореща, влажна и подута от същото настойчиво желание, което пулсираше в него.

Пръстите му се свиха нагоре и влязоха в нея. Той погали магичното местенце и я усети как потръпва. Прошепна дрезгаво в ухото ѝ:

— Искам да съм вътре. Веднага.

Обърна я и я повдигна срещу себе си, след което я пренесе по късия коридор в спалнята. Остави я до леглото и тя започна да съблича останалите си дрехи така трескаво, както той се освобождаваше от своите.

Беше гол, преди тя да се отърве от втората си обувка. Отхвърляйки покривката на леглото, той седна на ръба и посегна към нея, когато тя остана без бельо. Разположи я между бедрата си, хвана едната ѝ гърда и пое зърното в уста, като го подръпваше алчно, почти отчаяно, преди да склучи ръце около нея, привличайки я все по-близо, и притискайки лице в еластичния ѝ корем, а после по-надолу, в сладкия мускус на секса ѝ.

Като се зарови там, той прокара ръце нагоре-надолу по бедрата ѝ, после ги разтвори с повече властност, отколкото бе нужна, защото — колкото и озадачаващо да беше това — доверието ѝ в него бе непоклатимо. Използва палците си, за да я разгърне, разкрие и подготви за нападението на устата си. Провря език дълбоко в нея, веднъж, два пъти, три, навлизайки все по-дълбоко, после приложи към нежната плът кратки набези, карайки я да се задъха и да издаде нисък стон, когато засмука малкото връхче в уста.

Но не искаше тя да свърши, докато беше в нея. Сложи я върху леглото, като сложи колене между вдигнатите ѝ бедра, и тъкмо се канеше да се смъкне върху нея, когато тя каза:

— Чакай!

— Не мога.

Добре де, можеше — можа — когато тя седна, хвана ханша му с две ръце и пое главичката на члена му в уста. Удоволствието бе толкова голямо, че той стисна зъби, без да осъзнава с каква сила е стегнал челюстта си, докато върхът на езика ѝ се зарови в прореза,

намери сладкото местенце и той се опита да говори. Ахна и изпъшка, след което произнесе сподавено:

— Исусе, помислих си, че сънувам начина, по който правиш това. — След няколко секунди додаде: — Док, спри. Спри.

Той отмести главата ѝ, но не и преди да е оставила една бърза целувка върху члена му.

Когато тя легна назад, той я последва и потъна в нея, натискайки, докато повече не можеше, после отпусна тежестта си върху нея и зарови лице в шията ѝ.

— Ти ще си моята гибел. Но по дяволите, ако мога да направя нещо. — Надигна се и заковал очи в нейните, започна да се тласка в нея.

Беше невероятно, не само защото беше толкова възхитително стегната и копринена. Беше. Не само защото перфектно и в такт отговаряше и на краткото, и на все по-дълго плъзгане на члена му. Правеше го.

Не само защото когато измъкнеше члена си напълно, тя се раздвижваше под него със сладните движения на източна танцорка, докато той не издържеше и отново се заровеше дълбоко в нея.

Не само защото ръцете ѝ го галеха с безупречна интуиция. И не само защото, когато тя свърши, той почувства всяка конвулсивна тръпка, но видя и сълзите в очите ѝ, които свидетелстваха за преливащите емоции зад тях.

Всичко това имаше значение. Но онова, което го накара да стане още по-твърд, по-дълъг и по-изразителен, отколкото е бил някога в живота си, беше, че в тези моменти, когато се изгуби в нея, тя обви ръце около главата му, притисна я към себе си и каза шепнешком, сякаш това бе най-скъпата дума в речника ѝ: Хейс.

Дълго след това никой не помръдна. Най-накрая умът му се проясни достатъчно, за да си даде сметка: боже мой, беше свършил в нея. Без презерватив. Ето защо беше толкова хубаво, ето защо той не съжаляваше достатъчно, за да побърза да се откъсне от нея.

Когато най-послед се размърда, се подпря на лакът и я погледна. Тя се усмихна сънено. Той обхвана брадичката ѝ със свободната си ръка и я целуна, без да бърза, правейки любов с нейната уста, сладно и бавно.

Когато най-послед се отдръпна, каза:

— Какъв съм късметлия, че не се плашиш лесно.

— Каква късметлийка съм и аз.

— Но още си в опасност, док. Така че се страхувай. Само че не от мен.

— Знам.

— Никога от мен.

— Няма. — Тя прокара пръсти през косата му. — Не знам всичко, но едно знам. Не си отговорен за смъртта на осемте невинни хора.

Както мекият блясък на фенер, който внезапно угасва, душата му отново стана тъмна и студена.

Той се отдръпна от нея и се изтърколи по гръб. Впери очи в тавана и каза:

— Права си. Само седем от тях бяха невинни.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Ароматът на прясно кафе я събуди. Беше още тъмно. Тя светна лампата до леглото. Дрехите ѝ, разхвърляни хаотично предната вечер, бяха сгънати и сложени на един стол. Тя ги взе, взе и обувките си и се пъкна в банята.

Десет минути по-късно, когато влезе в главната стая, Хейс вдигна очи към нея от масата за хранене, където седеше и пиеше кафе. Беше спал до нея през нощта, но не бяха разменили ни дума, ни докосване, след стряскащото му изявление: *Само седем от тях бяха невинни.*

Това бе издигнало една невидима бариера, която никой от тях не наруши през нощта. Сега, на сутринта, тя изглеждаше още по-непробиваема. Сякаш снощната близост не се беше случила, очите му бяха безизразни, изражението му — безстрастно.

— Чашите са в шкафа от дясната страна на мивката — каза той.

Тя си наля кафе и седна срещу него на масата, преструвайки се, че до дясната му ръка няма пистолет.

Забелязвайки мократа ѝ коса, той каза:

— Съжалявам. Нямам сешоар.

— Ще изсъхне сама.

— Оставил ли ти бях достатъчно топла вода?

— Да, благодаря. Как успя да се пъкнеш под този душ?

— Придобито умение.

Дотук с любезния разговор. Тя отпи от кафето.

Той каза:

— Взех решение.

Тя го погледна, слушаше.

— Няма да направя удоволствието на Конъл да ме хване.

— Ще се предадеш?

— Не точно.

Той избягваше да я гледа в очите и това я накара да се почувства неловко.

— Тогава какво ще правиш? Точно.

— Ще те предам на него.

Несигурна, че е разбрала, тя почака да ѝ обясни. Очите му се отместиха към редицата бледочервени белези отстрани на шията ѝ.

— От теб зависи много или малко ще му разкажеш за това. И за всичко останало. — Той посочи към спалнята. — Можеш да бъдеш колкото желаете картинна или съдържана. Той ще е дискретен. И при всички случаи ще се интересува от мен, не от нас. Ще те разпита за душевното ми състояние. За плановете ми. Такива неща.

— Той вече го направи.

— Ще държи да си спомниш и най-малките подробности. Неща, които съм казал, неща, които си забелязала. А докато смисля всичко това и чертае следващия си план за действие, аз вече ще съм се изпарил.

— Ще избягаш.

Той вдигна рамо, безсловесен, неангажиран отговор.

Тя впери очи в кафето си.

— Може и да се махнеш, но никога няма да избягаш от смъртта на онези хора.

— Е, хубаво, тъкмо ще има за какво да си говорите с Конъл.

С треперещ глас тя попита:

— Защо би го направил?

Той вдигна чашата си, после я върна на масата, без да отпие от нея. Пренебрегвайки въпроса ѝ, произнесе:

— Кажи на Конъл каквото знаеш за Джеф. Той ще се погрижи съпругът ти да бъде основно разследван. Да се надяваме, че това ще завърши с приземяване на студения му задник в затвора.

— Откъде знаеш, че Конъл ще предприеме разследване?

— Той е агент на ФБР. Това му е задължение.

— Но случаят не е негов. Няма ли да го остави на шерифския офис?

— Не.

— Кое те кара да си толкова сигурен?

— Посланието, което ще му предадеш.

— Кое е?

— Ако прецака това и нещо ти се случи, независимо дали в близко или далечно бъдеще, аз ще го убия. — Той я изчака няколко

секунди, докато регистрира думите му, след това попита: — Къде е отседнал?

— За да ме зарежеш там?

— Къде е отседнал?

— Защо да ти казвам?

Той облегна ръце на масата и тя се разклати, когато той се наведе напред към нея.

— Виж, док, можем да пилеем време, въртейки се около това, може да спориш с мен разпалено, но това няма да ти донесе нищо добро. Няма да допусна този федерален да ме направи трофей в кариерата си. Освен това...

— Какво? Освен това, какво?

— Образно казано, аз ще отида в пъкъла и не мога да те взема със себе си. Ти тепърва има да живееш и този живот не може да включва мен. Беше забавно, но е време да си кажем сбогом и да се разделим, независимо колко добре ни е било заедно.

— Защо си такъв?

— Пряк?

— Отвратителен.

— Не, отвратителен щях да съм, ако ти кажех, че си страхотна за чукане.

Лицето ѝ пламна от гняв.

Той трябва да го забеляза, защото потисна смеха си.

— Не е ли малко късно да се изчервяваш, док? Знаеше в какво се включваш миналата нощ и то не беше цветя и рози. Нощта в хижата, също. И двамата получихме, каквото искахме. Аз получих едно хубаво чукане, а ти... как да го кажа? Първични емоции?

След тези думи той се измъкна от стола си, стана и пъкна пистолета в колана на дънките си.

— Да тръгваме. Искам да стигнем там преди съмване, а до мотела са десет минути шофиране.

— Защо ме попита къде е отседнал Конъл, щом вече си знаел?

— За да проверя дали ще ме излъжеш.

— Как разбра къде е?

— В Дрейкланд няма много голям избор. Обадих се тук-там, докато една рецепционистка потвърди, че се е регистрирал там снощи.

— Обаждал си се? Мислех, че нямаш телефон.

— Вече нямам. — Погледът ѝ проследи движението на брадичката му. На края на масата лежаха парчета от счупен телефон. Когато облече връхната си дреха, той каза: — Ще ти заема палтото.

— Не го искам.

Тя отиде до вратата, свали резето и излезе, оставяйки го да я последва.

Или да пукне. Наистина не я беше грижа.

Беше спряло да вали, но мъглата беше още гъста и въздухът студен. Купето на колата се стопляше бавно, въпреки че той включи отоплението. Когато приближиха края на града, тя каза:

— Не заключи караваната.

— Тя си свърши работата. Няма да се върна там.

— Ще изоставиш просто така вещите си?

— Вещите, които имат значение, не са в караваната. Ще ги взема и...

— Ще отплуваш към изгрева?

— В общи линии.

— Даваш ли си сметка, че мога да опиша тази кола на полицията?

— Да.

— Имаш резервен план?

— Винаги.

Пропътуваха останалата част от пътя в мълчание. След това свиха до тротоара на една улица, която минаваше зад мотела, и паркираха. Тя погледна през замреженото от водни струйки предно стъкло. Размразителят едва сега започваше да топи скрежа, натрупан през нощта. Съзнанието ѝ се фокусира върху разпадащите се ледени кристалчета, вместо на буцата в гърлото ѝ.

— Облекчена съм. И всъщност, малко изненадана.

— От какво?

— Мислех, че лично ще накажеш Джеф.

Пръстите му се стегнаха около волана.

— Такъв беше първоначалният ми план. И нищо не би ми донесло по-голямо удоволствие. Но преспях с мисълта и реших да го поверя на правосъдната система. Не за да спася неговата кожа, разбира се. А моята. Заниманията с вас и с Джеф ще държат известно време Конъл зает.

— Което ще ти даде преднина.

— Точно така.

Тя се поколеба, после каза:

— Честно предупреждение. Ще кажа на Конъл всичко, което знам за теб. Трябва да го направя. Преди, когато единственото ти провинение беше забъркването с онези ужасни братя Флойд, те покрих, защото споделях гнева ти за това, което са причинили на Лиза. Но не мога да те подпомагам да избягаш от правосъдието.

Той задържа погледа ѝ няколко секунди, после се пресегна под шофьорската седалка и извади кафява хартиена торбичка.

— Твоето доказателство — каза, подавайки ѝ я. — Не я отваряй. Не докосвай камъка. Предай я на Конъл така, както е. Още ли носиш талисмана?

— Да.

— Добре, тогава. Знаеш какво да правиш.

С ясното съзнание, че мъката ѝ е явна, но неспособна да я прикрие, тя произнесе името му умолително.

— Достатъчно бе казано, док. Конъл е в стая 110. Върви.

Неспособна да издържи и секунда повече, тя излезе от колата. Едва затвори вратата след себе си и той отпраши. Тя остана да гледа със замъглени от сълзи очи как стоповете изчезват зад най-близкия ъгъл.

След като колата изчезна от поглед, тя се затътри към мотела. Беше същият, в който бяха настанили Джеф от шерифския офис, и точно толкова непривлекателен, колкото той го беше описал. Двуетажна сграда с отворени коридори. Вратите на стаите бяха боядисани последователно в червено, бяло и синьо. Близо до асансьора в центъра на сградата имаше машина за сладолед. Над нея проблясваше неонова стрела.

Стая 110 беше третата врата в дъното на първия етаж. Тя вдигна юмрук, спря и погледна през рамо към ъгъла, зад който Хейс беше изчезнал. Тази сутрин се беше направил на жесток грубиян, което — осъзна тя сега — бе неговият начин да се справи с неотменимото сбогуване.

Да ти се свива сърцето от мъка не беше просто метафора.

Като се опита да се стегне, тя почука на мотелската врата с побелели от студ кокалчета.

Отвътре се чу сънлив глас:

— Да?

— Агент Конъл, Емъри Шарбоно е.

Тя го чу да спуска краката си на пода. Последва дръпване на завесата, съвсем леко, колкото да надникне и да я види, тракане на веригата на вратата, стържене на металното резе и федералният агент, с подпухнали очи и стърчаща във всички посоки коса, откряна вратата. Беше по карирани боксерки, бяла тениска и черни чорапи.

— Какво има, по дяволите? — Погледът му обходи паркинга с търсец поглед. — Откъде дойдохте?

— Той ме остави тук.

— Банък?

Когато тя кимна, той мина покрай нея и се втурна навън, изтича към паркинга, като се оглеждаше трескаво. Насочи се към най-близкия ъгъл на сградата.

— Не насам.

Той се завъртя кръгом.

— Тогава накъде?

Тя посочи:

— Шофира зелена кола. По-стара. Запомних номера ѝ.

Той се потупа отстрани, търсейки телефона си, преди да осъзнае, че дори не е облечен.

— Мамка му! Преди колко време?

— Ей сега.

Докато тичаше назад, той плесна с ръце, показвайки ѝ към стаята. Тя се обърна, влезе през отворената врата и се озова срещу Хейс, който стоеше непоклатим като дърво. Той я вдигна и я остави настрани.

— Хейс, не!

Но Джак Конъл не беше предупреден навреме. Когато мина през прага, нямаше нищо между него и юмука на Хейс, който се заби в челюстта на агента.

— Това е задето досаждаше на сестра ми.

Отхвърлен от удара, Конъл залитна назад към отворената врата, но Хейс го хвана за тениската, дръпна го навътре и го запрати към леглото. Когато агентът се опита да запази равновесие, пищялът му се блъсна в металната рамка на леглото. Кракът му отказа и той падна.

Емъри дръпна силно Хейс за ръкава в опит да го задържи, но той я отхвърли. Затвори вратата и пусна резето, след това се наведе рязко над другия мъж. Конъл успя да се изправи на крака, преди Хейс да стигне до него. Той разпери ръце, с обърнати към Хейс длани.

— Искаш да добавиш нападение над федерален агент към всичко останало?

Думите възпряха Хейс. Той стоеше, гледаше кръвнишки агента, докато гръдният му кош се издуваше като мях.

Уплашена и бясна в същото време, Емъри удари ръката на Хейс с юмрук.

— Защо се върна? Защо просто не продължи?

— Въоръжен ли е? — попита Конъл.

— Да!

Хейс каза:

— Бъди мъж, Конъл, и ме попитай сам. — Той вдигна палтото и ризата си, разкривайки пистолета, запасан в колана му.

— Носене на оръжие. Нападение над федерален агент, влизане с взлом, заплаха и побой. Да съм пропуснал нещо? — Погледът му се отмести от Хейс към Емъри. — Отвличане?

— Не ме е отвлякъл.

— Сигурна ли сте? — попита Конъл, сякаш не беше убеден дали тя лъже или е ужасно наивна.

— Не ме е отвлякъл снощи — заяви тя. — Тръгнах с него доброволно.

— И му помогнахте да ми спретне изненада тази сутрин.

— Отново грешиш, задник — каза Хейс. — Скроих ѝ номера, за да те подреда така.

Конъл я погледна за потвърждение.

— Съжалявам — отвърна тя. — Той ме убеди, че ще ме предаде на вас, а после ще изчезне. Това са думите му.

— Защото няма смелостта да каже какво наистина прави. Бяга — каза Конъл. — Бяга от онова, което е направил в Уестбъро.

Когато чу за Уестбъро, спечелило си позорна слава за един следобед, Емъри ахна:

— Уестбъро?

Хейс я погледна строго, лицето му беше като маска, очите — студени.

Ужасена, тя отстъпи назад.

— Уестбъро... ти си този, който е *стрелял* там?

От самото начало мозъкът ѝ бе отказвал да приеме, че той има нещо общо с каквато и да е масова стрелба. Никога не го бе свързвала с Уестбъро, дори когато се споменаваше Вирджиния. Премести очи от него към Конъл, после погледът ѝ безцелно обходи стаята, сякаш събираше разпилените факти, които си спомняше за акта на необузвано насилие. Спря се на Конъл, мълчаливо умолявайки го да отрече това.

Но очите му бяха заковани върху Хейс и не го изпускаха.

— Един гневен и безмилостен млад мъж влиза на работното си място с автоматична пушка и огромно количество амуниции. Заема позиция, която му дава добро прикритие и хладнокръвно и методично започва да разстрелва хората един по един.

Образите, които той провокира, накараха Емъри да потрепери. Тя, като почти всичките си сънародници, беше гледала телевизионния репортаж за разгърналата се драма. Хора тичаха с все сила. В локви кръв лежах мъртви тела. Разтревожени близки чакаха съобщения кой е умрял и кой по чудо се е спасил, а след това тъгуваха и празнуваха в равна мяра след обявяването на имената на пострадалите.

— Мелето трая почти два часа — продължи Конъл. — Което си беше цяла вечност за онези, които се бяха прикрили, чудейки се дали някой от куршумите му ще ги намери. Някои използваша телефоните си, за да се обадят на своите близки, да ги успокоят, да се сбогуват с тях.

Тя се блъсна в стола до прозореца и седна, като разтъркваше челото си, сякаш да прогони ужасните образи и да ги направи по-лесни за понасяне.

— Почакайте за минутка — каза тя. После отпусна ръка и озадачено погледна първо Хейс, чието лице оставаше непроницаемо, след това Конъл. — Аз мислех... Не беше ли... стрелецът не беше ли убит на място?

Конъл кимна, после вдигна глава към Хейс:

— Банък го очисти.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Джак Конъл се опита да намести челюстта си, когато седна на ръба на леглото. Той хвърли на Банък опасен поглед.

— Това боли.

— Такъв беше замисълът. Посещението ти е разстроило Ребека.

— Мен също ме разстрои — промърмори Джак. — Лъжеше ли, когато ми каза, че не знае къде се намираш?

— Тя никога не е знаела къде съм. Така че цялото ти душене е било напразно.

— Не съвсем. Наслаждавах се на компанията ѝ повече от петнайсет минути. Не съм се забавлявал толкова, откакто минах с гол задник през дупка с пепелянки.

Хейс знаеше, че от него се очаква да се усмихне. Не го направи.

— Виждал ли си новата ѝ прическа? Прекрасна. Стои ѝ идеално.

— Както знаеш, Джак, това не е приятно парти. Когато тази среща свърши, всичко се връща по начина, по който е било.

— Ще заминеш.

— Точно така.

— Хм. Помислих си, че може би ти е дошъл умът и ще искаш да останеш, където си. — Конъл погледна към Емъри, намекият му не можеше да се сбърка.

— Изчезвам веднага, щом видя съпруга ѝ зад решетките.

— Нейният съпруг? Какво е направил?

— Оставил я е да умре.

На Конъл му отне миг, за да прецени доколко сериозен е Хейс.

— Не се шегуваш.

— Бих ли се шегувал за това?

— Не, не би. Ти рядко се шегуваш, точка — каза Джак, правейки физиономия. — Започни отначало.

— Катерех се по един хребет в деня, в който Емъри изчезна. Забелязах я през бинокъла си. Стана ми любопитно.

— Защо?

Хейс я погледна, но не каза нищо.

— Е? — подтикна го Джак, вдигайки вежди.

— Беше руса, в черен клин за бягане, имаше тяло динамит и беше сама.

Джак я погледна отново.

— Абсолютно вярно.

— Това, което е важно — каза Хейс нетърпеливо, — е, че по времето, когато стигнах пътеката, тя лежеше наред нея в безсъзнание и почти замръзнала. Вдигнах я и я отнесох у дома.

— Защо не в болница?

— По няколко причини.

— Освен черния спортен клин.

— Не знаех какво ѝ се е случило. Ако беше паднала, е едно. Ако беше нападната, щеше да е в по-голяма безопасност с мен.

— Това е спорно, но продължавай.

— Тя се възстанови достатъчно, така че когато времето се оправи, я откарах...

— Знам тази част. Найт и Грейндж ме информираха. Бензиностанцията. Медийната лудост.

— Не знаех до момента, в който не се върна при своите, че съм я върнал на човека, който иска да я убие.

— Джеф.

— Същият.

— Така че — провлече Конъл думата като кимаше, събирайки две и две, — си знаел, че тя е в смъртна опасност.

— Да.

— Но като се има предвид какъв си и че искаш да останеш под радарите, не си можел да привлечеш общественото внимание и да обявиш това.

Хейс предположи, че мълчанието му беше достатъчно потвърждение.

— Вместо това — продължи Джак, — си ми изпратил сигнал да дойда.

— Пръстовите ми отпечатыци върху крана на чешмата.

— Идеален отпечатък от палец в една иначе първобитна хижа — каза Конъл иронично. — Знаех, че не би бил толкова небрежен.

— Колко време ти отне да го разбереш?

— Пет-шест минути най-много.

— Загубил си тренинг. Или си адски стар.

— Карай по-кратко. Не съм си почивал от Сиатъл.

— Започнах да мисля, че е трябвало да не съм чак толкова изтънчен, че е трябвало да направя нещо като боядисана в червено табелка със стрелка, която да те насочва в моята посока: *Към Банък: насам, загубеняк!*

— Осъзнавам, че би било досадно, конвенционално и съвсем не ала Банък, но можеше просто да вдигнеш телефона и да ми се обадиш.

— И да те лиша от тръпката на преследването?

— Мамка ти.

— Да ти се връща.

Те неохотно се ухилиха един на друг.

* * *

Докато се шегуваха, Емъри се люшкеше между невярата и яростта. Тя ги погледна и попита направо:

— Вие *приятели* ли сте?

Отговорът на Джак беше:

— Полуприятели.

— Откога се познавате?

— Вербувах го веднага след армията — каза Джак.

— За?

— За спецчастите.

Тя погледна Хейс с удивление.

— Ти си от ФБР?

— Бях.

— Ти си неизвестният спецполицай, който произведе невъзможния изстрел и ликвидира убиеца от Уестбъро? Ти си легендата?

Хейс не каза нищо.

— Отговори ми!

Той извика:

— Ще отговоря, когато ми зададеш въпрос, на който си заслужава да се отговори.

Звукът, който наруши последвалата тишина, дойде от Конъл, който пляскаше голите си колене.

— Имаме много, за което да си говорим. Подай ми панталоните.

Хейс се извърна и видя стола, на който бяха струпани дрехите на Конъл, заедно с пистолета му и кобура за през рамо.

— Трябва да държиш оръжието си така, че да можеш да го достигнеш, агент Конъл.

— Тъй вярно. Току-виж някой се появил и ме нападнал.

Хейс хвърли панталоните към леглото. Конъл ги хвана и ги изтръска.

— Извинете ме, д-р Шарбоно. — Той стана и пъкна крака в крачолите. Закопча панталоните и каза: — А, преди да съм забравил.

Извади клетъчен телефон от джоба си и й го подаде:

— Вашият е. Намерихме го в спалнята снощи, след като избягахте. Помолих да го задържа, да видя кой ви търси. Мисля, че вече не ми е нужен.

— Благодаря.

— За ваша информация, батерията е издъхнала напълно. Трябва да се зареди. — Той приключи с обличането, праметна през рамо ремъка на кобура и пъкна крака в чехлите. — Емъри, вярно ли е това, което Банък каза за съпруга ви?

— Защо не питаш мен? — каза Хейс.

— Защото питам нея.

— Сигурна съм, че е истина — отвърна тя.

— Базирано на предположения, или на доказателства?

— В цялата бъркотия... — Тя се наведе и взе кафявата хартиена торбичка с камъка, която бе пуснала на пода по време на стълкновението. Подаде я на Конъл. След като я отвори и погледна вътре, той я обърна към Хейс:

— Нейната коса и кръв?

Той кимна.

— Открита на местопрестъплението, заедно с дизайнерското лого върху водача на ципа от скиорското яке на Джеф.

На Джак му бе нужно известно време за смилане на информацията, след това каза:

— Преди да се захванем с работа, ми трябва едно силно черно кафе и гореща храна, и тъй като съм единственият тук, който не се

издирва в момента от местните сили на реда, предлагам да отида да купя. — Той им даде време да възразят, или да предложат алтернатива. И когато никой не го направи, си надяна палтото и ръкавиците, и взе от скрина ключовете на наетата под наем кола. — Връщам се скоро. — Той затвори вратата след себе си, но дори нахлулият отвън студен въздух не разсея напрежението в стаята.

Нито тя, нито Хейс проговориха. Хейс отиде до леглото, дръпна покривката над чаршафите и седна на мястото, на което до преди малко беше седял Конъл. Едва тогава я погледна.

— Как влезе тук толкова бързо?

Той рязко обърна глава.

— От всички важни въпроси точно този ли избра да ми зададеш? Без дори да се опитва да смекчи гнева си, тя каза:

— Аз се движех бавно.

— Аз заобиколих с колата от другата страна на сградата, карах бясно, и влязох през прозореца на банята.

— Защо просто не ме придружи до вратата? Той пак щеше да е толкова изненадан.

— Трябваше да съм сигурен за теб.

— За мен?

— Трябваше да съм сигурен, че ще направиш това, което е правилно, и ще спазиш закона.

Тя се изсмя дрезгаво.

— Осъзнаваш ли колко нелепо звучи това твърдение от твоята уста?

— Мой избор е да заобиколя закона, когато е целесъобразно. Но не исках да съм отговорен, ако ти го нарушиш.

— Превърна ме в крадец.

— Това беше изключение. Дори ти прокарваш разлика между епизода с Флойд и това да излъжеш федерален агент, за да помогнеш на един беглец, когото правосъдието търси.

— Значи всичко, което каза тази сутрин е било, за да видиш в каква посока сочи моралния ми компас?

— Нещо такова.

— Ами, радвам се, че минах изпита.

— Разбирам защо си саркастична, док, но и аз се радвам, че го мина.

— Прекара ме през ада за нищо!

— Не съвсем за нищо, но съжалявам, че трябваше да съм толкова суров с теб.

— Не суров, ужасен.

— Трябваше да те накарам да повярваш, иначе номерът ми нямаше да проработи.

— Искан ми се да те убия в този момент.

— Имам такъв ефект върху хората.

Той посрещна възмущението ѝ спокойно, което само я разгневи още повече.

— Значи изобщо не си планирал да ме оставиш и да офейкаш?

— Мислиш ли, че щях да поверя твоята безопасност, живота ти на Найт, Грейндж или дори на Джак? По дяволите. Не.

— Все пак трябва да вярваш на Конъл до някаква степен, иначе нямаше да си тук. Не се ли страхуваше, че ще те арестува на място?

— Да ме арестува? Той ме преследва лично, не официално. В неговия тефтер единственото ми престъпление беше бягството.

— Какво?

— Изчезнах. Изпарих се.

— Не си извършил ужасно престъпление?

Той рязко поклати глава.

— Тогава от какво се криеш?

— От това да бъда легендата, която ликвидира масовия убиец от Уестбъро.

Тя остана със зяпнала уста, загубила дар слово. Когато бе отново в състояние да говори, гласът ѝ беше тънък:

— Свършил си си работата.

— Вярно е. Но не виждах това като повод за празнуване. Това не беше най-добрият ден за нашия екип. Спасихме човешки животи — това също, без съмнение. Но загинаха невинни. А аз не можах да го предотвратя. Не мисля, че заслужавам някакво специално признание. Искан да си остане така.

— Но не е било.

— Не и от тези, които ме познаваха. Медиите искаха името ми, но слава богу, никой от отряда, включително Джак, не го издаде. Винаги ще съм им благодарен за това.

— Оставайки анонимен, това само те е направило още по-интригуващ.

— Предполагам — промърмори той. — Това било най-търсеното интервю, казаха по един телевизионен канал. Някои от семействата на жертвите искаха да се срещнат с мен, така че лично да ми благодарят. Разбирам го. Завършек. Приключване. Око за око. Всичко това. Но дори не прочетох писмата, които те изпратиха на Джак да ми предаде. Шумотевицата, поради липса на по-добра дума, трая месеци наред. Изглеждаше като че ли всеки проклет ден е в новинарските емисии. Различен аспект на инцидента. Стрелбата. Трупове на хората, които закъснях да... Направо ми писна от това и си помислих, по дяволите, ако това не се махне, аз ще се махна. Така че си подадох оставката и хванах пътя. Ребека също. Оттогава Джак ни търси и двамата.

Обяснението му я обезоръжи. Но предвид близостта, която бяха споделили, физическа и емоционална, тя се почувства засегната от това, че не е споделил всичко това пред нея по-рано.

— Защо не ми каза? Или и това е било тест?

— Тест?

— За да видиш дали ще повярвам на най-лошото за теб и въпреки това ще отида да си легна с теб?

— Не. — След това повтори натъртено: — Не!

— Тогава защо не ми каза?

Той отметна косата си назад с две ръце и когато те се срещнаха на тила му, той ги задържа там за момент, преди да ги отпусне.

— Убих онова хлапе, Емъри. Пронизах главата му и то умря.

— Изпълнил си дълга си — каза тя убедено. — Направил си го, за да спасиш животи.

— Това не го прави по-лесно за приемане. Той не беше някой закоравял престъпник, нито яростен фанатик, нито дори психопат. Беше също жертва.

Той стана и отиде до прозореца, където завъртя палката на щорите, за да ги отвори. Погледна навън и каза:

— Казваше се Ерик Джонсън. Джак гледаше на него като на гневен, озлобен млад мъж, но той току-що бе навършил седемнайсет години. Седемнайсет. Работеше през лятната ваканция и щеше да започне последната си година в гимназията. Повечето хлапета биха

били развълнувани. Не и Ерик. Той не би понесъл мисълта за училище и още тормоз.

— Бил е тормозен от съучениците си?

— Направо от всички.

— От родителите си?

— Не. — Той се обърна да я погледне, подпрян на перваза. — Честно казано, не мисля. Той беше единственото им дете и всичко показваше, че го обичат. Може би е трябвало да усетят нарастващата му необщителност и да се посъветват за него, може би не са разчели признаците за надвисналия разпад, но небрежността им не е била злонамерена. Освен това човек винаги си мисли, че точно на него никога не би му се случило подобно нещо. Те бяха потресени от това, което той направи и шокирани да научат; че се е сдобил с оръжието на убийството без тяхно знание. Баща му никога не бил притежавал каквото и да било оръжие. Ерик си купил оръжието онлайн и се научил да го използва тайно. Разкритието дойде твърде късно, когато разследващите от всички сектори на правосъдието обърнаха къщата на Джонсънови и живота им надолу с главата, търсейки отговори на въпроса защо е направил това. Специалисти започнаха да развяват нагоре-надолу различни теории. Но причината е ясна.

— Тормозът.

— Да. Ерик е бил със свръхтегло, класически зубрач. Затворен и неуверен. Никакви умения за общуване с хора. Никакви специални таланти или атлетизъм. В опит да го запали, баща му го окуражил да се запише на футболен лагер едно лято, и през следващата есен той всъщност е играл в юношеския тим. В един дневник описва тортата, която майка му е декорирала с цветовете на футболния отбор, за да отпразнуват това постижение.

Емъри преглътна с усилие.

— Нещата не се развили особено добре, обаче. Той бил бавен и нямал влечение към играта.

— Тогава защо са го избрали в отбора?

— За да бъде удобната изкупителна жертва на треньора. Ако загубят, треньорът наказва отбора, но е особено суров към Ерик.

Тя промърмори:

— Футболният треньор в Юта.

— Той вече не е треньор и никога няма да бъде.

— Погрижил си се.

— Не съм го докоснал и с пръст. Единственото, което направих, е да му дам една дълга тръба, същата като тази, която е счупил в коляното на Ерик.

— Означаваща заплаха.

Той не отговори.

— Най-често тормозът върху Ерик е бил психологически. Посещавал е частно енорийско училище. Било предадено на директора, че са го хванали да мастурбира в тоалетната. На следващата сутрин по време на богослужението директорът е използвал инцидента, за да илюстрира що е морално падение.

Сърцето ѝ се сви от жалост за публично унизеното момче.

— Този директор е бил свещеник?

— Да. Божи човек — каза той с ненавист. — Когато се заех с него, той беше преназначен в едно училище в Лексингтън.

— Разбрах, че се е преместил... по принуда.

— Бях сред хората сутринта, когато той призна за сексуалната си пристрастеност от амвона.

— Бил е сексуален маниак?

— Не знам, но дадох ясно да се разбере, че ще е по-добре да признае греха си.

— Морално падение. — Тя си пое дълбоко дъх и го изпусна бавно. — Имаше и друго. Конъл спомена нещо в Тексас. Някаква фризьорка?

— Лъжлива кучка. Подстригвала е Ерик. Бил лапнал по нея. А тя му се подигравала във Фейсбук.

— И?

— Няколко седмици, след като се свързах с нея в Уичита Фолс, тя постна една своя снимка в страницата си във Фейсбук. Бръсната глава. Без грим. — Той въздъхна и каза: — Схващаш идеята.

— Наказанието им съответства на тяхното престъпление.

— Не толкова престъпление, колкото прегрешение срещу една лесна мишена. Но да, направих, каквото смятах, че трябва да направя.

— Братята Флойд?

Той се усмихна с крива усмивка.

— Беше особено удовлетворяващо.

— Те били ли са Ерик?

— Само няколко седмици преди стрелбата. Всъщност, те може и да са били последната капка. Заяждали са се с него още откакто е бил нает — малшанс за Ерик да се хване на лятна работа едновременно с тия отрепки. По време на една обедна почивка на Ерик му дошло до гуша от тормоза им и посегнал на Норман. Което им послужило за повод да си излеят злобата върху него. Били са го до безсъзнание.

— Както ти ги би.

— Да. — Той добави мрачно: — И ми се иска да го направя отново заради стореното от тях на Лиза.

— За това съм съгласна с теб.

Очите му намериха нейните с акуратността и интензивността на лазери.

— Но не си съгласна с останалото.

Тя вдигна ръце, опитвайки се да предаде безпомощността, която чувстваше.

— Раздвоена съм.

— Защото сега аз съм побойникът.

Тя бе доволна, че той го каза, а не тя.

— А не си ли?

— Ето затова не ти казах. — Тонът му беше студен и рязък. — Ето защо не исках никога да научиш.

— И щеше да ме оставиш да изляза от живота ти, без никога да разбера...

— Да. Защото никога няма да разбереш.

— Опитай.

— Да извиня действията си пред теб?

— Не, да ги извиниш пред себе си, Хейс. Защото мисля, че това е, от което бягаш.

Той се полюляваше напред-назад, изражението му беше гневно и тревожно. Тя помисли, че сигурно не за първи път се мъчи да се справи с това.

— Ерик Джонсън ще бъде запомнен с убийството на седем души. Но никой няма да си спомня, или дори да знае имената на хората, които го тласнаха да застане зад онази тухлена стена в оня ден, снабдиха го с оръжие и амуниции, и с унищожителна омраза срещу човешкия род. На тираните, бездушните егоисти, тъпаците, които внедриха тази омраза в него, никога няма да им се поиска сметка. А

мисля, че трябва! Трябва, защото в онзи ден той също умря. — Той заби пръст в гърдите си. — А аз бях този, който трябваше да го убие.

Погледът му я прониза, сякаш я предизвикваше да влезе в спор. След това се отдалечи от перваза на прозореца и започна да обикаля безцелно из стаята, сякаш се чувстваше затворен в клетка, може би в тази на собствената си съвест.

— Защо наистина мислиш, че Конъл те е преследвал всичките тези години?

Той направи игнориращ жест.

— Един господ знае. Може би иска да успокои собствените си опасения за това как онази мисия е била... разрешена. Може би не ми е намерил заместник в отряда си. Може би няма какво друго да прави, или пък е инатлив като муле.

— Това не са причини.

Той спря да обикаля и се обърна към нея.

— Добре, док, осветли ме, тогава.

— Грижа го е за теб и не му е приятно да знае, че се хабиш, живеейки сенчест, самотен живот. Смята, че потъваш.

Той наклони глава.

— Гледай ти, гледай ти. Разбрала си всичко това за... колко? — Той погледна театрално ръчния си часовник. — Десет минути? Трябва да си вземала курс по психиатрия за напреднали в медицинското училище?

— Пак ме предизвикваш.

— Добре де, ти също ме предизвика. Кой казва, че съм самотен? Точно ти да ми говориш за самоналожена самотност. Ти, дете си омъжена за човек с ледена висулка на мястото, където трябва да има пенис. А какво ще кажеш за бягането си на дълги разстояния? Аз не съм психиатър, но това ми се вижда като натрапчива мания. Какво ти е нужно, че не можеш да стоиш на едно място? Към какво бягаш? Или от кого? А?

Намерението му беше да я разгневи или да прехвърли разговора от себе си към нея, но тя отказа да се обиди.

— И аз си задавах тези същите въпроси наскоро.

— Ами тогава да продължим с тях и да спреш с опитите да ме анализиращ.

— Кога за последно се видяхте със сестра ти?

— Говорихме преди две вечери, докато стоях на нощно бдение пред болницата.

— Не за това питах. Тя те обича, Хейс.

— Откъде знаеш, по дяволите?

— Конъл.

— Този човек има голяма уста.

— Ребека те обича.

— Това е основната слабост на характера ѝ.

— Племенницата ви ви обича.

Челюстта му се раздвижи, но той не отговори, само се извърна от нея и отиде до скрина. Подпря длани върху него и се наведе към огледалото, макар тя да забеляза, че не поглежда в него.

— И аз те обичам.

Той вдигна глава. Очите им се срещнаха в огледалото.

— Ами, недей.

— Прекалено късно е. Обичам те.

Тя стана от стола и когато се приближи до него, опря буза в гърба му и го обгърна, сплитайки ръце отпред на гърдите му.

— Явно искаш да бъдеш наранена, док.

— Вероятно. Но това не променя чувствата ми. — Тя разтърка чело по вдлъбнатината на гръбнака му и лявата ѝ ръка се вдигна към рамото му. — Логично е, ти знаеш, че си направил това, което е трябвало, в онзи злополучен ден в Уестбъро. Искат ти се само Ерик Джонсън да е бил някой друг, когото можеш да презираш и ругаеш, а не да го съжаляваш.

Той не я опроверга, нито ѝ възрази, затова тя продължи:

— Използваш ръста си и строгото си изражение, за да държиш хората на една ръка разстояние, да се боят от теб. Но аз съм една от малцината, които са имали шанса да надникнат в сърцето ти. — Тя притисна ръка към сърцето му, развълнувана от силните удари срещу дланта си. — И това, което видях, ми хареса.

Тя не очакваше открито признание в любов, нито някаква романтична изповед от него. Когато той се обърна да я погледне, изглеждаше все тъй заканителен, както преди.

— Мислиш се за умница, нали? Мислиш си, че си ме разгадала напълно?

— Мисля, че съм на прав път, иначе нямаше да си ядосан.

— Искаш ли да знаеш защо не мога да гледам в огледало, док? Искаш ли да знаеш, от какво бягам, защо не мога да се отдалеча достатъчно от Уестбъро?

Разбрала, че са достигнали до дъното на неговия личен ад, тя вече знаеше какво ще каже.

— Защото при същата ситуация, в същите обстоятелства, с Ерик на мушката, пак щях да натисна спусъка.

До вратата се приближиха стъпки. Ключът в ключалката се завъртя. Влезе Конъл. Тя и Хейс бързо се отдръпнаха един от друг, но Конъл долови нагнетената атмосфера веднага.

— Какво съм пропуснал?

— Затвори проклетата врата — промърмори Хейс.

Когато се пресегна зад себе си да дръпне вратата, Конъл повтори:

— Какво съм пропуснал?

— Не че е твоя работа, но й казах какво съм правил след Уестбъро.

Конъл бе донесъл няколко плика с храна за вкъщи. Сложи ги на масата и се обърна към Емъри:

— Казал ви е за списъка с хората, на които е вдигнал мерника, и защо са там?

— Да.

— Хм — изсумтя Конъл. — Мислех, че ще обсъждате Джеф.

— В известен смисъл, го правехме — каза Хейс. — Той е следващият в списъка ми.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Двамата изглеждаха дори още по-зле, отколкото Джеф беше очаквал да са. По грубите им лица имаше синини, превръзки и приспособления, които да държат счупената челюст на единия на място.

Лежаха в допрени едно до друго болнични легла, подутите им и кървясали очи бяха вперени в телевизора, монтиран на стената, откъдето се носеха безсмислени реплики от някакъв глупав ситком.

Когато влезе в стаята, той им се усмихна приятно.

— Здравейте. Казвам се Джеф Съри.

Норман го изгледа отгоре до долу.

— Е?

— Ти си Норман, нали? — Джеф се приближи до леглото. — Чух, че Уил е пострадал по-сериозно. — Той погледна към Уил с гримаса на съчувствие.

— Правилно си чул — каза Норман. — И брат ми обича да си страда насаме. Ти не си медицинска сестра. Ако си доктор, вече имаме достатъчно. Ако си дошъл от отдела по плащанията, всичко това ни е безплатно, защото сме безработни и сме на социални помощи.

— Не съм от болницата.

— Тогава какво, по дяволите, искаш?

— Хейс Банък.

— Какво е това?

— Не какво. А кой. Аз съм съпругът на Емъри Шарбоно.

Името докосна някаква струна. Явно гледаха не само повторенията на тъпите филми, но и новините. Норман погледна към брат си и нареди:

— Изключи го.

Уил, който очевидно отговаряше за контрола над телевизора, взе дистанционното и спря звука. Джеф беше спечелил вниманието им.

— Може ли да седна?

Норман направи жест на съгласие. Джеф довлече един стол, оставен до прозореца, седна и небрежно кръстоса крак върху крак.

— Казаха ми за необикновените обстоятелства, при които сте се срещнали с жена ми.

— Представи се като д-р Смит.

— Излъгала е за името си. Изобщо напоследък лъже много. Още след като е била отвлечена от вашия съсед.

— Банък, ли каза? Не искаше да си каже името. Не го знаехме.

— Имал е основателна причина, както се оказа. Издирвали са го от ФБР.

— Без майтап?

— Без майтап.

Норман погледна към Уил.

— Ти предположи правилно. — Норман отново върна вниманието си към Джеф. — Усещахме, че нещо не е наред около него. За какво го издирват федералните?

— Знаете какви са, когато стане дума за случаите им. Държат устата си стисната. Но аз се срещнах с агента, който от години се опитва да хване Банък.

— Години? Значи това, което е направил, трябва да е било много лошо.

— Не смея да си помисля — каза Джеф. — Нападението му над вас беше проява на психопат. А сега отвлече жена ми. За втори път.

Норман размени поглед с брат си, сякаш мълчаливо се консултираше с него. Когато се обърна отново към Джеф, той го изгледа с присвити очи, настанявайки се по-удобно в леглото. На устните му се появи усмивка, правейки лицето му да изглежда зловещо грозно от нанесените поражения върху него.

— Сигурен ли си, че просто не е избягала? Щото не ни се видя да е с Банък против волята си.

— Промил ѝ е мозъка.

Норман се изкиска:

— Я стига.

— Може би не в буквалния смисъл — каза Джеф, — но нещо такова. Мога да ви кажа със сигурност, че тя не е същата. Държи се ирационално и... боя се, че ако някога се върне, няма да е жената, която беше преди. Тази, която познавах и обичах.

Той прикри леката кашлица — или ридание — с юмрука си и се помоли театърът да е бил убедителен. Надяваше се също така тези двамата да са разбрали поне няколко от многосричните думи.

Бяха схванали достатъчно. Норман вече не се хилеше.

— Той накара майка ни и сестра ни да го гледат с ококорени очи. Кучият му син само влезе в къщата ни и започна да се разпорежда, сякаш си е у дома.

— Ето защо аз...

— Но истината е — продължи Норман, прекъсвайки го — че той е подла змия и не искаме да имаме повече нищо общо с него, особено след като го търсят федералните и тъй нататък. Не искаме този боклук. Не, благодарим.

В съседното легло Уил потвърди това с кимане на глава, доколкото му беше възможно.

Подкрепен от одобрението на брат си, Норман продължи:

— Виж, съжалявам, че жена ти е предпочела него. Гадно е, така е. Но не е наш проблем, а твой. Така че... — Той повдигна брадичката си към вратата. — Гледай да не те блъсне в задника, докато излизаш.

Джеф остана където беше и изчетка въображаем мъх от крачола на панталона си.

— Разбира се, семейните ми проблеми са напълно лични и аз не бих ви занимавал изобщо с тях, ако не беше фактът, че те стават ваш проблем.

— Как така?

— Подготвих се да оставя съдбата на Банък на федералните. Съпругата ми също си е моя грижа. Влиянието му я превърна в престъпница и тя стана душевно и емоционално неуравновесена. Например, вчера каза на детективите от шерифския офис, че бебето, което сестра ви е пометнала, е било... — Той отмести очи, сякаш неспособен да изрече противното твърдение.

— К'во било?

— Било... — Той изпусна дълга въздишка. — Заченато от един от вас.

Въпреки счупените си ребра, Норман се надигна рязко:

— Дрънкаш глупости!

Джеф вдигна ръце отбранително.

— Не аз, Норман. Емъри.

— Ами това е проклета лъжа! — каза той, разцепвайки въздуха с показалец.

— Надявам се. Кръвосмешението все пак, както и всеки сексуален контакт с Лиза, би бил разглеждан от закона като изнасилване заради нейната възраст. За което съм сигурен, че знаете.

Норман погледна към брат си, чиято реакция бе трудно да се разгадае, но Джеф реши, че тя съдържа равни части страх и ярост.

— Лиза е била разпитана от жена полицаи. Не съм присъствал на разпита, но въз основа на това колко нежно говори Емъри за сестра ви, добих впечатлението, че те двете доста са се сблизили.

— Лиза мисли, че слънцето изгрява и залязва с д-р Смит.

— Хм. — Джеф захвапа долната си устна, сякаш намираше това за много обезпокоително. — Предполагах го донякъде. Боя се, че сестра ви ще подкрепи всичко, което Емъри каже на властите за вас. Ето защо се почувствах задължен да ви информирам, че докато сте изолирани тук, семейното ви име се безчести. Вие сте обвинени в най-лошия вид извратеност и ненадминато престъпление.

Той умишлено използва още повече високопарни думи този път. Братята вероятно не ги знаеха всичките, но езикът изигра ролята на камбанен звън за надвиснала беда, което беше и намерението на Джеф.

Норман стрелна очи към Уил.

— Трябва да изчезваме оттук. Да спрем това, преди да е стигнало по-далеч.

Уил вдигна одобрително палец нагоре и започна да изритва чаршафите от себе си.

Джеф стана.

— Почакайте! Не можете да напускате болницата. Състоянието ви е прекалено сериозно. Нямахте да ви кажа, ако мислех...

— Не се тревожи за нас, мистър. — Норман започна да къса лепенката, която прикрепяше шунта на системата към ръката му. — Благодаря, че дойде и ни каза. Ние ще се погрижим нататък.

— Ами — каза Джеф — тъй като настоявате да предприемете незабавни действия... Хрумна ми, че можем да си помогнем един на друг.

Норман спря да дърпа лепенката. Уил измуча нетърпението си да научи какво има наум Джеф. Той направи въртеливо движение с ръка, сякаш да каже: давай да чуем.

Джеф запази изражението си замислено и сериозно, но тайно се смееше.

* * *

Твърдението на Хейс накара сърцето на Емъри да спре за миг.

— Джеф е следващият в списъка ти? Какво означава това?

— Аз знам какво означава — каза Джак. — За бога, Хейс, не можеш да вземеш това в свои ръце.

Хейс се извърна от тях и отиде до масата.

— Какво си донесъл за ядене? — Той извади един сандвич от плика, разви фолиото и инспектира съставките между дебелиите филии хляб.

— Чу ли какво казах? — произнесе Джак.

— Че не мога да взема това в свои ръце.

— Преди да те оставя да направиш нещо глупаво, ще трябва да те хвърля в затвора заради Флойд. Кълна се в бог, ще го направя.

— Стига с тези заплахи, Джак. Яж.

Той седна на масата и посочи на Емъри втория стол.

— Ти се настанявай на леглото — каза той на Джак, когато му подаде сандвич и една стиропорена чаша с кафе.

Емъри седна, както бе инструктирана, но остави храната недокосната.

— Няма да направиш нищо незаконно, нали?

— Като например да разкъсам Джеф на парчета? Нищо друго не ми се иска повече. Но вие казахте ключовата дума. Незаконно. Отказвам да му дам вратичка за измъкване в съда. Нашата работа — обърна се той към Джак — е да сме дяволски сигурни, че имаме непробиваеми аргументи за прокурора. — Чувайки да се приближава кола, Емъри се обърна да погледне през отворените щори. Познатият джип спираше на паркинга точно срещу стаята. — Найт и Грейндж.

— Кавалерията пристига — каза Хейс.

— Те знаят кой си — каза Джак и в отговор на гневната реакция на Хейс, добави: — Трябваше да им кажа. Снощи, след като ти отвлече Емъри от онзи балкон, всички полицаи в района се втурнаха да те

търсят. Ако не им бях казал кой си, нямаше да можеш да си покажеш носа.

Когато се почука, Емъри попита:

— Да им отворя ли?

— Планът ни беше да се прегрупираме тук в осем часа — каза Джак. — Пристигнаха точно навреме. Отворете вратата.

Ако ситуацията не беше толкова сериозна, тя щеше да се разсмее на втрещените изражения на детективите, когато я видяха.

— Добро утро. — Тя се дръпна встрани, за да влязат. Двамата се заковаха, когато видяха Хейс да седи на масата със закуска пред себе си.

Найт първи се окопоти и възвърна способността си да говори.

— Трябва да кажа, че вие двамата не пропускате да ни изненадвате.

— Сам Найт, Бъди Грейндж, това е Хейс Банък — представи ги Джак.

Емъри забеляза, че Грейндж се приближи да стисне ръката на Хейс с уважение и благоговение.

— Вие сте истинска легенда. Никога не съм мислил, че ще имам честта, сър.

Хейс поблагодари кратко и след като се ръкува с Найт, продължи да се храни.

— Откъде е тази синина на брадичката ти? — попита Найт Конъл.

— Подхлъзнах се под душа.

Емъри можеше да се закълне, че нито Найт, нито Грейндж повярваха. И двамата гледаха към Хейс, чиято единствена реакция на предположенията им беше да направи на топчета опаковката от сандвича си и да я хвърли в торбичката.

— Искам да ви кажа — започна Найт, — че умирам да разбера как се стигна до тази малка сбирка.

Джак се зае да обяснява. Първо им разказа най-общо, след това започна да допълва подробностите.

— Когато пристигнахте, тъкмо разговаряхме колко сериозни доказателства има срещу Джеф Съри. Вие първи го заподозряхте. Какво ви накара?

Найт замислено опъна ластичето около пръстите си. Обърна се към Хейс:

— Нямаме сцена на престъпление, но дори да имахме, компрометирали сте я, когато сте взели онзи камък.

— Осъзнавам го. Не съм забравил напълно тренинга си. Но там се намеси и времето, което така или иначе щеше да заличи всичко. Или камъкът просто нямаше да бъде забелязан. Джеф можеше да започне да мисли за това, да се върне на мястото и да го махне. По-добрата опция беше да го взема със себе си. Бях с ръкавици, така че последният, който го е докосвал, е бил човекът, който го е използвал като оръжие.

— Защо камък? — попита Грейндж. — Не е особено надеждно оръжие за убийство.

— Джеф е искал да изглежда като инцидент — каза Хейс. — Като че ли Емъри е паднала.

— Сигурна ли сте, че не сте падала, д-р Шарбоно? — попита Грейндж.

— Не. Първия път, когато ме питахте, ви казах, че не мога да си спомня точно какво се е случило, и все още е така. Ако се стигне до процес, не мога да се закълна, че не съм паднала.

Това разочарова детективите и Хейс забеляза. Той каза с видимо раздражение:

— Покажи им какво се е откъснало от якето на Джеф.

Емъри извади от джоба си сребрилата висулка на ципа.

Докато детективите я разглеждаха, Хейс обясни как я е намерил.

— Не е ли възможно вие да сте я изпуснали?

— Не, сигурна съм. Последния път, когато я видях, беше не снощи, а предишната вечер, когато висеше от скиорското яке на Джеф.

— Какво се случи снощи?

— Хейс ми я показа от балкона на хотела.

— Хм — изсумтя по-възрастният детектив. — Значи това ви е убедило да тръгнете с него.

— Да. Осъзнах веднага какво означава и че все още съм в опасност от Джеф.

Хейс каза:

— Не си е довършил работата на онази пътека, но е бил там.

— А вие какво сте правили там миналата събота?

Той обясни, този път, без да споменава черния ѝ клин за бягане.

— Отне ми известно време, за да заобиколя. Когато я намерих, беше минал най-малко половин час, може би дори повече. Тя беше замръзнала.

— Достатъчно за Джеф да я пресрещне, да направи каквото е решил и да избяга, без никой да го види — каза Грейндж.

— Така изглежда.

Найт изплющя с ластичето.

— Добре, да допуснем... оптимистично, защото се страхувам, че адвокатът от защитата ще омаловажи тази хронология... да допуснем, че ако можем да го поставим на онази пътека, имаме класически мотив. Вие сте богата.

Емъри трепна при думата, но не направи въпрос.

— Джеф освен това е имал извънбрачна връзка.

Грейндж каза:

— Значи знаете? Не бяхме сигурни.

— Предполагах. Сега ми призна. Каза ми, че е приключила, но в този момент не вярвам на нищо, което казва.

— Романсът може да е приключил, но той още се нуждае от нея за алиби. Алис Бътлър ми се закле, че тя и Джеф са били заедно от петък вечерта до неделя следобед.

По-късно Емъри се учуди как се е сдържала да не се разплаче и да не се издаде. Без да осъзнава гафа, който е направил, Грейндж продължи да говори, но тя беше глуха към това, което той казваше, и безчувствена към всичко, освен към предателството.

Усещаше болката от предателството на Алис дори по-силно, отколкото тази на Джеф. Алис беше доверената и уважавана колежка, с която бяха създали практика. Беше изляла сърцето си пред нея за Хейс. Нещо по-лошо, Алис беше приятелката, пред която сподели съмненията си за верността на Джеф, за бъдещето на брака им и подозренията си за неговата виновност.

Сякаш прочел мислите ѝ, Хейс прекъсна Грейндж:

— Алис знае, че Емъри го подозира. — Всички се обърнаха към нея, но когато тя не тръгна да обяснява, Хейс им каза за телефонния ѝ разговор с Алис. — Тя отдала стреса на Емъри на умора, лекарства, на такива неща. Отхвърлила подозренията ѝ, казала, че Джеф не би могъл да я нарани.

— Любовта може да те накара да оглупееш — каза Конъл. — Може би тя наистина го вярва.

— Може би. Но тя продължава да лъже, за да го предпази.

— Ние трябва да докажем, обаче, че лъже — обади се Найт.

— Да подложим любовта ѝ на тест. Ако Джеф е арестуван и обвинен, тя може и да премисли историята си.

Грейндж явно хареса предложението на Хейс.

— Да вземем заповед за арестуването му и да видим какво ще стане.

— Знаете ли къде е той? — попита Джак.

— В хотела — отвърна Найт. — Спряхме там на път за насам, попитахме го дали се е чул със съпругата си през нощта. Не че сме очаквали — каза той, като местеше смешно очи между нея и Хейс. — Но искахме да изпробваме реакцията му. Каза ни, че е обезумял от тревога. Толкова, че веднага щом съмна, отиде в болницата да види дали не е била приета в спешното, пребита до смърт.

— Разиграва театро — каза Джак.

Грейндж извади телефона си.

— Ще изпратя полицаи до хотела да наблюдава стаята му, за да сме сигурни, че няма да отиде някъде, докато чакаме за заповед за задържане.

Той се отдалечи, за да проведе разговор, а Найт каза на Джак:

— Ако агент от ФБР поиска такава заповед, това може значително да ускори издаването ѝ.

Джак хвърли поглед към Хейс, питайки го мълчаливо. Хейс сви рамене:

— Няма да навреди.

— Какво ще правите?

— Ще стоим тук, където е безопасно.

— Отменихме препоръката за бдителност — каза му Найт. — Причината, която изтъкнахме: снощният инцидент е бил домашно недоразумение. Не казахме кой сте. Агент Конъл предупреди, че адски ще се ядосате, ако се разчуе и стане голям въпрос. Във всеки случай сте в безопасност.

— Не съм искал безопасност за себе си — каза Хейс, като едва мърдаше устни. — А за Джеф. Ако го видя, напълно съм способен да го убия.

В този момент Грейндж се присъедини към тях и докладва, че има полицаи пред хотела.

— Държи апартамента на Джеф и колата му под наблюдение.

Когато Конъл облече палтото си, каза на Хейс:

— Ще се обадя, когато го отведем в ареста. Какъв е настоящият ти телефонен номер?

Хейс се поколеба.

Конъл завъртя очи.

— Виж, знам, че си казал на Ребека по какъв начин да се свързва с теб.

Хейс извади клетъчен телефон от джоба си и когато номерът се изписа на екрана, го обърна така, че Конъл да го види и да го запомни.

— Това е.

След това се обърна към детективите:

— Да свършим това, джентълмени.

Грейндж отвори вратата и се отдръпна встрани, за да мине Конъл.

— Можете да пътувате с нас. — Тримата излязоха и затвориха вратата. Никой от тях изглежда не забеляза, че Емъри не е промълвила и дума след споменаването на Алис.

Но Хейс забеляза.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

С вид на хлапаци в костюми за Хелоуин, Уил и Норман пристигнаха в къщата на леля си точно когато Лиза щеше да излиза за училище.

— Мама е болна — обяви Норман. — Трябва да дойдеш с нас вкъщи.

— Какво й е?

Подминавайки въпроса, той попита чичо си дали може да вземе назаем пикапа.

— Как стигнахте дотук? — попита мъжът, когато му подаде неохотно ключовете.

— Един приятел ни докара.

— Изглеждате ужасно — каза Лиза. — Не трябваше ли да сте в болницата още няколко дни?

— Ще се оправим. Но мама може и да не успее. — Норман я хвана за ръката и грубо я блъсна към пикапа, паркиран на алеята. Уил й беше отворил вратата да влезе.

— Много си странен — каза тя.

Като я гледаше с повече злоба и неприязън от обикновено, той я блъсна вътре.

— Какво не е наред с мама? — попита тя, когато тръгнаха.

— Ние сме тези, които трябва да знаят, а ти — която трябва да си затваря устата — сопна се Норман, като се вля в трафика. — И без това приказваш прекалено много, сестричке.

— Лъжете, нали? Пуснете ме да изляза! — Тя хвана волана.

Уил я дръпна назад и я удари по главата с основата на дланта си, след което я стисна за китките, приковавайки двете й ръце една към друга.

— Само се опитай още веднъж да направиш това и ще съжаляваш — изръмжа Норман.

— Къде ме водите?

— Точно там, където казахме. Вкъщи.

— Но на мама ѝ няма нищо, нали?

— Нищо друго, освен че е стара и грозна? Не.

Въпреки апаратурата, която поддържаше челюстта му, Уил успя да се изкикоти на шегата на брат си.

Лиза ги мразеше, не можеше да ги понася и се страхуваше от тях. Знаеше от опит, че не може да се измъкне от хватката на Уил, докато той не реши да я пусне. Беше го правил безброй пъти, за да има сега някаква надежда да се отскубне. Наистина, беше по-слаб заради раните си, но трескавия огън в очите му предупреждаваше, че му е останала още много лошотия и стръв за бой. А дори и да се освободеше от ръцете му, как щеше да излезе от пикапа?

Единствената ѝ надежда беше в мъжа, който ѝ бе обещал да ѝ помогне, ако някога има нужда от него. Единственото, което трябваше да прави, беше да чака, докато се приберат вкъщи и се докопа някак си до телефон.

Но когато наближиха хижата му и тя видя, че жълта полицейска лента още огражда целия имот, извика невярващо:

— Какво е станало?

— Както си мислехме, онзи е беглец. Дал ти е телефонен номер, нали?

— Откъде знаеш?

— Не знаех — каза Норман и ѝ се ухили. — Но предположих. Каза ли ти да му звънеш, ако...

— Ако се опитате да ме изнасилите.

— Да, знаем, че това си надрънкала. Знаем, че повтаряш това, което ти каже твоята приятелка, докторката. Но да върви по дяволите. Мъжът ѝ да се разправя с нея.

— Тя е омъжена?

— Така изглежда, но не е наша работа. Този, който ни трябва, е твоят висок, мрачен хубавец.

— Какво ще правите?

Той сви в алеята към тяхната къща и спря, раздрусвайки цялата кола. Веригата още беше увита около дървото.

— Мамка му, откраднал е и кучето ни — промърмори Норман, когато изключи двигателя и извади клетъчния телефон от джоба на мръсните си дънки.

— Ето какво ще направим сега, сестричке — каза той. — Ще се обадиш на твоя готин рицар и ще му кажеш, че сме те завели вкъщи и че се страхуваш да не разберем за лъжите, които си разпространявала.

— Той знае, че не са лъжи.

— Не, не знае. Просто ти е повярвал. Но ти ще му кажеш, че сме добри, но малко луди, и че заплашваме да превърнем лъжите ти в реалност, но че ти по-скоро ще се самоубиеш, отколкото да... да ни позволиш да го направим.

Уил изгрухтя одобрително.

— А после какво? — попита тя.

— После той ще дойде да те спаси. Когато пристигне тук, ще иска никога да не се е раждал. — Норман се ухили и размаха телефона. — Кажеш какъв е номерът?

Тя го изгледа презрително:

— Когато адът замръзне.

Уил стисна челюстта ѝ, забивайки палец в бузата ѝ. Макар да му костваше болка в счупените ребра, Норман хвана ръцете ѝ. Тя се извъртя и се усука, но колкото по-силно се бореше, толкова по-здраво я стискаше той. Болката в челюстта беше толкова остра, че очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Боли, а? — каза Норман.

Беше се изпотил и един от пластирите върху лицето му бе започнал да пропуска прясна кръв.

— Не можеш да си представиш болката, която трябваше да преживее Уил заради твоето приятелче. Но въпреки това още има силата да превие една мършава пачавра като теб. В края на краищата ще ни кажеш това, което искаме да знаем, затова по-добре си спести безпокойството.

Тя стисна очите си и поклати глава.

— Добре тогава — каза Норман, — ще опитаме нещо друго.

Застрашителната нотка в спокойния му тон я накара да отвори очи. Майка ѝ беше излязла на верандата, с праметната кърпа през рамо, със закопчана накриво, проядена от молците жилетка, и Лиза загуби кураж, защото знаеше, че ще трябва да направи каквото искаха от нея.

— Сама си го изпроси, сестричке — прошепна Норман, — и ще е по-добре да се съгласиш. Иначе ще вържем мама за един стол и тя ще

гледа.

* * *

Хейс изчака, докато другите трима мъже излязоха, после каза:

— Не си знаела, че е била Алис.

Очите на Емъри бяха напълно сухи, сякаш дори не бе мигнала, след като чу за предателството на приятелката си.

— Не.

— Не подозираше ли?

— Не.

— Ядосана си.

— Адски си прав. Ядосана съм. — Тя стана от стола, избута го настрана и започна да крачи в пространството между скрина и леглото.

— Не изпитвам ревност. Дори не ме боли. Вбесена съм.

— Тя не заслужава енергията, която хабиш.

— Повече съм ядосана на себе си, отколкото на нея.

— За какво?

— Че съм била толкова наивна.

— Доверчива.

— Сляпа.

— Може ли да използвам друго прилагателно?

Тя спря да крачи и го погледна.

— Какво?

— Безразлична. Просто си я улеснила. Не те е било грижа достатъчно за Джеф, за да се разровиш и да разбереш кой стои от другата страна.

Тя се замисли над думите му, после каза:

— Престани да си все прав и ме остави да се наговоря.

Той ѝ кимна да продължи.

— Това, което наистина ме вбесява, е, че ѝ казах за прекараната нощ с теб. Това беше най-голямата ми тайна и исках да я запазя за себе си. Но трябваше да споделя най-личните аспекти от нея точно с тази жена. — Тя обясни защо, после го погледна смутено.

Той посрещна погледа ѝ и каза сериозно:

— Надявам се, че си ме оценила по достойнство.

Това бе неочаквана реакция от него и тя се засмя.

— Конъл греша. Ти можеш да се шегуваш.

— Не се шегувах.

Но въпреки това тя забеляза следи от рядката му усмивка. Беше прав. Алис не заслужаваше енергията, която ѝ отнемаше да се ядосва. Освен това сърцето ѝ беше изпълнено с друга емоция. Тя произнесе тихо:

— Мисля, че приятелят ти Джак се досеща за нас.

— Не ми е приятел, но се досеща, да. Когато се върна със закуската, разбра, че е прекъснал или кавга, или любовна игра.

— Кавга ли беше?

— Със сигурност не беше любовна игра.

Знаейки, че рискува да усложни ситуацията, тя каза:

— Оставихме разговора недовършен, Хейс.

Точно както преди, настроението му се промени. Той стана и се обърна с гръб към нея.

— По-добре да остане така.

— Не мисля.

— Само ще превъртаме едно и също, док. Безсмислено е.

Тя отиде до него и го накара да се обърне.

— По време на един от първите ни разговори казах: „Винаги има избор“. А ти ме поправи: „Невинаги“. Помниш ли?

— Да.

— Беше прав. Направил си това, което е трябвало да направиш в Уестбъро, защото не си имал избор.

— Искаш да кажеш значи, че има мръсна работа, но все някой трябва да я свърши.

— Не бих използвала точно тези думи — отвърна тя.

— Но по същество това е логиката, от която тръгваш.

— А ти откъде тръгваш?

— От същата шибана логика — каза той напрегнато. — Но разбираш ли какво означава това? Означава, че има една част от мен, която няма нищо против да бъде мръсна. Кое то ме плаши. Би трябвало да плаши и теб.

Тя можеше да заключи от неумолимостта в очите му, че аргументите ѝ нямаха успех.

— Ще изчезнеш отново, нали?

— Защо звучиш толкова изненадано? Казах ти, че ще го направя.

— Каза ми също, че нищо не се е променило. Грещиш, Хейс. Всичко се промени. Проклета да съм, ако ти позволя да го отричаш.

Тя се пресегна, обви врата му и притегли главата му надолу, за да достигне устните. Той се съпротивляваше и се опита да се отдръпне, но тя мина по чертата на стиснатите му устни с език и той не само ѝ позволи целувката, но пое контрола над нея.

Внезапно превърнал се в агресор, устата му се спусна върху нейната. Той обхвана с ръце ханша ѝ и я повдигна върху бедрата си, после я пренесе до най-близката стена, приковавайки я върху нея с тялото си. Краката ѝ го обвиха, заключвайки го в долчинката на нейните бедра.

Тъй като нямаше пространство между тях, което да му позволи да се тласне, той приложи твърд и настоятелен натиск, който тя посрещна със сладна извивка. Копнежът им един за друг се равняваше само на тяхното безсилие, спъвано от дрехите, от времето и мястото, и от обстоятелствата.

Като откъсна уста от нейната, той зарови лице в извивката между рамото и шията ѝ, дъхът му беше бърз и горещ срещу нейната кожа.

— Да, добре, нещо се промени. Когато съм сам в нощта, ще те искам.

Той наведе глава и намери зърното на гърдата ѝ през дрехите, като местеше уста по него и шепнеше дрезгави, накъсани фрази:

— Да спя между бедрата ти, да намирам гърдите ти в тъмното, да слушам дишането ти и да вдъхвам аромата на косата ти върху моята възглавница. Ще искам всичко това, проклета да си. Проклета да си, док. Няма да ми е лесно да си тръгна.

— Тогава остани с мен.

— Не мога.

— Можеш.

— Аз...

Клетъчният му телефон изписука. Веднъж, два пъти, три. После спря.

Те замръзнаха задъхани и чакащи, и когато той отново се обади, тя смъкна краката си към пода. Той я пусна и отстъпи назад, ръката му отиде право към чатала му и като го масажираше и ругаеше цветисто, той измъкна телефона от джоба на дънките си и промърмори:

— В най-точния момент, Джак.

После се заслуша, изражението му се промени от върховно раздражение до тревога.

— Лиза? Можеш ли да говориш? — Той избълва една ругатня. — Къде? Майка ти там ли е? — Миг по-късно изсъска друга ругатня, след това каза: — Направи каквото можеш, за да стоиш далеч от тях. Аз тръгвам. — И той затвори.

— Какво?

— Братята й са я взели и са я закарали у тях. Тя се е заключила в спалнята, но те я заплашват, че щели да превърнат лъжите, които била казала за тях, в реалност.

Емъри простена.

— А Полин?

— Повярвай ми, не искаш да знаеш.

— Ще звънна в шерифския офис.

— Недей — възпря я той. — Полицаите ще отидат, Лиза ще обвинява, братята й ще отричат и полицаите ще си тръгнат. И тя ще остане пак с тях. Не, това е една от онези мръсни работи. Ще я свърша.

— Това е работа на властите.

Той я гледа няколко минути замислено.

— Хубаво. Дай ми десет минути преднина.

— Хейс...

— Десет минути. — После тръгна към вратата.

— Идвам с теб.

— По дяволите. Не мога да се бия с тях и в същото време да те пазя.

— Преди го направи.

— Не и този път. Освен това трябва да чакаш Конъл да се обади за Джеф. Не забравяй да си заредиш телефона. — Той кимна към контакта на стената, където беше включено зарядното на Конъл. — Ако Джак не може да се свърже с мен, ще звънна на теб. Има номера ти, нали? Найт и Грейндж също?

— Да, но...

— Няма „но“, док. Джеф е на сигурно място, което е единствената причина да те оставя сама. Но работата ми точно сега е с Норман и Уил.

Когато отвори вратата, тя хвана ръката му.

— Каза, че няма да ги убиеш.
— Те не го знаят.

* * *

След една седмица, пълна с изненади, Джеф получи най-голямата от всички, когато отвори вратата на апартамента и видя Алис да стои на прага, вдигнала юмрук да почука.

— Алис. Колко ненавреме. Какво правиш тук.

— Мислех, че трябва да поговорим.

— Не сега. Бях тръгнал да излизам.

— Сега, Джеф. — Тя го избута, когато влезе в антрето. Забелязвайки, че вече е облечен за навън, тя попита: — Къде отиваш?

Той се намръщи и погледна часовника си.

— Давам ти пет минути. Хората ме чакат.

— Какви хора?

— Онези селяндури, братята.

— С които Емъри се забърка?

— Да. Същите. Емъри и Хейс Банък са шампионите на сестра им. Помислих си, че ако нещо ги подмами да излязат навън, това ще е тя.

— За какво говориш? Какво си направил?

— Няма значение. Сър Банък хукна да я спасява.

— А Емъри?

— Надявам се, че ще придружи кавалера си. Ако не, Норман ме увери, че ще се потруди над него, докато не издаде къде я е скрил. Освен това мисля, че е време да се запозная с този мистериозен мъж.

— Ти ми описа тези братя като истински негодници.

— Такива са.

— Но си планирал заговор с тях? Да не си полудял?

— Не.

— Мисля, обаче, че си, Джеф. Какъвто и да е планът ти, може да се обърка много лошо.

— Подготвен съм за всичко.

Той разтвори палтото си и ѝ показа един вътрешен джоб. Тя зяпна.

— Имаш оръжие? Ти?

— Имам оръжие. Аз. — Той извади револвера от джоба си и го сложи върху дланта си. — Малък, но надежден.

Алис отиде до дивана и седна, разтърквайки слепоочията си, сякаш я боляха.

— Това е безумие. Ако стане някакъв скандал, Емъри може да бъде ранена или убита.

— И чия ще е вината за това? — вдигна вежди той. — Лично нейна. Защо тя продължава да е герой на деня? Цялата тази работа, всичко, което се случи, тя сама си го изпроси.

Алис го погледна, изражението ѝ беше внимателно и обвинително. Той рязко се извърна.

— Трябва да вървя.

— Къде е украшението върху водача на ципа ти?

Той се обърна.

— Какво?

— Миналият петък вечерта, когато дойде у дома, беше с това яке. Направи ми впечатление, защото с него изглеждаше много привлекателен. Похвали ми се, че е ново и ми каза колко било скъпо. Спомняш ли си?

— Не съм изкуфял, Алис.

— Имаше запомнящо се дизайнерско лого, което висеше от ципа. Сега не е там.

— Изгубил съм го.

— Къде?

— Ако знаех къде, нямаше да е загубено. — Той с нетърпение пристъпи от крак на крак. — Да си се сетила за нещо друго тази сутрин?

— Ти и аз. Приключихме ли?

— Мисля, че дадох ясно да се разбере снощи.

— Да. Но исках да го чуя лично.

— Считай, че си го чула. — Той посочи към вратата. — Искам да те видя навън, след това да си вървя по работата.

Тя се изправи несигурно.

— Не се чувствам добре. Трябва да отида до банята.

Той въздъхна.

— На горния етаж през спалнята. Побързай, ако обичаш.

— Върви — каза тя тъжно. — Ще се погрижа да заключа, когато си тръгна.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Тя звънна в шерифския офис преди да са минали десет минути, както бе обещала на Хейс. Той бе предположил, че ще се съобрази с молбата му. Веднага щом тръгна, тя включи клетъчния си телефон да се зарежда.

Потърси в контактите си номера на Сам Найт, но преди да го е открила, телефонът звънна в ръката ѝ и я накара да подскочи. На дисплея пишеше Алис.

Гневът ѝ се върна и тя произнесе в слушалката:

— Знам, Алис.

Алис хлъцна.

— Джеф ти е казал?

— Не. Но сега няма значение как съм научила. Важното е, че научих.

— Емъри...

— Спести си го. Не мога да говоря с теб сега. Всъщност, вече не искам да имам нищо общо с теб. Никога.

— Ами клиниката?

— Помисли ли за бъдещето ѝ, когато започна да спиш с мъжа ми?

— Заслужавам го. Заслужавам презрението ти. Дори повече. Но сега трябва да ме изслушаш.

— Нищо, което кажеш, няма да промени...

— Излъгах детективите.

Емъри се отказа да затвори.

— Какво?

— Казах на сержант Грейндж, че Джеф е бил с мен от петък вечерта, когато ти тръгна за Северна Каролина, до неделя следобед.

— А не е ли бил?

— Беше, само че... само че аз се събудих в събота рано, и него го нямаше. Помислих си, че е решил да си отспи, отишъл си е вкъщи, и е

прекарал остатъка от нощта в собственото си легло. Надявах се, че имаме още една нощ...

Емъри я прекъсна:

— Къде е ходил?

— Не знам. Върнах се в леглото и заспах, а когато се събудих, той стоеше до леглото с поднос в ръка и закуска. Изобщо не спомена да е излизал. Не знаеше, че съм усетила, че го няма. А аз не повдигнах въпроса.

— И не си казала на Грейндж?

— Не. Когато се появи неочаквано на прага на къщата ми, това ме разтърси. Признах си за аферата, но идеята, че Джеф може да е замесен в престъпление срещу теб беше толкова абсурдна, че го покрих. Ти се появи онази същата сутрин, така че лъжата ми беше потвърдена. Или поне така си мислех. Но сега мисля, че подозренията ти имат основание.

Пулсът на Емъри се учести.

— Какво те кара да мислиш така?

— Нещата, които той казва, уклончивите отговори..., но ще запазя това за по-късно. Има нещо по-неотложно, което трябва да знаеш. — На пресекулки тя заговори толкова бързо, че думите се застъпваха една друга. — Джеф е замислил някакъв заговор с тези братя Флойд като е използвал сестра им, за да прилъже теб и Хейс Банък да излезете. Това е лудост.

— Боже мой. Хейс получи разтревожено обаждане от Лиза. И сега е на път към къщата им.

— Джеф излезе оттук преди не повече от...

— Къде е това „тук“?

— Апартаментът в хотела. — Тя каза на Емъри, че Джеф ѝ се е обадил предишната вечер. — Имах чувството, че ме манипулира да си мисля, че си откачила. Дойдох с колата тази сутрин, за да говоря очи с очи с него, но го заварих когато тъкмо излизаше. Престорих се, че ми е лошо и веднага след неговото тръгване ти се обадох.

Докато Алис говореше, Емъри осъзна, че Хейс не ѝ е дал номера на телефона си, пропуск, който може и да е бил умишлен, за да я предпази, но по този начин нямаше как да го предупреди за капана, който му бяха спретнали.

Тогава забеляза връзката ключове на скрина.

Тя прекъсна Алис по средата на изречението.

— Разполагаш ли с номера на детектив Грейндж?

— Ъ-ъ-ъ... мисля, че... да. Даде ми визитката си. В чантата ми е.

— Обади му се. Кажу ми това, което каза на мен. Всичко. Кажу ми да изпрати хора в къщата на Флойд. Веднага. Незабавно. Подчертай, че Хейс е в опасност. Междувременно аз тръгвам за там, ще се опитам да го настигна.

Тя дръпна телефона си от зарядното, взе ключовете за колата и излезе от мотелската стая. Навън натисна гумиралия бутон на дистанционното за отключване. Фаровете на един невзрачен седан, паркиран наблизо, присветнаха. Тя хукна към него.

Телефонът ѝ иззвъня. Беше пак Алис. Тя вдигна и заговори:

— Звънни на Грейндж! Направи го, Алис. Дължиш ми го.

— Ти сериозно ли отиваш там?

— Вече съм на път.

— Тогава трябва да знаеш още нещо. Джеф има пистолет.

Това накара Емъри да забави. Малко.

Тя отвори шофьорската врата и се плъзна зад волана на наетата от Джек Конъл кола, онази, с която се беше изгубил в мъглата. Кое то не беше трудно, когато мъглата е гъста.

* * *

Джеф стигна до вратата на апартамента и тъкмо се пресягаше да я отвори, когато се сети за визитата на Найт и Грейндж при него тази сутрин.

Просто се отбихме да видим дали не си се чувал с Емъри през нощта.

Това беше обяснението на Найт за внезапното им посещение. Тогава го беше приел, но сега, като се замисли, се запита защо Найт просто не му е телефонира, за да попита. Да не би той и Грейндж да го проверяваха? Още ли го подозираха в престъпление?

Може и да беше параноичен, но...

Вратата към хотелския апартамент имаше тесни стъклени панели от страни. Като се пазеше да не го виждат, той надникна навън. В дъното на паркинга стоеше една немаркирана кола, забележима

единствено с това, че бе толкова безлична. Прозорецът откъм шофьорското място беше спуснат достатъчно, за да мине цигара, чийто дим се издигаше нагоре и се смесваше с мъглата.

Аматорско наблюдение, в най-добрия случай. Но Джеф все пак трябваше да го избегне. Тъкмо размишляваше как да го направи, когато чу гласа на Алис да идва от спалнята на втория етаж. Може би се обаждаше в клиниката. А може би не.

Той прекоси антрето до стълбището и се изкачи обратно по покритите с килим стъпала възможно най-тихо. Вратата към спалнята беше открената. Той я чу да казва с френетичен тон: „Но сега си мисля, че подозренията ти са били основателни“.

Мътните да я вземат! Мътните да я вземат и нея, и Емъри!

Гневът му се насъбра, когато чу едно след друго инкриминиращите изречения. Тя разказа за плана му с Флойд. После се чу: „Емъри? Емъри, там ли си?“ Трябва да беше набрала отново, тъй като повтори с настойчив шепот: „Хайде, хайде, вдигни“. После: „Ти наистина ли отиваш там? Тогава има нещо, което трябва да знаеш. Джеф има пистолет“.

След това настъпи тишина.

Той побутна с пръст вратата и я отвори, като влезе вътре и застана встрани от нея. Тя седеше на леглото. Когато го видя, скочи бързо на крака, опитвайки се — без да успее — да прикрие страха си.

— Джеф. Мислех, че си излязъл.

— Отказах се. — Той погледна многозначително към телефона в ръката ѝ и изцъка с език. Очите му се преместиха и се заковаха в нейните. — Както вече ти казах, Алис, посещениято ти тази сутрин е много ненавременно.

* * *

Ръцете на Емъри скоро започнаха да се хлъзгат по волана от нервната пот, която я беше избила.

По пътя си през града тя се оглеждаше за полицейска кола, за някакво служебно возило, на което да помаха и да помоли за помощ, но не видя нищо. Да звъни по време на шофиране беше рисковано, особено в мъглата, но тя все пак реши да се обади на Джек Конъл.

След третото позвъняване телефонът му се включи на гласова поща. Тя бързо произнесе:

— Емъри е. Хейс излезе веднага след като получи спешно обаждане от Лиза Флойд. Но това е капан. Джеф го е организиран с братята. Алис в момента се обажда на сержант Грейндж с подробностите. Освен това е излъгала за алибито на Джеф. Важното обаче е да изпратите хора до къщата на Флойд веднага. Хейс върви към опасност и всеки миг е от значение. Аз пътувам във вашата кола нататък. — Внезапно осъзна, че говори на изключен телефон. Извика отчаяно и погледна дисплея, който потвърди, че батерията е издъхнала. Но в кой момент от съобщението?

Тя хвърли телефона на пасажерската седалка и се концентрира върху шофирането. Безопасността на Лиза, животът на Хейс зависеха от това да стигне там, но обстоятелствата не ѝ позволяваха висока скорост. След като излезе от очертанията на града и пое по планинския път, мъглата стана още по-гъста. Отвъд капака на колата почти не се виждаше и тя напрегна очи.

Вчера, на път към хижата на Хейс, се беше фокусирала върху гледката навън, което сега ѝ помагаше. Ориентирите и пътните знаци, видени вчера, я водеха и я държаха на правия път, иначе със сигурност щеше да се изгуби. Вземайки бавно завоя, тя видя позната редица от селски пощенски кутии. По-нататък градинска скулптура от метал, оформена като мечка, после къщата с веещо се американско знаме, разнебитения и изоставен хамбар.

Знаеше, че приближава, когато мина покрай ограда с хортензии, високи колкото нея. Можеше да си представи пищните сини цветове през лятото, но безлистните клони на храстите сега бяха покрити с лед и именно те бяха привлекли вниманието ѝ.

Колко още бяха пътували след тази ограда, за да стигнат до хижата на Хейс? Две мили? Пет? Не можеше да си спомни.

Не смееше да шофира прекалено бързо, макар в дъното на съзнанието ѝ да пулсираше мисълта за коварния капан, който Норман и Уил бяха подготвили за Хейс. Мъже, които бяха изнасилвали малолетната си сестра не биха имали никакви скрупули да осакатят или убият враг.

Но Грейндж щеше да отговори веднага на обаждането на Алис. От шерифския офис щяха да изпратят полицаи на място, може би дори

вече бяха там. Конъл щеше също да се притече на помощ на Хейс. След неотдавнашното събиране Конъл не би позволил...

Острият завой се появи внезапно и тя го видя прекалено късно, за да избегне удара.

Колата се блъсна в сивата скала. Коланът се стегна. Въздушната възглавница се разтвори. Това, разбира се, спаси живота ѝ, но ударът беше брутален. Купето на колата се изпълни със задушавач прах.

Веднага след отпускането на възглавницата тя я удари и затърси опипом дръжката на вратата. Почти падна извън колата, чийто капак се беше смачкал в отвесната скала като кенче със сода.

Подметките на обувките ѝ изгубиха опора и тя се приземи по задник. Докато седеше и се опитваше да си поеме въздух, студената и мокра пътна настилка се просмукаха през дънките ѝ. Дискомфортът ѝ помогна да дойде на себе си. Надигна се, облегна се на колата и се опита да прецени състоянието си. Беше разтърсена и гръдната ѝ кост я болеше на мястото, където предпазният колан я беше хванал, но нямаше счупено.

Тя се оттласна от колата и затича.

* * *

Когато излязоха от съда и тръгнаха към паркирания джип, Джак промърмори:

— Що за шибано поведение...

— Той е съдията — каза Найт.

Грейндж седна зад волана, Найт се настани до него, Джак се качи отзад.

— Сложи си колана — каза му Найт. — Ние спазваме законите.

Джак закопча колана на седалката и провери телефона си, който бе изключил по време на престоя им в съда, докато чакаха да получат заповедта за арестуване.

— Емъри — каза той на останалите двама, когато активира гласовата поща. — По дяволите! По дяволите!

— Какво? — попита Грейндж.

Джак им преразказа набързо съобщението на Емъри.

— Разбрах само, че Хейс е в опасност. После започна да прекъсва и връзката издъхна. Провери телефона си, Грейндж. Тя каза, че Алис Бътлър ще ти се обади с подробности. Значи алибито на Джеф е било лъжа. — После се обърна към Найт: — Изпрати полиция в къщата на Флойд, но първо виж дали можеш да накараш Емъри да се върне. Аз ще се обадя на Хейс и дано този кучи син има достатъчно добро обяснение.

Грейндж, шофирайки с една ръка, провери телефона си.

— Няма никакво обаждане от Алис Бътлър.

— Телефонът на Емъри се включва директно към гласова поща — каза Найт. — Бъди, карай към хотела, но натисни педала.

Грейндж включи сирената и буркана, и натисна газта.

— Обесник. Когато адът се разтвори... — промърмори Найт, докато включваше радиостанцията да предаде съобщение.

Междувременно Джак набра номера на предплатения телефон, който Хейс използваше в момента. Той изчака да позвъни веднъж и тъкмо се канеше да се откаже, когато Хейс отговори.

— Какво?

— Знам, че Лиза Флойд ти се е обадил и че си хукнал да я спасяваш. Това, което не знаеш, е, че Джеф Съри стои зад молбата й за помощ.

— Откъде знаеш?

— Емъри ми е оставила съобщение.

— Тя откъде е разбрала?

— Предполагаме, че от Алис Бътлър. Опитваме се да установим.

— Опитвате се?

— Звъннах отново на Емъри — каза Найт, говорейки през рамо. — Включва се гласовата й поща.

— Чу ли това? — попита Джак.

— Чух — изсумтя Хейс. — Батерията й трябваше да се зареди.

— Прекъсна по средата на съобщението — обясни му Джак, — но едно стана ясно. Устроили са ти капан.

— Знам преди вас. Досетих се. Само не знаех дали Джеф стои зад това. Къде сте сега?

— Пътуваме към хотела на Джеф да му връчим заповед за арестуване.

— Продължавайте. Закопчайте този негодник.

— Ще го направим.

— Кажете на Емъри да не мърда от мотела. Звъннете на стационарния телефон в стаята, ако не можете да се свържете с мобилния ѝ.

— Съгласен съм. А ти не се конфронтирай с онези глупаци сам. Екипите ни са на път.

— Ще се справя с Флойд.

— Хейс, ти...

— Ще се справя с тях.

— Точно от това се страхувах.

— Стигнахме тук навреме, за да обезглавим Джеф — каза Грейндж, когато спря джипа на паркинга на хотела. Колата му е още тук.

Джак съобщи това на Хейс, който каза:

— Запазете ми едно парченце от него — и разговорът прекъсна.

Джак продължи да го ругае, докато се измъкваше от задната седалка.

— Ще се посъветвам с нашия човек. — Грейндж се затича към една кола без отличителни знаци в другия край на паркинга.

Найт излезе от джипа. Прозвуча разтревожено.

— Телефонът на Емъри още не отговаря. Полицейските ни екипи приближават къщата на Флойд, но при това проклето време... — Не беше нужно да довършва.

— Е, това ще забави и Хейс също. Кое е добре.

Докато си говореха, двамата вървяха към вратата на апартамента. Грейндж се присъедини към тях.

— Нашият човек каза, че Джеф има компания. Жена.

— Жена? — вдигна вежди Джак. — Емъри?

— Не. Не, полицаят не я е познал.

— Алис Бътлър?

— Точно тя ми трябва — каза Найт. — Той почука на вратата. — Джеф? Отвори.

Почакаха. Нищо.

— Джеф! — извика Найт. — Това не е посещение от вежливост. Имаме заповед за арест.

* * *

След като още няколко секунди не се случи нищо, Найт изръмжа:
— Ще се разправя с този негодник. — Той извади пистолета си от кобура и стреля в ключалката.

На долния етаж нямаше никой. Грейндж се насочи към стълбището, с насочен пистолет към полуотворената врата горе.

— Предай се, Джеф!

Когато стигна до вратата, той се дръпна встрани и я отвори докрай. Не последва нищо, така че влезе в стаята. Джак се плъзна вътре след детектива. Към тях с пухтене се присъедини Найт.

По-късно Джак щеше да си го спомня как казва: „Ау, това е направо отвратително“.

* * *

Емъри си помисли, че всичко я боли. Болеше я дори като дишаше.

Мъгливият въздух беше изпълнен с нещо невидимо, но остро, като ледени кристалчета или парченца стъкло. Пронизващият студ щипеше лицето ѝ, където кожата беше открита. От това очите ѝ сълзяха и трябваше да мига постоянно, за да не позволи на сълзите да замъглят погледа ѝ и да закрият пътеката.

Отстрани започна да я пробожда. Болката ставаше все по-силна и упорита. Травмата в дясното ѝ ходило изпращаше остри болки нагоре по крака.

Но да приемеш болката, да тичаш въпреки нея, да я преодолееш беше въпрос на упоритост и дисциплина. Бяха ѝ казвали, че притежава и двете. В излишък. Дори прекалено. Но нали за това бяха всичките трудни тренировки. Можеше да го направи. Трябваше.

Напрегни се, Емъри. Единият крак пред другия. Преодолявай разстоянието метър след метър.

Колко ли още имаше?

Боже, моля те, нека не е много далеч.

Презаредена от решимост и страх от провал, тя разшири крачка.

Тогава от тъмните сенки на заледената гора се чу шумолене, последвано от раздвижване на въздуха зад нея. Сърцето ѝ се сви от предчувствие за беда, на която нямаше време да реагира, преди пронизващата болка да експлодира в черепа ѝ.

Тя падна, приземявайки се тежко.

Когато най-лошото от светлинното шоу премина, тя се надигна на четири крака и остана в тази поза няколко секунди, с наведена между раменете глава, опитвайки се да преодолее замайването. Най-накрая вдигна глава достатъчно, за да съзре гледката на чифт ботуши.

Гледаше ги как се приближават, ставайки все по-големи и по-големи, докато накрая изпълниха цялото ѝ зрително поле. Когато дойдоха на десетина сантиметра от нея и спряха, погледът ѝ се вдигна нагоре и премина по коленете, торса, раменете и брадичката, за да срещне познатите очи.

— Алис?

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Можеше да ми спестиш много неприятности и да умреш първия път — каза Алис. — Остър субдурален хематом. Бях сигурна, че съм те ударила достатъчно силно, за да предизвикам бавно, но продължително кървене, което — каза тя, разпервайки ръце — би трябвало да е смъртоносно. Но не и за теб. Не и за Златното момиче. Случвало ли ти се е някога, поне веднъж в живота, да не извадиш късмет?

Мозъкът на Емъри след няма и седмица от първата травма, усещаше ефектите от блъсването на колата, а сега и от втори удар в главата. Тя се опита да стане, но краката ѝ бяха прекалено несигурни, за да я задържат, така че тя се отпусна отново и седна.

Опита се да се съсредоточи върху това, което казваше Алис, но думите нямаха смисъл. Образите играеха пред очите ѝ, сякаш гледаше под вода. Това трепкане ѝ причиняваше гадене.

— Какво говориш? Какво е това в ръката ти?

— Това ли? — Алис вдигна пистолета. Познато е във всяко спешно отделение в страната като „Специална съботна нощ“^[1]. Базов трийсет и осемкалибров револвер.

Емъри започваше да проумява какво се случва.

— Какво ще правиш с него?

— Ще те убия и този път ще се уверя, че си мъртва.

Стомахът на Емъри се преобърна. Гаденето се надигна в гърлото ѝ и тя едва успя да го преглътне.

— Защо?

— Ще отнеме цяла вечност да изреждам всичките причини, Емъри, а е студено тук. За да обобщя: Джеф е гадняр, но моят гадняр. Или поне беше, докато не направих грешката да ви запозная. Ти беше много по-зелено пасище. Красива. Богата. Все неща, които той желаше. Но той не те обичаше, знаеш го. Никога не те е обичал.

— Сега го осъзнавам.

— Но се наслаждаваше на влиянието и статуса, които ти му придаваше. Дотолкова, че никога не би те оставил, независимо колко нестабилен ставаше бракът ви. Винаги щеше да го поддържа.

— Така че ти трябваше да се освободиш от мен.

— Ти услужливо ми показа картата с пътеката, по която планираше да тичаш в събота сутринта. Обсъди я с мен в най-големи подробности.

— А ти — с Джеф.

— Който така и не може да пуши трева, без да изпадне в безсъзнание след това. Налях го с два скоча, две бутилки червено вино и висококачествен джойнт, за да съм сигурна, че няма да се събуди до късно следващия ден. Шофирах дълго, паркирах на мястото, където ти трябваше да обърнеш назад — и което ми беше показала преди това — минах по пътеката, намерих къде да се скрия, изчаках те да се появиш, после те ударих отзад с камъка, който открих на пътеката.

Тя се усмихна раздразнено.

— Сега, като се замисля, си давам сметка, че трябваше да остана малко по-дълго, за да се уверя, че си мъртва или скоро ще бъдеш мъртва. Страхувах се да те докосна, за да не оставя следи. Не докоснах и счупените слънчеви очила, които причиниха такава тревога. Както и да е, изтичах на бегот до колата си, която продължаваше да е единствената там. Не срещнах никого по пътя, слизайки надолу. Върнах се в Атланта за рекордно време и обядвах в леглото с Джеф, който ни най-малко не се усъмни. Всичко онази сутрин беше точно така, както ти го описах, само че аз бях тази, която се измъкна навън, не Джеф.

— Искала си да съм мъртва, така че той да може да е с теб.

Тя се разсмя.

— Емъри, мислиш прекалено опростено. Исках те мъртва, за да бъде стоварена вината за това върху Джеф. Да го обвинят за убийството ти щеше да му струва живота по един или друг начин. С един удар — два заека. Сега разбираш ли? — Устните ѝ се разшириха в прекомерно сияйна, радостна усмивка, хилене на луда жена, доволна от себе си.

Емъри се съсредоточи в събиране парченцата на пъзела, докато те оформиха цялостна картина.

— Ти ли остави дизайнерското украшение от ципа на скиорското му яке там?

— Намерили ли са го? Чудех се. Не можех да попитам.

Емъри не й каза кой го е намерил.

— Всичко се развиваше по план — продължи Алис. — Джеф бързо се превърна в заподозрян. Преструваше се, че е разстроен заради изчезването ти, но много бързо се привърза към перспективата да бъде богат вдовец, което, разбира се, беше в моя полза. Само дето не можех да разбера защо никой не намира тялото ти. Колко трудно трябваше да е? Предположих, че си дошла в съзнание и си тръгнала по пътеката, потъвайки в пустошта. След три дни започнах да се отпускам, вярвайки, че ако не си умряла от черепната травма, сигурно си умряла от хипотермия. И тогава ти внезапно се оказа жива. Спасена от Дениъл Буум^[2]. Невероятно — каза тя, клатейки учудено глава. — Кой би предположил, че късметът ти се простира до там, че да възкръснеш от мъртвите? А това бе само една от първите няколко изненади. Спасителят ти от хижата се оказа беглец, издирван от ФБР. Дватамата с него се набъркахте с онези ненормалници, изнасилвали сестра си.

Тя се усмихна отново и продължи:

— Но аз все пак видях начин как да обърна тази бъркотия в мое предимство. Най-много от всичко Джеф мразеше да гледат на него като на глупак, а твоето бягство го правеше да изглежда точно такъв. Той бързо се оплете. Всичко, което трябваше да направя, беше да продължа да му дърпам конците. Снощи той се опита да ме убеди, че си станала душевно неуравновесена. И аз, като приятелка на двама ви, пристигнах тук тази сутрин да предложа подкрепа. Той ми разкри нелепия заговор с онези двама братя. Престорих се на смаяна, докато всъщност бях доволна. Без никаква помощ от мен той сам се закопа още по-дълбоко. Би трябвало с радост да наблюдавам отдалеч как го прави. Но — въздъхна тя — в последната минута той сам ме принуди.

Кръвта на Емъри изстина.

— Говориш за него в минало време.

Потънала в мислите си, Алис продължи с мрачен тон:

— Неразбираемо, но беше решил да дойде до тук и да те моли да се върнеш. Дори след преживяното унижение, което ти му причини, предпочиташе теб пред мен.

— Боже мой, Алис, какво си направила? Няма да ти се размине, няма.

— О, това вече няма никакво значение. Целта ми беше да ви видя мъртви и съм на път да я осъществя докрай. — Тя насочи пистолета надолу към Емъри. — Последни предсмъртни слова?

— Алис, моля те.

— Не? Добре, тогава.

Чу се изстрел и Алис се сгърчи, свличайки се на земята.

Изад потъналите в мъгла дървета, приличащ на призрак, се показва Хейс с пистолет в протегнатата напред ръка.

— Свали оръжието или умираш.

Емъри извика:

— Не, не! — Но страхът ѝ беше повече за него, отколкото за Алис.

Куршумът бе влязъл отзад в крака на Алис и излязъл отпред точно над коляното. Зъбите ѝ тракаха от болка, но тя продължаваше да държи пистолета, насочен сега към Хейс, който представляваше голяма мишена.

Емъри си помисли, че сърцето ѝ ще се пръсне в гърдите.

— Алис, моля те, послушай ме, послушай него. Хвърли пистолета. Не го принуждавай да те убие. Моля те, недей.

Алис изглежда не я чуваше. Беше съсредоточена върху Хейс.

— Расовият жребец на Емъри.

— Хвърли пистолета.

— Ако ме искаш мъртва — подигра му се тя, — ще трябва да произведеш първия изстрел.

— Не те искам мъртва. Но ще те убия, ако трябва.

— Не го карай Алис, моля те, моля те — изхълца Емъри. — Умолявам те. Не го карай да го направи. Свали оръжието. Всичко свърши.

— Свърши за теб. — Тя обърна пистолета към Емъри. Изстрелът не беше толкова силен, колкото би бил в ясен ден, когато въздухът е студен. Мъглата заглуши част от звука. Но Алис изглеждаше мъртва.

Хейс се озова до Емъри мигновено, наведе се да я повдигне и я прегърна. Ръцете му обхванаха главата ѝ и той потърси лицето ѝ.

— Добре ли си?

Тя плачеше.

— Не исках да се налага да го правиш. Не исках да...

— Ш-ш-шт. Ш-ш-шт. Не съм.

Той посочи зад нея. Сержант детектив Грейндж стоеше с подпряна на едно дърво ръка, наведен надолу, и повръщаше. Найт беше до него, месестата му ръка почиваше върху рамото на партньора му.

* * *

Хижата на Хейс се превърна в щаб квартира за полицаите и парамедиците, които пристигнаха на местопрестъплението за броени минути.

Той бе пренесъл Емъри на ръце през останалото разстояние и я сложи да седне в един от зелените столове около масата за хранене. Вдигна покривката от леглото и я уви около нея.

— Това ще помогне до идването на линейката. Те ще донесат термоодеяло.

— Само теб искам. — Емъри хвана ръката му.

Той клекна до нея и прокара пръсти през косата ѝ.

— Какво, по дяволите, правеше пеша на онзи път?

— Тичах да те предупредя.

Палецът му мина по долната ѝ устна.

— Не го прави никога повече — каза той дрезгаво.

— А ти не се прави на толкова голяма мишена.

— Не мога да обещавам много по въпроса, док.

Те още се гледаха в очите, когато се появи Джак Конъл.

— Добре ли сте, а?

С треперещ и разплакан глас, Емъри отвърна:

— Живи сме.

— Няма малки чудеса — каза Конъл. — Найт, Грейндж и аз се натъкнахме на катастрофиралата ти кола. Моята катастрофирала кола.

— Съжалявам.

Той махна с ръка игнориращо.

— Нали не се наранихте при удара?

— Нищо сериозно. Но Алис... — При произнасянето на името гласът ѝ секна. — Тя ме удари. Може би с приклада на пистолета. Ще

трябва пак да мина през скенер на мозъка.

— Линейката трябва да е тук след минути. — Той пристъпи от крак на крак и премести поглед от нея към Хейс. Хейс, схванал посланието, промърмори, че ще види дали има нещо, с което да помогне навън, и излезе. Не ѝ се искаше да го пуска, но не извика след него, чувствайки интуитивно, че Джек Конъл имаше нещо да ѝ каже.

— Емъри... съжалявам да го съобщя, но... съпругът ви е мъртъв.

Тя кимна. Разтрепери се, но успя да попита:

— Алис ми намекна за това. Как?

— Прострелян. Вероятно със същия пистолет, който се е канела да използва срещу вас.

— Това пистолетът на Джеф ли е бил?

— Не. Онзи, който е бил регистриран на негово име, е намерен във вътрешния джоб на сакото му.

— Значи не ме е излъгала за това. Каза ми, че той има пистолет.

— Не е успял да изпълни плана си, какъвто и да е бил той, и предполагам, че никога няма да узнаем. Бил е убит в апартамента. По някакъв начин Алис Бътлър се е измъкнала, без нашия човек да я види. Може би по същия начин, както вие с Хейс изчезнахте онази вечер през съседния апартамент.

Той обясни, че след откриването на тялото на Джеф заедно с Найт и Грейндж са оставили полицаия да охранява местопрестъплението.

— Страхувахме се за вашата сигурност и отидохме да ви търсим в мотела. Когато видях, че колата ми я няма, решихме, че има само едно място, на което може да отидете.

— Телефонът ми трябва да е издъхнал преди да чуете тази част от съобщението. Казах ви, че съм на път за насам, за да предупредя Хейс. — Тя гледаше към Хейс през отворената врата. Беше с гръб към нея. Говореше с Бъди Грейндж и Сам Найт. — Алис знаеше.

— Дошла е тук бързо. Трябва да се е натъкнала на смачканата кола и да е осъзнала, че сте продължили пеша. Продължила е да шофира, докато ви е забелязала на пътя, когато...

— Ме е издебнала изотзад, както преди.

— Преди?

Тя разказа за признанието на Алис.

— Значи все пак не е бил Джеф — каза Джек.

— Не пряко. Двамата ме измамиха, а Алис ми каза, че той изобщо не е бил опечален, когато е мислил, че съм мъртва. Вярвам го.

— Не ми е приятно да го кажа, но и аз вярвам.

Хейс влезе при тях.

— Шофьорът на линейката обръща в двора, така че скоро ще тръгваме.

Конъл каза на Емъри:

— Ще предам на Нйт и Грейндж какво е признала Алис. — Той излезе навън.

Хейс седна пред нея и взе студените ѝ ръце между своите.

— Нйт ми каза за Джеф. Добре ли си?

— Ще отнеме известно време да се съвзема.

— Имаш време.

Тя кимна отсъстващо. След малко попита:

— Какво се случи в къщата на Флойд?

— Норман и Уил ме чакаха отпред. Не бяха съобразили да покроят гърба си. Подли са, но не са особено съобразителни.

— Лиза и Полин?

— В безопасност са. Пристигнах преди братята да са изпълнили отвратителната си закана, която вероятно е била празна. Искаха мен, не Лиза.

— В ареста ли са?

— До този момент сигурно. Планината е пълна с ченгета. Оставих Норман и Уил така, че да ги намерят лесно, завързани за дървото, където обикновено връзваха кучето.

— Поетична справедливост.

— И аз така мисля.

Тя докосна прясната синина върху лицето му и той се усмихна слабо.

— Отначало идеята не им се хареса особено.

Искаше да се усмихне, но имаше нужда да се наплаче, затова се наведе напред и облегна глава на рамото му. Той обви ръце около нея и я притисна към себе си. Устните му се движеха срещу косата ѝ, но тя не долови прошепнатите думи.

Останаха така, докато двама парамедици не внесоха една носилка.

Хейс наклони главата ѝ и я целуна по устните. След това се отдръпна и я предаде на грижите на парамедиците, които ѝ поставиха предпазна яка и настояха да я пристегнат с ремък към една дъска заради травмата на главата. Когато я изкараха на двора, тя видя сержант Грейндж. Извика го по име и той се обърна. Изглеждаше блед, проницателните му очи не блестяха, както обикновено.

Тя произнесе с устни безгласно „благодаря ви“. Той кимна кратко, после наведе очи към земята.

Търсейки Хейс тя се опита да погледне настрани, но заради ограничението на главата си не можа. Когато не го забеляза, понечи да се надигне, но също без полза. Претърси с очи двора, докдето периферното зрение ѝ позволяваше.

Накрая откри Джак Конъл. Гледаше я и тя в миг разбра причината за мрачното му изражение.

Престана да се опитва да вдигне глава. Нямаше да види този, когото очакваше. Сълзите, които се стичаха от ъгълчетата на очите ѝ също бяха напразни. Това, че той бе изчезнал, не би трябвало да идва като изненада. Беше ѝ казал, че ще го направи, а той винаги правеше, каквото каже.

[1] Заглавие на популярно парче на американската рокгрупа от 70-те години Линърд Скинърд, в което се пее за измама, лъжа, изневяра, заради които героят застрелва най-добрия си приятел... Заглавието е станало синоним на евтин, но сигурен и лесен за употреба пистолет — масово оръжие, което осигурява „специална съботна нощ“ както на жертвите, така и на екипите в спешното отделение, където простреляните попадат. — Б.ред. ↑

[2] Даниел Буум (1734 — 1820 г.), легендарен американски пионер, изследовател, един от първите официално провъзгласени герои на САЩ. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

През цялото четирийсет и два километрово трасе през Атланта зрители и поддръжници насърчаваха с викове бегачите, но струпаните на финалната линия бяха особено ентузиазирани.

Когато Емъри я пресече и говорителят обяви името ѝ, представяйки я като организатор на фонда за набиране на средства, се чуха викове на одобрение. Беше наобиколена мигновено от фотографи, оператори от телевизионни канали и журналисти, надпреварващи се да я интервюират. В състоянието, в което се намираше — задъхана и потна — тя ги задържа за малко.

Един от пациентите ѝ, шестгодишно момченце, срамежливо се приближи с родителите си и я помоли за автограф. Група военни ветерани, които бяха преодолели разстоянието с инвалидни колички, вдигнаха палци да я поздравят.

Тялото я болеше. Дясното стъпало изпращаше нагоре толкова силни пронизващи болки, че я караше да куца. Беше изморена до смърт, но изпълнена с бодрост и оживление. По много причини това състезание представляваше победа на ума, тялото и душата.

През изминалите шест месеца се бяха променили много неща в нейния живот. В края на полицейското разследване в последните часове на Алис един неин роднина бе дошъл за тялото ѝ и го бе транспортирал до родния ѝ град в Тенеси за погребение. Емъри нямаше контакт със семейството.

Тя беше предала останките на Джеф за кремиране и се въздържа от каквато и да било панихида. Всяка проява на скръб щеше да е лицемерна. Получи само няколко съболезнователни картички. Любезните ѝ благодарности бяха толкова задължителни, колкото самите картички. Вещите му бяха запечатани в кашони и предадени на бездомните. Беше ѝ мъчно единствено за самия Джеф. Беше живял — и умрял — без радост и необичан.

Тя продаде къщата им бързо и се премести в градска къща в Бъкхед с приятни съседи. Двамата с д-р Нийл Джеймс бяха поканили

едно семейство лекари — той гинеколог, тя интернист — да се присъединят към тяхната практика. Дватама се оказаха чудесно попълнение; клиниката преуспяваше.

Норман и Уил бяха осъдени за изнасилване. Те получиха максималната присъда, което се дължеше до голяма степен на смелото свидетелство на Лиза в съдебната зала. Тя и Полин се преместиха в апартамент в Дрейкланд, платен от Емъри. Прекалено горда да приема пари по милост, без да „се е блъскала за тях“, както се бе изразила Полин, тя работеше сутрин в един старчески дом, помагайки в приготвянето и сервирането на храната за обяд.

Лиза продължи да работи през уикендите в Събуей. Сеансите ѝ с психолога, специализиран в работа с жертви на сексуално насилие, се плащаха също от Емъри, която гледаше на това като на инвестиция в жената, която Лиза щеше да стане.

Емъри остана доста дълго на финалната линия, поздравявайки бегачите при идването им. Обеща интервю на водещия на едно местно телевизионно токшоу.

— Ще накарам моите хора да звънат на вашите хора — каза той и тя се засмя.

После се чу:

— Поздравления, док.

Тя се обърна и го видя — той стоеше точно зад нея.

Карнавалната атмосфера на финала избледня, без да остави нищо в спектъра на нейните сетива, освен гласа му, лицето му и забележителните очи, които бяха, както винаги, заковани върху нея.

Беше облечен в изтъркани дънки и обикновена бяла риза с навити нагоре ръкави. Изглеждаше чудесно, с груба красота и ѝ се прииска в еднаква степен да го удари и да се хвърли на врата му.

Гледаха се дълго и в един момент тя осъзна, че привличат вниманието на зрителите.

— Благодаря. Беше мило да спреш и да го кажеш. — Макар сърцето ѝ да се късаше, тя се обърна и понечи да тръгне.

Той застана до нея.

— Къде е паркирана колата ти?

— На няколко преки оттук.

— Моят пикап е по-близо.

Без да спори, тя го остави да я поведе, все още неможеща да повярва, че това не е сън.

— Доста публика — отбеляза той, когато си проправяха път през един от паркингите.

— Тъй като това е първото състезание с благотворителна цел, съм изумена от подкрепата и броя на бегачите, които се записаха за участие. Събрахме седемстотин и петдесет хиляди долара.

— Седемстотин петдесет и две. — Тя го погледна. Той каза: — Още не бях внесъл моя дял до тази сутрин.

— Благодаря ти.

— Няма защо. Стигнахме.

— Виждам, че продължаваш да караш пикапа си.

Той ѝ помогна да се качи на пасажерската седалка, после заобиколи и влезе.

— Като излезем от паркинга, дай наляво.

Но той не включи двигателя. Седеше и гледаше през предното стъкло. Емъри си помисли, че по-скоро ще се превърне в камък, отколкото да попита къде е бил, какво е правил, така че изчака и след известно време той обърна глава към нея.

— Ребека ми каза, че си ѝ писала.

— Получила адреса ми от Джек Конъл. Искаше да ми благодари, че „съм ти набила ум в главата“.

Той изсумтя.

— Напълно в неин стил. — След това вдигна вежди. — Добрала се е до теб чрез Конъл, нали? Споменава ли го в писмото?

— Няколко пъти.

— А-ха. Разбирам. Мисля, че между тях има нещо.

— Наистина ли?

Той пусна една ругатня.

— Така ми се пада, предполагам. — Изчака малко, преди да продължи. — Училищният оркестър на Сара е имал изпълнение в градския парк в Деня на Свети Патрик. Отидох за концерта.

— Сигурна съм, че е била развълнувана.

— Така изглеждаше. Останах една седмица. Изядох много риба.

— Ти не обичаш риба.

— А сега още по-малко. Погълнах толкова Омега-3 мастни киселини през онази седмица, че ще ми стигнат до края на живота, а

дотогава ще фосфоресцирам.

Тя още не бе готова да се усмихне. Като запази гласа си рязък, тя попита:

— Значи с Конъл поддържате връзка?

— Мисля, че иска да ме осинови.

— Той те е осиновил много отдавна.

— Единственото хубаво нещо в кръженето му наоколо беше, че ме информираше как мина всичко, когато ти се върна от Северна Каролина.

Това отвърза юздата, която я караше да се сдържа:

— Значи е голям клюкар.

— Практически той си е една бабичка.

— Ако си искал да знаеш какво става, защо не дойде да видиш сам?

— Виж, знам, че си ядосана. Имаш право да ми сриташ задника и да ми кажеш да се пръждосвам.

— Ако не ме болеше кракът...

— Не можех да дойда при теб, докато всичките глупости — твои и мои — не приключеха. Нали разбираш, док. Знам, че разбираш.

Погледите им се вкопчиха един в друг. Нейният се отклони пръв.

— Отне ми известно време, но започнах да разбирам. Щеше да имаш допълнителни усложнения, неща, които да изискват обяснение, при положение че аз самата имах много неща, с които да се справям и които да обяснявам.

— Именно.

— Но това ти даваше също много удобно извинение да изчезнеш и да те няма.

— И аз трябваше да се справя с много неща. Повторната ми поява нямаше да е лесна, а не исках ти да бъдеш подложена на цялата дандания.

— Можех да ти помогна.

— Не, не можеше. Трябваше да се оправя сам. Първо трябваше да разбера какво ще правя.

— Да се върнеш във ФБР?

— Не. Джак ме покани, но му отказах.

— Тогава значи...

— Аз... ъ-ъ-ъ... строя разни неща. Не само рафтове за книги и бараки. Сдружих се с група предприемачи. Ходим по места, ударени от природни катаклизми. Торнада, земетресения. Такива неща. Строим подслони за хората. Ремонтираме домове, училища, болница, каквото се налага.

— Строителни дейности.

— Да.

Той не разкраси нещата. Интонацията му не се промени изобщо, но и не беше нужно, за да разпознае, че е въодушевен и доволен. Работата му подходеше.

— Звучи добре.

— Добре е.

Погледът му отново се зарея през стъклото. Тя му даде време да подреди мислите си и когато беше готов да продължи, той сложи лявата си ръка на волана и се обърна в седалката си към нея.

— Сам Найт се свърза с мен чрез Джак. Каза ми, че Грейндж е преживял тежък период заради... ами... знаеш защо. Миналата седмица отидох да го видя.

— Той благоговееше пред теб.

— Ами, сега разбира защо не обичам никой да гледа на мен като на герой. Наистина му беше дошло до гуша и в началото отказваше да говори какво се е случило в онзи ден. Познавам това чувство и му го казах, и чак след това той се отпусна. Призна, че му е трудно да живее със себе си за това, че е дръпнал спусъка.

Той спря и погледна в очите ѝ.

— А аз се чух да го питам: А можеше ли да живееш с мисълта, ако не го беше направил? — Той остави въпроса да отекне няколко секунди. — Не планирах да кажа това, док. Думите дойдоха отнякъде другаде, не от съзнателните мисли. Всъщност, мисля, че дойдоха от теб. Но когато ги произнесох гласно, осъзнах, че не бих могъл да живея със себе си, ако не бях дръпнал спусъка в онзи ден в Уестбъро. Нямах да мога да се понасям, ако не го бях спрял. И по този начин след четири години се освободих. Трябва да ти благодаря.

Известно време тя бе прекалено развълнувана, за да говори. Трябваше да прочисти гърлото си, преди да произнесе:

— А хората, които са го тормозили?

— Оставих ги на собствената им мизерна съвест. Един ден тяхната злоба може да ги застигне. Или пък не. Но няма да съм аз.

Сърцето ѝ се изпълни с любов, но имаше още едно нещо, което тя трябваше да знае.

— Онзи ден, онзи отвратителен ден, преди линейката да пристигне и ти ме прегръщаше, ми прошепна нещо в косата. Какво каза?

— Помолих те да не се отказваш от мен.

— Но после ти изчезна, Хейс.

— За последен път. Никога повече.

— Обещавах ли?

— Обещавам. Ако зависеше от мен, това щяха да са последните ден и нощ без теб. Но какво ще се случи после, от теб зависи.

Тя го държа в напрежение няколко секунди.

— Не мисля, че съм в състояние да шофирам. Ще ме откараш ли вкъщи?

— Ще се радвам да го направя. — Но не помръдна, остана да седи така, изпивайки я с очи.

— Ще запалиш ли двигателя?

— Не още, док. — Пресегна се, обви главата ѝ с едрите си ръце и я притисна към себе си. — Първо ще те целуна, докато останеш без дъх.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.